

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ... έπιχειρηματίαι

Το πνεύμα και το χρήμα

Ο πολὺς κόσμος ἔχει τὴ γνώμη ὅτι οἱ συγγραφεῖς καὶ γενικά οἱ καλλιτέχναι δὲν δίνουν μεγάλη σημασία στὰ χρήματα. Ἡ γνώμη ὁμῶς αὐτὴ δὲν εἶναι σωστὴ. Ὑπάρχουν συγγραφεῖς, ποιητὰ καὶ καλλιτέχναι ποὺ κατέβαλλαν μεγάλες προσπάθειες γιὰ ν' ἀποκτήσουν περιουσία. Σχεδίζαν ὁλοένα ἐπιχειρήσεις, ὄνειρευον τούσαν κέρδη ἀμύθητα....

Ὁ ἀντιπροσωπευτικώτερος τύπος τοῦ συγγραφέα — ἐπιχειρηματία ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Μπωβαρσάι. Ἀνακατευόμενος σὲ κάθε εἶδος ἐπιχειρήσεων, ἄγροζε π.χ. τουφέκια γιὰ νὰ τὰ ζαναπουλήσῃ μ' αἰσχροκρέδεια στους ἐπαναστάτες τῆς Ἀμερικής!

Ἄλλος τύπος τέλειου ἐπιχειρηματία ἦταν ὁ Μπαλζάκ. Αὐτὸς σκεδίαζε ἀκόμα κι' ἐπιχειρήσεις ἀδύνατες στὴν ἐκτέλεσή τους. Ὁνειροπολοῦσε π.χ. τὴν ἴδρυσιν ἐνὸς τεραστίου μπακαλικοῦ ποὺ θὰ τοῦ διπύθουν ὁ ἴδιος, ἔχοντας ὡς συντελεστὴ τοῦ π.χ. Γεωργία Σάνδη. Τὸ ὄνειρο αὐτὸ τοῦ εἶχε πολὺ καρὸ. Καὶ ὅταν τύχαινε νὰ συναντήσῃ πούθεν τὴ Σάνδη τῆς ἔλεγε:

— Τί μεγάλο γεγονός, ἔ, ἀγαπητὴ μου Σάνδη! (Μεγάλη Διεθνὴς Ἐξωδιμοπωλείον) εἶται θὰ τὸ ὀνομάσουμε....

Ἡ φιλοχρηματία τοῦ Μπαλζάκ τὸν ἔκανε κάποτε νὰ πωλήσῃ μόνος του ὅλα τὰ εἰρηκτὰ τῆς παραστάσεως κάποιας κωμωδίας του. Ὅταν δὲ πῆγαινε σὲ κανέναν ἐκδότῃ νὰ τοῦ πωλήσῃ τὸ ἔργο του, μεταχειριζόμενος χίλια δὺδ κόλπα γιὰ νὰ εἰσπράξῃ ὅσο περισσότερα μεγαλύτερα (συγγραφικὰ δικαιώματα). Κι' ὁ ἐκδότης τὶς περισσότερες φορές ὑπέκυπτε.

Ἄλλος περίφημος φιλοχρηματίας συγγραφεὺς ἦταν ὁ Λεων Γκολζάν, στενὸς φίλος τοῦ Μπαλζάκ καὶ γνωστότατος μυθιστοριογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Κάποιος διευθυντὴς μεγάλης καθημερινῆς ἐφημερίδας ποὺ χρειαζόταν καὶ ἰατρογόνους συντάκτες νὰ ληφθῇ σχετικά μὲ τὸς συμφεροντολόγους συγγραφεῖς: «Προτιμῶ νὰ μπλέξω μὲ δικαστικὸ κλητῆρα παρά μὲ ποιητὴ!»

Ὁ Λαμορτίνος ἐπίσης ὑπῆρξε ἐξωφρενικὸς ἐπιχειρηματίας.

Κατὰφερνε καὶ μπλεκόταν διαρκῶς σ' ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀποτυχαίνανε παταγωδῶς. Δὲν μπορούσε νὰ λυτρωθῇ ποτὲ ἀπ' τὰ χρέη του. Γιὰ νὰ πληρῶνῃ τοὺς τόκους τοὺς μὲ καὶ τὴ ζημιὴ τῶν ἐπιχειρήσεων του, προπωλοῦσε τὴ συγκομιδὴ τῆς σταφίδας τοῦ κι' ἀγωνιζόμενος κατόπιν μὲ τὴν πέννα του νὰ βγάλῃ λίγα χρήματα. Μαλαταῖα ὁ διαρκὴς του πόθος ἦταν νὰ ταξιδεύῃ. Ὁνειροπολοῦσε νὰ πάῃ στὴ Συρία κι' ἐκεῖ νὰ πλουτίσῃ.

Κάθε τόσο τὸν ἐπαινε «δημοσιογραφικὸς ὄργανος». Ἐθῆγε ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ: τὸν Σύμβουλο τοῦ Λαοῦ, «τὰ Λογοτεχνικά Μαθήματα» ποὺ τὰ ἔγραφε μόνος του καὶ τὰ διπύθνε μὲ πυρετὸ ἐνθουσιασμοῦ γράφοντας ὁ ἴδιος ἐπίσης τὴ ἐγκυκλίους στους ἀναγνώστες του καὶ φροντίζοντας ὁ ἴδιος γιὰ τὴ ρεκλάμα ποὺ τὴ θεωροῦσε σπουδαία. Συνήθιζε μάλιστα νὰ λερῇ:

— Ὡς κι' ὁ θεὸς ἔχει ἀνάγκη ρεκλάμας! Οἱ καμπάνες του δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρά ρεκλάμα γιὰ νὰ μαζεύτῃ κόσμος στὴ ἐκκλησίαν του!...

Ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ ὁ Λαμορτίνος ἄρρωστος, γέρος, δυστυχισμένος ἐργαζόμενος μὲ κόπο γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμὶ του.

Ὁ Ἀλεξάνδρος Δουμάς εἶχε... θεατρικὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα. Ἐκτίσας καὶ ἴδρυσε τὸ «ἱστορικὸ θέατρο» ποὺ τὸ διπύθνε μόνος του, δίνοντας ἐκεῖ ἔργα π.χ. ἡ «Τριλογία τοῦ Μόντε-Χριστού». Κι' αὐτὸς ὄνειροπολοῦσε σὰν τὸν Μπαλζάκ καὶ σὰν τὸν Λαμορτίνο, νὰ γίνῃ μὲ μὲρα πλούσιος. Τὸ γεγονός ὁμῶς εἶναι πῶς νὰ μὲν, ὡς διευθυντὴς θεάτρου ὑπῆρξε πρώτης τάξεως ἐπιχειρηματίας, ἀλλὰ στὸ τέλος κρεωκόπησε κι' ἀπελιπώμενος ἔφυγε γιὰ τὸ Βέλγιο!...

Πραγματικὰ συμφεροντολόγος συγγραφεὺς ἦταν κι' ὁ Βίκτωρ Οὐγγύ. Ἐν τούτοις στὴς ἐμπορικὲς του συναλλαγὰς ἦταν υπερβολικὰ εὐθύς τιμὸς κι' εὐσυνειδήτος. Ἐννοοῦσε ὁμῶς κι' οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι τὸ ἴδιο ἀπέναντί του. Ὅταν ὑπόγραφε μὴ συμφωνία μ' ἕναν ἐκδότῃ φρόντιζε ν' ἀναφέρωνται σ' αὐτὴν κι' ὁ πλοῦς ἀσημαντὲς λεπτομέρειες. Τὸ κρῶμα τοῦ ἐξωφύλλου τοῦ σήματος τοῦ βιβλίου, ἡ χρονολογία τῆς ἐκδόσεως καὶ ἡ ἡμέρα ἀκόμα.

Ἐνῶς ἄλλος πρωτότυπος ἐπιχειρηματίας δημοσιογράφος ἦταν ὁ Ἰππόλυτος ντε Βουλμπεσσάν. Κάποτε ἐξέδωκε μὴ ἐφημερίδα μὲ τὸν τίτλο, (Μεγάλη Ἐφημερίδα) τυπωμένη ἐπάνω σέ... πανί!

Ὁ ἀναγνώστης ἀφοῦ ἐδίδασκε τὴν ἐφημερίδα του δὲν εἶχε παρά να... τὴν στείλῃ στὴν πλύστρα γιὰ νὰ τοῦ μείνῃ ἑαί... ἕνα κομμάτι λευκοῦ λινό, ποὺ μπορούσε νὰ τὸ μεταχειριστῇ γιὰ... μαντῆλιν ἢ γιὰ τραπεζομάντιλο!

Ἡ ἐπιχειρήσεις ὁμῶς ἀπέτυχε. Καὶ ἡ (Μεγάλη Ἐφημερίδα) δὲν βγήκε παρά μόνο μὴ φορὰ.

Αὐτὲς εἶναι μὲ λίγα λόγια οἱ μανιέρες τῶν διαφόρων συγγραφέων καὶ ποιητῶν γύρω ἀπ' τὸ χρήμα καὶ τὴς κερδοσκοπικῆς ἐπιχειρήσεως.

Πλάϊ στὸ τζάκι

Πρωτότυπο διήγημα

Ἔξω εἶναι ὁ χειμῶνας, ὁ δυνατὸς βορρᾶς, ἡ ἀγρία νύχτα, δ.τι χοιρᾶζεται τέλος γιὰ ν' ἀπολαύσῃ κανεὶς ἡδονικότερα τὴ γλύκα τῆς ζωῆς τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δαρτέγκ καθισμένοι πλάϊ-πλάϊ μπρὸς στὴ δυνατὴ φωτιὰ ποὺ ἐλαμπάδιζε στὸ τζάκι ἀπολαμβάναν τὴν ἀντίθεσιν αὐτῇ.

Στὸ μικρὸ σαλονάκι τὰ ἤλεκτροκα φῶτα σκεπασμένα μὲ λεπτὲς μουσελίνες σκρόπιζαν ἕνα γλυκὸ κι' ἀπαλὸ φῶς. Μιὰ γλυκεῖα θαλπωρὴ γέμισε τὸ δωμάτιο ἐκείνο ὅπου ὅλα ἦσαν σιωπηλὰ καὶ ἤρεμα.

— Τί ωραία ποὺ εἶν' ἐδῶ μέσα! ψιθύρισε ὁ κ. Δαρτέγκ.

Ἡ γυναῖκα του τὸν κῆρυξε γεμάτη συγκίνησι. μ' ἕνα ἔρωτα πάντα νέο, πάντα παθητικὸ καὶ ἀπάντησε:

— Ναί, καλέ μου, εἶναι ὥραϊα νὰ ξεγυμνάς ὅλο τὸν κόσμο καὶ νὰ ζοῦμε ἐστὶ οἱ δύο μὰς ὁλομόναχοι.

Ὁ κ. Δαρτέγκ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του. Ἐκείνη τὸ πῆρε καὶ τὸ κράτησε σφιχτὰ μέσα στὸ δικό της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμειναν σιωπηλοὶ κι' οἱ δύο τους.

Ἡ Σειλ Δαρτέγκ μόλις εἶχε περάσει τὰ σαράντα. Ὁ ἄντρας τῆς ἦταν λίγο μεγαλύτερος.

Ὁ Ραϋμόνδος Δαρτέγκ εἶχε ἀποφοιτήσῃ ἀπ' τὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴ χωρὶς περιουσία, χωρὶς σχέσεις κι' ἀναγκάστηκε νὰ δεχθῇ μιὰ δευτερεύουσα θέσιν σὲ μιὰ διουμηχανικὴ ἐπιχείρησι.

Ἐκεῖ ὁμῶς ποῦγε ἀρχίζει ν' ἀπελπίζεται γιὰ τὸ μέλλον, ἡ καλὴ του Μοῖρα τοῦ παρουσίαζε στὸ δρόμο του τὴ Σειλ.

Ἡ Σειλ ἦταν κόρη ἐνὸς μεγάλου ἐργοστασίου. Ἀπ' τὴν πρώτῃ στιγμὴ ἐρωτεύθηκε τὸν ἀνῆλθον καὶ δεῖλδ ἐκείνο νέο. Τὸν κατέκτησε ἀμέσως καὶ τὸν ὑποχρέωσε νὰ φανερώσῃ τὸ ἀσθημὰ του στοὺς γονεῖς τῆς.

Οἱ γονεῖς τῆς ὁμῶς ἀντιστάθηκαν. Δὲν ἔννοοσαν νὰ πάρῃ ἡ Σειλ, ἡ ὥμορη καὶ πλούσια κόρη τους, ἕναν ἀσπυρ ὑπαικό.

Ἐκείνη ὁμῶς ἐπέμεινε στὴν ἀπόφασί της. Κι' ἔτσι μετὰ ἕνα χρόνον οἱ γονεῖς τῆς ὑποχώρησαν. Ἐγίνε ὁ γάμος τους καὶ δεκαπέντε διόκλητον χρόνια τὰ πέρασαν σὲ μιὰ ἀδίακοπῃ κι' ἀπόλυτῃ εὐτυχίᾳ.

Δὲν ἔκριναν παιδιὰ κι' αὐτὸ ἴσως ἦταν ἡ μόνη θλίψις τῆς ζωῆς τους. Μὰ ζούσαν ἀχάριστοι πάντα, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, κι' ἀγαπιόντουσαν κάθε μέρα περισσότερο. Ἡ Σειλ προσάντων ἀισθανόταν διαρκῶς νὰ μεγαλύνῃ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἡ τοφροτότης ποὺ τὴν ἔκρινε μὲ τὸν ἄντρα τῆς.

Κι' ἐκείνο τὸ βράδυ ἀκόμα ξανάδρισκε στὰ μάτια του τὴ λάμψιν τῆς φλογερῆς νεότητος ποὺ τὴν ἐτρέλαινε τὴν παλὰ ἐποχὴ, τὸν καιρὸ ποὺ ἦσαν ἀροαθωνιασμένοι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἔγινε κοντὰ του, καὶ τὸν αὐτοῦ:

— Θυμᾶσαι, Ραϋμόνδε;

— Τί πράγμα;

— Τὰ κουφὰ ραντεβού μας τὸν καιρὸ ποὺ οἱ γονεῖς μου δὲν ἤθελαν ἀκόμα νὰ σὲ πάρω.

— Ναί, θυμᾶμαι.

— Συναντιώμαστε στὴν πόρτα κάποιας ἐκκλησίας. Σφίγγαμε τὰ χέρια μας, ψιθυρίζαμε δὺδ λόγια μόνο, ἀνὰφρα ἴσως, ἀλλὰ χαριτωμένα. Κι' ἔπειτα χωρίζαμαστε μὲ

καίνουργιο θάρρος στὴν καρδιά κι' οἱ δύο μὰς....

— Ναί, θυμᾶμαι.

— Καὶ τὰ γράμματά σου, Ραϋμόνδε; Τὰ γράμματά σου μούστελνες ἐκείνο τὸν καιρὸ κι' ἐγὼ τὰ διαβάξα κρυφὰ καὶ δὲν τὰ χόρταινα;

— Ναί, θυμᾶμαι.

— Νὰ στὰ ξαναδιαβάσω, ἀλήθεια, ἀπάνω.

— Τάχεις φυλαγμένα ἀκόμα, γλυκεῖα μου Σειλ;

— Μποροῦσα νὰ καταστρέψω τοὺς μόνους μαύτους τῆς μεγάλης μὰς ἀγάπης;

Σηκώθηκε γογγίζον, ἀνοίξε τὸ συρτάρι κάποιου ἐπιπλοῦ κι' ἐπῆρε μιὰ δέσμη φακέλων δεμένη μὲ μιὰ ροζ κορδελίτσα. Ἐπείτα ἤσυχν, χαμογελαστῇ, γεμάτῃ λάμψιν χαρὰς κι' εὐτυχίας, ἐπῆνε καὶ ξανακάθισε μπρὸς στὴ φωτιὰ.

Ὁ κ. Δαρτέγκ ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Κι' ἡ Σειλ ἐξεδίπλωσε ἕνα γράμμα ποὺ πῆρε στὴν τύχη ἀπ' τὸ συρτὸ κι' ἀνοίξε νὰ διαβάξῃ:

«... Ὅχιτὸ μέρες πέρασαν πολυαγαπημένη μου, χωρὶς νὰ σὲ δῶ. Τί θλιμμένος ποὺ εἶμαι! Δὲν μπορῶ πιά νὰ ζήσω μακριὰ σου, προτιμῶ τὸ θάνατο. Ἄν πρόκειται νὰ σὲ στεροθῶ! Τὰ φωτερά σου μάτια εἶνε ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς μου. Τὸ ὁλόδροσο κι' ἀγνὸ σου στοματάκι εἶνε τὸ λουλούδι ποὺ μυροῦνι τὰ ὀνειρά μου...» Δὲν εἶν' ἀλήθεια, ὡραία αὐτὰ τὰ λόγια, ἀντροῦλη μου;

Ὁ κ. Δαρτέγκ φύσισε λίγο καπνὸ ἀπ' τὸ τσιγάρο του κι' ἀπάντησε:

— Τί ἀνόητο ποὺ ἦμαστε, Σειλ μου, τότε!

— Τί εἶπε, Ραϋμόνδε;

— Ψέμματα; Λουλούδια, ἥλιος, θάνατος γιὰ μιὰ βδομάδα ποὺ εἶχαμε νὰ ἰδωθῶμε! Ὄχι, Θεέ μου, τί βλάκας ποὺ ἦουν ἐκείνο τὸν καιρὸ!

Ἡ Σειλ ἔδριξε μιὰ πικραμένη ματιὰ στὸν ἄντρα τῆς καὶ ψιθύρισε:

— Μὴ μιλᾷς ἔτσι, Ραϋμόνδε, σ' ἐξορκίζω! Δὲν βλέπεις τί κακὸ μοὺ κάνεις μ' αὐτὰ τὰ εἰρωνικά σου λόγια γιὰ τὰ περασμένα, ποὺ μοὺ εἶνε τόσο ἀγαπητὰ;

Αὐτὸς ὁμῶς δὲν ἔννοοσε τὴν ἀγωνία τῆς καὶ ἀσυναίσθητα ἐντέλεξε, εἶπε πάλι:

— Ἀ, τί σοὺ εἶνε αὐτὲς οἱ γυναῖκες! Ὅλες ἴδιες! Μὲ μιὰ ποίησι γεμάτῃ ρομαντισμῷ! Στὴν ἡλικία μας, Σειλ, ἔχει τὸ δικαίωμα κανεὶς νὰ γελά μὲ τὶς τρέλλες τῆς νεότητος του....

Δὲν ὑπόρεσε ὁμῶς νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἡ κυρία Δαρτέγκ ἀρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ καὶ ν' ἀναταράζετα διόκλητον ἀπὸ τοὺς λυγμούς. Κι' ἐκείνη ἐβλέπε τὰ δάκρυα τῆς γεμάτος ἐκπληξῆς καὶ στενωχόρια νεωκῆς.

Δὲν εὗρισκε μιὰ λέξιν νὰ πῇ, δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Δὲν μάντεψε δυστυχῶς, ὅτι ἡ εὐτυχία τους γατόταν ξαφνικὰ γιὰ ἕνα τίποτε, γιὰ μιὰν ἀδέξια φράσι ποὺ ἔστῳιζε, γιὰ μιὰν ὥραϊα πλάιν ποὺ χάθηκε ἀπτόμα τὸ βράδυ ἐκείνο, ἔτσι ποὺ ἦσαν ὁλομόναχοι μπρὸς στὴ φωτιὰ.

— Σειλ! φώναξε σὲ μιὰ στιγμὴ. Τί ἔχεις, ἀγάπη μου;

Μὰ ἡ Σειλ δὲν τοῦ ἀπάντησε. Τὴν ἐπῆνε τὸ κλάμα, θρηνοῦσε πάντα στὰ ἔσπριμα μιὰς ἀγάπης ποὺ εἶχε κρεμωιστῇ γιὰ πάντα, γιὰ πάντα....

POZIE POZI

Θεαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ. 27-135-29-967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἕνας ἀρνητὴς ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Δεκαεννὴά χρονῶν νέος διασκεδάσει τὰ νιάτα του παριστάνοντας τὸν ἀρνητὴ τοῦ ἔρωτα. Πανάρχαιο τὸ κόλπο. Τὸν ἀρνούμαστε ὅχι γιὰ τι πιστεύουμε πραγματικὰ πῶς δὲν ὑπάρχει ἀλλὰ γιὰ, τρέμοντας τὴν παντοδυναμία του, ζητοῦμε κάποιο μέσον γιὰ νὰ φύγουμε ἀπὸ κοντὰ του τὸ ρόλο τοῦ ἀρνητοῦ ἡζίζουν μερικοὶ. Καὶ παίζοντας ἴσως κάποτε νὰ πιστεύουν στὸ ρόλο τους ὅπως ὁ Γάλλος ἐκείνος ἠθοποιὸς ποὺ παρρούσιαζόταν συνεχῶς στὸ ρόλο τοῦ Ναπολέοντα καὶ κατέληξε στὸ τέλος νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦταν ὁ πραγματικὸς Ναπολεὼν.

Ὁ φόβος τοῦ ἔρωτα εἶναι ἐκείνος ποὺ δημιουργεῖ τοὺς ἀρνητὲς τοῦ. Ὅπως καὶ ὁ φόβος τῆς ζωῆς ἀδυνατίζει πολλὰς φορές τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἀπάντησιν τῆς. Αὐτοκτονοῦν ἢ φοροῦν τὸ ράσο τοῦ μοναχοῦ.

Ἀρνητὴς τοῦ ἔρωτα! Κάνει καὶ τόση φιγούρα. Σὰν ἀπίστος καὶ ἀθεὸς αὐτοπαρουσιάζεται. Δὲν προσκύνει αὐτὸς τὴν αἰσθηματικὴν Ἀφροδίτη. Δὲν ἐννοίωσεν νὰ τὸν διαπερνοῦν τὰ βέλη τοῦ ἔρωτα. Γιὰ τὸ ἀπλούστατα — βεβαιώνει ὁ ἴδιος — βέλη δὲν ὑπάρχουν. Ἐπὶ νῆοις τῶν ἀνθρώπων γιὰ νὰ βασανίζονται καὶ νὰ μαραινῶνται. Ἕνα καὶ μόνο ὑπάρχει. Ἡ ἐπιθυμία. Ἐν ἀρχῇ ἦν ἡ ἐπιθυμία. Ἡ ἐπιθυμία τῆς φύσεως γιὰ τὴ διακίνησιν τοῦ εἶδους. Κραυγὴ τῶν οὐρανῶν γιὰ τὴ διατήρησιν τῆς ζωῆς στὸν πλανήτη μας. Ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ ἐνοτικτοῦ. Τίποτα περισσότερο ἀπ' αὐτὸ δὲν ἀναγνωρίζετ' ὁ νεαρὸς ἀρνητὴς. (Ἀρνούμαι τὸν ἔρωτα. Δὲν πιστεύω σ' αὐτόν. Δὲν τὸν παραδέχομαι εἶται ποὺ τὸν θέλουν ὁ περισσότεροι ἀνθρώποι: παντοδύναμο δεσπότη, τυραννικὸ ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς τους, πηγὴ πόνων καὶ συμφορῶν).

Καὶ τί δὲ λέει ἀκόμα ὁ ἐπιτολογγράφος. Ἀνῳτερος αὐτὸς ἀπὸ ἔρωτα βλέπει μὲ ἐιρωνικὰς ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ἐκδηλώσεις, ὅπου στὸν ἔρωτα δίνουμε, τὴ θέσιν πρωταγωνιστῆ καὶ γὰρ ὅταν ἀκούει πονεμένης ἱστορίας, ὅταν διαβάξῃ ρομάντος, νοῦβέλες, ἔρωτικὰ γραμματοκίβητα, ὅλη τὴ φιλολογία ἐκείνη μὲ τοὺς θρήνους καὶ ὀδυρμοὺς τῶν ἐρωτευμένων.

Μοναδικὴ θεότῃς γι' αὐτὸν τὸ ἐνοτικτο. Αὐτὸ μόνο προσκυνᾷ καὶ σ' αὐτὸ μόνον πιστεύει.

Μὰς τὰ εἶπαν κι' ἄλλοι. Πολλοὶ ἄλλοι. Καὶ ἀνάμεσα τοὺς ἀνθρώποι σοφοὶ καὶ σοδαροὶ. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀρκεσθήκαν στὸ θεωρητικὸ πεδίο. Ἄλλοι προχώρησαν στὶς πρακτικὰς ἐφαρμογὰς. Πόλεμος ἐναντίον τοῦ ἀνυπαρκτοῦ ἔρωτα, ἐναντίον τῆς αὐταπάτης, ποὺ μὰς βασανίζει.

Ἡ προηγουμένη μάλιστα γενεὰ, ἡ γενεὰ ὁλοθῆ μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, παρέστη μάρτυς καὶ τοῦ συστηματικοῦ διωγμοῦ τοῦ ἔρωτα ποὺ ἔχει τὴ μορφή τῆς αἰσθηματικότητος καὶ τῆς προσλήψεως σ' ἕνα μόνο πρόσωπο. Διαβάξω κατὰ σύμπτωσιν τῆς ἡμέρας αὐτὲς τὸ βιβλίον τοῦ Ἀνγκλου Πέτερ Χόουρντ μὲ τὸν τίτλο «Οἱ ἰδέες ἔχουν πόδια». Μέσα σὲς σελίδες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ μὰς μιλεῖ γιὰ τὶς τάσεις ποὺ παραπληρήθηκαν κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν σὲς μερικὰς χώρες. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ θεωρία τοῦ ἔρωτα κανεὶς δὲν τὴν σὺνέλαβε καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴ συλλάβῃ.

Ὅτε λοιπὸν ψυχικὸς οὐτε σωματικὸς εἶναι ὁ ἔρωτας. Τὶ ἀκριβὲς εἶνε, κανεὶς ὡς πῶρ δὲν τοῦ εἶπε κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Λέει ἡ φιλοσοφία, λέει ἡ ἱατρικὴ λέει ἡ ποίησις. Ὅλοι λένε κι' ὅλοι ἔχουν ἀπὸ μιὰ θεωρίαν στὴν τσέπη. Ἀκόμα καὶ τὰ ποιητὰ μὲ τὶς δεκαεννὰ ἀνοίξεις σὺς ὅλους. Τὴν ἀκριβὴ ὁμῶς οὐσία τοῦ ἔρωτα κανεὶς δὲν τὴν σὺνέλαβε καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴ συλλάβῃ.

Ὅτε λοιπὸν ψυχικὸς οὐτε σωματικὸς εἶναι ὁ ἔρωτας. Τὶ ἀκριβὲς εἶνε, κανεὶς ὡς πῶρ δὲν τοῦ εἶπε κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Λέει ἡ φιλοσοφία, λέει ἡ ἱατρικὴ λέει ἡ ποίησις. Ὅλοι λένε κι' ὅλοι ἔχουν ἀπὸ μιὰ θεωρίαν στὴν τσέπη. Ἀκόμα καὶ τὰ ποιητὰ μὲ τὶς δεκαεννὰ ἀνοίξεις σὺς ὅλους. Τὴν ἀκριβὴ ὁμῶς οὐσία τοῦ ἔρωτα κανεὶς δὲν τὴν σὺνέλαβε καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴ συλλάβῃ.

Ὅτε λοιπὸν ψυχικὸς οὐτε σωματικὸς εἶναι ὁ ἔρωτας. Τὶ ἀκριβὲς εἶνε, κανεὶς ὡς πῶρ δὲν τοῦ εἶπε κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Λέει ἡ φιλοσοφία, λέει ἡ ἱατρικὴ λέει ἡ ποίησις. Ὅλοι λένε κι' ὅλοι ἔχουν ἀπὸ μιὰ θεωρίαν στὴν τσέπη. Ἀκόμα καὶ τὰ ποιητὰ μὲ τὶς δεκαεννὰ ἀνοίξεις σὺς ὅλους. Τὴν ἀκριβὴ ὁμῶς οὐσία τοῦ ἔρωτα κανεὶς δὲν τὴν σὺνέλαβε καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴ συλλάβῃ.

Ὅτε λοιπὸν ψυχικὸς οὐτε σωματικὸς εἶναι ὁ ἔρωτας. Τὶ ἀκριβὲς εἶνε, κανεὶς ὡς πῶρ δὲν τοῦ εἶπε κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Λέει ἡ φιλοσοφία, λέει ἡ ἱατρικὴ λέει ἡ ποίησις. Ὅλοι λένε κι' ὅλοι ἔχουν ἀπὸ μιὰ θεωρίαν στὴν τσέπη. Ἀκόμα καὶ τὰ ποιητὰ μὲ τὶς δεκαεννὰ ἀνοίξεις σὺς ὅλους. Τὴν ἀκριβὴ ὁμῶς οὐσία τοῦ ἔρωτα κανεὶς δὲν τὴν σὺνέλαβε καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴ συλλάβῃ.

Ὅτε λοιπὸν ψυχικὸς οὐτε σωματικὸς εἶναι ὁ ἔρωτας. Τὶ ἀκριβὲς εἶνε, κανεὶς ὡς πῶρ δὲν τοῦ εἶπε κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Λέει ἡ φιλοσοφία, λέει ἡ ἱατρικὴ λέει ἡ ποίησις. Ὅλοι λένε κι' ὅλοι ἔχουν ἀπὸ μιὰ θεωρίαν στὴν τσέπη. Ἀκόμα καὶ τὰ ποιητὰ μὲ τὶς δεκαεννὰ ἀνοίξεις σὺς ὅλους. Τὴν ἀκριβὴ ὁμῶς οὐσία τοῦ ἔρωτα κανεὶς δὲν τὴν σὺνέλαβε καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρόκειται ποτὲ νὰ τὴ συλλάβῃ.

Ὅτε λοιπὸν ψυχικὸς οὐτε σωματικὸς εἶναι ὁ ἔρωτας. Τὶ ἀκριβὲς εἶνε, κανεὶς ὡς πῶρ δὲν τοῦ εἶπε κατὰ τρόπο ποὺ ν' ἀπαντᾷ σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Λέει ἡ φιλοσοφία, λέει ἡ ἱατρικὴ λέει

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΕΠΙΟΡΚΗ

Ο Ραυμόνδος θενιστράν γύριζε απ' το μέτωπο γεμάτος αγωνία. Τραυματίας κι' αιχμάλωτος πολύν καιρό στην Αφρική δεν ήξερε αν ζή ή μητέρα του κι' η μηνη-σχή η Μάρθα που του είχε ορκιστεί να τον περι-μενεί, ό,τι κι' αν συμβεί.

Η χήρα θενιστράν, μό-λις είδε το παιδί της, συ-γκινηθηκε τόσο πολύ, ώστε σφαιρίστηκε κάτω λιπόθυμη. Όταν συνήλθε, τον πήρε στην αγκαλιά της και του έδωσε αμέτρητα φιλά. Ο νέος ρώπωσε κατόπιν τη μητέρα του για την άγανα-μένη του Μάρθα την άρ-ραβωνιαστική του. Μα η χήρα θενιστράν σκυθρώ-πασε και του απάντησε:

— Παιδί μου, η Μάρθα ξέ-χασε την υπόσχεσή της και μεθούριο παντρεύεται... Στη τρομερή αυτή είδηση, ο Ραυμόνδος κλονίστηκε, έ-τσιος να σωριασθεί κάτω. Μα συγκρατήθηκε, κατώρ-θωσε να σταθεί στα πόδια του και διευδύνθηκε μηχανικά στο δωμάτιό του.

Η μητέρα του θέλησε να τον ακολουθήσει, να έκει-νος την εμψύχωνε. Μπήκε ύστερα στο δωμάτιό του, έ-κλεισε την πόρτα, έπεσε σ' ένα κάθισμα κι' άρχισε να κλαίει...

— Αχ γιατί να μη σκοτω-θώ στο πόλεμο; Γιατί να ζω ακόμα; ψιθύριζε.

Το βράδυ άρνήθηκε να φάει μαζί με τους δικούς του. Το πρωί όμως της άλ-λης ημέρας σκεπώθηκε κά-πως έλαφρώμενος.

Το βράδυ όλοι οι συγγε-νείς και φίλοι μαζεύτηκαν στο διορφο σπιτάκι του για να γιορτάσουν το γυρισμό του. Ο Ραυμόνδος φαίνό-ταν χαρούμενος και τους διηγόταν με κέφι τις περι-

πέτειες της έκστρατειας. Σήμερασέ τέλος ή μέρα που είχε όριστή για το γά-μο της Μάρθας. Λίγο πριν από το μεσημέρι ο Ραυμόν-δος έδωλε από το ταξιδιω-τικό του σακκό ένα φαλι-διο με υποκίτρινο ύφρο, το έκρυψε στη τσέπη του και βγήκε έξω.

Μπροστά στην έκκληση που θα γινόταν ο γάμος εί-χε μαζευτεί πολλός κόσμος. Ο νέος κατώρθωσε να μπη με μεγάλη δυσκολία. Διάλεξε μία θέση εμπρός-έμπρος και περίμενε.

Σε λίγο ένα παρατεταμέ-νο ψιθύρισμα ανήγγειλε την άφιξη της γαμήλιου παμπής. Ο Ραυμόνδος ξε-δούλωσε με τρεμάμενα χέ-ρια το φαλίδιο με το δηλη-τήριο.

Επί τέλους φάνηκε κι' η νύφη που έρχόταν ανάμεσα στους συγγενείς της. Ήταν εξαιρετικά έμορφη μελα-χροινή, λυγερή με ρόδινα μάγουλα. Τα μεγάλα της μάτια που τα σκίαζαν μαύ-ρες βλεφαρίδες, σαν κάτι ν' αναζητούσαν ανήσυχα γύρω της. Όταν ή Μάρθα βρέθηκε τέλος μπροστά στο Ραυμόνδο κλονίστηκε κι' έ-γινε κατακίτρινη. Αυτό όμως κράτησε λίγα δευτερόλε-πτα μόνο.

Όταν ο παπας, ύστερα ά-πο τις πρώτες συνηθιαμέ-νες ευχές, άπθυνε στους δύο μελλονύμφους τις τυπι-κές ερωτήσεις κι' ή νέα ά-ποκρίθηκε με σταθερή φω-νή: «Ναι» ο Ραυμόνδος έ-κανε μία απελπισμένη χει-ρονομία και φέροντας γρή-γορα στα χείλη του το μου-καλάκι κατάπιε όλόκληρο το περιεχόμενό του.

Αμα τελείωσε ή τελετή ο γαμπρός έδωσε το μπρά-τσο του σε κείνη που είχε γίνει πιά σύντροφος του

βίου του και ή γαμήλιος παμπή διευδύνθηκε προς την πόρτα.

Εκεί όμως, ενώ οι νεό-νυμφοι έπρόκειτο να περά-σουν το κατώφλι, ένας κλω-μός νέος, όμοιος με φάν-τασμα, σταμάτησε μπροστά τους ασθμαίνοντας. Ήταν ο Ραυμόνδος.

Στάζου φώναζε στη νύφη με τρεμάμενη κι' ύ-ποκωπη φωνή. Σταμάτησε έπιόρκη γυναίκα! Τι σου έ-κανα άκαρδη και μου σπά-ραξες τη καρδιά; Γιατί πα-ρέδρες τον όρκο σου και με ξεχάσεις;... Πρό όλίγου όρ-κίστηκες στο θεό πως δεν θ' άνήκης παρά μόνο στο σζυγνό σου... Ε λοιπόν είπες ψέματα! Γιατί ήσουν πριν δική μου!

Οι καλεσμένοι έμειναν έκπληκτοι ακούγοντας τα λόγια του. Ο γαμπρός άφη-σε τη νύφη κι' απομακρύν-θηκε με φρίκη.

Η Μάρθα μπροστά στη γενική κατακραυγή, γονάτι-σε επάνω στα σκαλοπάτια κι' έσφιξε τα χέρια της σε μία υπέρτατη σιωπηλή ίκε-σία.

— Ζητάς συγχώρεση, έ; εξακολούθησε ο Ραυμόνδος με πνιγμένη φωνή. Η προσβολή όμως που μου έ-κανες, ή λύπη που μου προ-ξένησες, δεν μου επιτρέ-πουν καμμία συγκατάβαση. Όχι, δεν άξιζεις συγχώ-ρεση.

Αυτή τη στιγμή ο Ραυ-μόνδος είχε όψη φρικλή. Χτυπούσε το στήθος του κι' από το στόμα του έθγαί-ναν ματωμένοι άφροί.

— Πεθαίνω! είπε σε λίγο. Νοιώω να με κυριεύη το ρίγος του θανάτου... Το φαρμάκι που ήπια μου ά-φαιρεί τη ζωή...

Η Μάρθα άρπασε μία φο-δερή κραυγή και θέλησε να ριχτεί επάνω του. Εκείνος όμως την έσπρωξε και την έδιωξε από κοντά του. Όχι, άπιστη, φύγε! της φώναζε. Μη μ' άγγι-ξας και με μολύνεις με τα χέ-ρια σου...

Για μία στιγμή σταμάτη-σε γιατί δεν μπορούσε πιά να μιλήσει. Κανένας από τους παρευρισκόμενους δεν τολμούσε να τον πλησιάσει. Όλοι στεκόντουσαν τρο-μαγμένοι και τον κυττού-σαν με όικτο και φρίκη.

Τέλος σαν να τον έσπρω-χνε μία άόρατη δύναμις, προχώρησε ένα βήμα και σταματώντας μπροστά στη Μάρθα, της φώναζε με φω-νή που έμοιαζε με μου-γκρητό:

— Καταραμένη να είσαι! Κεταραμένη!

Δεν μπόρεσε να πει πε-ρισσότερα γιατί ή φωνή του κόπηκε. Το πρόσωπό του μελάνισσε κι' απλώνοντας τα χέρια του σωριάστηκε κάτω.

Η Μάρθα έτρεξε κοντά του γονάτισε πλάι του και τον άγκάλιασε.

Το παραμορφωμένο πρό-σωπο του Ραυμόνδου της προκαλούσε τον τρόμο. Κι' έξαφνα έδωλε μία σπαρα-κτική κραυγή, μία κραυγή άγριας απελπισίας, κι' άρχι-σε να τραγουδάει και να γελάει.

Είχε τρελλαθεί. Η κατάρ-α του νεκρού είχε πραγματο-ποιηθεί. Έσχιζε το νυφικό της πέπλο κι' άρχισε να τρέχει στο δρόμο.

Από τον συννεφιασμένο ούρενό έπεφταν τώρα κον-τρές σταγόνες βροχής... Ένας κεραυνός βρόντησε έξαφνα. Μα αυτή, άδιάφο-ρη για ό,τι γινόταν γύρω της εξακολούθησε να τρέ-χει ξεφωνίζοντας τρελλά, άγρια απελπισμένα.

ZAK NORMAL

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντινκο ρεπορτάζ

Ένα πολύ πρωτότυπο πάρτυ δόθηκε το βράδυ της περασμένης Δευτέρας από τον Άμερικανό συγγραφέα Μά-ζουελ Άντερσον στη σκηνή του θεά-τρου Κοτοπούλη που είχε διαρρυθμι-σθεί σε τσιγγάνικη ταβέρνα.

Μέσα σε ένα αδιάκοπο κέφι που έ-συνεχίσθη έως τις πρώτες άπραξιόν. Ή κυρία Άντερσον έτραγουδούσε έλ-ληνικά τραγούδια συνοδευία του «Γρίο Κιθάρα». Οι δε ήθοιοιού του θιάσου χά-ρεφαν έλληνικούς χορούς που έουρε με ξεχωριστό κέφι ή κ. Μαρίκα Κοτο-πούλη.

Έπικολούθησε ένα λουκούλαιο γεύ-μα, επί σκηνής πάντοτε που έστοίχιζε στον Άμερικανό συγγραφέα 3 έκατομ-μύρια!

— Στόν Πειραιά συνεχίζει με έπιτυ-χία τις παραστάσεις του το νεοκρότη-μα του Έθνικού θεάτρου, για πρώτη δε φορά ύστερα από πολλά χρόνια, ο «Παπαφλέσσας» δόθηκε σε 34 συνεχείς παραστάσεις με «μέντια» καθημερινή είσοδράσεως 2 έκατομμύρια.

— Στόν εφετεινό Καλοκαιρινό δια-γωνισμό το πρώτο βραβείο πήρε το έργο της γνωστής λογίας Δεδαρούκα «Κάτω απ' τον Παρθενώνα».

Το έργο παρδυσιάζει πολύ ένδιαφέ-ρον και παρεδόθη στόν θίασο του «Θεά-τρου Τέχνης».

— Ύστερα από 2 χρόνια έπανέρχε-ται στο σκηνή ή γνωστή πρωταγνί-στρια του μουσικού θεάτρου Ήρώ Χαν-τά.

— Ο Κοκκίνης και ο Μακρής έτοιμά-ζουν σειράν παραστάσεων με έργα πρόζας, ένταξης των οποίων θα γίνει την έρχόμενη έβδομάδα στο θέατρον («Άλίκη») με ένα έργο του κ. Λιδω-ρίκη.

— Στο θέατρο Παπαϊωάννου εορτά-σθηκε την περασμένη έβδομάδα, για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρό-νια ή 250η παράστασις της έπιθεωρή-σεως «Τελάτε χωρίς βέτο».

Στο διάστημα αυτό ή ώραία αυτή Ά-θηνναϊκή Έπιθεώρησις έπριματοποιή-σε συνολικές είσοδράσεις 350 έκατομμυ-ρίων.

— Στόν Λυρική σκηνή έτοιμάζεται για τας εορτάς το περίφημο χορόδρα-μα του Ντελνίμ «Κοπέλλια».

— Στο «Κεντρικόν» παίζεται από προχθές με έπιτυχία ή ώραία Άγγλική κωμωδία των Μπράτερ — Χάρε: «Ένας άπρόσκλητος μουσαφίρης».

Το έργο αυτό μετά από το Λονδίνο είχε μεγάλη έπιτυχία και στο Παρίσι, όπου παίζεται τώρα επί 5 συνεχείς μή-νες.

— Ο Μίμης Τραϊφόρος, ακολουθώντας το παράδειγμα του Ευάγγελιδη, γρά-φει τώρα ένα ιστορικό έργο πρόζας έμπνευσμένο από την ήρωίδα της έ-παιναστάσεως (Μαντώ Μαυρογένους) που προορίζεται για τόν θίασο Κοτο-πούλη.

— Οι τρεις Άθηνναίες καλλιτέχνιδες του μουσικού θεάτρου Έλένη Αύλωνί-τι, Λόλα Φιλίππιδου και Άσπασία Ζά-πα που βρίσκονται από καιρό στην Λευ-κωσία της Κύπρου, σημειώνουν μεγα-λή έπιτυχία.

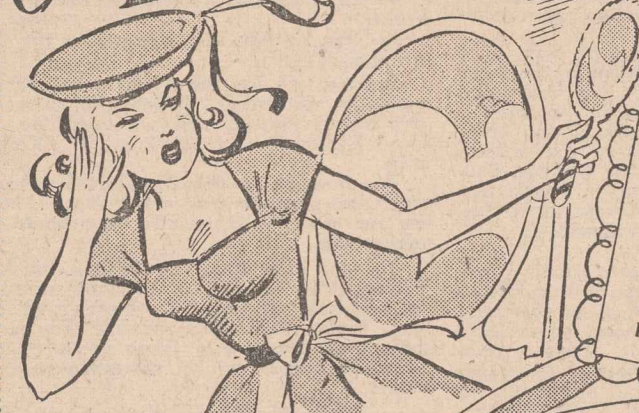
Ίδιαίτερως μεγάλη έντύπωση άφη-κε ή Έλένη Αύλωνίτη στην δραματική όπερέττα του κ. Ζαχαροπούλου («Έ-κανα λάθος», πολλά δε κολακευτικά σχόλια έδημοσιεύθηκαν στις εκεί εφη-μερίδες γι' αυτήν.

— Η χορεύτρια Λιλή Μπερδέ, που συμπληρώνει τώρα τις σπουδές της στη Ρώμη θα έλθη τας εορτάς στας Άθή-νας όπου και θα δώσει ένα ρεσιτάλ.

— Το γνωστόν σκονιοβατικό ζευγος ΝΤΟΥΟ ΤΖΟΝΣΟΝ θριαμβεύει εις την Κρήτη με τόν θίασον Γ. Οικονομιδη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΪΔΙΟΣ

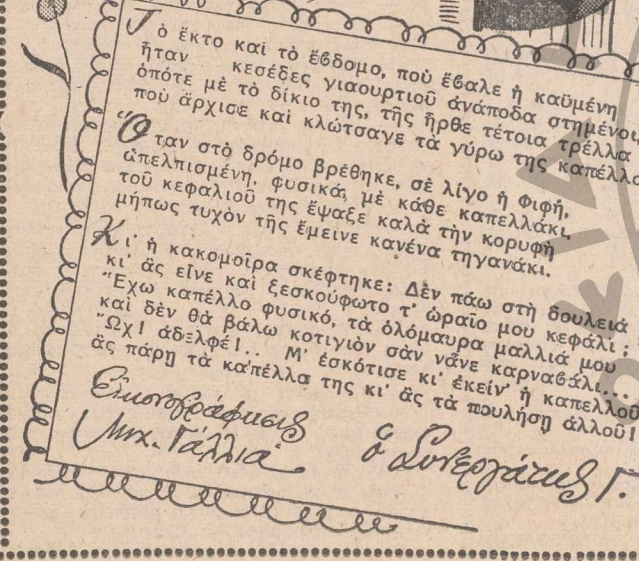
Γυναίκα καπέλα

Σήμερα τα χρόνια μας, το λέω χωρίς κακία του ή μόδα, δίχως έλεγχο, κι' όπως το θέλει, δρ ά καπέλλα που έινε κωμικά, είν' έλαφρώς φαιδρά. Κάποιες φιρμάτες καπέλλους, σωστή περιουσία καπέλλους τών μας πείθουνε, να πούμε, μοντελλάκια από γυναικών τα θεία κεφαλάκια!... Η έρε βέβαια καπέλλο κι' έλπίδα της κρυφής κάποις της μόδας καπέλλου, καί με τη σκέψη της αυτή, έπτε να την έπισκεφτή, να δοκιμάση και να ίδη τα νέα τα καπέλλα της! Ούτε στιγμή δεν σκέφτηκε πως θάταν μάλλον άδικο να τρέξη και να έπισκεφτή μοντέρνο κατελλάδικο, κι' είπε ή Φιφή μονάχη της: — Κάτι κι' εγώ θα βρώ...

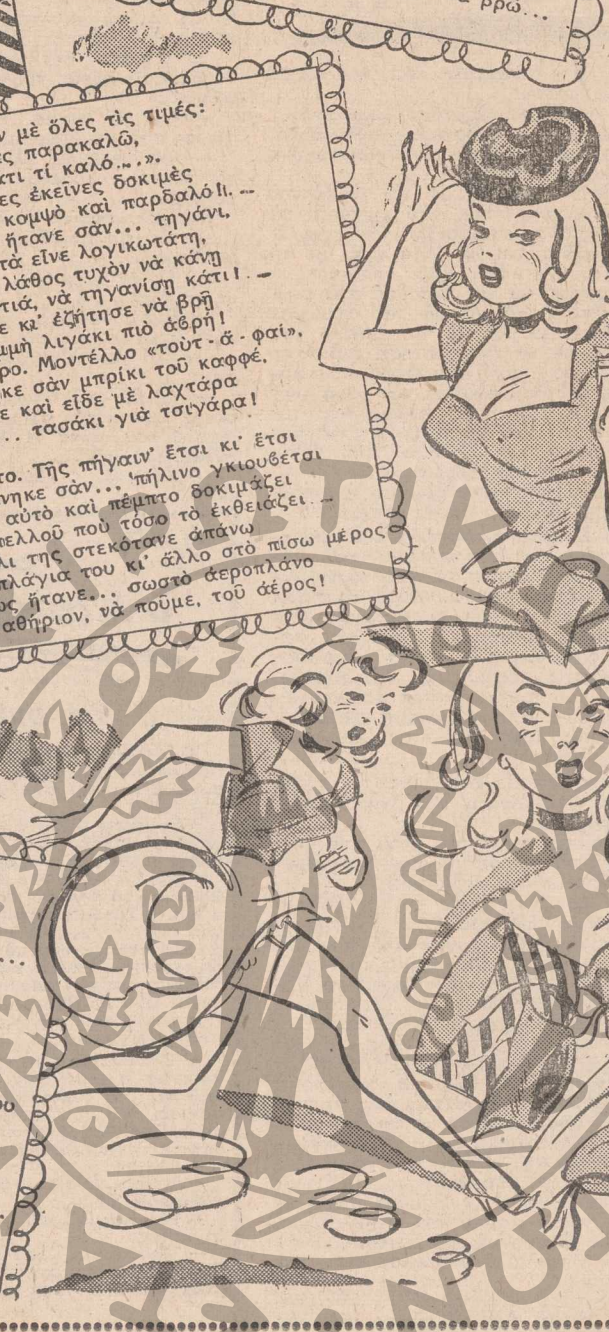

Την έδέχθηκαν με όλες τις τιμές: «Καθόστε, σας παρακαλώ, να βρούμε κάτι τί καλό...». Κι' άρχισαν οι ατέλειωτες έκείνες δοκιμές με κάθε κατασκευάσμα κομψό και παρδαλό!... Το πρώτο που σ' έλ' αυτά είνε λογικωτάτη, μα ή Φιφή που σ' έλ' αυτός τυχόν να κάνει έσκέφθηκεν ότι μπορεί, λάθος τυχόν να κάνει και να τ' βάλλη στη φωτιά, να τηνάση κάτι!... Έτσι λοιπόν το έβγαλε κι' έζήτησε να βρή άλλο καπέλλο με γραμμή λιγανή πιδ άδρή! Της έδωσαν και δεύτερο. Μοντέλλο «τούτ-ά-φαι», μ' αυτό πάλι της φάνηκε σαν μπρίκι του καφέ. Κι' τότε, τρίτο φόρεσε και είδε με λαχτάρα πως ήταν ωραιότατο... τασάκι για τσιγάρα!

Ο έκτο και το έβδομο, που έβαλε ή καυμένη ήταν κεσέδες γιαουρτιού ανάποδα στημένο, όποτε με το δίκιο της, της ήρθε τέτοια τρέλλα που άρχισε και κλώτσαγε τα γύρω της καπέλλα!... Όταν στο δρόμο βρέθηκε, σε λίγο ή Φιφή, άπελπισμένη, φυσικά με κάθε καπέλλάκι, του κεφαλιού της έφαξε καλά την κορυφή μήπως τυχόν της έμεινε κανένα τηγανάκι. Κι' ή κακομοίρα σκέφτηκε: Δεν πάω στη δουλειά μου κι' άς είνε και ξεσκουφωτο τ' ώραίο μου κεφάλι; Έχω καπέλλο φυσικό, τα όλόμαυρα μαλλιά μου και δεν θα βάλω κοτιγιόν σαν νάνε καρναβάλι... Ωχι! άδελφέ!... Μ' έσκότισε κι' εκείν' ή καπέλλου άς πάρη τα καπέλλα της κι' άς τα πουλήση άλλού!...

Επιστολή του Γ. Γαλλία στον Γ. Οικονομιδη.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Παρεξήγησις

Όποια διαπίστωση! Καταστροφή όποια!... Πάσχω, ό τάλας δυστυχώς από... προσθυπία εκ τούτου δε δεινότατον υπέστην ρεζιλίκιον θόρυβος δε έγένετο κοινώς... καλαμπάλικιον. Και την εξήγησιν αυτού διδωμι άκεραία, ένεδυμώμενος, βαβαί, την ώραν την μοιραίαν καθ' ήν έξήλθον ό πτωχός προς άγραν γυναικός μπανίζων ταύτας μειδιών και δη έρωτικώς. Τηδε κακείας πλανηθείς εις Ζάππειον κατέληξα ες ώραν πονηρόεσαν, τούτέστιν το βραδάκιον ευθές δε τα δίκτυα της νοστινίας έρωτα έλπιζών μετά θήλεως να βγώ... ρινδεβουδάκιον. Έξαιφνης ουν αντίκρυσα κομψόν τι δεσποινίδιον ιστάμενον εις σκιεράν και έρηνωδη θέ- (σιν, έφ' ή και έπλησίασα με τρόπον έπιτή- (δειον ειπών αυτή ήδυσπαθώς και με σπουδαίαν (ζέσιν: «Ω! τυφέρα μοι ύπαρξις, άπας και (είσαι μόνη μόνος κάνω άς ομίζωμεν να γλυκαν- (θούν οι πόνοι... Στρέψον έμποδος το πρόσωπον, τρισκε- (χαριτωμένη, έστραμβουλή, καλλιγγραμμος, ζακχαρο- (ζυμωμένη...») Έξαιφνης ήκουσα φωνήν: «Σε ποίον, (ουρέ, μιλάς;» Άλλοίμονον!... «Ω! κερασινός!... (Αυτή ήτο... τοσία!... «Ήμαρτον! έκλαυθμήρισα, καλόν μοι (ευζωνάκιον...») Πλήν όμως δεν έγλύττωσ ό τάλας τό... (υπερτάκιον!...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

17ον Την τελευταία λέξη την τόνισε με μίσος.

— Έχει δίκιο ο Ζεργίνης... μουμούρισε ύστερα πολύ σιγά. 'Η άγνη σου γι' αυτό τον άνθρωπο είναι πραγματικά υπεράνθρωπη...

— Ενοιώθε κι' αυτός τώρα τον εαυτό του ανίσχυρο-μπορώστας στην τόσο μαλακιά, μα άλύγιστη αποφασιστικότητα. 'Αν την έβλεπε αποφασισμένη να ζήσει μαζί με τη Μπούλη, να την πάει μαζί της, τότε ο Στράτος, μπορεί να της πετούσε στα μούτρα σαν άπειλη το ότι θα της στερούσε την κόρη της, μήπως με την άπειλή του αυτή κατάφανε να την κρατήσει εκδίκαστα στο πλευρό του. Τώρα όμως που παραχωρούσε με τόσο ευκολία την κόρη της;... 'Εσπαζε μόνη της, θεληματικά, τον τελευταίο κρίκο που θα μπορούσε να την κρατήσει κοντά του. 'Υστερ' απ' αυτό, πώς να την κρατήσει δεμένη;...

— Κατερίνα! της είπε θορυβικά, η Μπούλη δε μπορεί να ζήσει χωρίς εμένα!...

— Όχι, Στράτο! η Μπούλη έχει μια έ-ξάρτησι από μένα, σαν παιδάκι, και, μά-λιστα σαν κοριτσάκι... Σκέψου όμως λί-γο και το μέλλον του... Αυτό το παιδί έχει έναν πατέρα τίμιο κι' ευκατάστατο, και μια υπέροχη σκουπίδι... Δεν είναι σω-στό, μου φαίνεται, μια και τ' αγαπάω, και τ' αγαπώ πραγματικά, να του λε-κιάσω τη μικρή του κατάσταση προσωπικό-τητα με λάσπες αποκλειστικά δικές μου... — Κατερίνα, εσύ είσ' ένας άγγελος, Γιά ποιές λάσπες μιλάς;...

— Γι' αυτές που λεκιάζουν τα φτερά μου... του απάντησε μ' ένα άγιο, μεγα-νολικό χαμόγελο.

Της πήρε τα χέρια της μέσ' στα δικά του, και της τα φίλησε με κάτι περισσότε-ρο από λατρεία - με σεβασμό.

— Στην άρχη, συνέχισε εκείνη, όταν ο Ζεργίνης μου τοποθέτησε ωμά το δίλημα, νόμισα πως ανοιγότανε μπροστά μου ένα κατασκότεινο γάτος: ούτε χωρίς τη Μπούλη μπορούσα να ζήσω, ούτε χωρίς το Βά-σο!... Από την άλλη μεριά, έδλετα πως εσύ θάγες κάθε δίκιο να διεκδικήσεις το παιδί σου από μια τέτοια μάνα σαν και μένα...

— Δέ θάταν αυτό σκληρότης; θάταν άμυνα άναγκαία, και θάμουνα παράλογα έγωιστική αν δεν συμφωνούσα πως το παι-δί μας μαζί σου θα ζούσε με άνεσθησία, ήσυχία κι' αξιοπρέπεια... Τότε, νοιώθον-τας το δίλημα που με βασάνιζε να με πνί-γν, άπάνω στην απόγνωση μου, ζήτησα λύσι από το θάνατο... Σήμερα όμως, ύ-στερ' από τόσον καιρό που μεσολάβησε, βρίσκω πως μπορούμε να ζήσουμε όλοι: 'Εσύ με τη Μπούλη, ενώ μακριά σας - για το καλό σας...

— Σώπα τώρα, Κατερίνα!... την έκο-ψε σχεδόν άγρια. Δεν το κάνεις για μας αυτό; το κάνεις, πων' απ' όλα, για σένα...

— Δεν το κρύβω, Στράτο... Το κά-νω και λιγάκι για μένα... Μέσα απ' αυ-τή τη φοβερή, την τραγική ζωή που ζώω, χωρίς φως και γαρά, ξεπετάχτηκε φωτει-νός κι' ολοζώντανος ο έρωτας σαν έκπλη-χτική, απαγορευμένη ευδαιμονία... Τόν έ-ρωτα αυτόν δεν έχω τη δύναμι να τον διώξω...

Πάλι μείνανε για λίγο και οι δυο τους σιωπηλοί. 'Υστερα, μίλησε ο Στράτος: — Και λοιπόν, σκέψεται να χωρί-σουμε.

— Στην άρχη, μετά από τη δίκη, αυτό μπορεί νάτανε κακό κι' επίζημιο για όλους μας. Μπορεί να πρόσθετε ένα καινούργιο σκάνδαλο, στη φοβερή αυτή ιστορία... Θά βρισκόντουσαν τότε πολλοί που θάλε-γαν ότι ενώ σ' άφισα για ν' ακολουθήσω το φίλο μου, και το τραγικό διάδημα που-χει τοποθετήσει γύρω από το κεφάλι μου ή κοινή γνώμη, θά πλουτιζότανε με το δια-μάντι μιας καινούργιας ντροπής...

— Και τώρα;... — Τώρα, πέρασε καιρός, έπεσε ή αλ-λαία της λησμονιάς άπάνω από το δράμα μας... Πάψανε νάμουνε οι άξιοθρήνητες έπικαιρότητες που προκαλούνε το ένδιαφέ-ρον της κοινής γνώμης... Σήμερα υπο-ρούμε να πούμε με κάποια ικανοποίησι πως είμαστε άγνοστοι... Μπορούμε να φερθούμε όπως μας άρέσει, χωρίς να νοιώ-θουμε άπάνω μας τον προβολέα της προ-σοχής του κόσμου...

Ο Στράτος δεν την άκουγε πιά: κρα-τούσε στα χέρια του το κεφάλι του, και ψιθύριζε:

— Θες να φύγεις... Να μ' άφισεις... Τώρα που σε ξαναβρήκα...

— Θά μείνουμε φίλοι, Στράτο... Θά-γω πάντα για σένα την πιο άγνη τουφε-ρότητα...

Ξαφνικά, εκείνος άλλαξε: — Κι' αν άσπηνθώ... φώναξε. Κι' αν αντιδράσω;...

— Τι θά κάνεις;... Θά με κρατήσης με τη βία;...

— Είσαι γυναίκα μου!... Δεν έχω κα-νένα λόγο να χωρίσω...

— Και πώς είνε δυνατόν να με κρατή-σης;...

— Δέ θα σου δώσω ποτέ διαζύγιο!... Θά σ' αναγκάσω να μείνεις για πάντα φι-λενάδα του, αφού δε θέλεις να μείνεις γυ-ναίκα δική μου!...

— Στράτο... 'Εσύ μιλάς έτσι;... Σε μένα;...

Ενδοκρινή
Τα όνειρα

Ο μεγαλέμπορος ύφασμάτων Κ. Πολύγυρος συναντά στο δρόμο έναν συνάδελφο και άδελφικό του φίλο και του λέει:

— Θυμάσαι Γιάννη, τί ουζήτσο είχα-με πρό μινός; Δεν σου έλεγαν να μη δίνης πίστι στα όνειρα;

— Ναι, αλλά άφου έμένα μου γηγκε άλπθινό το όνειρο πως να μην τα πι-στεύω; Τη μία μέρα είδα στ' όνειρό μου πως ή γυναίκα μου άπόκτησε φτε-ρά και πέταξε στα σύννεφα και την άλ-λη χώρισα. 'Εού τί είδες;

— Νειρευήτσο πρό ήμερών πως ή γυ-ναίκα μου ή 'Αγλαία τ' έχει ψηθεί με τον ταμία του μαγαζιού μου.

— Κι' έχώρισε;

— Όχι. 'Αρχισα να σκέπτομαι ότι ίσως τα όνειρα δεν θγαίνουν όλα ά-λπθινά. Για καλό και για κακό όμως άρχισα να παρακολουθώ τη γυναίκα μου. Προχθές λοιπόν πήγα σπίτι μου νωρίτερα μία ώρα απ' την κανονική...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν άνοιγοντας την πόρτα του σαλονιού είδα...

— Τον ταμία σου στην άγκαλιά της 'Αγλαίας.

— Όχι όχι. Γι' αυτό το σου είπα να μη δίνης πίστι στα όνειρα. Δεν ήταν ό τα-μίας, αλλά ο λογιστής μου!...

Ο ΦΑΚΟΣ

'Απότομα, εκείνος πνίγηκε στους λυγ-μούς. Το σώμα του όλο άνατραζόταν, έ-νώ τα δάκρυα τρέχαν από μέσα από τα σμιγμένα του δάχτυλα που σκεπάζανε το πρόσωπό του...

— Έλα, μίν κάνης έτσι... τουπε έ-κείνη, σοδάρω κλονισμένη.

Σιγά-σιγά, ο Στράτος ήρέμησε. 'Ενας ξερός βήγας όμως τουσκίζε το στήθος.

— Είσαι άρρωστος; τον έρώτησε ή Κα-τερίνα.

— Όχι... Δεν έχω τίποτα... της ά-πάντησε.

Ξαφνικά, σ' ένα βήγα του πιο δυνατό, το αίμα τον έπνιξε. 'Εβαλε το μαντήλι στο στόμα του, και τόβγαλε ματωμένο.

— Στράτο!... στογγίλισε ή Κατε-ρίνα.

Την πονούσε να πεθάνη αυτός ο άνθρω-πος, και μάλιστα στα χέρια της... Μέ-σα της κάτι της έλεγε πως θά πέθαινε έξ αιτίας της...

Τούφερε λίγο νερό, τον βοήθησε να ξα-πλώσει στον καναπέ. Ο Στράτος άνάσαι-νε γρήγορα, με κόπο... Σιγά-σιγά ό-μως, ό παροξυσμός του πέρασε. Την κύτ-ταξε στα μάτια, έτσι όπως ήτανε σκυμ-μένη από πάνω του, και της ψιθύρισε του-φερά:

— Κατερίνα, ούτε θά χώρισης, ούτε θά σε γάσω, ούτε θά ζήσης μακριά απ' τη Μπούλη.

— Στράτο!...

— Η λύσις είνε πολύ πιο κοντά από ό,τι φαντάζεσαι... Η λύσις που θά τα ταυτοποιήση όλα, που θά τα βάλη όλα στη θέσι τους...

Μιλούσε σιγά, με άγκουακχό.

— Μη μιλάς... τουπε ή Κατερίνα.

— Δέ μιλάς άλλο, Κατερίνα, παρά μό-νο για να σου πώ: Σε λατρεύω... Και θάμινι εύτυχισμένος ο θάνατός μου να σου δώση την εύτυχία που δε σουδωσε ή ζωή μου...

Τούχε πιάσει τα καυτά του ιδρωμένα χέρια και τάσφιγγε δυνατά μέσ' στα δικά της. 'Ενα δάκρυ της κύλησε απ' τα μάτια της κι' ένώθηκε μ' ένα δικό του...

— Έξω φύσουσε, κι' ή βοοχή μαστίγωνε τα παρόθωρα. Μέσ' στο κλειστό δωμάτιο, αυτά τα δυο άνθρωπινα όντα που δεν τά-δενε παρά του ένός μόνο ο άπελπισμένος έρωτας, νοιώθανε τη φθινοπορινή όδύνι να τρυπά ό μεσα βαθεία τους και να τους παγώνη τις καρδιές...

— Άνυποπίτε, στο γαλάζιο κρεββατάκι της ή Μπούλη πλανιότανε στών όνειρών τους χουσορόδινους κόσμους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΣΤ'.

Ο γιατρός που ήθε, κούνησε συλλογι-σμένος το κεφάλι του. Πήρε την Κατερίνα στ' άλλο δωμάτιο, και της είπε:

— Είνε πολύ καιρό άρρωστος...

— Πολύν καιρό;...

— Ναι... 'Η φυσιώτσοις έχει κάνει φο-βερές προόδους στους πνευμόνες του...

— 'Ηταν άρρωστος από την 'Αμειοκή...

— Τό ταξίδι, φαίνεται, τον κούρασε...

Και ίσως άκόμα καιμιά συγκίνηση...

— Η Κατερίνα έσκυψε πολύ χαμηλά το κε-φάλι της, νοιώθοντας τον εαυτό της τόσο ένοχο.

— Πάντως πρέπει να μεταφερθί σε σα-νατόριο... συνέχισε ο γιατρός. 'Εδώ, ού-τε αυτός όφελείται, ούτε σεις, και ίδιως ούτε το παιδάκι σας...

— Έχει κίνδυνο, γιατρέ;

— Νομίζω πως, στο σημείο πουχει προχωρήσει ή άρρωστίνα, έλπίδες γιατρέ-ας δεν υπάρχουν: μόνο έλπίδες πασάτά-σεως της ζωής του, - κι' αυτές όχι μεγά-λες...

Όταν έφυγε ο γιατρός, ο Στράτος φώ-ναξε την Κατερίνα δίπλα στο κρεβάτι του:

— Τί σουπε, Κατερίνα, ο γιατρός;...

— Πρέπει να φροντίσουμε να μηγς σε σανατόριο... 'Εκεί μέσα θά γίνης γρή-γορα καλά...

— Την έκοψε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο:

— Σώπα, Κατερίνα! Αυτά που λες, ού-τε τά πιστεύεις, ούτε τά πιστεύω...

— Σ' όρκίζομαι, Στράτο...

— Μην όρκίζεσαι ψεύτικα... 'Αλλωστε, το ότι θά πεθάνω δεν έχει καιμιά σημα-

σία για κανέναν ούτε για μένα... Πίστε-υέ το...

— Δέ θά πεθάνης, Στράτο...

— Θά πεθάνω; και πρέπει να πεθάνω, άφου θέλω να πεθάνω... Όποιος θέλει να ζήσει, μπορεί να καταφέρει να ζήσει, ά-κόμα και στα γάδια τα δικά μου: έγώ ό-μως δε θέλω Κατερίνα...

— Μη μιλάς... Μην κουράζεσαι...

— Έκλεισε τα μάτια του ο άρρωστος, και ξανάπε σιγά:

— 'Αλήθεια είμαι τόσο κουρασμένος... 'Εχω τόσο άνάγκη από ξεκούρασμα! Κι' όχι απ' το ξεκούρασμα που μας δίνει ο ύπνος: μα από κείνο που δεν έχει έυτημημό...

Δακρυσιμένη, του χάιδεσε τα μαλλιά:

— Σώπα, Στράτο... Μη μου σκίσης την καρδιά...

— Με λυπάσαι, Κατερίνα;...

— Σε πονάω... 'Η λύπη σου είνε δι-κή μου...

— 'Η λύπη μου; Μά, έσύ την προκαλεις, Κατερίνα...

— Το ξέρω... Φάνηκα έγωίστρια. 'Η-σύνασε όμως, δλ' αυτά τελειώσαν... Εί-μαι και θά είμαι μαζί σου!...

— Άσπηνθαι τα μάτια του γεμάτα χαρά:

— 'Αλήθεια;... Λες αλήθεια;...

— 'Αλήθεια, Στράτο...

— Δέ θά φύγης από κοντά μου;...

— Έκλεισε τα μάτια της, πονεμένη γι' αυ-τό που υποσχότανε:

— Ποτέ, Στράτο!...

— Όχι «ποτέ»... Μά λες ποτέ; δόσμου ύπόσχεσι πως δε θά φύγης από κοντά μου όσο ζω... Αυτό μου σπένει...

— Θά μείνω όσο έχεις την άνάγκη μου, Στράτο...

Της έπιασε και τα δυο της χέρια με τα δικά του, που ήτανε κρύα και ιδρωμένα, και της τάσφιξε δυνατά:

— Σ' εύχαριστώ, Κατερίνα... ψιθύρισε.

— 'Υστερ' από αυτό θά μπορούσα άκόμα και να ζήσω...

— Θά ζήσης, Στράτο...

— Όχι Κατερίνα... Δέ θά φτάση ως εκεί ο έγωισμός μου: θά πεθάνω... Μά θά πεθάνω εύτυχισμένος, στην άγκαλιά σου...

— Έκλεισε τα μάτια του ο Στράτος και μιά κοκκινίλα ξεγύθησε στα γλαυιά, τ' ά-σπρη μάγουλά του. 'Η Κατερίνα του χά-ιδεψε τα μαλλιά πάλι, με μιά τουφερό στοργή...

Δίπλα, στο κρεββατάκι της, ή Μπούλη κοιμόταν άνυποπίτη για το δράμα που πα-ίζετο τόσο κοντά της ανάμεσα στών πα-τέρα της και στη μητέρα της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΖ'.

— Όπως είπα κι' ο γιατρός, ο Στράτος φρόντισε να μηγς στη «Σωτηρία». 'Ηταν ή μόνη λύσις που έπιβαλλόταν. Αυτό ήταν άπαραίτητο και γι' αυτόν, που χρειάζό-τανε νοσοκομειακή περίθαλψη, και για τους γύρω του ίδιως τη Μπούλη, που κινδύ-νευε να κολάση...

— 'Εν' άπόγευμα φθινοπωρινό, ο Στράτος κι' ή Κατερίνα μέσα σ' ένα ταξί φτάσανε μπροστά στο σανατόριο. Κατέβηκαν από το αυτοκίνητο, κι' ο άρρωστος, περνώντας τη σιδερένια καγκελλόπορτα, ψιθύρισε με-λαγχολικά:

— 'Εδώ μέσα θά πεθάνω...

— Θά ζήσης, Στράτο... του απάντησε όσο μπορούσε πιο πειστικά.

Δεν απάντησε ο άρρωστος, μόνο προ-χώρησε σιγά-σιγά σπριγμένους πάνω στη γυναίκα του, ανάμεσα από τα πεύκα, προς την κλινική που θάμινε τοξοειδής της. Γύρω τους, ώργιζε το φθινόπωρο. Το νο-τισμένο απ' την ύγρασία χάμα μυρίζει δυ-νατά, τα πεύκα γεμίζουν την άτμόσφαιρα μ' εύωδιά ρετινιού.

Δεξιά κι' αριστερά, καθώς περνούσανε, διασταυρωνόντουσαν μ' έπισκέπτες, ποί-νυοίσι από την έπισκεψη στους άναπημέ-νους τους άρρωστους, άλλοι στενωωρημέ-νοι, άλλοι κεφαίοι... 'Η κατάστασις τωι τοσφίμων ένός νοσοκομείου γράφεται πάν-τα με κεφαλαία γράμματα στα πρόσωπα των έπισκεπτών που φεύγουν...

— Έγκαταστάθηκε σε μιά από τις κλινι-κές της «Σωτηρίας» ο Στράτος. 'Ηταν έ-νας μεγάλος, εύνυχρος θάλαμος, με και-

μιά είκοσαριά κρεβάτια, στο δεύτερο πά-τωμα του κτιρίου. Μπροστά ήτανε μιά με-γάλη, σκεπαστή βεράντα, που κάτω από την προστασία της σκεπής της, άραδεια-ζόντουσαν ένα σωρό ψάθινα ντιβάνια, κολ-λημένα στον τοίχο. 'Ητανε χωρίς άκδια— τοισήμηση. Οι περισσότεροι άρρωστοι, με τα παλιά τους άπάνω απ' τις πιτζάμες τους, ήταν έαπλωμένοι στα ντιβάνια. Ο Στράτος άκούμπησε κουρασμένος στο κά-κελο της βεράντας, κι' άφισε το μελαγχολι-κό του βλέμμα να ναιδέψη όλο αυτό το πράσινο των πεύκων που άπλωνότανε μπρο-στά του. Δίπλα του άκούμπησε στο ίδιο κάγκελο κι' ή Κατερίνα.

— Είμ' εύτυχισμένος που θά πεθάνω στην 'Ελλάδα κοντά σου... της είπε σι-γά. Πάντα, εκεί, στο μακρινό τόπο, έτρε-μα το θάνατο, όνι τόσο σά θάνατο, μα σά μοναξιά, σαν έξορία...

Σταμάτησε λίγο, λαχανιασμένος, κου-ρασμένος. 'Υστερα, συνέχισε:

— 'Εδώ ο θάνατος θάμινι γαδί... 'Ας είνε καλωσορισμένος, όποτε και νά ρθι...

— 'Η Κατερίνα δεν μίλησε. 'Ενοίωσε έναν κόμπο να της πνίγη το λαιμό... Θέλησε να βοηθήση τον άντρα της να υπή μέσ' στο θάλαμο, να νδυθί, να έσπλώση...

— Έλα, είσαι κουρασμένος... του εί-πε σιγά.

— Όχι, Κατερίνα... 'Ασε με λίγο ά-κόμα... της άποκρίθηκε μελαγχολικά. 'Α-σε με να πιστέω για λίγη ώρα άκόμα, ώσπου να φύγης πως είμαι έπισκέπτης εδώ μέσα, και πως θά φύγω κι' έγώ μα-ζί σου...

— Μά, πρέπει να ξεκουραστής...

— Θά ξεκουραστώ, Κατερίνα... της είπα μ' ένα θλιμένο χαμόγελο. 'Εγώ και-ρό νά ξεκουραστώ, για πάντα...

Δέ θέλησε εκείνη να έπιμειν, να του γαλσή το κέφι του. Μείνανε λοιπόν και οι δύο τους εκεί σιωπηλοί, συγκινημένοι, μπροστά στο έξαίσιο φθινοπωρινό δράμα του τοπίου που τους γέμισε τις καρδιές με μιά μαλακία λύπη...

— Δεν είνανε να πούνε τίποτε... 'Η σιω-πή τους ένωσε άπαλά. 'Ητανε δυο άπλά άνθρωπινα πλάσματα που τάσμιγε για στερνή φορά ή άπειλή του μεγάλου γωι-σμού που ζύνανε...

— Τόδεσε ο Στράτος πως θά πέθαινε σε λίγο, και τόδεσε κι' ή Κατερίνα. Το είνε πη σ' έκείνην ο γιατρός, σ' έκείνην το ένστικτο. Και τώρα, μέσα σ' αυτό το μελαγχολικό περιβάλλον των άν-θρώπων που άγωνίζοντουσαν να ζήσουνε μ' όλη τους τη δύναμι, δίπλα στα φθινοπω-ρινά πεύκα που σκορπίζανε τόσο γλυκές εύωδιές μέσ' στο δειλινό που στεφάνωνε με μενεξέδες την 'Αθήνα, ο Στράτος κι' ή Κατερίνα νοιώσανε για μιά στιγμή την παλιά τους συγκίνηση... Γι' αυτήν, ο άν-

— Πάμε μέσα... ψιθύρισε σιγά ή Κα-τερίνα στο Στράτο. Θά κούσπε...

— Πρέπει να φύγης κι' έσύ... είπα.

— Πάμε μέσα, κι' ύστερα φεύγω...

— Έπιασε το χέρι του που ήταν ιδρωμένο κι' έκαίνε, και τον ώδινε μέσα στο θά-λαμο, σαν παιδί σαν άρρωστο. 'Εκείνος την άφησε να τον οδηγήση, Σερόντασε στα πόδια του. 'Επεσε βαρύν στο κρεβάτι του, ενώ το στήθος του άνεβοκατέβαινε νοήγορα κι' ή άναπνοή του έδινε μ' ένα σφύσιγμα από τα νείλια του.

— 'Η Κατερίνα τον βοήθησε να νδυθί. — τον έγδυσε σχεδόν. — και τον βοήθησε να πέση, τον σκέπασε με την κουβέρτα.

— Σ' εύχαριστώ... της ψιθύρισε.

Τά δόντια του γτυπούσαν. 'Ακούμπησε το χέρι της στο μετωπό του. 'Εκαίνε.

— Έχεις πυρετό... του είπα.

— Δέ βαρύνει... Θά περάση...

— Δέ θές να φας τίποτα...

— Έβγαλε από ένα πακέτο πουάναε φέ-

— Τό είσιτήριό σας παρακαλώ!...

(Σκίτσος Α. Θεοφιλόπουλου)

ρει μαζί τους λίγο κορό φαί. 'Ο Στράτος έφαγε δυό μπουκιές

— Δεν πάει άλλο κάτω... της είπε, — Μά πρέπει να τρώς... τόν μάλασε τρυφερά. Δεν τάπαμε!...

— Ναί θα φάω... 'Αργότερα... Δίπλα, μέσ στο θάλαμο, οι άλλοι άρρωστοι είχαν όλοι μαζεμένη στα κρεβάτια τους. Ένας έτρωγε με τα χέρια του ένα κομμάτι κοφές λιγώτερο με βουλιμία και περισσότερο με απεννυσμένη διάθεση για να ζήσει!... 'Εκεί μέσα, ο άνθρωπος νοιώθει να μεγαλώνει σε τεράστιο βαθμό το αίσθημα της αυτοσυντήρησης. 'Οποιοι δηλαδή έχει μια ζωτικότητα μέσα του. Γιατί, όποιος δεν έχει, αβύεται, άνυπερσπιστος να γλυστορήσει βαθιά, στο χάος της άνυπαρξίας...

— Άντε, Κατερίνα, πήγαινε πιά... της είπε πάλι ο Στράτος.

— Θάρρω πάλι αύριο, κωρίς...

— Σ' εύχαιστώ, αγαπημένη... Είσαι καλή κι' ευγενική... Να μου φιλήσεις τη Μπούλη...

— Έννοια σου...

— Πρόσεξε μόνο να πλυθεί καλά, να βάλει και οινόπνευμα στα χέρια σου... Πρόσεξε το παιδικό...

Η Κατερίνα έσκυψε και του φίλησε δακρυσιμένη τα μαλλιά

— Καληνύχτα... του ψιθύρισε.

Απομακρύνθηκε ανάμεσα από τα κρεβάτια των άρρωστων προς την έξοδο. Λίγο πριν βγεί, έαναγύισε. 'Ο Στράτος είχε άνασκησθεί στο κρεβάτι του, και την κυτούσε... "Α, πώς την κυτούσε... Της έγεννε αντίο με το χέρι, τούγεννε κι' αυτή, χαμογελώντας μέσ' στα δάκρυά της... Τότε, έθανικά σά να θυμήθηκε κάτι, ο Στράτος της έκανε ένα νόημα να γυρίσει πίσω. Έκείνη γύρισε.

— Σκύψε λίγο... την παρακάλεσε. Έσκυψε, τόσο που το αυτί της ζύγωσε πολύ κοντά στο στόμα του. Τόν άκουσε να της ψιθυρίζει:

— Άκου, Κατερίνα... 'Ο Βάσος να μη φύγει...

Κέρωσε άκούγοντας αυτό το όνομα που δεν τ' είχε άκούσει τόσον καιρό τώρα.

— 'Ο Βάσος... άσπρε σά να μείνει.

— Ναί... Βρέστον, και πέστου να μη φύγει από κοντά σου...

Σταμάτησε λίγο, σάν να πνιγότανε.

— Δεν θέλω να βρεθείς μόνη σου στη ζωή, αν συμβεί τίποτε... συνέχισε.

— Στράτο!...

Τό όνομά του βγήκε απ' τα χείλια της σά λυγμός. Ήταν τόσο μεγάλο, τόσο τεράστιο αυτό που της είχε πει, που δέ βίαστης. Έπεσε στην άγκαλιά του, και τόν γέμιζε φιλική και δάκρυα... 'Υστερα, γρήγορα-γρήγορα, βιαστική, τρέχοντας σχεδόν, βγήκε απ' το θάλαμο χωρίς να κυττάει πίσω της...

Όξω είχε νυχτώσει πιά έντελώς. Έσκιζε τα δρομάκια της Σωτηρίας σιγά, βουλιασμένη στις σκέψεις της. Χωρίς να τ' ήλπι, ένοιωσε την καρδιά της αιχμαλωτισμένη πίσω, μέσα σ' αυτό το μεγάλο θάλαμο που υψίζει γνώτα και γιατρικά, δίπλα στο κρεβάτι ενός άρρωστου γκρίζου άνθρωπάκου που με τα πνευτικά του μάτια άνοιγιά, σπηλωμένα στο ταβάνι, άνειρευότανε τις ώρες στιγμές, τις λίγες, τις τόσο σύντομες, που τούγε χαίρει στο παρόν...

Ένας άρρωστος, πουγε γυρίζει από τόσο μακριά, για να την άπορπάσει από τη φοβερή ζωή της λάσπης και του αιώματος με τ' άδυναμια χέρια του, χαλδωμένα για μια στιγμή απ' τη δύναμη του Έρωτα... Ένας άρρωστος που μοιραδική του έλπίδα ήτανε πια να πεθάνει στην άγκαλιά της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Αρραβώνες

Ο κ. Λεων. Μαρνέλης και η δίσ Πόπη Πιπούλη ετέλεσαν τους αρραβώνες των. Τους εύχεται ταχεία την στέφιν.

Ραφαήλ Παρίσης

Τό χαρέμι του ΧΟΥΡΣΙΤ ΠΑΣΑ

Τό τραγικό τέλος 64 ώρκιων γυναικων

Πάει τό χαρέμι του Χουρσίτ, του νικητή κι' άποκεφελιστή του 'Αλή πασά των 'Ιωαννίνων! Αιχμαλωτίσθηκε δλόκληρο από τους 'Ελληνες με την άλωση της Τριπολιτσάς, τό φθινόπωρο του 1821.

Κι' αν δεν λάτρευε ο Χουρσίτ πασάς τις γυναίκες!... Τις είχε φέρει στην Πελοπόννησο μαζί του, πριν δυό χρόνια, από τη Βηρυττό. Ήταν έξι ήττα τέσσερις, ή μία άραιοτερη από την άλλη, και τις είχε άφησης άναγκαστικά στην Τρίπολη πηγαίνοντας στην έκστρατεία της 'Ηπείρου. Μόλις του είπαν στα Γιάννενα για την αιχμαλωσία του χαρεμιού του άφαισε από τό κακό του.

Σκληρός κι' αϊμοδόρος, αλύγιστος και παράφορος καθώς ήταν, την ώρα που ο ταχυδρόμος του έδινε την άναφορά, για τη συμφορά της Τριπολιτσάς, έσπρε, μέσ' τους καπνούς του θυμού του, τό σπαθί του και τούππε περά-περά έναν άσώο ύπασιση του που βρέθηκε, κίνητη την ώρα, πιό κοντά του.

Υστερα κάλεσε όλους τους αυλικούς, και έπιτελείς τους σωματοφύλακές του.

— Να πάτε να μου φέρετε τό χαρέμι! τους είπε.

Και καθώς αυτοί έστεκαν άφωνοι και τόν κυττάσαν τους έφτυσε κατά πρόσωπο και έστειλε βιαστικά έμπιστό του από τα Γιάννενα στην Κέρκυρα, στόν 'Αγγλο στρατηγό σέρ Θωμά Μαίητλαντ, άρμους της Έπτανήσου, να τόν παρακαλέσει να μεσολαδήσει αυτός για την έπιστροφή του χαρεμιού.

— Εύχαιστώ, άπάντησε ο άρμουςτής, μα οι 'Ελληνες, όπως είναι φυσικό, θα ζήτησουν άνταλλάγματα.

— Να τους δοθούν όσα ζητήσουν, του είπε ο έμπιστος άπεσταλμένος του Χουρσίτ. Αυτή είναι η έντολή του πασά...

Οι διαπραγματεύσεις με την έλληνική κυβέρνηση άρχισαν και βάσταξαν τέσσερις μήνες. Από τό μέρος του Μαίητλαντ, και για λογαριασμό του Χουρσίτ, έγινε όριση για τις συνμιλίες ο γιατρός Π. Στεφάνου, Ζακυνθινός. Την έλληνική κυβέρνηση την άντιπροσώπευε ο ύπουργός των στρατιωτικών Νότης Μπότσαρης. 'Επί τέλους κλειόστηκε η συμφωνία: τό χαρέμι να σταλεί πίσω στο Χουρσίτ κι' αυτός να πληρώσει 80.000 άσημένα τάληρα και ν' άπολύσει τις αιχμαλωτισμένες στα Γιάννενα οικογένεις του Μάρκου και Κωνσταντίνου Μπότσαρη, του Δαγκλή, του Κώστα Τζαβέλα, του Ν. Νάκου και του Κίτσου Κολιοδημήτη.

Είχε φτάσει και τό άγγλικό πολεμικό στο Ναυαρίνο που θα παραλάμβανε τό πο-

λύτιμο έμψυγο φορτίο τό προωρισμένο για τόν Χουρσίτ πασά. Άμέσως ο ύπουργός του Πολέμου Ν. Μπότσαρης διάταξε τόν Γεώργ. Μαυρομιχάλη, που φουρούσε τό χαρέμι, να τό παραδώσει στους Ι. Βαρόβατη και τόν Π. Στεφάνου για να τό όδηγήσουν πρώτα στην Κόρινθο.

— Δεν έχω άντίρρηση να παραδώσω τό χαρέμι, είπε τότε ο Μαυρομιχάλης, μα πρέπει ο Χουρσίτ να μου πληρώσει πρώτα 200.000 γρόσια, για τα έξοδα της διατροφής του. Κοντά ένα χρόνο δεν έτρεφα με τόν άέρα τις 64 γυναίκες του!

Τό ύφος του Μαυρομιχάλη δεν σήκωνε άντιλογίες και παρακαλία. Οι γυναίκες του χαρεμιού που έζωσαν τό άγύριστο κεφάλι του, άφου επί ένα χρόνο δεν τόν είχαν καταφέρει ούτε μία φορά να πάρουν... λόγω γλυκό από τό στόμα του, γονάτισαν μπροστά του...

— Κάνε μας τη χάρι, λεβέντη μας, να πάρεις λιγότερα για τα έξοδα μας και μεις σου δίνουμε έγγύηση τα δαιμονικά μας, του είπαν.

Υποχώρησε ο Μαυρομιχάλης. Του ύπογράψανε μια συναλλαγματική για 150 χιλιάδες γρόσια, του άφισαν όλα τα δαιμονικά και τα χρυσά βραχιόλια έγγύηση και του δώσανε, άκομη, από πάνω 30 χιλ. γρόσια μετρητά, αυτά, για τα έξοδα της διατροφής του Κεγαγιόμπεη και του Καϊμακάμ. 'Ετσι στις 12 'Απριλίου 1922 άφισε χαρέμι και όμηρους να πάνε στο καλό...

Μά τό χαρέμι καλύτερα να μην είχε φύγει! Όταν ο Χουρσίτ πασάς πήρε πίσω τις γυναίκες του, εγκατέλειψε τό Γιάννενα για να πάν να εγκατασταθώ με τα στρατεύματά του στη Λάρισα. 'Υστερ από λίγο καιρό, στη Λάρισα, έφτασαν ως τ' αυτιά του ψιθύρου για κάτι άπιστίες του χαμιού του. Για ποιές και για ποιούς δεν έζωρουμε. Άλλα ο Χουρσίτ έγινε θηρίο. Και μέρα στη βολούρα της όργνης του, πάλι διάταξε να βγάλουν και τις 64 γυναίκες από τόν γυναικωνίτη με τό ποικαίσιμό μόνο και να τις φέσουν, έτσι κοπάδι, στόν Πηνειό ποταμό. 'Εκεί τους περσάνε βαρείες σιδερένιες υπάλες στο πόδια και στα χέρια και ύστερα τις έβριζαν όλες, μια-μια, από ένα δοκάρι μπηγμένο στην όχθη, μέρα στόν Πηνειό. που τις παρέσυρε και τις σκέπαζε άμέσως με τα θολά νερά του.

Αυτό ήταν τό τέλος του χαρεμιού του Χουρσίτ. Άλλα και η δική του τύχη δεν στάθηκε καλύτερη. Η Τουρκική Κυβέρνηση τόν είχε διατάξει να της στείλει την καταστάση και την λογοδωσία για την περιουσία του 'Αλή πασά, που την έπίστευε άμύθητη δίνας τις πόλυτιμες πέτρες και τα γουσα και άσημένα καλλιτενήματα, που περνούσαν σε μετροπιά τό 500 εκατ. γρόσια. 'Ο Χουρσίτ όμως δλο άνέβαλλε να λογοδοτήσει πάνω σ' αυτό τό ζήτημα και κάποτε για να ήσυχάσει από τις ένοχλήσεις της κυβερνήσεως του έστειλε στην Πόλη 40.000.000 μόνο, λέγοντας ότι δεν ήρε περισσότερα. Τότε θεωρήθηκε καταγαστής. Οι ένοχοί του που τόν φθονούσαν ήσαν την ευκαιρία να ραδιοηγήσουν εις βάρος του στο Σουλτάνο και πέτυχαν να του άφαιρηθώ η άνιστρατηγία και να δοθώ στόν Δράκωλη.

Ο Χουρσίτ έδειξε μερικά σημεία άνυπακοής και τότε ο σουλτάνος έβγαλε διαταγή να θανατωθώ. Οι φίλοι του από την Κωνσταντινούπολη πρόλαβαν και τόν είδοποίησαν γρήγορα, για να μπροσώ και άραπετεύσει. Άλλα αυτός άπογοντευμένος απ' την τύχη που είχε πάψει να του χαμογέλει, προτίμησε να αυτοκτονήσει με δηλητήριο. 'Ο δήμιος, ο σταλμένος από τό σουλτάνο, έφθασε στη Λάρισα τρείς μέρες μετά την αυτοκτονία του. Άνοιξε τόν τάφο του, έβγαλε τό πτώμα και σάν εύσυνείδητος δήμιος έκαμε τό καθήκον του. Τράβηξε δηλαδή τό σπαθί του κι' έκοψε τό κεφάλι του κοκότου Χουρσίτ. Τό πήρε κατόπιν, τό άλάτισε, σάν να έπρόκειτο για κεφάλι άρνιού, τό τυλίξε με άχυρα, τό έβαλε σ' ένα κουτί και ξεκίνησε πάλι για την Κωνσταντινούπολη, για να τό πάν και να τό δείξη στόν άφέντη του.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Στά Καλύβια ΤΗΣ ΧΑΣΙΑΣ

Του συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ένας απ' τούς ώραιοτέρους χειμαίνιατικούς περιπάτους, στην Άττική, είναι ως τό παλιό και ιστορικό χωριουδάκι της Άττικής, τα Καλύβια της Χασίας, που παρουσιάζεται σάν ένα απ' τα ώραιοτερα στολίσια του πολυδηγνήτου Θριασίου πεδίου, που πήρε τ' όνομά του απ' τόν άρχαιο άττικό Δίμο Θρία.

Η νεωτέρα όνομασία του Άσπρόπυργος, έχει και την εύθυμη ιστορία της: Κάποτε, πρό πολλών έτών, ο πρόεδρος της Κοινότητος, ένας καλός γραμματισμένος χωρικός, είχε την έμπνευση να έξευγενίση την όνομασία του χωριού. Και μη γνωρίζοντας άρραγίτικα, σκέφτηκε σύμφωνα με την άρχαιοελληνική παράδοση, να όνομάσει τό χωριό Θρία. Πριν να στείλη δίως, άναφορά στο 'Υπουργείο των Έσωτερικών, έκάλεσε τούς συγχωριανούς του και τους είπε τη σκέψη του.

Στό άκουσμα όμως της λέξεως Θρία που είναι σ' άραβιτικά δύσφημη σημασία μερικοί παλιοί Καλυδιότες που ήσαν τί έσημειαν άραβιτικά αλληλοκυττάτηκαν και ντράπηκαν. Και τότε ένας απ' αυτούς, ο γεροντότερος, έφτυσε στόν άέρα και φώναξε:

— Κύρ-πρόεδρε να συχωρεθούν τα πεθαμένα σου μη μαγαρίστες τό χωριό!

Έτσι, η σκέψις αυτή του προέδρου της Κοινότητος που υπεχώρησε κι' αυτός στο τέλος, έμεινε άπραγματοποίητη. Και η συνέλευσις των προκρίτων του χωριού συζητήσε, τότε, άλλη πρόταση, για να όνομασώ τό χωριό Άσπρόπυργος.

Η όνομασία αυτή άρεσε στούς χωρικούς. Και έλληνικά ήταν και εύφωνα άλλα και προήχοτο από κάποια τοπωνυμία της περιοχής του χωριού που δεν έδικαιούτο, άλλωστε, τόν όνοματος Θρία, άφου ο άρχαίος Δίμος και τό Θριάσιον πεδίον κυριολοκείταν επί όλης της πεδιάδος της Έλευσίνης, της όποίας ένα μόνον σημείον κατέχουν τα Καλύβια της Χασίας.

Διά βοής λοιπόν, έγινε δεκτή η όνομασία Άσπρόπυργος και ένεκαί ύστερα (1915) κι' από την έπίσημη Έπιτροπή τοπωνυμίων. Πολλοί κάτοικοι όμως, και οι περισσότεροι έκδρομείς δεν άλλαξαν συνήθεια. Τους άρέσει και προτιμούν, άκομη, να όνομάζουν τό χωριό: Καλύβια της Χασίας.

Ο περίπατος όμως ως τόν Άσπρόπυργο, αποκτά περισσότερη σημασία με τό άνηφορίσμα, απ' τό ώραίο και πευκόφυτο μονοπάτι, στόν άπώτεμο βράχο, πάνω στόν όποίον γίστηκε κατά τόν τέταστο αιώνα, τό πολυθρύλητο φρούριο της Χασίας, δηλ. της Φυλής.

Η όνομασία της Χασίας προέρχεται απ' τα χρόνια των τεσσάρων αίωνων της Τουκοκρατίας. Χασία σημαίνει σουλτανική ιδιοκτησία (τσιφλίκι) και γι' αυτό, τό όνομα της όμωμυμ Κοινότητος της Άττικής άντικαταστάθηκε, έπίσημα με τό όνομα Φυλή, παρμένο απ' την όνομασία του άρχαίου της Άττικής Δίμου Φυλής.

Σ' αυτό τό γραφικό τοπίο άκούμε, τώρα και τις ήρωικές παρადόσεις του φρουρίου της Φυλής, όπου ύπήρχε και τό συντομώτερο πέραςμα απ' τας Άθήνας προς την περιοχή των άρχαίων Θιβών. Αυτό λοιπόν,

τό φρούριο της Φυλής, του όποίου σώζονται, σήμερα, άξιόλογα έρείπια, έγινε περιώνυμο απ' την εποχή (404 π. Χ.) που τό κατέλαβε ο Θρασύβουλος, επί κεφαλής των φυγάδων Άθηναίων που έφύσαντο στας Θήβας.

Αυτό ήταν τό στρατεύμα που ξεκίνησε απ' τας Θήβας για να καταλύση την έν Άθήνας περίφημη τυραννία των Τριάκοντα. Και η πρώτη έπιτυχία του ήταν τό ότι κατέλαβε τό φρούριο της Φυλής και γτύπησε άποτελεσματικά τό ίππικό των 30 τυράννων των Άθηνών. 'Επειτα, μετά τού Φυλής και Άχαιών, κατετόπωσε τόν τυραννικό στρατό, κατέλαβε τόν Πειραιά και ύστερα έφτασε στας Άθήνας και κατέλυσε την τυραννική διοίκηση.

Στό γειτονικό έκκλησάκι της Αγία-Παρασκευής, υπάρχει μια δοσσερή πηγή, για την όποία κυκλοφορούν μερικές περίεργες λαογραφικές παρადόσεις που προέρχονται απ' τό βάθη των αίωνων.

Οι παλιοί χωρικοί της Χασίας έλεγαν πως απ' εκεί έτρεχε άθάνατο νερό, άνάμεσα από δυό άγόνιες πέτρες που άνοιγόκλειναν και με κίνδυνο της ζωής του κανείς θα ύπορούσε να πιή απ' τό νερό αυτό. Από γενιά σε γενιά μεταδόθηκε ότι κοντά σ' αυτή την πηγή, ζούσε στα χρόνια τα παλιά, μια νεράιδα που κατώρθωσε και πήρε απ' τό άθάνατο αυτό νερό της πηγής κι' έγινε άθάνατη.

Άλλα δεν είναι μόνο αυτό. Η νεράιδα της Φυλής έδωκε και σε τέσσερες άλλες υπάρες απ' τό θαυματουργό νερό: Σε δυό φυτά και σε δυό άγριοιούδια. Ός την εποχή έκείνη η κρεμμυδασκέλλα (σκίλλη) όπως και τ' άλλα τ' άγρια φυτά, φύτλωνε την άνοιξη και έραρινόταν τό χειμώνα. Η νεράιδα την άγαπούσε και την πότισε με τό νερό της πηγής. Κι' από τότε μόνον τό κοτσάνι της μαραινεται τό χειμώνα και η ρίζα της μένει ζωντανή και πέταει πάλι βλαστάδια.

Τό ίδιο έγινε και με τόν άμάραντο που είχε πούν άλλο όνομα και φύτλωνε σε βράχους άπάτητους, όπως ήταν κι' ο βράχος της Φυλής, πριν να ντιστή τό φρούριο.

Κατά την παρადοση η νεράιδα που τόν καμάωνε πότισε και τό αυτό αυτό με τό νερό της πηγής. Κι' από τότε τό φυτό δέ μαραινεται και πήρε και τό όνομα άμάραντος.

Ευνόηθηκαν όμως, απ' τη νεράιδα και δύο μεγάλα πουλιά ο άέτος και ο κόρακας.

Έπειδή τα θαύματα, καθώς σπαθίζουν τόν άέρα και τ' άναπαύουν, τους έδωσε απ' τό θαυματουργό νερό.

Έτσι έγινε κι' ο άέτος άθάνατος. Γρονάει, γρονάει άλλα δεν πεθαίνει. 'Υστερα από πολλά, παραπολλά χρόνια, τούτάνει σε μια σπηλιά και μένει άσπυ να μαδήσουν τα φτερά του. Έτσι γίνεται πάλι νέος, όπως είχε βνή απ' τ' άνός του!

Κάποτε λένε τόν έίδε έτσι ή άλεπού και τό φώναξε, άθάνα από μακριά:

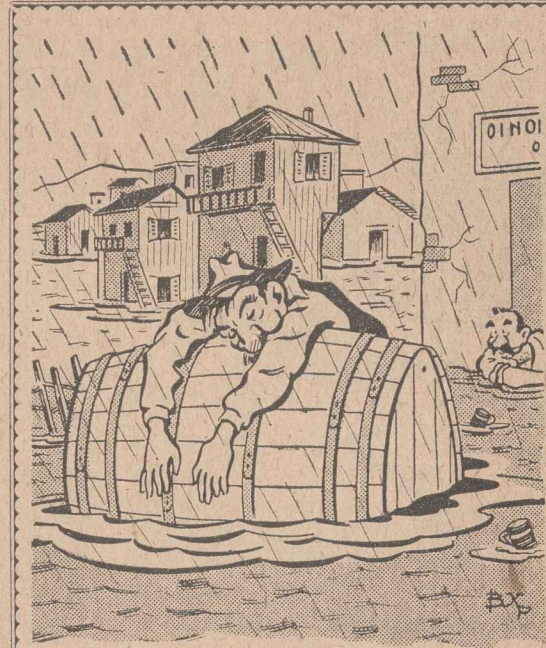
— Ξαναμαράθηκες κακόμοιρε, κι' ήσυχασ' ο κόσμος!

Άλλα στο μεταξύ άλλος, άητός τόν τσάφει σιγά-σιγά, έαναπαύου, λιάζει, και έαναβάνει «τσάφκα» όπως και πρίν. Και πάλι τότε, ο ποιον πάση ο Χάος!

Τά ίδια και με τόν κόρακα. Γρονάει δεν τόν πνάνουν. Γι' αυτό και οι άνθρωποι συχνά λένε, για όποιον ζή πολλά χρόνια:

— Κορεκόζήτους έγινε!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Επιπλέουσα νάρκη!... (Σκίτσος Β. Χριστοδούλου)

Αθηναϊκά επίκαιρα

Ο καφφές

Αχ! ο καφφές ο πονηρός που βρίσκεται κρυμμένος (νος) σε ύπογειων μυστικών την πιο κρυφή την κώχη, όταν παρουσιάζεται φρεσκοκαδοουδιαμένος είναι καφφές «βαρύ-γλυκός» καφφές «πολλά και όξι»!...

Βαρύς συνήθως στην τιμή για όσους αγοράζουν. Γλυκός για λίγους ευτυχείς που τόν έζησουν (ζουνε).

Πολλά... έπικερδέστατος σάν κάτι τιμαλφές και οχι ασφαλώς καφφές!...

Απάντησις

Ένας δημοσιογράφος, βέρος Άμερικανός, κάποιο ζήτημα μεγάλο, έχει θέσει προφώνως: Μεταξύ Άμερικανών και Θρανσέζας έπιμένει η κομψότερη ποιά είναι και η πιο χαριτωμένη:

Δεν υπάρχει άμφιβολία να μη λέμε κουτομάρες πως θα ήταν ιδεώδης η γυναίκα, μια φορά αν μπορούσε της Γαλλίδας νάχη άρπάξει, τόν παρό... (ρε)

Μα γιατί τα μελετάμε; Αν σκεφθώμε μια στή της δικής μας της πατρίδας, την πενταμορφ γω... (νίσε)

Θ' άπαντήσωμε πιστευώ: Μπρός σε μίαν Έλληνίδα (πούλα) τύφλα νάχουνε οι άλλες οι γυναίκες τού ντου... (νιά!...)

Τροχιόδρομικός

Προχθές που λέτε, ο ένα τράμ, που ήταν εν κι... (νίσε) κάποια που την έπάρσσε του τοκετού όδινα, θέλοντας και μη θάλλαν, έτυχε να γεννηθώ και αγοράκι, ο νέος μας ο συμπολίτης είναι!...

Να ζήσει!... της ευχήθηκαν. Και η γυναίκα (έκελιν)

που τοκετός της έτυχε και τόσο έσωνικός, σάν μεγαλωπ το παδί, τό είπε, πως θα γίνω από τό γεννοφάκισί του... τροχιόδρομικός!...

Δεκέμβριος

Ευπήκεν ο Δεκέμβριος με κάθε μια γιορτή. Γιορτάζουν Νικολάκηδες, Αετιέρηδες και Σπύροι. Βαρβάρες, Χρήστοι, Στεφάνοι και άλλοι άρκετοι κι' ο κόσμος τούς παράδες του σε όωρα θα τους (ποιείν)!

Όμως κι' εμείς, οι συγγραφείς πάσης άνομοίας γιορτάζουμε και θα τό πώ έστω και αν δεν κανν. Τριάντα μία τού μηνός: Μελάνια της όσίας, διότι όλοι γράφουμε συνήθως με... μελάνι!...

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Στην πρωτεύουσα της Τήνου υπήρχε κατά την κατοχή γερμανική φρουρά. Άλλα στο μυστικό δρυσκό του νησιού φρουρούσαν Έλληνες αγωνιστές της Μέσης Ανατολής.

ΜΑΡΑΘΩΝΕΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ στά βουνά της Τήνου

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. Πολίτη

Η σπηλιά του Λαυρίου, για την οποία μίλησα στο προηγούμενο, αν είχε... φωνή θα μπορούσε να εξιστορήσει πολλά, περιέργια και ενδιαφέροντα πράγματα, σχετικά με το ρόλο που διεδραμάτισε κατά την περίοδο της Κατοχής. Στα άδυτα των αδύτων της φιλοξενήθηκαν επί εικοσιτετράωρα, και επί εβδομάδες κάποτε, πρώην πρωθυπουργοί, ύπουργοι, στρατηγοί, καθηγητές, δικαστικοί, απλά παιδιά του λαού που πηγαίαν στη Μέση Ανατολή για να καταταχθούν στον ελληνικό στρατό, καλλιτέχνες, κυρίες του «καλού κόσμου». Υπήρχαν και στη δική μας ομάδα τρεις κυρίες. Η μία άρχισε πάρα πολύ να καταποισθή στην υπόθεση. Όταν διετάχθη από τον οδηγό της υπηρεσίας διαφυγών να εγκατασταθώ στο βάθος της σπηλιάς και να μην καπνίζω, διευρυνήθη έντονα. Πώς ήταν δυνατόν να κοιμηθώ επάνω στις πέτρες και στους σωρούς των σκουριασμένων κουτιών κονσερβών που είχαν εγκαταλείψει προηγούμενοι «διδόντες»; Η απάντησή του οδηγού ήταν πολύ απλή: — Ακούστε, κυρία μου, πλην των άλλων σας απαγορεύω απ' αυτή τη στιγμή και να μιλάτε... Έπειδή δεν μπορώ πλέον να σας στείλω πίσω στο σπίτι σας, είμαι υποχρεωμένος να σας... δέσω, αν έσκόλουθτε να θορυβήτε...

Και η καθώς πρέπει κυρία πέρασε τη νύχτα της στη σπηλιά, χωρίς τσιγάρο, χωρίς κουβέντα και με μοναδική ψυχαγωγία το νασακτοριστικό θέαμα που έκαναν οι κατά δεκάδες κυκλοφορούσες στα τοιχώματά σουρες.

Το πρωί φαγώθηκαν τα όληα τρόφιμα που είχαμε μαζί μας και η κυρία του «καλού κόσμου» ζήτησε νερό για τον ευπρεπισμό του προσώπου της και το πλύσιμο των δοντιών της. Κι' έπειδή είχαν ήδη εξαντληθεί το περιεχόμενον της μοναδικής μας σάουνας, η κυρία παρακάλεσε να της επιτραπεί να κάνει... υπάνιο στη γειτονική ακτή! Μας απέκλυσε μάστιχα ότι είχε μαζί της και τη υαγιά της. Κι' δεν έκανε μὲν υπάνιο, αλλά περιέργως γλύτωσε και πάλι το δέσιμο. Πολύ φιλόθυμα ήταν τα αίσθηματά του οδηγού μας...

Η σοβαρή απασχόληση της επομένης ημέρας ήταν η αφήγηση ανεκδότων. Έπειδή σ' όλη τη γύρω περιοχή δεν φαινόταν ίχνος Γερμανού, ο οδηγός μας έδωσε την άδεια να μιλούμε σιγανά — μέσα στη σπηλιά πάντα — και να καπνίζουμε... Ένας αξιωματικός μάστιχα βόηκε τρόπο να ξυρισθώ. Δεν ήθελε — έλεγαν — να χάσει τη σειρά του, επειδή από δεκαετίες συνεχώς ξυριζόταν κάθε πρωί.

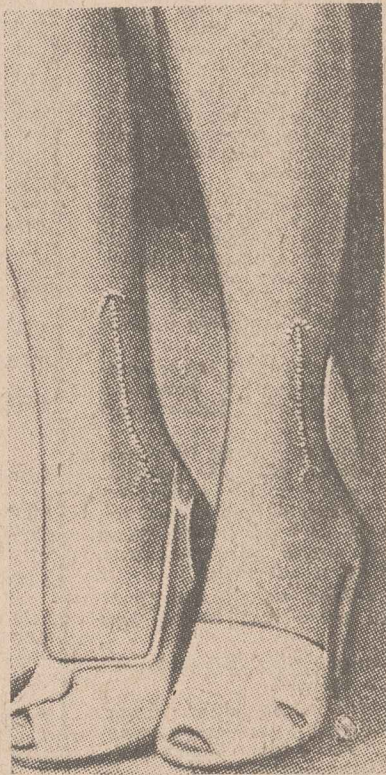
Περισσότερο νευρικός απ' όλους μας ή-

ταν ο πρώην ύπουργός που αποτελούσε μέλος της ομάδας. Δεν ήταν δειλός, αλλά είχε κακά προαισθήματα. Έν τούτοις σε ώριμες στιγμές σιγοτραγουδούσε τα τελευταία ταγκό. Είχε σώσει το κεφάλι του στο μακεδονικό άγώνα, του οποίου υπήρξε μαχητής κατά την πρό των βαλκανικών πολέμων περίοδο, αλλά δεν ήταν ασφαλής για το τέλος της περιπέτειας στην όποιαν είχαμε υπή.

Κατά τις δέκα τη νύχτα έφτασε το βενζινόπλοιο. Το πώς ξεκίνησαμε από τη σπηλιά, πώς σκορφαλώσαμε από βράχο σε βράχο, πώς φτάσαμε στο μυστικό δρυσκό, πώς επιβιβάσθηκαν πώς βρεθήκαμε τόσοι άνθρωποι μέσα σ' ένα υπάνιο του οποίου η χωρητικότητα δεν έπαρκε ούτε για δυο τσουβάλια αλεύρι, είναι μια υπόθεση που ανάγεται στη σφαίρα του... αθλητισμού, με τον όποιον οι περισσότεροι μας δεν είχαμε πολλές γνωριμίες στο παρελθόν.

Είχε επίσης μέγα μυστήριο το ότι ημερωθήκαμε ζωντανόι ύστερα από την απειράγρη αυτή, εγκαθιρύχθη μέσα στο «υπάνιο». (Ύπάνιο, δηλαδή ελέγετο κατ' ευφημισμόν. Ήταν μια τούπα που χρησιμοποιείαν την αποθήκευσι της σαβούρας). Πάντως ημερωθήκαμε σώοι και άδολοι — η μάλλον σχεδόν αδόλοισι — σ' έναν μυστικό δρυσκό της Τήνου που χρησιμοποιείτο από τους συμμάχους ως βάση των κρουσάριων πλοιαρίων και υποβρυχίων. Τρίβαμα τα μάτια μας όταν αντικρύσαμε στην ηφαίστοα άνδρες του Ίερού Λόχου και πολυβόλα σπινιμένα σε διάφορα σημεία. Στον δόμο βρισκόνταν και δυο άλλα εξοπλισμένα βενζινόπλοια, φωτωμένα εκρηκτικές ύλες και πυρομαχικά. Πού θα τα μετέφεραν την ίδια νύχτα στους αντάστες κάπου στην Εύβοια.

Εδώ τα πράγματα ήταν άπιστεύτως καλά. Έν πρώτοις φάγαμε χαλάς της Σιμόνης που μας τὸν έδωρεσε ένας από τους άνδρες του Ίερού Λόχου, μόλις άφειχε από τη μικρασιατική άκτι. Κάνουμε και θαλάσσιο υπάνιο. Ανακαλύψαμε και μια σπουδαία χωρική — την κυρία Στα-

ΚΑΛΤΣΕΣ ΜΕ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Μια πλουσία Αμερικανίδα είχε την εκκεντρική ιδέα να στείλει ως γαμήλιο δώρο στην πριγκίπισσα Έλισάβετ ένα ζευγάρι κάλτσες νάυλον στολισμένες με μία μαργαρίτα από μικρά μαργαριτάρια!

ματίνα, — η όποια μας κάλεσε στο κτήμα της και μας προσέφερε άμπελοφάσουλα σαλάτα με φρεσκοψημένο καθαρόνιο ψωμί. Μετά το γεύμα η κυρία Σταματίνα μας τραγουδούσε ένα... γαλλικό τραγούδι που είχε μάθει κατά τη διάρκεια μιας προδ τοιακονταετίας παραμονής στην Κωνσταντινούπολη. Στο τέλος μας άδηνψε σε κάποιο έρημοκκλησί, μέσα στο όποιο έπρόκειτο να περάσουμε τη νύχτα μας υπό την σκέπη και προστασίαν του Άγιου Παντελεήμονος.

Άτυχία μεγάλη την επομένη. Έπιασε άγριο μελέτι κι' ήταν απόλυτως άδύνατο να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τη μικρασιατική άκτι. Καταναγκαστική παραμονή, λοιπόν, έως ότου καλύσει η θάλασσα. Αλλά δεν είχε και μεγάλη σημασία. Η κυρία Σταματίνα ήταν πάντα πρόθυμη και τ' άμπελοφάσουλα της γύρω περιοχής άφθονα. Έξοικονομήσαμε και λίγο γάλα. Η κυρία του καλού κόσμου, αφού έκανε το δεύτερο υπάνιο της με το πολύχρωμο μαγιώ της άλειψε το πρόσωπό της με κρέμες και έάπλωσε στον ήλιο. Μεγαλείον!...

Μεγαλείον, δηλαδή, μέγχο του άπονεύματος. Διότι κατά τις τρεις συνέβη το έξης: ένας γωρικός έφτασε ασθμαίνων από κάποιο γειτονικό χωριό και άνήγγειλε έντομος ότι όπως τον έπληροφόρεσαν από ένα άλλο χωριό, τέσσερες Γερμανοί είχαν θεαθώ σ' ένα... ταίτο χωριό, ερχόμενοι προς το μυστικό δρυσκό, πάνοπλοι και με άπειλητικές διαθέσεις.

Συναγερμός! Τα τρία βενζινόπλοια έξαφανίσθηκαν ως δια μαγείας, αφού παρέλαβαν και τα επί της ηφαίστοα πολυβόλα. Όχι που ήταν δύσκολο να εξακαρισθούν οι τέσσερες Γερμανοί, αλλά δεν έπρεπε ν' ανακαλυφθώ με κανένα λόγο, η μυστική βάση. Μείναμε όμως στην ηφαίστοα έμεις, διότι πληροφορηθήκαμε κάπως άργά τα διατρέγοντά και δεν προλάβαμε να επιβιβάσθουμε στο εξαφανισθέν πλοίο μας. Μας έδηλώθη λοιπόν από τους τοπικούς ναυτικούς που ήταν παρόντες της βάσεως ότι έπρεπε να γαθούμε άμέσως από προσώπου της γής, να σκορπίσουμε — δυο όλοι μαζί, αλλά ο καθένας χωριστά για να μη δώσουμε ύπόνοιες — στα γύρω βουνά και να κουφτούμε έως ότου περάσει ο κίνδυνος. Δεν μπορώ να πώ ότι υπήρξα σπουδαίος στο μαροθώνιο που άκολουθήσε. Βρεθήκα όμως ύστερα από άσκητή ώρα στο βάθος μιας νασάδας όπου βρήκα εγκατέστημένον ήδη και έτοιμαζόμενον να πάρη τον άπονευστινόν ύπνον του το νεαρό διπλωματικό που υπηρετεί τώρα στην ελληνική Προσβεία του Λονδίνου.

Δεν θυμώμαι πόσες ώρες άκριβώς πένασαν. Θυμώμαι μόνον ότι όταν άργά το βράδυ επέστρεψα στα ίδια με πρισμένα πόδια και σινισμένα ούνα πληροφορηθήκα ότι οι τέσσερες Γερμανοί δεν είχαν φανή, διότι άπλούστατα δεν έπρόκειτο να φανούν! Όλη αυτή η ιστορία είχε βγί από τη φαντασία ενός γωρικού στον όποιον είχε πη κάποιος άλλος γωρικός ότι οι Γερμανοί είχαν λάβει πληροφορίες για τη μυστική βάση κι' έσνεδιάζαν να κάνουν έρευνα!

Αλλά το κακό έγινε. Και μείναμε και νηστικοί. Και δεν υπήκαε τόσος ν' ανακαλύψουμε εκείνη τη νυντερινή ώρα την κυρία Σταματίνα να μας έτοιμάση κανένσ πιάτο άμπελοφάσουλα.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Καταργείται το ξύστρισμα

Μια πρόσφατη διαταγή επιβάλλει να γίνεται στο έξης το καθάρισμα των άλλων του σουδικού στρατού με... ηλεκτρικό άποροφητήρα! Ός τώρα οι Σουηδοί φαμάροι ξυστρίζαν άπλως τα άλογα, όπως γίνεται σ' όλους τους στρατούς του κόσμου. Υπολογίσθηκε όμως ότι έγαναν έτσι άσχετό και πολύτιμο χρόνο, που θα μπορούσε να νοσημοποιηθώ έπωφελέστερα. Αποφασίσθηκε λοιπόν η κατάργησις της άναγίας αυτής μεθόδου, που δεν ανταποκρίνεται πιά στις άπαιτήσεις της πρόδου. Στο έξης, τα άλογα θα καθαρίζονται με άποροφητήρα (ηλεκτρική σκούπα) έφωδιασμένον με μια ειδική βούτσα.

Μακρούς φουότες

του Α. ΘΕΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΣΤΡΑΒΟΚΑΝΕΣ

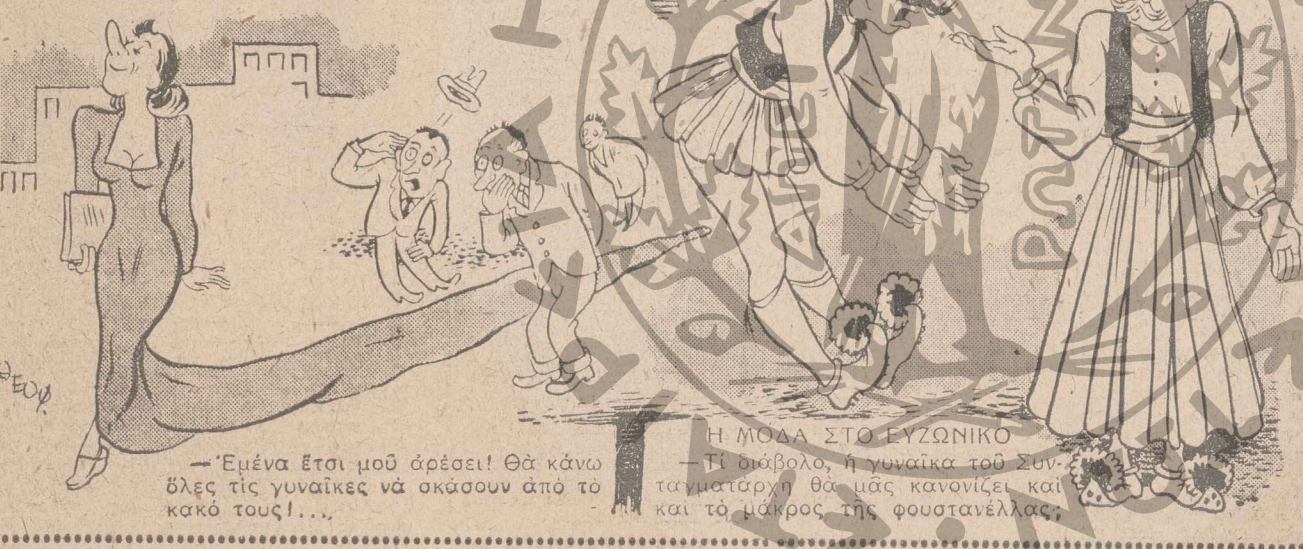
— Θεός σχωρέσει τη μανούλα εκείνου που ξανάφερε τη μόδα της μακρούς φούστας...

— Είναι η καινούργια νάυλον φούστα για όσες έχουν ωραία πόδια!...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

— Αφού δεν έχω μοντέρνο φουστάνι, το τράβηξα κι' εγώ από κάτω...

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟ ΕΥΖΩΝΙΚΟ

— Έμένα έτσι μου άρέσει! Θα κάνω όλες τις γυναίκες να σκάσουν από το κακό τους!...

— Τι διάβολο, η γυναίκα του Συνταγματάρχη θα μας κανονίζει και η και το μάκρος της φουστάνελλας;

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

που εγκαταλείπουν το σπίτι τους

Ποιες αιτίες προκαλούν το διαζύγιο

Υπάρχει οτις "Νυνι. Πολιτείες ένα "Εθνικόν Γραφείον / Εγκαταλείψεων", που ασχολείται με τους ή τις συζύγους που εγκαταλείπουν το σπίτι τους και ανελαμβάνει 4.500 υποθέσεις το χρόνο κατά μέσον όρον. Στις περισσότερες περιπτώσεις, έχουν εγκαταλείψει οι γυναίκες απ' τους άντρες τους. Το αντίθετο συμβαίνει σπανιότερα γιατί, ενώ ένας σύζυγος που εγκαταλείπει το σπίτι του μπορεί να καθουκαστεί τη συνείδησή του και τις επιπτώσεις της κοινωνίας φροντίζοντας για τη συντήρηση της γυναίκας του και των παιδιών του, η σύζυγος δεν μπορεί να κάνει το ίδιο, κι επομένως υποφέρει από τύψεις (για τα παιδιά της) κι απ' την κατακρηνη του κόσμου.

Όστόσο οι αριθμοί που παρέχει το Γραφείον "Εγκαταλείψεων" δεν είναι πλήρη. Ο ίδιος ο διευθυντής του Τσάρλ Ζούνσερ παραδέχεται ότι "κανείς δεν μπορεί να ξέρει πόσες σύζυγοι εγκαταλείπουν τους άντρες τους κάθε χρόνο", γιατί οι σύζυγοι ντρέπονται σε τέτοια περίπτωση ν' αποταθούν στο Γραφείο.

Όσakis το Γραφείο αναλάβει μια υπόθεση, το πιθανώτερον είναι ότι θα τακτοποιήσει τα πράγματα και θα επιτύχει τη συμφιλίωση. Στην περίπτωση π. χ. κάποιας Μαίρης Τζόνσον, που είχε φύγει απ' το σπίτι της επειδή ο άντρας της είχε χτυπήσει αυτήν και το παιδί τους, μία ψυχολογική εξέταση απέδειξε ότι ο σύζυγος υπέφερε από έλλειψη στοργής. Δεν την είχε βοηθήσει τη μητέρα του, αλλά ούτε και στη σύζυγό του που είχε αφοσιωθεί αποκλειστικά στο παιδί τους. Γι' αυτό ζήτησε σε νευροψυχικές κρίσεις. Ο Ζούνσερ συνέστησε στο άνδρυνό του ν' αφήσουν για λίγον καιρό το παιδί τους στη γιαγιά του, για να μείνουν μόνοι και να μπόρουν να γίνουν έτσι περισσότεροι σύζυγοι. Η συνταγή αυτή θαυματουργήσκει.

Σημειώσεται ότι, σε πολλές περιπτώσεις, τα παιδιά δεν σταθεροποιούν τους δεσμούς του γάμου όπως είναι η γενική αντίληψη. Διακεκριμένοι ψυχίατροι και κοινωνιολόγοι φρονούν ότι συχνά τα παιδιά έρχονται να χειροτερέψουν μια κλονισμένη ήδη συζυγική

Ερωτικά δίστιχα

Καταμερίς στη θάλασσα είν' ένα πηγαδάκι.
Εκεί ξεπλένουν τις καρδιές και βγάζουν το φαρμάκι.

Καταμερίς στη θάλασσα έχω φυτέψει βιόλες
κι' αν θα διαθής, αγάπη μου, μη μου τις κόψεις όλες.

Στην πόλι σ' εθύμθηκα κι' ήλιος μ' έπαρηγόρα:
— Σωπά, πουλάκι μου, μην κλαίς κι' εγώ την είδα πόρα.

Στην πόρτα του Παράδεισου είν' ο κριτής και κρένει
κι' έκαμε μιάν απόφασι, όπου αγαπάει να πέρνει.

Στις ξένες χώρες σήμαρα έλαβα τη γραφή σου
στον κόρφο μου την έβαλα κι' είπα: καρδιά δροσίσου!

Στ' έπάρτα τον ανήφορο θα πάω να στήσω τέντα
για να περνά η αγάπη μου ν' αρχίζω την κουθέντα.

Στιγμή πουλί μου δεν περνά που να μην σ' ένθυμομαι
και με το άχ και με το βράχ πάντα παρηγορούμαι.

Στ' λεύκα σου ανέβηκα για να με κρύψει ο κλώνος
μ' αυτός με έφανερωσε και μ' είδ' ο κόσμος όλος.

2) Ψυχική αστάθεια και έλλειψις ώριμότητος.

Σ' αυτό φταίει κατά πολύ η κοινωνία. Γιατί αντί να προετοιμάσει τις κοπέλλες για τις πραγματικότητες του γάμου, τις ενθαρρύνει να πιστεύουν στις ψευτικές αξίες και ρομαντισμούς του Χόλλυγουντ, στα απάτηλα έρωτικά τριγυρνά και στα μελιστάλακτα διηγήματα. Αφού λοιπόν παντρευτούν αυτές οι κοπέλλες, απογοητεύονται δίπλα στον (περζό) σύζυγο που δουλεύει για να τις συντηρήσει κι' ακολουθούν τον πρώτον τυχαία ζευμαλιστή... για να καταλάβουν το τεράστιο λάθος τους όταν πια είναι πολύ άργα!

3) Εξέγερσις κατά τους περιωρισμένους ορίζοντες του σπιτιού.

Πολλές σύζυγοι, που άφισαν το σπίτι τους, προσπαθούν να δικαιολογηθούν λέγοντας: "Είχα χάσει την ατομική μου έλευθερία, είχα δεθεί ισόθια με την κουζίνα και με τα παιδιά". Άλλες πάλι ζηλεύουν τη στοχοδορία του σπιτιού των γιατί με το γάμο τους έλειψε η δυνατότης ν' αναπτύξουν τα δικά τους επαγγελματικά ταλέντα.

4) Επ'είρεια των γονέων και έπεμβάσεις των πεθερικών.

Στην περίπτωση αυτή η γυναίκα έχει διατηρήσει και μετά το γάμο της μια παιδιαστική κι' υπερβολική προσήλωσι στους γονείς της, εις βάρος του συζυγικού δεσμού. Οι συμβουλές της υπέρρας της εξακολουθούν να διευθύνουν τη ζωή της.

5) Αρρώστεια σωματική ή ψυχική.

Εδώ υπάρχουν κι' οι περιπτώσεις τοξικομανίας, αλκοολισμού ή ανικανότητας. Σε πολυάριθμες υποθέσεις εγκαταλείψεων, ο κύριος λόγος της άσυνφωνίας ήταν ο έκνευρισμός της γυναίκας κατά την έμμηνο περίοδο.

Γενικώς προτού μια γυναίκα αποφασίσει να εγκαταλείψει τον άντρα της, οφείλει να ρωτήσει με ειλικρίνεια τον εαυτό της αν είδε τα πράγματα με το δικό του μάτι κι' αν έκαμε έτσι υποθέσεις για να τον διορθώσει. Τον είχε παντρευτεί με τη σκέψη πως θα διώρνηνε την προσωπικότητά του, ή τον είχε δεχθεί αρχικά όπως ήταν.

Κι' αν ακόμη πεισθεί ότι έχει δικιο, πρέπει να διορθώσει επίσης αν έα μπόρση ν' απαλλαγεί απ' τη συναισθησι της ενοχής της για την εγκατάλειψι των παιδιών της. Αν πάλι τα πάρη μαζί της δεν θα κατακρίνη αργότερα τον εαυτό της, γιατί τα στέργει απ' τον πατέρα τους; Αν ακολουθήσει έναν άλλον άντρα, χωρίς να τον παντρευτεί, θάχει το σθάνος ν' αντιμετωπίσει τις επικρίσεις της κοινωνίας.

Αφού σκεφθεί όλ' αυτά μόνη της ως κουθεντιάση ζεκάθαρα με τον άντρα της, σπάνια η ειλικρινής αυτή εξήγησης χειροτερεύει την κατάσταση. Μπορεί δέ απεναντίας ν' αποτρέψει το χωρισμό.

ΜΙΑ ΕΥΣΑΡΚΟΣ «ΣΤΑΡ»

Η "Αμερικανική ήθοποιος του κινηματογράφου και του θεάτρου, Σόου Τάκερ που θυμίζει πολύ τη Χοντρή του "Θεσαυρού", είναι μια αξιομαστη γυναίκα χωρίς στο τ'έντο της και το μεγάλο της κουράγιο. Παρά την προχωρημένη της ηλικία, εξακολουθεί να διασκεδάει τους "Αμερικανούς με τα εύθυμα τριγυρνά της και τους ξεκαρδιοτικούς διαλόγους της.

ΜΑΓΙΩ — ΣΩΣΙΒΙΟ

Το μαγίω που φοράει αυτή η "Αμερικανική, μπορεί να γίνει εύκολα τα και σωσίβιο, αρκεί να το φοοσκός κανείς — όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας. Προβλέπεται δέ ότι θα φορεθεί πολύ το ερχόμενο καλοκαίρι, σ' όλες τις λουτροπόλεις όχι μόνον της "Αμερικής, αλλά και της Ευρώπης. Και το πράγμα είναι πολύ φυσικό. Γιατί με το σωτήριο αυτό μαγίω δεν διατρέχει μία γυναίκα που δεν ξέρει κολύμπι τον κίνδυνο να πνιγεί.

Θά βασιλεύση Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ;

Η περίπτωση του 'Αλβέρτου του Σάξ-Κοβούργου

Ο γάμος της 'Ελισάβετ και του Φίλιππου είναι ένα αληθινό έρωτικό ρομάντσο. Ο Φίλιππος ακολουθήσε μόνο τη σονή της καρδιάς του και δέχθηκε πρόθυμα να παίξει τον ρόλο και τόσο εύκολο κι' ευχάριστο ρόλο του «Βασιλικού συζύγου». Γιατί, όταν η 'Ελισάβετ θα γίνει βασίλισσα της 'Αγγλίας, ο Φίλιππος θα είναι άλλως ένας υπήκοός της.

Ετσι συνέβη και άλλοτε με τον πρίγκιπα 'Αλβέρτο του Σάξ-Κοβούργου, που κέρδισε τον έρωτα της βασίλισσας Βικτωρίας.

Να τί έγραφε όμως ο ίδιος σ' ένα φίλο του:

«Δεν θα γάσω το θάρος μου. Όποια θέσι κι' αν κατέχη κανείς, ή ζωή έχει πάντοτε τ' ανάγκη της. Άλλά θα ν' ενθαρρύνω το να ξέρω ότι γοητισμοποίησα όλες τις ικανότητες μου κι' ότι κατάβαλα όλες τις προσπάθειές μου για ένα μεγάλο σκοπό: την καλλιέργει της τύχης τούτων ανθρώπων πλάσματων».

Ο 'Αλβέρτος είχε πάει στην 'Αγγλία, ακολουθώντας την υπόδειξι του θείου του, του βασιλέως Λεοπόλδου του Βελγίου, για να συναντήσει τη Βικτωρία. Και την κατέκτησε άμέσως με τη γοητεία του και με την ευθύτητα του χαρακτήρος του. Ήταν ψηλός, άσπρος ίππευς και πολύ φιλόμουσος.

«Τον άναπό περισσότερο απ' όσo μπορώ να πώ!» έγραφε η Βικτωρία σε μια φίλη της.

Τα λόγια της θυμίζουν αυτά που είπε η 'Ελισάβετ στο πλήθος, σε μια πρόσφατη τελετή:

— Είμαι περήφανη που ένω στο πλευρό μου τον μέλλοντα σύζυγό μου!

Όστόσο ο έρωας της Βικτωρίας δεν υπέρεσε να νικήση την αντίστασι των πολιτικών, που δεν άναποσαν καθόλου αυτόν τον «έξνο» υυστικοσύμβουλο της βασίλισσας.

Άλλά ο 'Αλβέρτος δεν ένοσούσε να παροδενη ένα ρόλο τελείως άσπυ. Άσκολήθηκε λοιπόν πρώτα με τα ζητήματα του σπιτιού Τακτοποίησε τα οικονομικά του πύργου του Ουίνδσορ κι' άπόκτησε έτσι την ένδοξητι του προσωπικού, γιατί είχε περιορίσει τις δαπάνες κατά πολλές χιλιάδες λίρες. Αύξησε το έτήσιο εισόδημα του δουκάτου

Ερωταποκρίσεις

— Τι είναι άδασμος συλλογισμός;

— Να πιστεύη κανείς ότι αγαπιέται, διότι αγαπά.

— Ποιος είναι ο μεγαλύτερος ψεύτης;

— Εκείνος που μιλάει περισσότερο για τον εαυτό του.

— Ποιό είναι το πνεύμα της γυναικός;

— Η καλλονή της.

— Τι τόκο ζητάμε απ' τα αισθήματά μας;

— 500% στον έρωτα, 200% στη φιλία.

— Ποιά είναι η καλύτερη ηλικία;

— Εκείνη την εποίαν... δεν έχουμε!

— Κατά τί διαφέρει ο υπέρφανος απ' τον ματαιόδοξο;

— Στο ότι ο μέν πρώτος θέλει να είναι κατ', ενώ ο άλλος προπαθεί να φαίνεται κατ'.

της Κορνούαλης από 64.000 σε 240.000 λίρες και υπήρξε ο έμπνευστής της 'Εκθέσεως του Λονδίνου του 1851.

Ήταν, δηλαδή, μια αληθινή δύναμις, κομμένη πίσω απ' το θόονο. Το 1861, απέτρεψε ένα πόλεμο μεταξύ 'Αγγλίας και 'Ηνωμ. Πολιτειών, με το να τροποποίησε το κείμενον ενός τηλεσιγράφου, που απαιτούσε την άπελευθέρωσι δυο 'Αμερικανών αξιωματικών, που είχαν συλληφθεί απ' το ναυτικό των Βορείων Πολιτειών πάνω σ' ένα άγγλικό πλοίο, στο άνοιγτο πέλαγος. Πέθανε δέ το ίδιο έτος πρόωρα, απ' την υπερκόπωσι που επέβαλε στον εαυτό του!

Θάνα άραγε πιά εύτυχημένος ο Φίλιππος κοντά στην 'Ελισάβετ;... Πάντως, ο γάμος τους έγινε υπό καλλίτερος αιώνους. Ο άγγλικός λαός δεν τον θεωρεί ως «έξνο», όπως είχε συμβεί με τον 'Αλβέρτο. Ούτε οι πολιτικοί, ούτε ο λαός έδειξαν καμιά αντίδωσι, όταν άρχιζε να γίνεται λόγος για το γάμο του με την 'Ελισάβετ. Εκείνος πάλι, για να γίνει περισσότερο άγαπητός και για να δείη την άφοσίωσι του στην 'Αγγλία άλλαξε την υπηκοότητά του. 'Ενει διακριθή ήδη στο βοετανικό Ναυτικό κι' έχει άσπασθή την άγγλικανική θοσκοία. 'Ενώ ο 'Αλβέρτος έγινε βοετανός υπήκοος μόνο μετά το γάμο του, ο Φίλιππος ζήτησε αυτή την υπηκοότητα ποό ένος έτους ως αξιωματικός. Ο 'Αλβέρτος παντρεύθηκε τη Βικτωρία όταν ήταν πια βασίλισσα. Ο Φίλιππος παντρεύτηκε τη διάδοχο του θρόνου (ανάλογη περίπτωση ήταν μόνον ο γάμος της πριγκίπισσας Μόντ, κόρη του 'Ερρίκου Α', το 1127). Ο 'Αλβέρτος διέτηρσε πάντοτε τους οικογενειακούς τίτλους του ενώ ο Φίλιππος παραιτήθηκε απ' τους δικούς του κι' έγινε άπλως Φίλιππος Μασοντιπάτης.

Όλα δείχνουν εξ' άλλου ότι η 'Ελισάβετ δεν σκεπύει να συγκατατεθή να σβύση ή προσωπικότητά του συζύγου της. Όταν φάσι ή ήμέρα ν' ανεβή στο θρόνο, θα υιορσθή προανακτικά, μαζί του τις ευθύνες της έξουσίας. Κι' ο βοετανικός λαός δεν πρόκειται άσφαλώς να ζημωθή απ' αυτό.

Το κεφάλι... δεν είναι άπαρκήστη

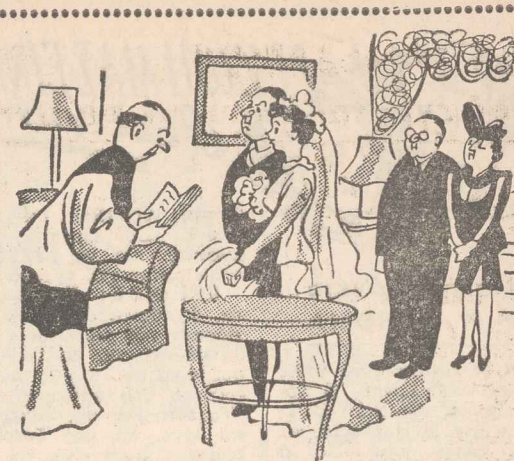
*Ένας Γάλλος έπιστήμων, ο δόκτωρ Ζόσι, έκαμε υερικά ένδιαφέροντα πειράματα σε κοινέλια, για ν' άποδείξη ότι το κεφάλι, και ειδικότερα τα άνωτερα υερικά κέντρα, δηλαδή ο έγκέφαλος και ή ύποφυσις, δεν είναι άπαραίτητα στην ανάπτυξι του εμβρύου.

Ποαγματικά άνοιξε με υία κατάλληλη επέμβασι τη μήτρα μιας έγκυου κοινέλας και έβγαλε από εκεί υερικά έμβρυα ηλικίας 22 ημερών. Τα έμβρυα αυτά, τα άπεκεφάλισε και κατόπιν τα ζαμάβαλε μέσα στη μήτρα.

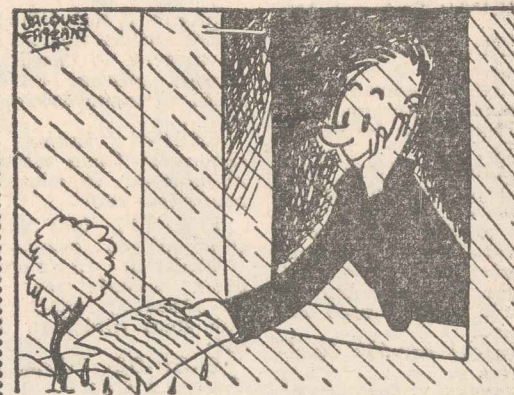
Την 28η ήμέρα, ή κοινέλα γέννησε όλα τα έμβρυα που είχε μέσα στην κοιλιά της και το άξιοσπεύωτο είναι ότι εκείνα που είχαν άποκεφαλισθή παρουσίασαν την ίδια ανάπτυξι με τα άλλα. Στα περισσότερα από τα άποκεφαλισμένα έμβρυα ή πληγή του λαιμού είχαν έπουλωθή τελείως.

Άλλά τα άποκεφαλισμένα κοινέλια έζησαν μόλις υερικές ήμέρες μετά την έξοδο τους από την κοιλιά της υπέρρας τους.

Από το πείραμα αυτό προκύπτει το συμπέρασμα ότι έξω της μήτρας τα κοινέλια δεν ζούν άκέφαλα. Και το πράγμα είναι φυσικό. Το κεφάλι είναι ο ρυθμιστής της ζωής τόσο στα ζώα, όσο και στους ανθρώπους.

Η νύφη: Λέω το "ναί", παπά μου και χτυπάω ξύλο!...

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΟΥ:

— Ποτέ μου ψέμμα δεν σού λέω:
Σου γράφω αγάπη μου, και κλαίω!
Κι' άποδείξεις μου είν' αυτή:
Το γράμμα μου έχει μουσκεφτή!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Τι συμπτώσεις Λιλικά μου! Μόλις μιλούσαμε με τον άνδρα μου για σενα!

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Η αληθοφάνεια ΚΙ' Η ΔΛΗΘΕΙΑ

(Η τελευταία συνάντησις 'Εκείνου κι' 'Εκείνης. 'Ο πολιτισμός και των δύο τους έχει κλείσει βαθεία τους τα πικρά λόγια που ίσως ο αυθορμητισμός της στιγμής να τους έβγαζε απ' το στόμα).

ΕΚΕΙΝΗ: Γειά σου, λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γειά σου, αγαπημένη.

ΕΚΕΙΝΗ (νευρικά): "Αστα αυτά τα «αγαπημένη»!... Ξέρεις καλά ότι δεν τα πιστεύω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τώρα πιά, και να τα πιστέψεις και να μην τα πιστέψεις, είναι απολύτως το ίδιο...

ΕΚΕΙΝΗ (της χαϊδέυει τα μαλλιά): Μην κλαίεις... ΕΚΕΙΝΗ (άνα με σε στους λυγμούς της): Να μην κλαίω... Νομίζεις πως εγώ είμαι αναστητή όπως εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Χωρίζουμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά, δε θα ξαναϊδωθούμε πιά ποτέ!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ φταίς!... Είσ' αναποφάσιτος, κι' αυτό το πλάνωμά μου τώρα και οι δύο μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσύ παντρεύεσαι, κι' εγώ φταίω!

ΕΚΕΙΝΗ: Φυσικά, γιατί δεν με παίρνεις εσύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς να σε πάω; Το χουστό πουλί για να φυλακιστή σε φυλακή ανάλογη με την αξία του, πρέπει να βοη χουστό κλουδί...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εσύ είσαι το χουστό πουλί, εγώ όμως δε διαθέτω για χουσάφι παρά την κορώνα ενός δοντιού μου!

Πώς να σε φυλακίσω στη φτωγή άγκαλιά μου;

ΕΚΕΙΝΗ: Κανείς δεν σου

Κρητικές μαντινάδες

"Ε, οὐρανὲ πατέρα μου, καὶ γῆς μάννα γλυκεία μου καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα πάρτε τὰ βάσανά μου.

"Ε! Θέ μου, σὰ μ'εστράβωσες καὶ μοῦπηρες τὸ φῶς μου ἀν' ἔχρη κι' ἄλλα βάσανα, μὴ λυπηθῆς καὶ δὸς μου.

Κι' ὅπου δὲν ἔχει καὶ καμιά μπάλα νὰ τούρρη στὴν (καρδιά κι' ὅπ' ἔχει μιὰ καὶ μοναχὴ ὁ θεὸς νὰ τοῦ τὴν εὐλογῇ.

Λουλούδι σ' εἶχα στὴν καρδιά καὶ μοῦγινες ἀγκάθι, ὁ κόσμος τὸ θαρμάζεται ἡ ἀγάπη μας πῶς κάθῃ.

Ὁ διάλογος παντρεύτηκε καὶ πῆρε τὴ γυναίκα τσ' ἐκεῖ ποῦχε δύο κέρατα τώρα πιά ἔχει δέκα.

Τὸ δέντρο τῆς ἀπομονῆς γιὰ μένα τὸ φυτέψαν, κι' ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ καῦμοι σ' ἐμέν' ἀπάνω πέσαν.

Μέρες περνῶ φαρμακερές, νύχτες σκοτεινισμένες, χαράματα λυπητέρᾳ κι' αὐγὲς δυστυχισμένες.

Σ' ἕνα σπηλιὴρ σκοτεινὸ, θὰ πάω νὰ κατοικήσω μοῦδὲ καλὸ, μοῦδὲ κακὸ δὲ θέλω νὰ γροικῶ.

Μικρὴ μου συλλογίζεσαι κι' εὐὸ ὡςάν κι' ἐμένα γιὰ μοναχὸς μου τὰ τραβῶ τὰ βάσανα γιὰ σένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Πονῶ πὶν πολλὸ ἀπὸ σένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Κλαίς μέσα σου; Εἶσαι ἀισθητικὸς ἐσωτερικῆς καύσεως...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Αὐτὴ τὴ φοῶσι στὴν ἐγὼ πῆ ἐγὼ...

ΕΚΕΙΝΗ: "Ελα, μὴ μ' ἐκνευρίζεις...

Μὴ θές ἡ τελευταία μας συνάντησι νὰ τελειώσῃ μὲ καλὴν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἦσυχασε...

Δὲν θὰ καυναδίσουμε πιά θὰ φιληθοῦμε πονεμένοι — εὐὸ δακρυμένη, ἐγὼ ἀδάκρυτος — καὶ θὰ πάσουμε καθένας τὸ δρόμο του!

Εἰς γιὰ τὸ χουστό σου κλουδί, ἐγὼ γιὰ τὴ Σιδηρία τῆς μοναξιάς, ποῦ λείει καὶ τὸ σχετικὸ φθινοπωρινὸ τοσγυδὶ.

ΕΚΕΙΝΗ: Πάντως, καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐπίσημη στιγμὴ, ποῦναι ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ δόξματος, εὐὸ, ἀδιόρθωτος πάντα, ἐννοεῖς νὰ σοῦ ξεφουρνίλῃς θεωρίες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' ἀφοῦ δι- ἀπιστῶν κατὶ ἀληθινὸ, νὰ μὴν στὸ πό:

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή: Σὰν τί διαπίστωσες σήμερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς ἡ ἀληθοφάνεια εἶναι προτιμώτερη ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Προτιμῶμε νὰ βλέπουμε κατὶ γεωρο- πιστά, ἔστω καὶ λίγῃ ψεύ- τικο, ἀντὶ νὰ ἐρευνήσουμε γιὰ κατὶ πὶν βαθύ ποῦ μένει κρυμμένο κι' ἄς εἴν' ἀληθι- νὸ...

Ὁ ἄνθρωπος θέλει πάντα νὰ νοιώθῃ τὴν ψευ- δαίσθησι ποῦ τοῦ προσφέ- ρει ἡ ἐπιφάνεια, ἡ πρώτη ἐντύπωσις. Ἐκεῖ στροβιλίζεται καὶ τὸ «ζωτικὸ ψεύδος» ποῦ λαοσέει ὁ "Ἰβεν στὴν «Α- νοιόπατιά» του: Προτιμῶμε πολλὰς φορὲς νὰ ζοῦμε μὲς στὸ ψέμα, ὅπως ὁ τοξικο- μανὴς μὲσα στὴς ἀναθυμιά- σεις τοῦ δηλητηρίου, κι' ἡ ἔλλειψις τοῦ μᾶς προκαλεῖ πολλὰς φορὲς τὸ θάνατο — ὅπως στὴν καὶ μὲν οὐλὰ ἐ- κεινὴν Ἑδβίγκ τοῦ μεγάλου Νορβηγίου...

ΕΚΕΙΝΗ: Σ' ἐπίασε, βλέπω, ἡ φλυαρία σου; σὲ στιγμὲς ποῦ θέλω νὰ μ' ἀγκαλιάσῃς καὶ νὰ μὲ φιλή- σης πιά τελευταία φορὰ, θυμῆθηκες τὸν "Ἰβεν, τὴν «Ανοιόπατιά» τὸν «ζωτικὸ ψεύδος»...

Δὲν ἀποκλείεται τώρα νὰ ἀνακατέψῃς τὸν Ἀ- ἰνσταίν καὶ τὴν θεωρίαν τῆς σχετικότητος μὲς στὸν ἔρω- τὰ μας ποῦ ξεφυλάει...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολὺ σιγά): "Ὅχι, θὰ σὲ ἀποναιετίσω μὲν μ' ἕνα φιλή... (τὴ φι- λᾷ στὰ μάτια).

ΕΚΕΙΝΗ (τοσουαμένη ἀ- πὸ κεκτημένη ταχύτητα): Μὰ, τὸ φιλή στὰ μάτια εἶναι γελοῖο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ μελαγχολι- νὴν εἰρωνείαν): Καὶ φοβᾷ- σαι μὴ γνωρίζω...

Σὲ φιλήσῃ στὰ μάτια, καὶ τὸ φιλή μου αὐτὸ ἔχει ὅλη τὴ μελαγχολικὴ σημασία ποῦ τοῦ δίνει ἡ πρόκλησις τῶν ἀν- θαρώπων! Χωρίζουμε...

ΕΚΕΙΝΗ (ἐτοιμὴ νὰ ἐσ- νακλάψῃ κρατιέται διω- ρὴ νὰ μὴν προκαλέσῃ νέες θεωρίες του): Γειά σου!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γειά σου, χουστό πουλί! τὸ χουστό κλου- δί σου σὲ περιμένει...

Εὐνοεῖς νὰ μὴ νοσταλγῇς ποτὲ τὴν ντεκεδένια ἐλευ- θερία ποῦ γάνεις...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ ἡλιακὲς κηλίδες ΕΦΕΡΑΝ ΤΗ ΧΟΛΕΡΑ

Τί λέγουν οἱ ἀστρολόγοι

Ἡ ἐπιδημία τῆς χολέρας ἔχει πιά ὑποχωρήσει σημαντικὰ στὴν Αἴγυπτο, ἀφοῦ κατατρόμαξε τὴν Εὐρώπην. Οἱ γιατροὶ τὴν ἀποδίδουν σὲ ἔλλειψι κα- θαριότητος καὶ ὑγιεινῶν συνθηκῶν, οἱ κληρικοὶ σὲ ὀργὴ Θεοῦ, κι' ὁ Γάλλος ἀστρολόγος Μισέλ Σαντερὲν στίς... ἡλιακὲς κηλίδες!

Νὰ τί γράφει σχετικῶς ὁ Σαντερὲν στὸ τελευταῖο τεῦχος ἐνὸς γαλλικοῦ περιοδικοῦ μεγάλης κυκλοφορίας:

«Ἀπὸ πολλὴν καιρὸ τώρα, ζῶντων μά- ταια νὰ διαφωτίσωμεν τίς αἰτίες τῶν τοσμερῶν ἐπιδημιῶν, ποῦ μαρτίζον καθετὸς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μέρος τῆς Γῆς. Εἶνε λοιπὸν γεγονὸς ἀναμφισβή- τητο πιά ὅτι ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις χολέ- ρας πανόλως ἐνκεφαλωνώμεναι ὑπὸ νιγνίτιδος τυφοειδοῦς πυρετοῦ, κίτρι- νου πυρετοῦ, ἐξανθηματικοῦ τύφου, κλπ. συνδέονται στενὰ μὲ τίς ἡλιακὰς δια- ταραχές.

»Ὁ κόσμος εἶναι ἕνα ἐνιαῖο σύνολον. Κι' ὅλα τὰ γεγονότα ἢ ἀτυχήματα, ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ὡς τὰ πὶν ἐλάχιστα, δὲν εἶναι παρὰ ἡ συνισταμένη ὅλων ἡ- ζι τῶν δυνάμεων ὁλόκληρης τῆς Φύσε- ως. Ὁ Ρώσος καθηγητὴς Τουγιόφσκυ εἶπε: «Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, οἱ πλανήτες κι' ἀμέτρητα ἄλλα οὐράνια σώματα εἶ- νε ἐνωμένα μὲ τὴ γῆ μὲ ἀόρατους δε- σμούς. Οἱ δυνάμεις τῆς βαρύτητας δι- ευρύνουν τὴν κινήσει τῆς γῆς καὶ προ- καλοῦν μιὰ σειρά παρασυρῶσεων στὰ τρία στοιχεῖα τῆς ἀέριου ὕλης καὶ στε- ρεῶ. Ἡ θέσις τῶν πλανητῶν στὸ ἡλια- κὸ σύστημα ἐπηρεάζει τὴν κατανομή καὶ τὴν ἐντασι τῶν ηλεκτρικῶν καὶ μα- γνητικῶν δυνάμεων τῆς γῆς.

»Ὅλες λοιπὸν οἱ ἀκτινοβολίες, ποῦ φτάνουν ὡς ἐμᾶς ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τοῦ Σύμπαντος ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, ἐ- πηρεάζουν τὴ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ μας κατάστασι. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τίς ἐπι- δημίες, οἱ στατιστικὲς ἐκποδοὶ ἀποδεί- χει ὅτι ἡ αὐξήσις τῆς ηλεκτρομαγνητικῆς καὶ ραδιενεργοῦ δράσεως τοῦ ἡλίου ἀ- ντιστοιχεῖ μὲ μιὰ ἀναζωπύρωσι τῶν πα- θολογικῶν ἐκδηλώσεων στὴ γῆ.

»Τώρα π. ν. διακρίνονται πᾶν στὸν ἥλιο τεράστιες κηλίδες (ποῦ θὰ φθά- σουν στὴ μεγαλύτερη ἐκτασί τους τὸ 1948). Αὐτὲς ἐξενύουν στὸ Ἄπειρον τεραστία ποσότητα ραδιενεργείας. Ὁ βουβαρδισμὸς αὐτὸς, ἀόρατος ἀλλὰ φονικὸς δημιουργεῖ ἡλεκτρομαγνητικὲς θύελλες αὐξάνει τὸν ἀριθμὸ τῶν αὐτο- κτονιῶν τῶν ἑσθινῶν θανάτων, τῶν κρουσμάτων τοῦ ἡλίου ἡ ἐπιληψίας κι' εὐνοεῖ προπάντων τὴν ἀνάπτυξι τῶν μι- κοβίων.

»Πνὴγ λοιπὸν ὁλεθρίων ἀκτινοβολιῶν εἶναι οἱ ἡλιακὲς κηλίδες τὰ κέντρα αὐ- τὰ μαγνητικῶν δυνάμεων μεγάλης δυ- νάμεως. Οἱ κηλίδες αὐτὲς παρουσιάζουν μεγάλῃ ποικιλίᾳ στὴ διάταξί τους καὶ στίς διαστάσεις τους. Ἄλλες ἐκτε- νῶν ὁλίγων ἡμερῶν, ἐνῶ ἄλλες διατη- ροῦνται ἐπὶ μῆνες.

»Ὅσο γιὰ τίς διαστάσεις τους, με- ρικὲς ἀπ' αὐτὲς καλύπτουν ἐπιφάνεια πολλῶν ἑκατοντάδων γιλιάδων τετραγ. γιλιομέτρων. Ἡ μεγαλύτερη κηλὶς μίᾶς προσηνουμένης περιόδου ἐντάσεως τῶν κηλίδων (1917) εἶναι μῆκος 250.000 γιλιομέτρων!

»Οἱ μεγάλαις λοιπὸν ἐπιδημίες γεν- νῶνται δι: τυχαῖως ἀλλὰ ἀπ' τίς δια- ταραχές τοῦ «ἀστρου τῆς ἡμέρας» — ποῦ παρουσιάζεται συνεπῶς λιγώτερο ποικιλικὸ ἀπ' αὐτὴς τῆς ἀπώλειας...

»Πρέπει νὰ πιστέψουμε ὅτι ἐνὶ τὴν ἴδια πνὴγ κι' ὁ φυσικὸς ἐκτρονισμὸς τῆς ἐποχῆς:

»Οἱ ἀστρολόγοι τὰ βεβαιώνουν. Καὶ κανεὶς δὲν εἶναι ἀπορροεῖ ὡς τώρα ν' ἀμφισβητῇ τὴν ἀξία τῶν συμπερα- σμάτων τους.

Ἡ Ἀγγλίδα μπαλλαρίνα καὶ «στάρ»

Τὸ Νόρφολκ τῆς Ἀγγλίας, ἡ οἰκονόμει τοῦ γιαιοῦ Γκραίν, ζῶσε ἡσυχία καὶ εὐτυχισμένη. Ἐνα ζανὸ πρόδοχαρο κορι- τᾶ κι' ἡ Σάλλυ σκοπούσε τὴν εὐτυχία μὲσα στὸ σπιτί.

Ὅταν ἡ Σάλλυ εἶνε 6 ἐτῶν ξεχώριζε γιὰ τὴν ἐμορφιά της καὶ τραλλινοῦσε γιὰ τὸ χορὸ.

Τ' ἀπογεύματα μετὰ τὸ σχολεῖο της ἡ Σάλλυ «ἐπαίξε θεά- τρο». Φώναζε ὅλες τίς συμμαθήτριές της στὸν κήπου τοῦ σπιτιοῦ της στὴν πόρτα τοῦ ὁποίου ἐβάζε τὸν μικρὸ τῆς ἀδελφῆς γιὰ νὰ εἰσπράττῃ μὲν πέννα, γιὰ καὶν παιδί. Σκαμνιά, καὶ καρέκλες τοῦ σπιτιοῦ ἀραδιασμένα καὶ ἀριθμημένα μὲ ἀριθμοὺς κομμε- νους ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον, παρίσταναν τὰ φτεῖγ τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ θεάτρου.

Ἡ παράστασις ἀρχίζε. Μὲσα ἀπὸ ἕνα προίπτερο τοῦ κήπου ἐβγαίνει ἡ μικρὴ Σάλλυ ντυμένη σαν μπαλλαρίνα μὲ διάφορα κομμάτια ἀπὸ μιὰ παλὰ κουνουπιέρα τῆς μῆρας της, μὲ λου- λουδιὰ στὸ κεφάλι της καὶ ὑπὸ τοὺς ἦχους τοῦ γραμμοφῶνου ἐκτελούσε ἑμπρός τοὺς δικῆς τῆς ἐπινοήσεως, ποῦ τὴν κῦτταζε μαγεμένο τοὺς πῶν δὺσκολους χοροὺς δικῆς τῆς ἐπινοήσεως.

Ἡ μητέρα της ποῦ τὴν παρακολούθει ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν καμάρωνε καὶ καταθάβαινε ὅτι ἡ κορούλα της εἶχε ἐξαι- ρητικὸ ταλέντο χορευτρίας.

Γι' αὐτὸ φρόντισε ἀργότερα νὰ γράψῃ τὴν μικρὴ Σάλλυ σὲ μιὰ σχολή ὅπου διδάσκον χο- ρεὺς μπαλλέτου.

Καλλιτέρω δὴ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐγγράφη δὲν μπορούσε νὰ κᾶν ἡ μητέρα της στὴν Σάλλυ. Κι' ὅπως λέει ἡ ἴδια τώρα ποῦ μεγάλωσε δὲν αἰσθάνθηκε με- γαλύτερη εὐτυχία σὲ τὴν ζωὴ της ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ τῆς ἀνήγ- γειλε ἡ μητέρα της, τὸ εὐχαρι- στο νεὸ τῆς ἐγγράφῃς της.

Σήμερα ἡ Σάλλυ εἶναι ἕνα ἀ- πὸ τὰ πειὸ ἐξαιρετικὰ ταλέντα τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου καὶ ἀπὸ μερὰ σὲ μερὰ ἡ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ γι' αὐτὴ μεγαλώνει. Ἡ Σάλλυ καταβάλλει ὅλες τῆς τῆς δυνάμεις γιὰ νὰ γίνῃ ἀκόμα καλύτερη καὶ νὰ κατακτήσῃ τὸ κοινὸν ὅλων τῶν χωρῶν στίς ὁ- ποῖες ἔχει, εἰσχωρήσει ἡ ἐδόχη τέχνης.

Μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴ τῆς ἐπι- πτυχία στὸ ἔργον «Ἐπικίνδυνο Σελινόφως» ἡ Σάλλυ Γκραίν τε- λείωσε τὸ τελευταῖο τῆς φιλμ «Μάρκ σφ Καϊν» στὸ ὁποῖο παί- ζει μαζί μὲ τὸν Ἐρικ Πόρτμαν.

Ὅταν τὸ φιλμ αὐτὸ προσβλήθῃ στὸ Μπροντὼ ὅπου παρακολού- θησε καὶ ἡ ἴδια τὴν πρεμιέρα, οἱ Γάλλοι δημοσιογράφοι πο- λιορκήσαν τὸ ξενοδοχεῖο τῆς γιὰ νὰ τὴν συγκαρῶν εἰλικρι- νῶς γιὰ τὴν τέχνη της. Μὰ ἡ Σάλλυ εἶναι μετριοφρων. Κι' ὁ ταν γύρισε στὴν Ἀγγλίαν ὅπου τὴν συνεχάρησαν ἐπίσης γιὰ τὴν μεγάλη τῆς ἐπιτυχία ἀ- πάντως ἀφελέστατα ὅτι ὁ θό- ρυθος ποῦγινε στὴ Γαλλία γύ- ρω ἀπ' τὸ ὄνομα τῆς ὀφείλε- ται στὸ ὅτι οἱ Γάλλοι ἀρέσκον- ται νὰ «κάνουν σοματὰ» γύρω ἀπὸ κάθε ὁμορφὴ γυναίκα!

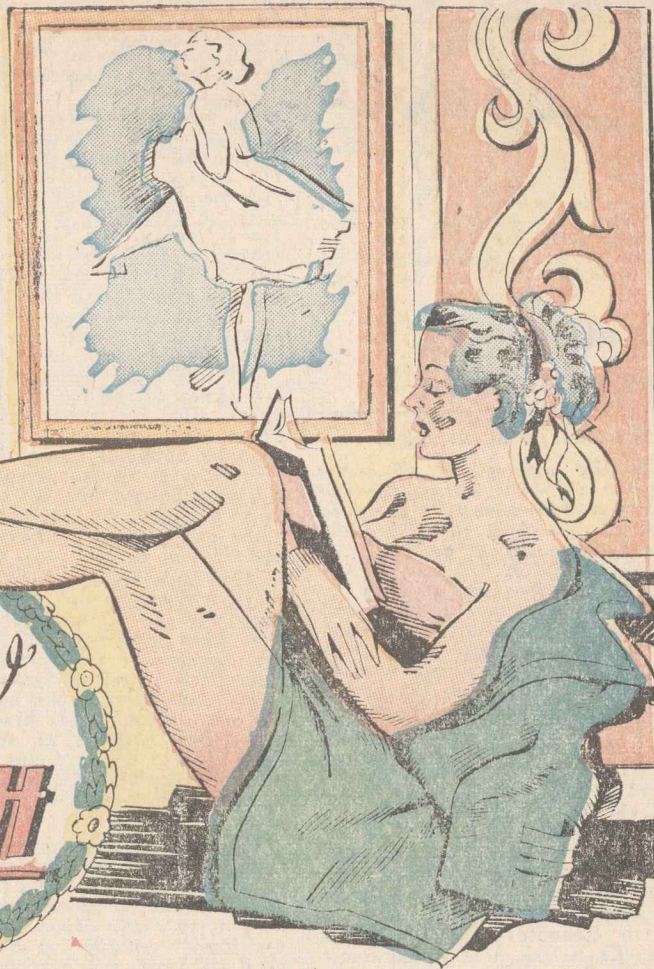
Ἡ Σάλλυ Γκραίν εἶναι πολὺ εὐσυνειδητὴ καὶ διαβάσει μὲ μανία ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφον.

Ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡ Σάλλυ ἀρχισε νὰ κᾶν συλλογὴν δι- αφόρων βιβλίων ἰδίως θεατρι- κῶν ἔργων γνωστῶν συγγρα- φῶν. Ἡ βιβλιοθήκη της θεω- ρεῖται σήμερα ἀπὸ τίς πλου- σιώτερες ἰδιωτικὲς βιβλιοθήκες τῆς Ἀγγλίας.

Ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ Γκραίν εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πὶν φίνες κι' ἀφθαρτες χορευτρίες μπαλλέ- του. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ. Ἐ- χει τὴ φιλοδοξία νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον ρόλους συγ- κλητικὸς καὶ παθητικὸς. Κα- θὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ γιὰ τὴν χω- ρὴ ἀμφιβολία ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ποῦ χρειάζονται γιὰ νὰ θριαμβεύσῃ. Ἐχει πρό παν- τὸς τὸ σπάνιο χάρισμα νὰ αἰ- σθάνεται τὸ ρόλο της καὶ νὰ τὸν ζῇ ὡς ἂν νὰ ἦταν πραγμα- τικότης, νὰ νοιώθῃ τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη τῶν προσώπων ποῦ ὑποδύεται.

Ἡ χαριτωμένη Ἀγγλίς νοιώ- θει μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ διηγῇτᾳ διάφορες ἱστορίες τῆς ζωῆς της. Μιὰ ἀπὸ τίς ἱστορίες αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ ἐ- ξῆς ποῦ τῆς εἶχε κάνει ἄλλο- τε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι.

Ὅταν ὁ Στιούαρτ Γκρέτζνερ

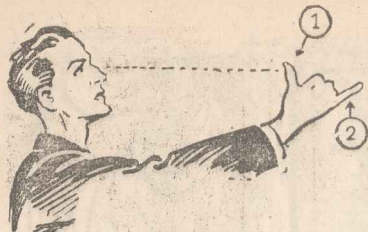

ἤθελε νὰ βαφτίσῃ τὸ πρῶτο τοῦ παιδί τῆς ἐπρότεινε νὰ γίνῃ νουνά. Ἡ Σάλλυ δέχθηκε μὲ χαρὰ. Τὴν ἡμέρα τῆς βαπτί- σμους ἀφοῦ τελείωσε τὸ μυστή- ριο οἱ καλεσμένοι εὐχκήθηκαν τὸ ζεύγος Γκρέτζνερ κι' ἀρχι- σαν νὰ φεύουν σιγὰ - σιγὰ. Στὴν ἐκκλησία ἔμειναν μόνον ἡ Σάλλυ καὶ δύο μικρὰ κορι- τᾶκια ποῦ τὴν κῦτταζαν ἐπί- μονα.

Ἐξαφνὰ ἡ μιὰ μικρὴ ρῶτη- σε τὴν ἄλλη: «Τὴν ἔξερες αὐ- τὴν; Ποιά εἶναι;» Κι' εἰδείκε συγχρόνως τὴν Σάλλυ. «Ὅχι, ἀπάντησε τὸ ἄλλο κοριτάκι, δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιη πῶς αὐτὴ ἡ κοπέλα θὰ γίνῃ κατὶ μιὰ μερὰ».

Ἄλλο ἕνα ἀνέκδοτο τῆς ποῦ ἡ Σάλλυ τὸ θυμᾶται πάντα καὶ γελά εἶναι τὸ ἑξῆς: Κάποτε ποῦ ἦταν καλεσμένη σὲ κά- ποια ἱππευτικὴ ἐπίδειξι ἡ ἐπι- τροπὴ τὴν παρακάλεσε ν' ἀνέ- δη σ' ἕνα μικρὸ καροτσάκι ποῦ τὸ ἔφερεν ἕνα μικρὸ ἀλο- γο ποῦ εἶχε ὁρθευθῇ ἐκει- ναν τὴν ἡμέρα ὡς τὸ ὑποίετο- λο ὅλων. Ἡ Σάλλυ δέχθηκε. Καθὼς πῆγε ὡς μὲσα στὸ καροτσάκι ἀμφιταλάντευθηκε καὶ πετάχτηκε πᾶν στὴν πλά- τη τοῦ ἀλόγου μπουρῆματα. Τὸ πάτημα τῆς αὐτῆς ἔκανε τοὺς θεατὰς νὰ γελάσουν μὲ τὴν καρδιά τους.

Ἡ Γκραίν εἶναι περικτήρη στάρ. Καθημερινῶς λαμβάνει προσφορὰς γιὰ νὰ παίξῃ στὸν ἀμερικανικὸν κινηματογράφον. Ἄλλὰ δὲν δέχεται νὰ πᾶν στὴν Ἀμερική ἂν καὶ πιστεύῃ ὅτι ὑπορεῖ κανεὶς νὰ μᾶθῃ πολλὰ πράγματα ἐπισκεπτόμε- νος τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυ- γουντ. Μὲνα μέρος τῆς ἐπιτυ- χίας τῆς Γκραίν ἀποδίδεται ἀ- πὸ τοὺς κριτικὸς στὸν ἐνθου- ρασμὸ τῆς γιὰ τὴν τέχνη της.

Κλείστε το άριστερο μάτι, και κυττάστε τον αντίκτυπο (1). Το μικρό δακτύλο εξαφανίζεται (2). 'Η εικόνα του σκηνοθετήθηκε στο «τυφλό σημείο» του αμφιβλαστρώδους.

ΤΟ ΜΑΤΙ ΜΑΣ Έχει ατέλειες

Είμαστε εν μέρει τυφλοί:

Δεν είναι τόσο εύκολο να φωτογραφηθεί το εσωτερικό του ματιού, γιατί ο απαιτούμενος φωτισμός προκαλεί αυτομάτως τη στένωση της κόρης και δημιουργεί σκίες κι αντανακλάσεις μέσα στο μάτι. 'Αλλά οι ειδικοί υπερεκίνησαν αυτά τα εμπόδια. Στάζουν πρώτα μέσα στο μάτι μια ουσία άδραστη την «ουαροπίνη», που διατρήει την κόρη διασταλμένη, ακόμη και στο δυνατότερο φως. 'Επειτα, ενώ ένα μεταλλικό εξάτονο κρατάει ακίνητο το κεφάλι, προσομοιώνει αντίκτυπο στο μάτι. Ο «ρετινοφωτογράφος» με τη συσκευή αποτέλεσμα από μια διόπτρα, μια εσωτερική λάμπα και μια φωτογραφική μηχανή. Και, με τον τρόπο αυτόν, επιτυγχάνονται περίφημες και καθαρότερες φωτογραφίες του βάθους του ματιού.

Οι φωτογραφίες αυτές παρέχουν στο γιατρό πολύτιμες πληροφορίες για τις διάφορες οφθαλμικές παθήσεις. 'Εξ άλλου η ύλη του αμφιβλαστρώδους κινείται όπως φαίνεται στη φωτογραφία φανερώσει την κατάσταση όλων των οργάνων του σώματος! Γιατί είναι αποδεικνύει ότι οι αόραστες διαφόρων οργάνων δημιουργούν, ώριμένα σημάδια πάνω στον αμφιβλαστρώδη. 'Ενα τέτοιο σημάδι μπορεί ν' αποκαλύψει π. χ. μια άγνωστη ακόμη σκληροειδίτιδα!

'Αν εξετάσουμε μια φωτογραφία του εσωτερικού του ματιού, θα διακρίνουμε σ' αυτήν ένα μικρό σκούρο δίσκο. Είναι η περιφέρεια «ωχρά κηλίδας», το ευαίσθητο σημείο του αμφιβλαστρώδους. Οι συνεχείς κινήσεις των ματιών μας έχουν το σκοπό να φέρουν πάνω στην ωχρά κηλίδα την εικόνα του κάθε αντικείμενου που μας ενδιαφέρει.

'Ενας άλλος δίσκος, ανοιχτόχρωμος, αποτελεί απέναντίς του μόνο μέρος του αμφιβλαστρώδους που είναι τελείως αναίσθητο. Λέγεται «τυφλό σημείο». Όταν η εικόνα ενός αντικείμενου σκηνοθετήθηκε πάνω σ' αυτό, παύουμε να το βλέπουμε.

Μπορούμε να κάνουμε το εξής πειραματικό πείραμα. Κλείνουμε το άριστερο μάτι. Λυγίζουμε τα τοία μεσσία δακτύλου του δεξιού χειρός, τεντώνουμε προς τα πάνω το πρότο και το πέμπτο και τα απομακρύνουμε ούτως ώστε ν' απέχουν 12 πόντους μεταξύ τους. Τα κρατούμε κατόπιν παράλληλα προς το δεξιό μάτι μας, με τον αντίκτυπο προς τα μέσα, στο ύψος του ματιού. Καρφώνουμε το μάτι μας στον αντίκτυπο. 'Αν τώρα άνοιγουμε ν' απομακρύνουμε το χέρι μας από το πρόσωπό μας, τεντώνοντας λίγο-λίγο το μπράτσο μας προς τα εμπρός, θα δούμε μια στιγμή που θα πάψουμε τελείως να διακρίνουμε με την άκρη του ματιού το μικρό δακτύλο! 'Όσο κι αν το κινούμε, δεν φαίνεται πιά. 'Ε-

χει καθαρή! Γιατί απλούστατα, η εικόνα του σκηνοθετήθηκε πάνω στο τυφλό σημείο.

'Αν κάνουμε αυτό το πείραμα εμπρός σ' έναν άσπρο τοίχο, στη θέση του αόρατου δακτύλου μας θα βλέπουμε το άσπρο γόμμα του τοίχου. 'Αν το επαναλάβουμε εμπρός σε δόντο μαύρο, θα ιδούμε μαύρο το σημείο εκείνο. Κι αν το φόντο είναι μια ταπετσαρία με λουλούδια, στη θέση του δακτύλου μας θα βλέπουμε αυτά τα σχέδια. Μ' άλλα λόγια, το τυφλό σημείο έχει την ιδιότητα να επεκτείνει το γόμμα φόντο και να σκεπάζει μ' αυτό την «τρύπα» που υπάρχει στην όρασή μας.

Γι' αυτό δεν αντιλαμβάνουμε κανένα κενό στις εικόνες που αντικείμενα συνεχώς στην καθημερινή ζωή. 'Εξ άλλου, τα τυφλά σημεία των δυο ματιών δεν βρίσκονται στις ίδιες θέσεις. Είναι μια πρόνοια της Φύσης, που μας επιτρέπει να βλέπουμε κανονικά το γύρω κόσμο, όταν τον κυττάμε με τα δυο μάτια. Τα αντικείμενα δηλαδή που δεν φαίνονται με το ένα μάτι, γιατί βρίσκονται αντίκτυπο στο τυφλό σημείο, διακρίνονται με το άλλο.

Αυτό όμως δεν είναι απόλυτο. Γιατί τα αντικείμενα που γίνονται δόρατα για το δεξί μάτι, βρίσκονται στην άκρη, στο περιθώριο του πεδίου ορατότητας του άριστερου ματιού, όπου η φωτεινή έντασις κι η ψυχολογική προσοχή είναι ελάχιστες. Νά γιατί, κάποτε, ενώ προχωρούμε στο δρόμο, βλέπουμε να παρουσιάζεται ξαφνικά προσοχή μας μια πέτρα, που δεν τη βλέπαμε ως τότε, γιατί μας την έκρυβε το τυφλό σημείο!

Για τους αυτοκινητιστές η τους ποδηλάτες, το τυφλό σημείο αποτελεί ένα κίνδυνο αρκετά σοβαρό. 'Αν έχουν τα μάτια τους προσηλωμένα συνεχώς στο δρόμο, μπορεί να μην ιδούν εγκαίρως ένα άλλο όχημα ή ποδηλάτη, που ξεπροβάλλει από μια λοξή πάροδο!

Δεν είναι υπερβολή λοιπόν, αν πούμε ότι είμαστε όλοι εν μέρει τυφλοί...

'Επίσης είμεθα τυφλοί για ένα πλήθος φωτεινών ακτίνων, που βρίσκονται στο ήλιο και φάσμα πέρα από το ιώδες και πριν από το ερυθρό γόμμα. Δεν διακρίνουμε τις «υπερβώρες», ούτε τις «υπεριώδεις» ακτίνες ενός πολλά ζώα τις βλέπουν. Τα μυμήνια π. χ. μπορούν να ιδούν τις υπεριώδεις ακτίνες όπως αποδεικνύει το εξής πείραμα:

Σκεπάζουμε μερικά μυμήνια με μια μεγάλη γυάλα, γυάματος ιώδους. Βάζουμε τη γυάλα να είναι μίλια που έχει την ιδιότητα να σταματάει τις υπεριώδεις ακτίνες. Θα παρατηρήσουμε τότε ότι τα μυμήνια μαζεύονται κάτω από το βαμμένο μέρος της γυάλας, για ν' αποφεύγουν τις υπεριώδεις ακτίνες, που τις βλέπουν και που ξέρουν την υπερβολικά έντονη δράση τους.

Σ' άλλες όμως περιπτώσεις, τα μάτια των ζώων είναι ατελέστερα από τα δικά μας. 'Η κόττα π. χ. βλέπει περίφημα το κόκκινο, το πορτοκαλί και το κίτρινο γόμμα, λιγότερο το πράσινο και καθόλου το μπλε και το ιώδες. 'Αν φωτίσουμε με υπέρφως κόκκους στασιού που σκορπίζουμε εμπρός της, δεν θα τους άγγιξε, όσο κι αν πεινάει, γιατί δεν τους βλέπει!

Γενικώς, στα πονύδια ο κόσμος φαίνεται τελείως αλλοιωτικός. Βλέπουν π. χ. πορτοκαλί ή κίτρινο ένα άσπρο φύλλο, κοκκινωπά τα δέντρα και το χορτάρι... Καθώς βάρκα, που πλέει ανάμεσα στον ορίζοντα και τη θάλασσα, τους φαίνεται σαν να αιώρηται ανάμεσα σε δυο μαύρα βάραθρα...

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

‘Η γκαρνταρόμπα ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Για να είναι το σπίτι σας
ένας μικρός παράδεισος

'Ενα κουμπί που λείπει από το πουκάμισο του συζύγου σας, ένας λεκές στο σακάκι του, ένα κομμάτι των παπουτσιών του που σπάζει την ώρα άκριδως που βιάζεται, μια βαλίτσα δίχως κλειδί τη στιγμή της αναχώρησης, όλα αυτά τα άσημαντα μικροπράγματα μπορούν να καταστρέψουν μια χειρουργικά ατμόσφαιρα να δημιουργήσουν ένα δυσάρεστο κενερισμό. Κάθε έξυπνη γυναίκα, που καταλαβαίνει το συμφέρον της θα προσπαθήσει με κάθε τρόπο να διατηρήσει εν τάξει τα ρούχα και τα άλλα αντικείμενα του συζύγου της, ώστε ν' αποφευχθούν οι κακοφημίες κι οι λογομαχίες χωρίς οοδοθή αιτία. Νά μερικές χρήσιμες συμβουλές:

Το σακάκι. Το βουρτσίζετε καθημερινώς κι ελέγχετε την κατάσταση των κουμπιών της κάθε τσέπης, της φόδρας. Καθαρίζετε το γιαντά με πολύ άραρη αμμωνία.

Το παντελόνι. 'Ενισχύετε τις τσέπες του με διπλό ύφασμα. Κάθε βράδυ αφού το βουρτσίζετε καλά, το βάζετε ανάμεσα σε δυο στρώματα του κρεβατιού διευθετώντας σωστά την τσάκισή και το αφήνετε εκεί όλη τη νύχτα. 'Ετσι «οιδρώνεται» χωρίς κόπο και έξοδα.

Τρίκο και πουλόβερ. Πάνετε τους άγκυρες με μάλλινη κλωστή, για να μη φθαρούν. Τα πλένετε με χλιαρή σαπουνάδα και διορθώνετε αμέσως το παραμικρό σχίσμα.

Τα πουκάμισα. Προσοχή στο σιδέρωμα, για να μη σπάσουν τα κουμπιά. Το βράδυ, περνάτε το πουκάμισο σε μια κρεμάστρα για να μη το βροίτε τσαλακωμένο το πρωί.

Πιτζάμες και εσώφρακα. 'Όταν χρειάζονται μπάλωμα, γιατί το μαντήλιο δεν αρκεί πια μη μεταχειρισθείτε καινούργιο ύφασμα. Μπορεί να ξεσχίσει το φθαρμένο μέρος.

Οι κάλτσες. Τις βουρτίζετε κάθε βράδυ σε χλιαρό νερό και τις στεγνώνετε χωρίς να τις στύψετε. 'Αφού στεγνώσουν ενισχύετε τα μέρη που φθείρονται περισσότερο: φτέρνες και μύτες.

Οι γραβάτες. Μη τις πλένετε. Είναι δύσκολη δουλειά, υπάρχει δέ ο κίνδυνος να τις καταστρέψετε ολόκληρα. Τις καθαρίζετε με βενζίνη και τις σιδερώνετε από την ανάποδη. Τις κρεμάτε έπειτα μέσα στη ντουλάπα.

Τα γάντια. 'Αν είναι «λοβάμπλ», τα πλένετε με χλιαρή σαπουνάδα, τα ξεπλένετε με νερό χλιαρό και τα τεντώνετε πριν άκομη στεγνώσουν. 'Αν δεν είναι να πλυθούν, τα καθαρίζετε με βενζίνη. Τα παπούτσια. Τους βάζετε καλοποδιά όταν δεν χρησιμοποιούνται. 'Αν είναι υγρά τα τοποθετείτε με το πλευρό, για να στεγνώσουν οι σόλες. Με την παραμικρή φθορά, τα δίνετε για επανέκφυση. 'Εχετε πάντοτε φυλαγμένα δυο τρία ζευγάρια κορδόνια. Μη ξεχνάτε ποτέ ότι τα καλοντυμένα παπούτσια είναι μια από τις σπουδαιότερες λεπτομέρειες της επιμελημένης εμφάνισης.

Το αδιάβροχο. Μη το διπλώνετε ποτέ. Το αφήνετε σε μια κρεμάστρα, μακριά από ήλιο ή από φωτιά. Το καθαρίζετε μ' ένα υγρό πανί. Οι λεκέδες της λάσπης φεύγουν με νερό στο οποίο έχετε προσθέσει λίγο ξύδι.

Το καπέλλο. Το βάζετε μέσα στη ντουλάπα, για να μη σκονίζονται. Το βουρτσίζετε καθημερινώς και καθαρίζετε τον εσωτερικό γύρο του με άραρη αμμωνία.

'Η ομπρέλλα. Μη την κλείνετε προτού στεγνώσει τελείως. Το νερό με το ξύδι αφαιρεί τους λεκέδες της λάσπης.

Τα σεντενάκια του ξυρσίματος. 'Αν συνήθιζετε τον άντρα σας να ξυρίζεται καθημερινώς δεν θα σας ταίμησαν τα γένεια του και συνεχώς δεν θα κινδυνεύετε να κολλήσετε οπείρακια από τα μικρόβια που μαζεύονται πάντοτε ανάμεσα στις τρίχες του προσώπου. Για να μη βαρύνεται όμως το ξύρισμα, πρέπει να τον διευκολύνετε σ' αυτό φροντίζοντας ώστε:

- 1) Νάναι πάντοτε εν τάξει τα σεντενάκια του, να είναι καθαρά το ξυράφι και το πινέλο (μία φορά τη βδομάδα, τα βραζετε για απολύμανση).
- 2) Να υπάρχουν μονίμως καινούργια ξυραφάκια.
- 3) Να μη λείπει η καλή κολώνια και το βαμπίκι για την περιποίηση που θα κοπεί.
- 4) Νάχη έτοιμο κάθε πρωί νερό πολύ ζεστό, που μαλακώνει τα γένεια και κάνει το ξύρισμα λιγότερο δυσάρεστο.
- 5) 'Αν έχει ευαίσθητο δέρμα, να βάζει ζεστές κομπρέσες μετά το ξύρισμα και κατόπιν να πουδράρεται ελαφρά.

Τα άντικείμενα της τουαλέτας του. Πρέπει να υπάρχουν τα εξής: Χτένι, βούρτσας, δυο βουρτσάκια των δοντιών (σκληρό και μαλακό), οδοντόπαστα (άλλης μάρκας από τη δική σας, για να μην ανακατεύονται), ένα ποτήρι, δυο πακέτα ξυριστικές λεπίδες, σαπούνι ξυρισματος, κοινό σαπούνι, βουρτσάκι των νυχιών, μπρίγιαντίνι.

'Υποχρεώνετε τον άντρα σας να λουζάται μία φορά τη βδομάδα. Μετά το λούσιμο και το σκουπίσμα, τρίβετε δυνατά το κεφάλι του με κολώνια.

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ για το Λιγνό

‘Ο Στάν Λώρελ κυνηγός
βλαχασίων τεράτων

Οι καλλίτεροι συνεταιρισμοί δημιουργήθηκαν πάντοτε τυχαίως. Το ίδιο συνέβη λοιπόν στην περίπτωση της συνεργασίας μου με το Λώρελ. 'Αν δεν ετύχαινε να κάψω μία μέρα το δεξί μου χέρι το ζευγάρι Χόντρο-Λιγνό δεν θα εμφανιζόταν ίσως ποτέ στην οθόνη...

'Εχουν περάσει από τότε περί τα 25 χρόνια. 'Επιχείρησα την εποχή εκείνη κωμικούς ρόλους σε μικρά φίλμ. 'Ο Λώρελ ήταν μόνο σκηνοθέτης και διευθυντής της παραγωγής. Μία μέρα, συνεργασίμαστε - καθένας με την ειδικότητά του - σ' ένα φίλμ με τον Λιονέλ Μάρμπουρ. Μερικές ώρες όμως πριν άρχισα το γύρισμα έπαυσα να δουλεύω έγκλημα στο δεξί χέρι. 'Επρεπε απαραίτητα να δρεθεί κάποιος αντικαταστάτης μου. 'Επειδή λοιπόν δεν υπήρχε κανείς διαθέσιμος, προσφέρθηκε ο Λώρελ να γίνει για πρώτη φορά ηθοποιός.

Αυτή η πρώτη εμφάνισή του εμπρός στο φακό υπήρξε αληθινή αποκαλύψις για όλους. 'Ακούμ κι ο ίδιος οσάτιο με το ταλέντο του, κατά την πρόβόλ ή της ταινίας.

Είχε το φυσικό, το ένστικτο χάρισμα να προκαλή το γέλιο. Στο επόμενο λοιπόν φίλμ, παίξαμε μαζί. 'Οχι γιατί είχε σκεφθεί κάποιος να εκμεταλλευθεί την αντίθεση των δυο τύπων μας. 'Η τύχη μόνον είχε θελήσει να υπάρχουν στο φίλμ αυτό δυο κωμικοί ρόλοι.

Γάτοσο η συνεργασία μας υπήρξε δεύτερη αποκαλύψις. Κι από τότε δεν χωρίσθηκαν. 'Ο Λώρελ έχει ένα ύψος ήλιό. Δεν είναι όμως καθόλου ό,τι φαίνεται στην οθόνη... Αυτός διεκδικεί στην πραγματικότητα όλες τις ταινίες μας. Στο πανί φαίνεται πάντα πώς τον διατάζει, πώς του επιβάλλονται με την υποχώρησή μου. 'Ετσι όμως δεν πειζούμε εμπρός στο φακό, δίνει αυτός τις ιδέες.

‘Ο Στάν Λώρελ εμφανίζεται πάντα στην οθόνη σαν μελαγχολικός τύπος. Κι όμως είναι ο πιο προσκαρπός κι ανοιχτόκαρδος σύντροφος, στην ιδιωτική ζωή του. Γελεί με την καρδιά του. Το ίδιο είναι αδύνατον να μη ξεσπάσει σε γέλια ακράττητα όταν κάτι τι του φαίνεται διασκεδαστικό. Και

του συμβαίνουν πράγματα συχνά άστείες περιπέτειες, σαν αυτήν που θα σας διηγηθώ:

'Η ιστορία αυτή συνέβη τον καιρό του πολέμου. Είχαμε αναλάβει τότε να δώσουμε μία σειρά παραστάσεων για τη διασκέδαση των 'Αμερικανών στρατιωτών της φρουράς των γιοιών του Ειρηνικού. Μία μέρα λοιπόν, καθώς γυρίζαμε μ' ένα μεγάλο βομβαρδιστικό αεροπλάνο από τη θάλασσα των Καραϊβών, ο Λώρελ - μανιώδης καπνιστής - ανέληφθη εξαφνα ότι δεν είχε πια ούτε ένα τσιγάρο στην τσέπη του.

'Επρεπε να πάρει ένα κουτί από τη βαλίτσα του. Οι αποσκευές του βρίσκονταν στην ε' όκη αποθήκη στο πίσω μέρος του αεροπλάνου. 'Ο Λώρελ σκεπώθηκε από τη θέσι του, πήγε κι έφερε τη βαλίτσα του την έστρεψε πάνω στα γόνατά του κι έπαιξε πάνω να την ανοίξει.

'Ο Λώρελ έχει την αρχή να μην κλειδώνει ποτέ τις αποσκευές του γιατί ξέρει εκ πέρας... ότι θα χάσει τα κλειδιά! Κι όμως αυτή τη φορά, δεν κατάφερε ν' ανοίξει τη βαλίτσα που κρατούσε πάνω στα γόνατά του. Ξεροντας ότι δεν την είχε κλειδώσει, έπεμνε, την τραβούσε, την έσπρωχνε... Τέλος ζήτησε ένα κατόδιδι από το μηχανικό του αεροπλάνου για ν' ανοίξει μ' αυτό το εργαλείο τη δύστροπη κλειδαριά.

Οι ταλαντεύσεις του αεροπλάνου από τον άνεμο των δυο σκέλευαν. 'Ο συνάδελφός μας Τζων Γκάρφιλντ, καθισμένος δίπλα του, τον λυπήθηκε και του πρότεινε να τον βοηθήσει. Νομίζω πως βλέπω ακόμη αυτή τη σκηνή: 'Ο Λώρελ κλειδωμένο με τη βαλίτσα πάνω στα γόνατά του, και τον Γκάρφιλντ, κοντά του, να χρησιμοποιεί το κατασίδι ως μοχλό και να ξεκολλάει την κλειδαριά.

'Η βαλίτσα είχε πια άχρηστευθεί γιατί είχε ξεσχισθεί το δερμά της. 'Επιτέλους όμως, άνοιξε κι είδαν τότε όλοι... η τσάντα του Τζων Γκάρφιλντ!

'Ο Λώρελ ξέσπασε σε γέλια ακράττητα. 'Όλοι οι άλλοι τον μιμήθηκαν... εκτός από τον Γκάρφιλντ, που είχε γίνει έξω φρενών! Κανονικά, ο Λώρελ έπρεπε να ζητήσει συγγνώμην, να προσπαθήσει να δικαιολογηθεί. Δεν το έκανε, παν όμως τα γέλια που τον έπνιγαν... Εύτυχώς η υπόθεση τελείωσε στο υπαρό του αεροδρομίου του Πόρτο-Ρίκο.

'Η πιο άνησχητη διασκέδασις του Στάνλεϊ Λώρελ, του αδύνατου και μικροκαμωμένου αυτού ανθρώπου, είναι... το ψάρεμα θαλασσίων τεράτων! Μόλις τελειώσει ένα φίλμ ή μεγαλύτερη χορά του είναι να μπη σε μια ψαρόβάρκα και ν' ανοιχτεί στο πέλαγος, για να ψαρέψει καρπαρίες ή ζιφίες. Είναι ειδικός σ' αυτό το σπορ σωστός βριστούζος. Τα άβηθρα κυπέλλα και μετάρια που έχει κερδίσει, μορτσουν τη δύναμή και την επιδειξιότητα του. Για να γίνει δεκτός στο Λέον των Ψαράδων της Καλιφορνίας, χρειάστηκε - σύμφωνα με τον κανονισμό - να κημ έναν όθιο: 'Εβγαλε δηλαδή από τη θάλασσα, μόνος και σε 44 λεπτά τις ώρες ένα ψάρι βάρους 125 κιλών!

Τον έχω ιδεί επανειλημμένως να παλεύει επί 5 ή 6 ώρες κατά συνέχειαν σ' ένα τέρας πιασμένο σ' αγκυρίο του. 'Ενθουσιάζεται δε τόσο περισσότερο, όσο μεγαλώνει είναι η αντίστασις που βρίσκει. Φαντάζομαι ότι κάποτε, στις κωμικές σκηνές μας θα με βλέπει και μέσα σαν ένα πελώριο ύαρι!

ΟΛΙΒΕΡ ΧΑΡΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ζήτημα έμπιστοσύνης

Καμία φορά και οι πιο ευγενικοί και καλοανατεθρομμένοι άνθρωποι κάνουν κάτι προστυχές που δεν τους εοκαλεύουν καθόλου. Παράδειγμα ο Γιαννάκης: 'Ηταν ένας νέος με πολύ λεπτές τρόπους και αξιοζήλευτη αναντροφή. Πως τούρθε λοιπόν, να κάνει εκείνη την πρόστυχη πράξη που δεν μπορεί παρά να τον ρίξει πολύ χαμπλά στη συνείδησή μας; Πως τούρθε; Ξέρω κι εγώ: 'Όπωσδήποτε η αλήθεια είναι πως τούρθε, την έκανε και την επλήρωσε ακοιά, όπως κι έπρεπε να την πληρώσει. Είμαι βέβαιος πως θα συμφωνήσετε κι εσείς μαζί μου ότι πολύ δίκαια τιμωρήθηκε. Κι αν μετανόησε κατόπιν, δεν έχει καμιά σημασία. Μα για άκουστε αυτή τη χαριτωμένη ιστορία και πότε μου αν πρέπη να συγχωρήσουμε το Γιαννάκη και να κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να διορθώσουμε τη γκάφα του.

'Ο Γιαννάκης λοιπόν, εκτός από την καλή αναντροφή που είπαμε, είχε και μία φιλενάδα: Τη Νίνα. Κι αφού να πω πως ο ένας ήταν έζιος του άλλου. 'Ο Γιαννάκης συμπαθητικός νέος, καλοντυμένος με βαθυστόχαστα μάτια κι ευγενικούς τρόπους. 'Η Νίνα θυροφή κοπέλλα, μοντέρνα, με πολλά σκερτσα και διαβολικά ματιά. 'Ο Γιαννάκης την άναπούσε αυτή την κοπέλλα και ίσως ναχε και σοβαρούς σκοπούς εναντίον της, που το ξέρουμε: 'Εκείνη τούλεγε πως ήταν ο μόνος άνθρωπος που εγάπησε αληθινά και πως κλημά αλλη σκεψί δεν άπασκαλούσε το νού της. Βέβαια δεν βλέποντας κάθε μέρα μ' όλη την επιθυμία που είχε το καλό κι' ευγενικό αυτό παιδί. 'Εκείνη είχε πολλές ασχολίες: 'Οδοντίατρος, μοδίστρια, επικήρεια στη θέση, συχνούς πανομοφίλους κι' άλλες τέτοιες κοινωνικές υποχρεώσεις που της έτρωγαν αρκετές μέρες της βδομάδας. 'Ετσι περνούσαν συχνά και δυο και τρεις ημέρες χωρίς να συναντηθούν. Κάποτε, παλιότερα, την ημέρα που είχαν όρισει για τη συνάντησή τους, ο Γιαννάκης έπαυσε να έφαγε κανένα τηλεφώνημα:

- Άλλο, άλλο! 'Ακού Γιαννάκη μου, μη με περιμένεις σήμερα. Μούτυχε κάτι άπρόοπτο. Θα σου εξηγήσω αύριο... 'Αλλά δεν του εξηγήθηκε. Δηλαδή δεν του εξηγήθηκε πάλι. 'Όταν εκείνος επέμενε σώνει και καλά, να μάθει ποιά ήταν το άπρόοπτο που της είχε τύχει την προηγουμένη μέρα, η Νίνα έπαιρνε ένα ύφος πειραγμένο κι' έλεγε:

- Θέλω να μούχης έμπιστοσύνη. 'Αν έμπιστες να μου κάνης ανάκρισι, αυτό θα τη πώς δεν μούχης έμπιστοσύνη. Σου έχω! άπαντούσε ο Γιαννάκης, κόνοντας τη Νίνα στη μέση, για να μην αποτελειώση την απειλητική φράση της.

Και της είχε έμπιστοσύνη. 'Αλλά, όση έμπιστοσύνη κι' έμνησε σ' ένα πείραμα, έχοντας κάποιες στιγμές που σε βασανίζουν μερικές αμφιβολίες. Αυτές οι αμφιβολίες έρχονται μόνες τους, σαν άπρόσβλητος μουςαφίρας. 'Η σαν τις μύγες που τις δώχνει κι' όλο σου ενοχλούνται με περισσότερη επιμονή για να σε τσιρώνουν. Τις σθάνεισαι να σου σπινγουν, το μυαλό, κάνεις ό,τι μπορείς για να τις πετάξεις από κει μέσα, αλλά εκείνες κολλάνε για τα κλά. Δεν έφτελει ούτε η σπορίνη. Κατι τέτοιες αμφιβολίες, λοιπόν, είχαν άρχισει να βουίζουν μέσα στο μυαλό του Γιαννάκη. 'Όλες αυτές οι συχνές αναβολές οι έρωτικές συναντήσεις, κατι μυστηριώδεις άριβοι τηλεφώνων που τους

Το καλό παράδειγμα...

A black and white portrait of a man with a beard and mustache, wearing a suit and tie. The portrait is framed by a decorative border.

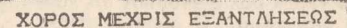
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

Εἶχε, λοιπόν, τότε, τὰ κέφια του. Καὶ

Δ ΓΑΤ—

.....

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ πειράσματα θὰ ἐπιτύχουν καὶ στὸ ὑπαίθριο. Κι' ἔτσι θὰ ἐγινε γινώσκοντες τὸ θέλησόν σου, γινώσκοντες παραγγελίας, μέσα στὴν καρδιά τῆς αἰδέσεως ὁπλαδὸν. Θὰ κατούμε τὴ νύμφη τοῦ Βορᾶ καὶ θὰ μᾶς ξαναταί γεματὴ ποίηση. Λευκὴ, ἀγιωγραφική.

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Ἐτοίμα ἀκριβῶς, ὅπως βλέπετε τὴν φωτογραφία μας, γίνονται αἱ θανατικές ἐκτελέσεις μὲ ηλεκτρισμὸν τὴν Ἀμερική. Πρὶν τοποθετήσουν τὸν μελλοθάνατον εἰς τὴν ηλεκτρικὴν κορδέλα τοῦ κόθου τὸν παντελόνιόν ὡς τὰ γόνατα, γιὰ νὰ παρασοῦν γύρω στὶς γάμπες του τὰ μεταλλικὰ ἐλάσματα, ἐπὶ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐνδεδυμένος ὁ ἕνας πόλος τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος. Τὸν ἄλλο πόλον, τὸν ἐνώνουν μὲ τὴν κυλινδρικήν σιδερένια μπάκα, πού βλέπετε ἐπὶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖ, τὸν κεφαλὴν τοῦ κατόικου. Γυρίζουν μετὰ τὴν διακόπτην κι' ἐπέρχεται αἰσῶς ὁ θάνατος.

.....

«Ένα καλό γεροντάκι...»

Η αούλη του κολλεγίου γέμισε γαρούμυ-
νες φωνές κοριτσιών μόλις γτύπησε το κου-
δούνι για το διάλειμμα. Ο ούσανος ήταν
γκρίζος και τα σύννεφα χαμηλά· μέσα στην
αούλη όμως είχαν με μιάς ορμής τσέρες
γαρούμυνες ανοίξεις... Με τις σκούρες πο-
διές τους που τυλίγανε τα γεροδεμένα κορ-
μάρια τους, όλες αυτές οι μικρούλες μοιά-
ζανε με ζωντανά αγάλματα, όλο κίνηση και
ζωή...

Από πάνω, απ' το παράθυρο της έκτης
τάξεως, ο καθηγητής κύτταζε τις μαθήτρες
του με μιά τόσο τρυφερή στοργή... «Ι-
δίως με απ' όλες» ήτανε ψηλή, ξανιά, και
στα γαλανά της μάτια ακινητούσανε δυο
καθάρειες λιμνοθάλασσες. Ήταν η πρώτη
του μαθήτριά. Πρώτη και στα μαθήματα,
και στην καρδιά του... Όταν τη σήκωνε
στο μάθημα ήτανε ένα πανηγύρι για το
φωτικό καθηγητή· οι απαντήσεις της ήτανε
έξυπνες, ο ήχος της φωνής της μελωδικός,
κι ύστερα, οι ματιές της του γεμίζανε με
προσκόσμηση νεανική φωτιά τις φλέβες...

Δεν είχε τολμώσει ποτέ να διανοηθεί ο
καθηγητής Σόλων Γεωργιάδης ότι ήτανε
δυνατό ν' αγαπάει τη μαθήτριά του Καίτη
Βαλίδη... Τα γκρίζα του μαλλιά, οι ρυ-
τίδες του, ο ψηλός του σβέκος, σφαιρμένος
μέσ' στο σκληρό κολλάρ, δεν ήτανε, Βέ-
βαια, προσόντα που να μπορούνε να συγ-
κινήσουνε τα όμορφα κρουστά της νεότη-
τας, που τα φυλάκιζε με τόσο δυσκολία η α-
λατβάδεια ποδίτσα του σχολείου... Κι
όμως, πόσες φορές η Καίτη είχε δώσει
στο δασκάλό της να πιστέψει στην αυταπά-
τη ενός αισθήματος που ήτανε περισσότε-
ρο από σεβασμό ανάμεσα σε καθηγητή
και μαθήτριά... Ναι, μιά μέρα που ο
Γεωργιάδης την είχε κάποτε λιγάκι... τί
τρυφερό «άλλοθι» για όλη την τάξη!
— Είχε γυρίσει, κι είχε δη τα ματάκια της
δακρυσιμένα. Δυο λιμνοθάλασσες που πάνω
από την ακύμαντη λίμνη τους απειλούσε να
εξορπάσει μιά απόροπτη βροχή... Πώς
κρατήθηκε ο φτωχός δασκάλος και δεν γύ-
μνε να την άρπασει στη γέφυρα αγκαλιά
του και να την πνίξει στα φιλάκια... Κάτι
είπαν οι άλλες μαθήτρες, σιγά, η μιά στην
άλλη, για το απόροπτο αυτό μάλλωμα.
Γιατί ήτανε κοινό μυστικό σ' όλη την έκτη
ή συμπάθεια του καθηγητή για την πρότη
του μαθήτριά... Και μόνο την καμουφλά-
ριζε κάπως το ότι ήτανε πρώτη μαθήτριά.
Διάβολο, ήτανε φυσικό να συμπαιθεί ο δά-
σκαλος το κορίτσι που τον έδναζε άπο-
προσώπο στο συμβούλιο των καθηγητών...
Κι όμως, δεν ήτανε μόνο αυτό: στην καρ-
διά του Γεωργιάδη, κι' απ' τη τολμούσε να
το μολονήσει ούτε ο ίδιος στον εαυτό του,
έχε φυλιάσει ο πιο απελπισμένος γεροντί-

κός έρωας για την δυσωπή ξανθή μαθήτριά...
Σιγά, σαν κλέφτης, βγήκε από την αί-
θουσα των παραδόσεων και κατέβηκε τη
μεγάλη σκάλα που οδηγούσε στην αούλη.
Εκεί, πίσω από μιά μισόκλειστη πορτούλα,
στάθηκε με καρδοντύπη, περιμένοντας
ν' ακούσει, να ζπιανέψει ένα γέλιο της,
μιά κρυβέντα της... Τι συμπτώσεις! Κον-
τά στη μισόκλειστη πορτούλα, είχανε στα-
θεί τρείς μαθήτρες και σιγοκουβεντιάζανε
με γέλια — έκείνη και δυο άλλες...

— Δεν συζητείται, έχει ιδιαίτερη συμ-
πάθεια για σένα... της έλεγε η Κωνσταν-
τινίδου, το ζιζάνιο της τάξεως.

— Γιατί το λες αυτό;... διαμαρτυρό-
ταν η Καίτη. Μήπως δεν είμαι καλή μαθή-
τριά;...

— Είσαι, μ' αυτό δεν έχει καμιά ση-
μασία... απάντησε η τρίτη της παρέας,
η Εύθυμιδου, με κάποια κακία. Άρκει να
δης τα μάτια του κορμωμένου άπ' πάνω σου,
για να καταλάβεις άμέσως τί συμβαίνει...

— Είσαστε υπερβολικές... απάντησε η
Καίτη, τινάζοντας τις χουτσές μπρούκλες των
μαλλιών της.

— Λέμε την αλήθεια!... επέμεινε πει-
σματόικα η Κωνσταντινίδου.

— Και ποιά είν' η αλήθεια, παρακαλώ;
ρώτησε περήφανα η Καίτη.

— Τό ότι σ' αγαπάει!... απάντησε η
Εύθυμιδου.

Το κρουσταλλένιο γέλιο της Καίτης ήθε
να μαγειρώσει σκληρά την καρδιά του φτω-
χού καθηγητή που κοφάκουσε... Έκανε
να φύγει, μ' άδεν υπόσχεση. Τα πόδια του
λές κι' είχανε οϊζώσει στο πάτωμα...

— Σ' αγαπάει. Ξανάπε κι' η Κωνσταν-
τινίδου. Δεν θέλει συζητήσεις... Και δεν α-
ποκλείεται να σε ζητήσει από το μπαμπά
σου!...

Καινούργια γέλια από τις τρείς μαθη-
τρίτσες στην καρδιά του Γεωργιάδη...

— Αφίστε τις κοροϊδίες... είπε ύστερα,
πιο σοβαρά η Καίτη. Δεν σεβόσαστε λί-
γο τον καθηγητή σας;...

— Έαν τον σεβόσαι!...

— Φυσικά· τον σεβόμαι και τον αγαπώ...

— Τον αγαπάς;... Μπαράδο σου...

Καλά στέφανα...

— Τον αγαπά, είπε η Καίτη, σαν ένα
καλό... ήσυχο κι' άκακο γεροντάκι!...

Ο Γεωργιάδης μισόκλεισε τα μάτια του.
Νόμισε για μιά στιγμή πως θα λιποθυμού-
σε... Με μιάν υπεράνθρωπη προσπάθεια
δύως υπόσχεση να κυριαρχήσει στον εαυτό
του, γύρισε, και με βήματα σιγανά, σαν
κλέφτης ξανανέβηκε τη μεγάλη σκάλα. Στ'
αυτιά του αντηκούσε σ' α μιά πολυφωνία
από νεκρικά σήμαντρα η φωνή της: «τόν
αγαπάω σαν ένα καλό, ήσυχο κι' άκακο γε-
ροντάκι...».

Τελείωσε το διάλειμμα, η έκτη γέμισε
κορίτσια. Ήταν όλα τους τώρα σιωπηλά
και προσεκτικά, με τα γέλια τους δεμένα
πάνω στα θρανία. Ο Γεωργιάδης από την
έδρα του έριξε μιά κλέφτικη ματιά ανά-
μεσα από τα δακρυσιμένα του μάτια, πίσω
από τα νοντά προεσδυωτικά του γυα-
λιά: Είδε την Κωνσταντινίδου, γεμάτη
συγκρατημένη ειρωνεία, την Εύθυμιδου
που κούρευε το ναυαγέλο της πίσω από μιάν
επίπλαστη σοβαρότητα... «έ» έκλεινε...
— Ανοίξε τον Όμηρο· πούχε μπροστά
του, ο καθηγητής, και με φωνή πούτρεμε,
άρχισε:

— Πολλοί στίχοι του Όμηρου, δεσποι-
νίδες μου, έχουν μιάν ιδιαίτεραν γάιν'
λαυδάνω ως παράδειγμα τὸν ακόλουθον:

«Έκ δέ Χρυσίτης νηὸς βὴ ποντοπόροιο...»
Έσταυμάτησε λίγο, σ' άν πνιγνάν. Ύ-
στερα συνέχισε:

— Είς τους πρώτους δισυλλάβους σπον-
δύλους, διακρίνεται ἡ ἀναποφασιστικότης
της Χρυσίτιδος ἐφ' ὅσον διαβάνει τὴν σα-
νίδα ἥτις ἐκώκει τὴν ἑρπῶν ἐπὶ τὸ πλοῖον·
ὁ τρισύλλαβος ποτελευταῖος σπονδύλος
«ποντοπό» — μ' άς ἐκινεί τις τσόν πα-
στατικῶς τὸ πῆδημά της ἐντὸς τοῦ πλοίου...

Τὰ κορίτσια ἀκούγανε σιωπηλά. Έξω
είχε ἀνοίσει ἡ βροχή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Πῶς θὰ σᾶς παντρευθῇ...

Τὰ δέκα παρρηγέματα πού πρέ-
πει νὰ τηρῇς

Μέσα στὴν ψυχὴ σας ὑπάρχει ἴσως
ένα μικρὸ παρρηγόνο. Όλες οἱ φίλες
σας παντρεύονται. Ἐνῶ σεῖς περιμέν-
τε πάντα τὸν ἀνδρῶπο, πού θὰ σας δώ-
σῃ τὴ γαμὰ καὶ τὴν εὐτυχία.

Κι' ὥστόσο, εἰσάστε ἀρετὰ δύω-
φη. Οἱ ἄνδρες σας περιτοινρίζουν καὶ
ἐπιζητοῦν τὴ φιλία καὶ ἴσως τὴν ἀγάπῃ
σας. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀποφασίζει νὰ
σας παντρευθῇ.

Γιὰ ποῖο λόγο; Μὴν ποнокεφαλάτε,
Αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἀσφαλῶς πα-
ραβάνετε ἕνα ἀπὸ τὰ δέκα παρρηγέμα-
τα, πού εἶνε ἀπαραίτητο νὰ τηρῇ κά-
θε νεά.

Καὶ νὰ ποιά εἶνε αὐτὰ τὰ παρρη-
γέματα:

1. Μὴν δείχνετε ποτὲ περιφρόνησι καὶ
ἀποτροπὴ γιὰ τίς οἰκιακές ἐργασίες.
Πολλὲς νέες τὸ κάνουν ἀπὸ ἐπίδειξι ἢ
συνουπισμό. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πῶς ἡ-
λίθιο πράγμα. Γιατί ὅλοι οἱ ἄνδρες ἀ-
παιτοῦν ἀπὸ τίς γυναῖκες πού πρόκει-
ται νὰ παντρευθοῦν νὰ εἶνε λίγο νοικο-
κυρές καὶ ἀντίθετα, ἀποφεύγουν ἐκείνες
πού δὲν ἔχουν ἰδέα ἀπὸ νοικοκυριά.

2. Μὴν λέτε ποτὲ: «Ἄν διάβαινα νὰ
παντρευθῶ, εἶνε γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀ-
πὸ τὴν τυραννία τοῦ πατέρα μου καὶ
τῆς μητέρας μου καὶ γιὰ νὰ εἶμαι πραγ-
ματικά ἐλεύθερη». Ὁ ἄνδρας πού πρό-
κειται νὰ σας παντρευθῇ δὲν πρόκειται
ποτέ νὰ σας δώσῃ ἀπόλυτη ἐλευθερία.
Τὸ πολὺ - πολὺ θὰ δεχόταν νὰ συζητῇ
μαζί σας σὰν ἴσος πρὸς ἴσον. Καὶ τὸ
ἰδεώδες θὰ ἦταν νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτη
συμφωνία μεταξὺ σας γιὰ ὅλα. Πάντως
ὁ ἄνδρας πού θὰ σας ἔδωκε ἀπεριόρι-
στη ἐλευθερία δὲν βόισκεται πουθενά.

3. Μὴν ἀνοίξετε ποτὲ τίς φράσεις
σας μετὰ τὸ «ἐνῶ» «ἐνῶ θὰ κάμω τοῦ-
το». «Ἐνῶ ἀναπῶ τὴν μουσική» κτλ. Ἡ
μικρὴ αὐτὴ λέξις ἀπομακρύνει τοὺς ἄν-
δρες ἀπὸ κοντὰ σας.

4. Μὴν ἀφήνετε τὸ φίλο σας ν' ἀν-
τιληφθῇ ὅτι λέτε ψέμματα στοὺς γονεῖς
σας γιὰ νὰ βγῇτε μαζὶ τρι. Γιατί εἶνε
λογικὸ νὰ σκεφθῇ πότε αὐτοῖς θὰ κάνε-
τε τὸ ἴδιο καὶ ὁ αὐτὸν. Πρὸ πάντων
μὴν εἰσάστε περήφανη γιὰ τὰ τεγνά-
σματα στὰ ὁποῖα καταφεύγετε. Ὅσο
πιο ἔξυπνο εἶνε τόσο χειρότερο θὰ εἶ-
νε ἡ ἐντύπωσις πού θὰ τοῦ κάμουν.

5. Μὴν λέτε ποτὲ μπροστὰ στὸ φί-
λο σας ὅτι ἐπιθυμεῖτε τὴν ἀπόλυτη ἰ-
σότητα καὶ ὅτι δὲν εἰσάστε διατεθειμέ-
νη νὰ κάμετε καμιά παραχώρησι πᾶ-
νω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Κερδίζοντας τὴν
ἀγάπῃ ἑνὸς ἀνδρός θὰ καταφέρετε πο-
λὺ περισσότερα.

6. Μὴν πηγαίνετε ποτὲ σ' ἕνα ραν-
τεδου γκαρὶς νὰ εἰσάστε βέβαια πὸς ὅ-
λη σας ἡ ἐμφάνισις εἶνε περαιοποιημένη.
Οἱ ἄνδρες προσέχουν καὶ τίς πῖδι μι-
κρές λεπτομέρειες καὶ δὲν συγχωροῦν
τὴν ἀτημελησία.

7. Μὴν ἀφηγήσθε ποτὲ «σόκιν» ἱστο-
ρίες. Ἐνας ἄνδρας υπορεῖ νὰ ἐπιζητῇ
τὴ συντροφιά μιᾶς γυναῖκας πού εἶνε
λίγο τολμηρὴ στὶς ἐκφράσεις της. Ἀλ-
λὰ δὲν θὰ ἤθελε ποτὲ ἡ γυναῖκα αὐτὴ
νὰ εἶνε σύζυγός του.

8. Μὴν δείχνετε ποτὲ στὸ φίλο σας,
πὸς δὲν ἔνετε τὴν ἀνάγκη του καὶ πὸς
υπορεῖτε νὰ τὰ βγάλετε πέρα μόνον
σας. Οἱ ἄνδρες εἶνε πολὺ ἐγωῖστοι καὶ
τοὺς ἀρεσει νὰ παίξουν τὸ ὅλο τοῦ
προσώπου.

9. Ὅταν κάνετε σπῆδο μαζὶ ὅταν
παίξετε βασιὰ μὴν προσπαθῇτε νὰ τὸν
νικάτε πάντα. Γιατί ὁ αὐτὸν τὸν τό-
πο ἐξεγείρεται ὁ ἐγωῖσμός του.

10. Μὴν δίνετε ποτὲ στὸ φίλο σας
τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἰσάστε ἀποφασισμέ-
νη νὰ τὸν κάμετε μετὰ κάθε τόπο νὰ σας
παντρευθῇ. Αὐτὸ εἶνε ἀντίθετος τὸ ἀ-
σφαλέςτερο μέσον γιὰ νὰ τὸν κάμετε
νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σας.

Ἡ μύδα δὲν θέλει
πᾶ τὰ πολὺ λε-
πτὰ φουδία. Καὶ ἴσως
εἶνε ἡ μόνη φορὰ πού
ἡ δύστροπη αὐτὴ θεά
δὲν ἐρεγεται σὲ ἀντίθε-
σι μετὰ τὴν αἰσθητικὴ
καὶ τὴν ὑγιεινὴ.

Γιατί τὰ φουδία, ἐκ-
τός ἀπὸ τὸν ὑγιεινὸ
προορισμὸ τους, ἀπο-
τελοῦν ἐπίσης τὸ ἀπα-
ραίτητο στόλισμα τοῦ
ματιοῦ. Ὁ περιουσιμὸς
των ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ
δλέμμα μας τὴ γάιν
καὶ τὴ γλυκύτητα τοῦ
καὶ ζημιώνει τὴν ἀρ-
μονία τοῦ προσώπου
μας.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς
συνέβαινε στὸ πρόσφα-
το παρελθόν μετὰ τίς γυ-
ναῖκες πού μετέβαλλαν
τὰ φουδία τους σὲ δυὸ
λεπτότατες γραμμές,
πού μόνον ὅταν πλησί-
αζε κανεὶς πολὺ κοντὰ
μποροῦσε νὰ τίς δια-
κρίνῃ.

Ἀλλ' ἂν ἡ ἐξαφάνι-
σις ἡ ὑπερβολικὴ ἀ-
ποτομικὴ τῶν φουδιῶν
δὲν εἶνε πᾶς μὴδὲς,
αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι
δὲν πρέπει νὰ τὰ πε-
ριοποιούμεθα καθόλου,
ὅπως κάνουν δυστυχῶς
οἱ περισσότερες γυναῖ-
κες.

Τοῦναντίον τὰ φου-
δια χρειάζονται πολὺ
μεγάλες περαιοποιήσεις
καὶ ἴσως περισσότερες
καὶ ἀπ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ μαλλιά. Για-
τί πέφτουν πολὺ εὐκόλα καὶ θὰ χρειά-
σθουν τότε πολλὲς φροντίδες, γιὰ νὰ
κατορθώσωμε νὰ τὰ συγκρατήσωμε.
Ἀλλοτε πάλι οἱ τριγες τῶν φουδιῶν
γέρονουν πρὸς τὰ κάτω καὶ δίνουν στὸ
πρόσωπο μιὰ ἐκφρασι κουρασμένη.

Τὸ βούτσισμα εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ
τὰ φουδία ὅπως καὶ γιὰ τὰ μαλλιά.
Πρέπει νὰ γίνεται πρὸς ὅλες τίς διευ-
θύνσεις μετὰ μιὰ μικρὴ καὶ ἀρετὰ σκλη-
ρὴ βούτσισα.

Ὅταν τὸ δέρμα πού φυτρώνουν τὰ
φουδία εἶνε πολὺ ξηρὸ, πρέπει νὰ τὸ
πλένετε συχνὰ μετὰ γλυκὸ νερὸ στὸ ὁποῖο
θὰ προσθέτετε καὶ λίγη γλυκερίνη. Τὸ
βοάδω ἐπίσης ὅταν θὰ πρόκειται νὰ
κοιμηθῇτε, εἶνε καλὸ ν' ἀλείψετε τὰ φου-
δια σας μετὰ τὴν ἀκόλουθη ἀλοιφή:

Βαζελίνη 20 γραμμάρια.
Ρετινόλαδο 10 γραμμάρια.
Γαλλικὸν ὀξὺ 1 γραμμάριο.

«Εἰς» ὀξὺ 10 σταγόνες.

Ἀντίθετα, ἂν τὸ δέρμα σας εἶνε λιπαρὸ, θὰ ἀποφύγετε

κάθε λιπαρὸ οὐσία καὶ θὰ προτιμήσετε τὴν ἀκόλουθη λοσιόν:

Υγρὸν τοῦ Ὁφουαν 100 γραμμάρια

Σαλόλη 30 »

Οἰνόπνευμα λαβάντας 12 »

Διυλισμένον νερὸ 12 »

Ἡ ἐρηότης τῆς ἐπιδερμίδος ἡ ἀντίθετα ἡ ὑπερβολικὴ

λιπαρότης της εἶνε δυὸ ἀπὸ τίς αἰτίαι πού προκαλοῦν τὴν

ιττύσι τῶν φουδιῶν.

Μιά ἄλλη αἰτία εἶνε ἡ πιτυρίδα πού προκαλεῖ συνήθως
μιά μικρὴ φαγούρα στὶς ρίζες τῶν φουδιῶν. Στὴν περαιο-
σι αὐτὴ εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἀλείψετε κάθε μερὰ τὸ δέρμα
τῶν φουδιῶν σας μετὰ «πρεσιπιτέ ζῶν» πού θὰ τὸ βρῆτε σὲ
ἴλα τὰ φαρμακεία.

Καὶ τώρα ἂς ἐξετάσωμε τὰ φουδία ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ
τους πλευρὰ.

Ἡ γραμμὴ πού σχηματίζουν τὰ φουδία πρέπει νὰ εἶνε
ῶση. Ὅταν τὰ φουδία εἶνε ἀκατάστατα καταστρέφουν
τὴν ἁρμονία τοῦ προσώπου.

Ἄν τὸ βούτσισμα δὲν δώσῃ στὶς τριγες τῶν φουδιῶν
σας τὴν ἀπαιτούμενη ἀπαλότητα καὶ εὐλυγισία, τότε εἶνε
ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα ὁποιοδήποτε «φιζα-
τίφ», ἀπ' αὐτὰ πού πούλουν στὸ ἐμπόριο. Τὸ προτιμότερο

Πῶς γράπει νὰ τὰ περαιοποιῇτε

σώπου των.

Ὁ ὑπνωτισμὸς στὸν τοκετὸ

Στὸ κοσμοκομεῖο «Τῶν Χόγκεν» τῆς Βαλτικῆς ἔγιναν

τελευταία πειράματα ἐφαρμογῆς τοῦ ὑπνωτισμοῦ κατὰ τὴν

διάρκεια τοκετοῦ.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἀπέδειξαν ὅτι μιά γυναῖκα σὲ κα-

τάστασι ὑπνώσεως μπορεῖ νὰ γεννήσῃ χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ

κανένα πόνο.

Ὁ δόκτωρ Ζάρολντ Ρόξεν, εἰδικὸς ψυχίατρος τοῦ νοσο-

κομείου, πού ἐφήρμοσε αὐτὴ τὴν μεθόδον σὲ μιά ἐτοιμωμένη,

ὀνόματι Μάργκαρετ Κρεμπς Πέρλικ, ἐδήλωσε κατόπιν τὰ

ἑξῆς:

— Ὁ ὑπνωτισμὸς δὲν ἐξαφανίζει τοὺς πόνους. Ἀλλ'

ἐμποδίζει τὴν γυναῖκα πού γεννᾷ νὰ τοὺς αἰσθανθῇ. Καὶ

αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶνε τὸ σημαντικότερο.

Πραγματικά, ἡ Μάργκαρετ Πέρλικ ἔφερε στὸν κόσμον ἕνα

χαριτωμένο αγόρακι χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ τὸν παραμικρὸ πό-

νο. Ὅταν ἐγύνησε καὶ εἶδε τὸ παιδί πού εἶχε φέρει στὸν

κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της καὶ φαντα-

ζόταν πὸς δὲν ἦταν δικό της.

εἶνε νὰ τὸ βάσετε τὸ
βοάδω προτοῦ νὰ κοι-
μηθῇτε. Τὸ ποῖο θὰ τὸ
βγάλετε μετὰ τὸ πλῆσι-
μο ἀλλὰ τὰ φουδία σας
θὰ ἔχουν πάρεϊ πᾶς τὸ
κανονικὸ σχῆμα τους
καὶ θὰ εἶνε λεῖα.

Προκειμένου γιὰ τὴν
ἀποτομικὴν, τὸ καλύ-
τερο εἶνε νὰ μὴν κατα-
φεύγετε σ' αὐτὸ τὸ μέ-
σον. Ἄν ὅμως τὴν θε-
ωοῦτε ἀπαραίτητη, πε-
ριορίστε τὴν στὸ ἐλα-
χιστόν. Μπορεῖτε π. γ.
νὰ βγάλετε μερικὲς ἀν-
υπότακτες τριγες ἢ
μερικὲς ἄλλες πού κα-
ταστρέφουν τὴν γραμμὴ
τῶν φουδιῶν σας. Ἀλ-
λά, πὸς Θεοῦ σταμα-
τήστε σ' αὐτὸ τὸ ση-
μεῖον καὶ μὴν προγω-
οῦτε περισσότερο.

Ὅπως δὲν πρέπει, νὰ με-
ρικὲς συμβουλεῖς γιὰ τὴν
ἀποτομικὴν τῶν
φουδιῶν:

1. Ἄν τὸ μέτωπό
σας εἶνε ψηλὸ: Ἀνα-
σκηκώστε ὅσα τὸ δυνα-
τὸν ψηλότερα τὰ φου-
δια σας. Αὐτὸ θὰ τὸ
κατορθώσετε λεπτύνον-
τάς τα ἀπὸ κάτω καὶ
κάνοντας μύτερες τίς
δυὸ ἄκρες τους.

2. Ἄν τὸ μέτωπό
σας εἶνε χαμηλὸ: Βγά-
τε μερικὲς τριγες ἀπὸ
τὸ ἐπάνω μέρος τῶν
φουδιῶν, σὲ τόπο πού
νὰ τὰ λεπτύνετε καὶ νὰ

δώσετε περισσότερον ἄερα στὸ μέτω-
πό σας.

3. Ἄν ἡ μύτη σας εἶνε χοντρή,
μπορεῖτε νὰ κάμετε μιά μικρὴ ἀποτομ-
ικὴ πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῶν φουδιῶν,
ποτέ, ὅμως, πρὸς τὸ μέσα.

4. Ἄν ἡ μύτη σας εἶνε πολὺ λεπτὴ
καὶ τὰ μάτια σας πολὺ κοντὰ τὸ ἕνα
μετὰ τὸ ἄλλο, θὰ ἀποτομικώσετε τὰ φου-
δια σας πρὸς τὸ μέσα μέρος, σὲ τό-
πο πού νὰ φαίνεται μεγαλύτερη ἡ ἀπό-
στασι μετὰ τῶν ματιῶν σας.

5. Ἄν τὸ πρόσωπό σας εἶνε ὠρεϊδές,
θὰ προσπαθήσετε νὰ κάμετε τὴ γραμ-
μὴ τῶν φουδιῶν σας ὅσο πῖδι ἴσια μπο-
ρεῖτε.

6. Ἄν τὰ μάγουλά σας εἶνε στρόγ-
γυλά, θὰ προσπαθήσετε νὰ δώσετε στὰ
φουδία σας σχῆμα τόξου.

Οἱ νέες κατὰ τὸν εἰρησὶ πέντε χρό-
νων δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ποτὲ
κραγιὸν γιὰ τὰ φουδία τους. Γιατί τὸ
βάσιμο ἀφαιρεῖ τὴν φορεσκάδα τοῦ προ-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΖΙΠ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΝΕΛΛΗ ΖΙΝΕΤΤΑ
(Στο κοινό σαλονάκι της Νέλλης).

ΝΕΛΛΗ: Άγαπητή μου, είνε ανόητο αυτό που αισθανόμαι. το καταλαβαίνω, μα τί τα θέλεις! Δεν μπορώ να κάμω τίποτε. Ζηλεύω, ζηλεύω φοβερά...

ΖΙΝΕΤΤΑ: Σε άπτα! Τόν συνάντησες με καμιάν άλλη στο δρόμο;

ΝΕΛΛΗ: Όχι. Είνε όμως κάμποσες καιρός που άλλαξε έντελώς μαζί μου.

ΖΙΝΕΤΤΑ: Καμιά φίληνά σου θ'άνε στη μέση χωρίς άλλο;

ΝΕΛΛΗ: Όχι!... Δεν ξέρω πώς να σου το πω αυτό... Δεν πρόκειται για καμιά γυναίκα...

ΖΙΝΕΤΤΑ: Τί λές;

ΝΕΛΛΗ: Ντρεπόμαι να σου το πω... Θ'α με πάσης νωρίς άλλο για ανόητη... Τό ξέρεις πώς άνδρασε ένα πρώτης τάξεως τζίπ;

ΖΙΝΕΤΤΑ: Και ποιος δεν τό ξέρει; Μιλέϊ σ'όλο τον κόσμο για τό αυτοκίνητό του. σαν τό μικρό παιδί που πάρε μολυβένιους στρασιόττες. Μα την πίστι μου, θα έλεγε κανείς, ότι είνε έωστευμένος με τό τζίπ του...

ΝΕΛΛΗ: Αύτος είνε ο σωστός χαρακτήρισμός: είνε έωστευμένος! Κι' εγώ... (κλαίει)... εγώ δεν υπάγω πια γι' αυτόν!

ΖΙΝΕΤΤΑ: Δεν είνε σοδαρά αυτά που λες, γουρή μου! Δεν θα με κάμεις να πιστέψω, ότι ζηλεύεις ένα... τζίπ.

ΝΕΛΛΗ: Ναι, ναι... Τό αισθάνομαι καλά ότι δεν με άναπα πια και ότι μάλλον αυτό άξίζει κάτι στη ζωή του. (Σφονγίζει τα μάτια της). Άλλοτε όταν έφηνε ο άντρας μου και είνε τό άπόνεμά μου έλεύθερο, έθανε να του πω δυό λόγια στο τηλεφώνω κι' έτονε άμέσως κοντά μου. Τόν άθλιο! Τόν έλεεινός! Τόν υποκοιτή! Τώρα μάλις τον ζήτησα στο τηλεφώνω ξέρω τί άπάντησε θα μου δοθή: «Ο κύριος δεν είνε εδώ. Ο κύριος έφηνε για τί Διέπτη και θα γυρίση αύριο τό πορώ!... Την περασμένη Τετάρτη ήυον ένθουσιασμένη που θα πενούσα, τη Βραδυά μου μαζί του. Ο άντρας μου ήταν προσκαλεσμένος στο γεύμα της Ενώσεως του Ντύνομα. Ογτώ ή ώρα. Κανείς... Έννέα, Κανείς... Έννέα και μισή... Επί τέλους, κατά τις δέκα γτυπάει τό κουδούνι. Τρένω μόνη μου κάτω. Ήταν ένα τηλενόαμμα από τό Έοδέ: «Τσακίρηκε ή πριβιό οδός του τζίπ. Άδύνατον να έλθω. Είμαι καταλυπημένος».

ΖΙΝΕΤΤΑ: Φαντάζομαι πώς θα σε παίσιν βέβαια καμιά φοά με τό αυτοκίνητο.

ΝΕΛΛΗ: Ναι! μα τότε άορίζει άλλο μυστήριο: Προσέγει μόνη στους μονόλους του, στο μετοπή της ταχύτητας και δεν ξέρω σε τί άλλο. "Αν καμιά φοά άκουμπήσω τό γέρι μου στό νόνατό του, ο άθεόφοδος, τί νομίζει ότι κάνει! Τό τσαδώνει πίο πέσα 'Ακούε εκεί! Κι' όταν του κάνω την παρατήρηση τί νομίζει ότι μου άπαντάει: «Με στενοχωρείς, στίς κινήσεις μου!».

ΝΕΛΛΗ: Άν πάλι τυγαίως δεχτή να σταθούμε σε κανένα έξογικό υπάο, σε πέντε λεπτά μ'άφήνει στέψη και πγαίνει να επιβεωρήση τά «μπουζία» του αυτοκινήτου του. "Επειτα πρέπει να φύγουμε άμέσως

γιατί πρέπει να φτάσουμε στο τέμα που έδιάλεξε την ώριμένη ώρα... "Δρομολόγιο", «μέση ταχύτης», «μεγάλη ταχύτης», αυτές είνε οι λέξεις που έγει διαρκώς στο στόμα του... Καταλαβαίνεις τώρα, άγαπητή μου Ζινέττα, τί λυσσα με πιάνει έμένα... Ή άγάπη δεν είνε άγαν ταχύτης αυτοκινήτου... "Αγ, πώς μου έρχεται στο μυαλό ή έλεύθερη ζωή που κάναμε μαζί, χωρίς άνδρα στο κεφάλι, χωρίς τζίπ... ΖΙΝΕΤΤΑ: Και στο σπίτι πώς σου φέρεται!

ΝΕΛΛΗ: Τόν βλέπει και καθόλου τό σπύτι: Τίς περισσότερες φορές μου δίνει σαντεβού στο γκαράζ! Κι' όταν πηγαίνω εκεί, υπορίζει λάδι και υπαίτινα. Μόλις τολμά να με φιλήση γιατί είνε υποστά ένα σωρό σωφες και υπαίτικοί. Πρίν προστάσω να του πω δυό λόγια, βρίσκειται κιόλας επάνω στο αυτοκίνητο... Κάποτε, αν είνε κακοκαίρια, κατορθώνω ν' άνεβάλλω την έκδρομή... Τιμωρούμαι όμως άμέσως για τό κατορθώμα μου αυτό, γιατί γίνεται έξω φονών με τη μεταβολή του καιρού... Δεν υποεί να σταθή στη θέσι του, γοσυουιέται ένκευοίεται, τα βάζει με τον καιρό, με τους πάντας, τρένει κάθε λεπτό στο παρόθυμά μου αυτό, γιατί γίνεται Πρίν απελπισθή πια έντελώς, είνε άδύνατον να τον κάμω... να ένδιαφερόθ γι' άλλο πόνημα. Πού τολμά να του κάνο κουδέντα για τουαλέττα, για καπέλλο, για ένα θέατρο; Προσπαθώ να γίνωμαι τούφερη, γαδίσια, προκλητική, τίποτε δεν καταφέρνω. Αύτος μου διηγείται ιστορίες του γκαράζ ή πώς διώδωσε — σπουδαίος γι' αυτόν άθλος — μια βλαστή του τζίπ...

ΖΙΝΕΤΤΑ: Δεν φαντάζομαι άλλος άνδρας να παραμειν, τόσο τί νυναικούλα του προς γάμιν μιας υπαίτης...

ΝΕΛΛΗ: Πές μου και σύ Νέλλη, συμβούλευέ με τί να κάνο! Ή ζωή για μένα δεν έχει κανένα βέλγητρο. Θα τον γωρίσω. Και αύριο κιόλας θα πάω στο δικηγόρο μου.

ΖΙΝΕΤΤΑ: Ποός Θεού, Νέλλη μου, μήν άπογοπεύεσαι τόσο εύκολα. Περίμενε λίγο. Ή υπομονή είνε σπουδαίο προτέρημα.

ΝΕΛΛΗ: Υπομονή; Άκούα! (Κλαίει). ΖΙΝΕΤΤΑ: Έλα Νέλλη, μη στενοχωρήσαι. Άκούσε και μένα τί θα σου πώ.

ΝΕΛΛΗ: Τί ν' άκούω! Έκάνα τρείς μήνες υπομονή.

ΖΙΝΕΤΤΑ: Φούρια είνε, Θα περάση. Περίμενε λίγες μέρες ακόμα και αν δης ότι ή κατάστασις χειροτέρευει Βρές και σύ έναν έραστή!

ΝΕΛΛΗ: Άστειεύεσαι, Ζινέττα; Τόν άγατώ τρελλά. Τέτοιο πράμα ούτε να τ'άκούω θέλω.

ΖΙΝΕΤΤΑ: Τότε θα περιμένεις να του περάση. Είνε και τό τζίπ μια μανία που περνά, όπως όλες οι μανίες.

ΝΕΛΛΗ: Αύτομάθ δεν θα του περάση. Δεν υπάγει θεαπεία Ζινέττα μου. Είμαι δυστυχισμένη και θα είμαι...

(Χτυπάει τό τηλεφώνω. Ή Νέλλη τό παίονει).

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: Ή κυρία Ντυπαρέ;

ΝΕΛΛΗ: Μάλιστα.

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: Έδώ νοσοκομείον «Άγιος Λουδοβίκος». Έλάτε άμέσως κυρία μου. Πόο όλίγου έφεραν τον άντρα σας, που έπεσε θύμα αυτοκινήτου δυστυχήματος.

ΝΕΛΛΗ: Πώς είνε τό δυστύχημα;

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: Ο άντρας σας έπεσε με τό τζίπ σ'έναν τοίχο.

ΝΕΛΛΗ: Έπαθε μεγάλες ζημιές;

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: Ο άντρας σας:

ΝΕΛΛΗ: Όχι, τό τζίπ.

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: Έγινε συντοίμια. Δεν έμεινε ούτε οδός!...

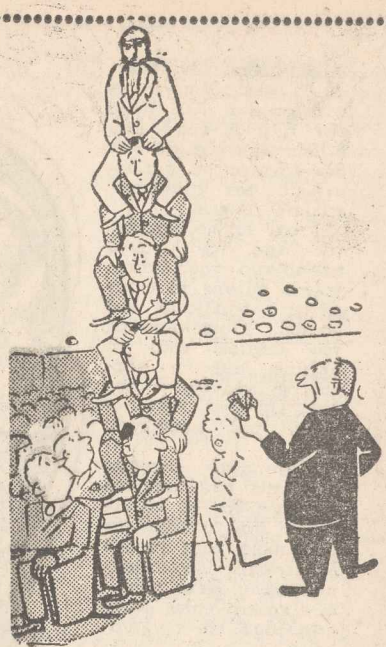
ΝΕΛΛΗ: Και ο άντρας μου;

ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: Κι' αυτός είνε σπασίε τό πόδι του και τό γέρι του. Δυστυχώς δεν θα υποδέση να ένακοπήνση!

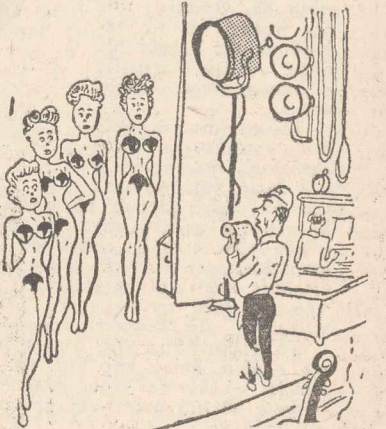
ΝΕΛΛΗ: Έργουαί άμέσως! (Κλείνει τό τηλεφώνω. Με ύφος γαρούμενο): Ζινέττα, σήμερα είνε ή πιο εύτυχημένη ήμερα της ζωής μου. Ο άντρας μου έσπασε τό πόδι του, τό γέρι του και τό τζίπ!... Δόξα σοι ο Θεός! Πάω στο νοσοκομείο...

(Φεύγει βιαστικά, τραγουδώντας ένα εύθυμο τραγούδι).

Ε. ΜΠΙΝΤΟΥ

— Κατεβήτε, κύριοι, σ'ας παρακαλώ, Τό λάθος είνε τό ταμία που πούλησε πέντε φορές την ίδια θέσι...

ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Ο σκηνοθέτης: Και τώρα κορίτσια, τό Μεγάλο θινάλε, «Θηινότρο, τά φύλλα πέφτουν»!

ΑΘΗΡΗΜΑΔΑ

— Μωρέ μπράβο! Κόπηκε πάλι τό ηλεκτρικό!...

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ!

Πήρα τό πάρα κάτω γράμμα, που, όμολογώ, μούφερε ρίγος από την πρώτη του γραμμή: «Κύριε Χαϊροπούλε,

»Τή στιγμή που ε'α διαβάζετε τό γράμμα μου, δε θα υπάρχει πια στη ζωή που με βάραινε γεμάτη μαρτύρια και πόνους... Ο κηδεμών μου ο θεός μου, έπέμενε παρά τό θέλω μου να μου δώση για άντρα μου ένα πλούσιο και καλόν άνθρωπο, που δε μπόρεσε όμως ή καρδιά μου ν' άγαπήση, γιατί είχε δοθή πρίν σ'έναν άλλον, που ίσως να μην τ'άξιζε. Δίνω λοιπόν, τέλος στη ζωή μου, για να μην κάνω έναν άντρα ανόητο που δυστυχισμένος — τον μέλλοντα συζυγό μου, — και για ν' αποφυγώ τα πικρά ποτήρια που κσήμερινά με πότηζε ή μοίρα... Ξέρω ότι αυτό που κάνω παραβιάζω νόμους, δυστυχώς όμως δε βλέπω άλλη λύσι στο άδύνατο δράμα της ζωής μου... Με άγωνις περιμένα την άπάντησί σας στο γράμμα μου που υπογράφον «Ορθήν ή Κερκυραίοπούλα». Ίσως ή στοργική συμβουλή σας αν έφτανε να με άποτρέπε από τη φοβερή λύσι που δίνω στο δράμα μου... Δε σας κακίζω όμως γι' αυτό: ίσως τό γράμμα μου παράπρεσε — κι' επί τέλους «τό πεπρωμένον φυνείν άδύνατον».

»Για τίποτα δε λυπάμαι στον ψεύτικο κόσμο που άφίνω μόνο φοβόμαι μήπως εκείνος δε μάθι πόσο τον άγάπησα, με πόση λατρεία — μια λατρεία που μ'έσπρωξε ακόμα και στο θάνατο... Μόνο σε σας τώρα, — γιατί δεν έχω κανέναν άλλο στον κόσμο... —, σε σας που άγάπησα από τις σπλές του «Θεοουρού» σαν ένα στοργικό φίλο και σύμβουλο στέλω τους τελευταίους μου χαίρετους. Δε γνωρίζω αν τό γράμμα μου αυτό θα φτάση ποτέ στα χέρια σας γιατί δεν τό στέλνω με τό ταχυδρομείο, αλλά με κάποιον που εκτελεί ταξίδια στην Άθήνα — όπως και τό πρώτο, αν όμως κάποτε τό λάβετε, σας παρακαλώ, να τό δημοσιεύσετε, όχι γιατί θέλω να γίνω μια ηρωίδα μπροστά στους άναγνώστες σας, αλλά γιατί ελπίζω πως ίσως πέση κάποτε ο «Θεσσαυρός» αυτός στα χέρια του ανθρώπου που λατρεύω και πούνιγε ο άσπλαχνός μου δήμιος, κι' ακόμα για να δοούν οι άνθρωποι του 1947 ότι και σήμερα υπάρχουν όντα που μπορούν να γράβουν εκ του φυσικού, με τό αμα τους, ένα δράμα ή ένα μυστήριο...

»Τελειώνω, γιατί ίσως σας κουράσει. Κι' όμως, πόσο θέλω να μην τελειώνω ποτέ αυτό τό γράμμα μου, αφού με τό τέλος του θα δοθή και τό τέλος της ζωής μου... Πρίν τελειώσω όμως, θέλω να γράψω την τελευταία μου επιθυμία, με λίγα λόγια στον άγαπημένο μου Γιώργο Κ.: Λατρεύω μου αν ποτέ πληροφωρήσης τό σκληρό θάνατό μου ή την αίτια του, μάθε πως, άκουσα και την τελευταία στιγμή της ζωής μου σ' άγαπή και σε

συγκλω... θέλω να γνωρίζης ότι ή λατρεία μου ήταν αληθινή, και πιστεύω ο θάνατός μου να την επικυρώση... Ζήσε εύτυχισμένος και ζήσε χωρίς την παραμικρή τυφλή για μένα, Άντιό, πολυαγαπημένο μου... Ή ψυχή μου πάντα θα γυρίζη κοντά σου... «Η Νίτσα σου».

Διάβασα τό γράμμα με κάτι περισσότερο από δέος και τό δημοσιεύω με την έλπιδα πως εκείνη που τόγραψε μετά νοιώσει την τελευταία στιγμή και δεν πραγματοποιήσει τη μακάβρια απόφασί της, και τώρα ο άγαπημένος της, διαδάζοντας τό άποκαιρητήριο γράμμα της θα σπεύση να πνίξη τον πόνο της στην άγκαλιά της... Έχω ακόμη την έλπίδα πως τό γράμμα είνε φάρασα — και μακάρι νάιναι... Δεν υπάρχει φοβερότερο πράγμα απ'τό να κρατάς στα χέρια σας τό γράμμα ενός άνηθύνου πλάσματος που δε ζή πια... Τέλος, αν τό γράμμα είνε αληθινό και ή φοβερή άπόφασις αυτής που τόγραψε πραγματοποιήθηκε έκτελώ την τελευταία της παράκλησι, και φωνάζω στους επιπόλαιους νεαρούς της εποχής μας: Προσέχετε μήπως με την κατακτητική σας διάθεσι γίνετε κάποτε δήμιοι ενός εύαίσθητου κοριτσιού που σας τόδωσε όλα...

Όσο για τον ίσχυρισμό της

Εργατικό κορίτσι Λ.Φ.Γ.Κ. Πειραιά: Και σεις

ΜΑΘΗΜΑΤΑ «ΣΕ ΑΠΗΛ»

Ή γνωστή γόσσα του Χόλλυγουντ Μαρία Μοντέζ (δεξιά) δίνει μαθήα «σε απήλ» στην άδελφή της (αριστερά), τη μελαγχρονή καλλονή Κονσουέλο Γκαρσία που θα κάνη σε λίγο την πρώτη εμφάνισή της στην οθόνη με τό φιλμ «Οι πειρατές του Μοντερό». Ή επίδειξι δυό ώριμων νυναικειων ποδιών είνε για ένα «άστερο» ολόκληρη τέχνη και αυτής ακριβώς της τέχνης τά μυστικά μαθαίνει ή Μαρία Μοντέζ στην άδελφή της.

γράφετε με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα της προηγούμενης. Χωρίς άλλο, και, τά δυό σας γράμματα είνε γραμμένα από τη μια άπ' τις δυό σας. Ή ηλικία των 20 ετών είνε αντίστροφως άνόλογη με τη σοβαρότητα ενός αιδωμένου... Άς εχθυρόνουμε ο άγαπημένος σας ν' άποτελή έξάρσει... Πάντως, αν τά οχεία του είνε σοδαρά θα ζητήση να σας κάνη νυναικα του. Αν δεν τό κάνη, ξεχάστε τον...

Μί ρ κ αν Πα — λ ο υ, Χανιά Κρήτης: Είνε φοβερό ο προστάτης ενός εύαίσθητου κοριτσιού να γίνετι δύναστης και τρομοκράτης του... Και, εύτυχώς, σπάνι... Τί να σας πώ; Κάνετε υπομονή... Ίσως με τον καιρό, με τά χρόνια — είσάστε μικρή και υπορείτε να περιμένετε — φτάση τό θασιλόπουλο του παραμυθίου για να ρίξη με την άγάπη του τά τεκίη της φυλακής σας και να σας έλευθερώση.

Μα ρα μ έ ν ο Γ ρ ά σ μ ι, Τ.Κ.Κ. Ιωάννινα: Ή άπόστασι κι' ο χωρισμός δεν καταστρεφουν την άγάπη την πραγματική! άπεναπτιας, τη δυναμική νουν... Κι' ή άγάπη του άγαπημένου σας φαίνεται από τό γράμμα που μου παρεβάλετε μέσ' στο δικό σας, πραγματική και ελκρινής.

Κ. Γ. Άργοςτόλι: Βλέπετε, σας άπάντω κατ'έξαιρησιν χωρίς να περιμένετε στη σειρά, για να μη ζηλεύετε τον «Πειριώτη» και την «Σεντεμένη της Ιταλίας»... Τό γράμμα σας έχει άρκετό πνεύμα — φυσικό για ένα συμπολιτή του Λαοκρατού...

Δ υ ο μ α θ ή τ ρ ι ε ς (Ελίζα και Μιράντα): «Οπισθοδρομική» δεν είνε ή άξιοπρέπεια κι' ή έξυπνάδα... Αυτό πότε στίς «έξυπνες» και «μοντέρνες» φίλες σας... Άν οι δυό νέοι που σας άγαπούν έχουνε σοδαρές βλεύσεις, θα σας ζητήσουνε σε γάμο από τό σπίτι σας. Και αυτό θα είνε ίσως ή μόνη σας δικαιολογία για να μην τελειώσετε τό Γυμνάσιο...

Μ α ρ α μ έ ν ο γ α ρ υ φ α λ λ ο ν: Ο άγαπημένος σας, αν πραγματικά σας άγαπή, δε θ'άκούση εισηγήσεις τρίτων, αλλά τί φωνή της καρδιάς του... Άλλοίως δε σας άγαπάει.

Π ο ν ε μ έ ν η Μ ι κ ρ ο υ λ λ α: Χωρίσατε σμιέστε, ζαναχωρίσατε, ζαναμίσατε, στο τέλος ο άγαπημένος σας πρεσ και σφύριζε κάτω από τό παράθυρό σας, αλλά όταν κατεβήκατε και έτοιμαζόσαστε να πέσετε στην άγκαλιά του, κυριάρχησε ο έγωισμός σας. Νικήστε τον άλλα αφού τελειώσετε τό σχολείο. Προς τό παρόν, σας κάνετε είνε κακά και πωρόα.

Π ο ν ε μ έ ν η μ α θ η τ ρ ι ο υ λ λ α: Είστε 15 ετών και ο άγαπημένος σας 21. Ζαναγράψτε μου όταν θα είστε σεις 21 και ο άγαπημένος σας 27...

Ε ρ η μ ι τ η ν: Καλά είνε τά αίσθηματά προς τις άδελφές σας αλλά — νομίζω — πρέπει να σκεφθήτε λίγο και τον εαυτό σας, αφού μάλιστα οι άδελφές σας είνε οικονομικά ανεξάρτητες.

Ι ρ μ α ν: Τέτοιους μακροχρόνιους ερωτας έρωας είνε πραγματικό φαινόμενο στην εποχή μας... Άφου δεν μιλάει όμως εκείνος, πως είνε δυνατό να του μιλήσετε σεις;... Τό πολύ-πολύ να προκαλέσετε την έξομολόγησι του που «κρυφορεύει» δεκα ολόκληρα χρόνια.

Ν α α λ τ η ν α π ό ν ο ρ κ α λ ε υ τ ι κ ό ν: Για ν' αρραβωνιάσθι ή ένας άλλος σας σεας λείπατε, σημαίνει ότι δεν είνε άξια να άπαχολήθι αύτε την καρδιά σας ούτε τη σκέψι σας... Ξεχάστε την. Θα σας βοηθήσουν τά φλογερά σας

ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο «πολιτικός»!...

Όνομάζεται Νικήτας Σ... κι' είνε γνωστός ο' όλα τα αστυνομικά τμήματα. Τελευταία, πριν σταλή στην Εισαγγελία, φιλοξενήθηκε στο Δ. Παράρτημα Ασφαλείας κι' ο δι-οικητής κ. Γασσοπούλος, ενδιαφέρθηκε αλλά μία φορά για την περίπτωση του. Γιατί ο Νικήτας Σ. είνε ένας από τους πιο διάσημους απατεώνας. Οι αστυνομικοί τον αποκαλούν «πολιτικό», θα σάς τον παρουσιάσουμε για να προφυλαχθείτε αν τύχη κάποτε να ζητήση... να σας εξυπηρετήση!...

Ο Νικήτας Σ. είνε πολύ κομψά ντυμένος. Έχει το ύψος και την εμφάνιση πολυκατομυριούχου. Έχει η μάλλον λέει πως έχει μεγάλες γνώρι-μίες, ισχυρούς προστάτες και τα μέσα να κάνει ό,τι θέλει. Τελευταίως ο Σ. ε' κατέσχεσε το «στρα-τηγείο» του προ του ύπουρου γίγινε, θέλησε να επωφεληθεί από τη δυστυχία των χιλιάδων ασθενών μας και διάλεξε μάστιγα τους πιο δυστυχισμένους απ' όλους: Τους ανθρώπους που υποφέρουν από πνευμονικά νοσήματα!...

Είνε γνωστός ο τεράστιος αριθμός των φυματικών μας. Η κατοχή, οι τραγικές μεταπολεμικές συνθήκες αύξησαν εκπληκτικά τα θύματα της φρικτικής νόσου. Τα σανατόρια μας έχουν ελάχεια κρεβάτια. Για να μη συνενώσας ένας αρρώστος ο' ένα Σανατόριο γίνεται αληθινή μάχη. Το ίδιο επίσης συμβαίνει και στη «Σωτηρία», παρά το πατρικό ένθιο διαφέρον του διευθυντού και των γιατρών της. Ο Νικήτας Σ. επωφε-λήθη από αυτή την κατάσταση. Έπι-πανε τους συγγενείς των αρρώστων που κατέφυγαν στο ύπουρο γείο «Υγιεινής και τούς δλώνει: «Θέλεις να βάλεις τον αρρώστο σου στη «Σωτηρία»; Δυσκολο πολύ δυσκολο πράγμα γιατί δεν υπάρχουν έσοδοι:... Αν είσαι όμως δια-θεμιμένος να δώσεις κάτι, μπορεί να το πετύχουμε.

Και τί θα στοιχίσω αυτή η δου-λειά; ρωτούν οι δυστυχισμένοι οικείοι του αρρώστου.

Μερικές λίρες!... Τι ψυχή έχουν μερικές λίρες μπρός στη ζωή ενός ανθρώπου;...

Μ' αυτό τον τρόπο ο Νικήτας Σ. έπειθε τα θύματα του, έπαιρνε με-ρικές λίρες τους δίνε ένα πλα-στό εισιτήριο για τη «Σωτηρία» κι' ε'σφινίζετο.

Έτσι λοιπόν είχε βάσει στο χέρι πολλούς, πάρα πολλούς αρρώ-στους. Οι ιδιοίτεροι του κ. ύπου-ρου που έμαθαν την εκπληκτική πε-ριπτώση του φρόντισαν να τον γνω-ρίσουν κι' έτσι τον έπιασαν μία μέρα και τον παρέδωσαν στο Δ' τμήμα. Έγινε τότε μία συστημα-τική ανάκριση γύρω από τον περι-εργό αυτόν επίχειρηματία. Έγιναν έ-πίσης λεπτομερείς έρευνες στο σπίτι του «πολιτικού» κι' ήρθαν σε φως ένα σωρό ενδιαφέροντα πράγ-ματα και στοιχεία για την εκπλη-κτική δράση του.

Ο Νικήτας Σ. είνε - όπως είπα-με - διαβολέμενος. Θεωρείται όχι μόνον ένας διάσημος απατεώνας αλ-

λά κι' ένας από τους πιο διάσημους πλαστογράφους. Μπορεί να παρα-ποιήσει και την πιο δύσκολη υπο-γραφή να απομιμηθεί την πιο πολυ-πλοκή δημοσία σφραγίδα και να εκ-δώσει πλέον οποιοδήποτε πλαστό πιστοποιητικό. Είνε δηλαδή αληθινό ταλέντο. Κάνει δε τόσο καλά τις δουλειές του που πολύ δύσκολα πιάνεται στα δίκτυα της αστυνο-μίας. Όσοσο παρά την εξυπνάδα του, στη Σήμανση έχει έναν αρκετά σγκώπη φακέλλο γι' έναν πλαστογρά-φους, παρακαρζαίει και άπατες. Μα είνε αδύνατο. Κι' ένα από τα πιο εκπληκτικά κατορθώματά του ή-ταν και το ακόλουθο:

Τον καιρό της κατοχής ο Νική-τας Σ. είχε βρή έναν ανγλωμαθή κακοποιό με τον οποίο και συνεται-ρίσθηκε. Και πέρασαν «μπέικα» με το ξέπας «κόλπο»: Παρουσίαζαν ο Νικήτας σε πλουσίους Αθηναίους, που ήξερε ότι ήταν πατριώτες και τους ζητούσε τη βοήθειά τους.

Έχω, τους δλώνει, έναν Αγγ-γλο αξιωματικό και θέλω να τον προστατώ. Είνε ένας από τους μουσικούς πράκτορες που έχουν έρ-θει στην Αθήνα με ειδική έντολή του Στρατηγείου της Μέσης Ανα-τολής. Πρέπει να τον βοηθήσουμε να πετύχει στο έργο του.

Και τους έπαιρνε διάφορα σημα-ντικά ποσά, ως πού να έρθουν οι λίρες που περιμενε ο «Αγγλος» από το Κάιρο!...

Μ' αυτό τον τρόπο είχε βάσει στο χέρι όλους σχεδόν τους Αθηναίους εμπόρους, πολλούς βιομηχάνους και χρηματιστές στους οποίους πα-ρουσίαζε «έπισημα» χαρτιά του Στρατηγείου τα οποία βέβαια ήταν πλαστά, σκαρμάνω από τον ίδιο...

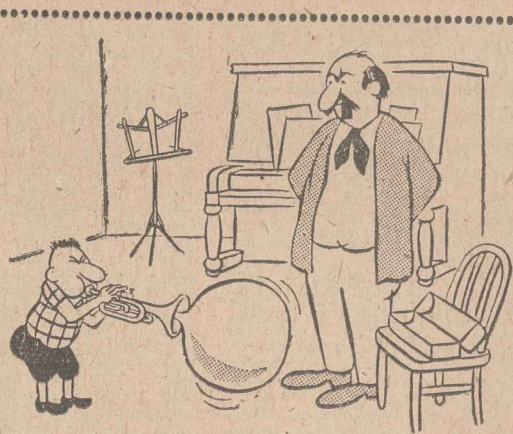
Οι δύο κακοποιοί γλεντούσαν έ-τσι εις βάρος των αφέλων πατριω-τών που τους προστάτευαν μέχρι της απελευ-ερώσεως όποτε μία μέ-ρα, ο «Αγγλος» έπιασε από τα χέρια των αστυνομικών και κατέληξε στη φυλακή για τις άπατες του.

Μα ο Νικήτας Σ. δεν είνε από τους ανθρώπους που πνίγεται στα ρηκά νερά. Για να γλυτώση την τι-μωρία για τις άπατες του ατέες με-ταχειρίσθηκε το έξης τέχνασμα: Προσποιήθηκε τον ψυχοπαθή τον οκίζοφρενή και κατώρως να τον πιστέψουν και να τον κλείσουν στο Ψυχιατρείο. Εκεί έμεινε αρκετόν καιρό προσποιούμενος με τόσο τέ-χνη τον τρελλό ώστε κατάφερε να εξαπατήσει και αυτούς τους ψυχιά-τρους. Τέλος όταν βαρέθηκε το Ψυχιατρείο έδειξε - το μόνο εύκο-λο βέβαια - σημεία βελτιώσεως της καταστάσεώς του και σε λίγον και-ρό αφέθηκε ελεύθερος. Αυτή τη φο-ρά όμως είχε στην τσέπη του ένα έπισημο, ένα αληθινό χαρτί το ό-ποιο ανέφερε ότι υπήρχε τρώφιμος του τρελλοκομείου... Αυτό το σω-τήριο πιστοποιητικό παρουσιάζει συ-χνά στο δικαστήριο κι' οι δικηγό-ροι του τον γλυτώνουν από την τι-μωρία υποστηρίζοντας ότι δεν εύν-υνεται για τις πράξεις του μία και συχνά κυριεύεται από την τρέλλα του!...

Ο Νικήτας Σ. δεν είνε μόνον έ-νας διάσημος απατεώνας αλλά κι' έ-νας επικίνδυνος Δόν Ζουάν. Οι αι-σθηματικές κατακτήσεις του είνε ά-πειρες. Έχει όλα τα προσόντα γ' άρεσι στις γυναίκες. Είνε κομψός, ευχάριστος, έχει άφθονα χρήματα και ικανοποιεί όλες τις απαιτήσεις και τις ιδιοτροπίες των φιλενάδων του. Αυτά βέβαια συμβαίνουν στις πρώτες ημέρες της γνωριμίας τους μέχρις ότου κερδίση την εμπιστο-σύνη τους. Έπειτα αρχίζει να τις εκμεταλλεύεται. Τους «τρυνάει» τα κομμάτια τους τους καταβροχθί-ζει όλες τις οικονομίες τους, τις βά-ζει και κάνουν διάφορες άπατες και τέλος τις έγκυαλείται στο έ-λεος του Θεού. Γιατί είνε σκληρός, άκαρδος κι' αφάνταστα φιλοχρήμα-τος.

Τώρα βρίσκεται πάλι στο κρατι-τήριο της Αστυνομίας και πρόκει-ται να σταλή στην Εισαγγελία. Μα είνε ασιδωτός. Έχει την έντυπω-σι ότι με το «θαυματουργό» πιστο-ποιητικό» που έχει ως απόφοιτος του Ψυχιατρείου, θα την γλυτώση φτηνά και θα συνεχίση την εκπλη-κτική δράση του.

Ο. ΔΡΑΚΟΣ

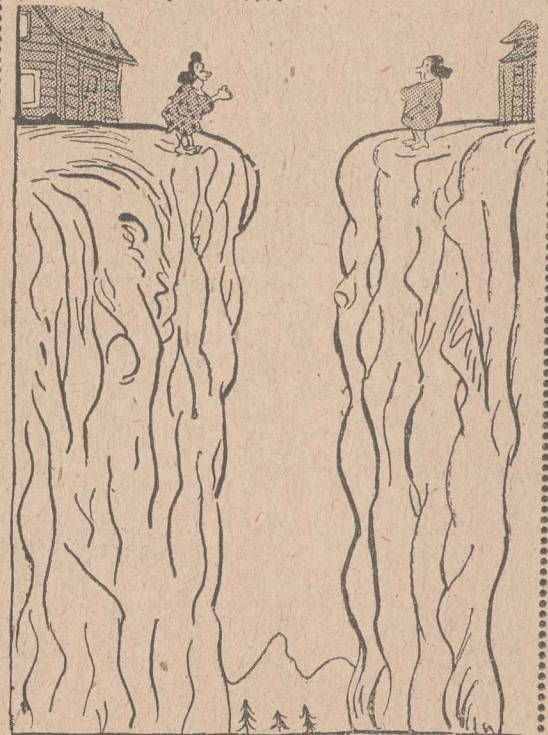

— Δεν σου είπα μωρέ, να βγάλεις πρώτα τη τσί-χλα απ' το στόμα σου;....

ΜΥΘΙΑ

— Έν τάξει, αγαπητή μου! Βρήκα τα γυαλιά που μου χρειάζονται!....

ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΕΣ

— Θα έρχεσαστε κομμάτι ημέρα να σάς έπισκε-φθούμε, αν δεν βερύοταν ο άνδρας μου τα τε-ξί-δια!....

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ σεξουαλικά άρρωστος

Ο ρόλος της μυστηριώδους «εργένης»

Η παρόξενη θεωρία του ψυχιά-τρου Βίλχελμ Ράιχ έχει προκαλέσει το ζωοπάτο ενδιαφέρον του έπι-στημονικού κόσμου. Το γεγονός ότι ασχολούνται μ' αυτήν τα σοβαρώ-τερα αμερικανικά Ιατρικά περιοδι-κά, δείχνει ότι τη θεωρούν ύποληνη-σιμη—άδικοσο αν τη συμεριζών-ται ή όχι.

Ο Ράιχ είνε Αυστριακός, αλλά έγκατεστημένος από γούνια στις Ηνωμ. Πολιτείες. Υπήρξε άλλοτε μαθητής του Φρόυντ και διειθυντής του «Ιδρυματος Ψυχαναλυτικής Θεραπείας» της Βιέννης.

Το 1937, ανέκοινωσε μία έπιστη-μονική έρευνα του, αληθινά επανα-στατική: Βεβαίωσε ότι είχε ανακα-λύψει τα «δύονα», δηλαδή μία υφε-ση πρωτόγονης ζωής που αναπτύ-σσεται αυτόματα από ύλη όχι ζω-τανή. Οι έπιστήμονες όμως της Νορδηνίας—όπου δοσκόταν τότε ο Ράιχ—νασκατήσαν αυτή την «ανάκαλυσή» ως παράλογη κι' έξω-φρενική και προκάλεσαν ένα βασι-λικό διάταγμα που απαγόρευε τις ψυχαναλυτικές έρευνες χωρίς ειδι-κή άδεια της Κυβερνήσεως. Ο Ράιχ μετέφερε τότε το έργοστηρίδιό του στην Αμερική.

Τελευταίως λοιπ' έκανε δεύτε-ρη ανακοίνωση καταπλην—ότερη απ' την πρώτη. Σύμφωνα μ' αυτήν, ανακάλυψε την «οργόνη», το κύριο στοιχείο του σεξουαλικού δονασμού. Έδωσε μάλιστα τη δομά της σε μία μικρή πύλη την Οργκόνη της πολιτείας Μέιν, όπου έρχεται και φτάνει ειδικούς «συσσωρευτές» για τη συγκέντρωσι της οργόνης.

Δώστε μου το χέρι σας να σάς πω ποιός είσθε

Είνε δυνατόν από ένα απλό σφίξιμο του χεριού από μία χει-ραφία να καταλάβετε τον χα-ρκτήρα ενός άτομου ή και του ίδιου του εαυτού σας. Το σφί-ξιμο του χεριού, ο τρόπος με τον οποίο σάς προσφέρεται ένα χέρι, αποτελεί μία αυθόρμητη έκδηλωση του χαρακτήρος μας. Σας δίνουμε παρακάτω μερικές από τις χαρακτηριστικότερες αυτές ένδειξεις:

— Αν η χειραφία σας είνε έ-λαφρά και νυκελή, είσθε χα-ρακτήρος αδύνατου. Έχετε επι-φανειακή ευαισθησία και πολύ λίγο θέρος.

— Αν δώσετε η σάς δώσουν μόνο δύο ή τρία δάχτυλα για σφίξιμο, αυτό σημαίνει άδιαφο-ρία και ανελλικρίνεια.

— Αν το χέρι σας ύψωνεται για να σφίξη ένα άλλο χέρι και το σπκναι κι' έκεινο ψηλά εί-σατε κόλαξ και έρωτύλος.

— Το χέρι, που μόλις προσφέ-ρεται και άπουσεται άμεσως μετά την πρώτη επαφή, ανήκει ο' ένωιστή και φιλόδονο.

— Αν χαιρετώντας σας σάς πάρουν με τα δυο χέρια το χέ-ρι τότε έχετε απέναντί σας έ-ναν θερμό και ένεουσιώδη χα-ρακτήρα.

— Χέρι που σφίγγει θερμά και κοφτώνει όλη τη παλάμη σας, ανήκει σε άνθρωπο με καλή καρδιά, αισθηματία και ελλικρινή.

— Χειραφία χαμηλή, με τον άγκωνα κάπως άπουσκρμένο από το άλλο σώμα δείχνει χα-ρακτήρα ελλικρινή, άνθρωπο θα-ροαλό, που ζέρει όμως ότι στη ζωή πρέπει πάντα κανείς να δυσπιστά και να προφυλάγεται.

Η οργόνη—έξηγει ο Ράιχ—είνε η βασική κοσμική ένεργεια. Υπά-γει παντού. Μπορεί να μετοπη με ειδικά δογανα και με μία μονάδα μετρήσεως που ονομάσθηκε «οργκ». Εκπέμπεται απ' τον ήλιο. Και συν-τελεί στη γαλάζια άπόγνωση του ούσανού, γιατί ένει κι' αυτή... γού-ια υπλέ! Υπάρχει σ' όλα τα φυτά και τα ζώα... και μπορεί να την έ-δη κανείς με γυινό υατί! Τα έου-θα αίυροσφαίρια των ζώων κι' η χλωροφύλλη των φυτών είνε γεμάτα από δονόνη. Τα γεννητικά κύτταρα, τα πρωτόζωα και τα κύτταρα του καρκίνου άποτελούνται από συμ-πυκνωμένη δονόνη. Σ' αυτήν όφειλεται έξ άλλου το υπλέ γούια που παί-νουν πολλοί δάτρωνι, όταν βοί-σκονται σε σεξουαλική ύπεριένεο-σι!...

Ο σεξουαλικός δονασμός στο ανθρώπινο σώμα ή η διαίρεσις των κυττάρων στα πρωτόζωα προκα-λούν έκλυσι δονόνης, ή όποια κατό-πιν ένασσηνατίζεται σιγά—σιγά. Όταν λοιπόν δεν γίνεται άρετά αυτή ή έκλυσι, ο δονανισμός δοί-σεται σε μία ύπερδονία, που προ-καλεί σωματικώς ήν υνίκους σπα-σμούς, ψυχικός δε διάφορος δια-στροφές (σαδισμό, μαζοχισμό, αν-τισημιτισμό, άπολυταρχία, αντίδο-στικότητα, κλπ.). Αυτό συμβαίνει έξ αίτίας των ύπερδολικών σεξου-αλικών περιορισμών που έπιβάλλει ή κοινωνία στον πολιτισμένο άνθρωπο (ύποναωτική μονογαμία, οικονομι-σκές πιέσεις, άναγκαστική προγα-μιαία άγνότητα κλπ.) και που έ-χουν νεύσει τον κόσμο από «πα-θολογικούς τύπους».

Στις προηπτώσεις λοιπόν αυτές, ο Ράιχ συνιστά ως φάσμακό δονό-νη συμπυκνωμένη μέσα στους «συσ-σωρευτές» του. Γιατί έχει βαή τον τρόπο να συγκεντρώνη την δονόνη μέσα σε μεγάλα κιβώτια, μετάλλι-να έσωτερικός και έξωλινα έσωτερι-κός. Το έυλο — λέει — άπορο-φά δονόνη απ' τον άέρα και τη δι-αβιδάζει διά μέσου του μετάλλου, έτσι ώστε να συσσωρεύεται μέσα στο κουτί. Πώς όμως δεν ένασδυά-νει από κεί μέσα ή δονόνη; Τί τη συγκρατεί φυλακισμένη στο κουτί; Αυτό δεν έχει υποδέσει να το έξη-γήση ο Ράιχ...

Πάντως, νοικιάζει τους «συσσ-ρευτές» του στους άσώστους που πάσχουν απ' τις ψυχικές διαταρα-γές που άναφέραμε πιο πάνω, για να θεραπευθούν με την «κορσα» της συμπυκνωμένης δονόνης.

Τους κάνει επίσης ένα ειδικό μασ-σάζ για τους υνίκους σπασμούς, κατεβαίνοντας απ' το πρόσωπο στο λαιμό, στο θώρακα στην κοιλία, στους υπρούς. Ένει ονομάσει αυ-τή τη μέθοδο του «βέζιτοθεραπεία» και την περιγράφει λεπτομερώς σε ένα περιοδικό που έκδιδει με τον τί-τλο «Διεθνης Έφημερίς της Σεξου-αλικής Οικονομίας».

Αυτά τα περιεργότατα πράγμα-τα διακηρύσσει ο Ράιχ Παρουσιάζει δε για άποδείξη των θεωριών του, τα πολυάριθμα εύναυστήρια γυναι-ματα που ένει λάβει από εκείνους που θεράπευσε από ψυχικές δια-στροφές. Προσγώρυντας μάλιστα ή-κούη περισσότερα δηλώνει ότι ή ά-νεπάκεια δονόνης άποτελεί τη βα-σική αίτία του καρκίνου της νε-ουρασθενίας των ψυνοπαθειών, της άνικανότητας της άσθμοιακής ύπε-τάσεως του ύπερθυρεοειδισμού, της δυσκοιλιάς, των αίυροσίδων, της έπιληψίας, του έλκους του στομά-χου, της πανσυρακίας, της τοξίκο-μίας του άλκοολισμού και του κοινού σιγανόρι!

Τί είνει άλήθεια από όλα αυτά; Την άπάντησι θα την δώσουν οι έπι-στήμονες της Αμερικής κατόπιν των σχετικών πειραμάτων—τα όποια θα κάμουν.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΣΙΔΕΡΟ

Με το νέο αυτό σίδερο, που έφευρέθη τελευ-ταίως, μπορούν να σιδερωθούν συγχρόνως πολλά μαντήλια ή πετοετακία. Είνε καταλληλότερο για τα έστιατόρια, τα ξενοδοχεία, τα κούρεα και τα άλλα κέντρα που χρησιμοποιούν πολλές πε-τοετες.

Ο ΑΡΜΕΝΙΟΣ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Γράψαμε και άλλοτε για τις καταπληκτικές ιδιό-τητες του Αδάκ Αγκοπιάν. Τελευταίως, ο Αρμε-νιος θαυματουργός προσέκλησε στην Καλιφορνια από τον πλούσιο συμπατριώτη του Ασκαελιάν, τον όποιον ο γυιος Βήγκν από είκοσι έπτα χρό-νια έπασχε από επιληπτική παράλυση. Όλοι οι ίατροι είχαν χαρακτήριση την περίπτωση του ως άθεραπευτη. Όσοσο ο Αδάκ, έπειτα από τρεις άθεραπειες, θέλησε να τον θεραπεύσει, κατώρως να μην έμορσάζ και παρακλήσεων, κατώρως να τον θεραπεύση. Σήμερα, ο Βήγκν μπορεί και κά-θεται, τρώει, μιλάει και παίζει σκάκι χωρίς καμ-μία άσκολία.

ΤΑ ΣΠΗΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Στο μέλλον, όταν τα άεροπλάνα, πάρουν τη θέση των αυτοκινήτων, τα σπητια θα χτίζονται συμ-φω-να με το σχέδιο αυτό που βλέπετε στη φω-τογραφία μας. Δεν έα έχετε, λοιπόν, παρά να βγί-ατε το άεροπλάνο σας απ' τη γκαράζ του και να πάτε στη δουλειά σας.

(Αποκλειστικότης «Θησαυροῦ». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

31

πρωί—πρωί με φώναξε και ζήτησε να του δείξω το χέρι μου. Έσφισε δυνατά το μπράτσο μου και μου είπε:

—Το χέρι σου δεν είναι από νεύρα. Είναι από άσπιδι.

Έλασε με την καρδιά του και μου πρόσφερε ένα ποτήρι ρουμι.

—Υστερα με ρώτησε:

—Από πού είσαι Παναγιώτη;

—Από την Αθήνα, του απάντησα.

Δεν του ανέφερα την Κούταλη, γιατί δεν θα είχε ιδέα γι' αυτή. Έβγαλε το σημειωματάριό του, σημείωσε το όνομα μου και μου είπε πως πρέπει να τον θεωρώ φίλο μου και αν καμιά φορά θελήσω τίποτε, είναι στη διάθεσή μου.

Ιστορίες με την άγκυρα

Το ταξίδι πήγαινε περίφημα. Μια μέρα ο πλοίαρχος διάταξε τους ναύτες να μεταφέρουν από την πλώρη στην πρόθυμη μια βοηθητική άγκυρα πολύ μεγάλη και πολύ βαρεία. Δέκα ναύτες ανέλαβαν αυτή τη δουλειά. Έβαλαν ένα μακρά στο γαλκά της άγκυρας μ' ένα γιοτρώ στρογγύλο κι έναν άλλο στην πρόθυμη. Επίσης έβαλαν δοκάρια κάτω από την άγκυρα, ώστε όταν την τράβηξαν να πηγαίνει εύκολα. Αφού τα τακτοποιήσαν όλα, άρχισαν να τραβούν, αλλά η άγκυρα δεν κουνήθηκε από τη θέσι της. Ζύγισε 16 καντόνια, δηλαδή από 44 όκτες στο καντόνι, το δλον 704 άκιδες. Ο λοστρόμος που διηύθυνε αυτή τη δουλειά έβαλε τις φωνές:

—Δεν ντρέπεστε, έλεγε, παληποτεμπλήδες, να μην υποθήτε να τραβήξετε μιαν άγκυρα;

—Ξαναδοκιμάσαν, τίποτε. Ένώ εκείνη τη στιγμή ήμουν κάτω, στο θάλαμα του πλώρης και ξεκουραζόμουν έπειδή μετά δυό ώρες είχα βαρδιά.

Ξαφνικά βλέπω ν' ανοίγν η πόρτα και να μπαίνει μέσα ο λοστρόμος. Βρίζοντας τους ναύτες. Κρατούσε στα χέρια του ένα παλιό παντελόνι και, θυμωμένος όπως ήταν, το πέταξε πάνω σ' ένα τραπέζι, όπου βρισκόταν ένα μικρό ξύλινο καραβίδι που είχα κατασκευάσει με τα χέρια μου. Το καραβίδι μου αναποδογυρίστηκε κι έσπασε το αλμπουρό του.

Το περιστατικό αυτό μ' εξόργισε τόσο, ώστε έτοιμάσθηκα να γυμνήσω το λοστρόμο, αυτός όμως το άντελήθηκε και μου ζήτησε συγγνώμη.

—Δεν το ήθελα, μου είπε και να με συγγνώμης. Αυτά τα παληποσκυλιά επάνω μ' έκαναν έξω φρενών. Δεν μπορούν να μεταφέρουν την βοηθητική άγκυρα από την πλώρη στην πρόθυμη.

Δεν είπα τίποτε. Περιμάζωπα το καραβίδι μου, τρέλασα σε μια καρέλα κι ανέβηκα επάνω. Οι ναύτες παράδερναν ακόμη με την άγκυρα, χωρίς αποτέλεσμα. Τότε στάθηκα μπροστά τους και τους είπα: ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: Η συνέχεια

Εκδόσεις

Ο κ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ Φ. ΧΑΛΑΣ εξέδωσε τα κάτωθι εκλεκτά έργα, απαραίτητα δια κάθε Έλληνα και βιβλιοθήκην:

1) ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ - ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ, εν συνόλω 16 βιβλία προς 1.000 δρχ. έκαστον. 2) ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (THE MODERN GREEKS) υπό Α. R. BURN. Το αγγλικόν κείμενον, με την μεταφράσιν ελληνιστί έναντι. Δρχ. 4.000. 3) ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ (ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΟΥ ΜΑΣ), ΕΛΕΝΗΣ ΠΕΤΡΟΒΝΑΣ ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΗ, δρχ. 2.500. 4) Πως γεννάται ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΕΡΩΣ, δρχ. 4.000. 5) Ο ΛΟΡΑΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ 2 ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΜΑΣ, δρχ. 2.000. 6) ΑΙ ΕΚΠΑΛΗΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΜΠΛΑΒΑΤΣΚΗ, δρχ. 18.000. 7) Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ ΜΕ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ, δρχ. 20.000. 8) ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, δρχ. 4.000. Κάθε ένα 50 έργα, που πρέπει να τα αναγνώσκει ο πιο κοινός άνθρωπος, αλλά και ο πιο τρανός διανοούμενος, καθηγητής, επιστήμων, ιεράρχης, πολιτικός, ακαδημαϊκός, ρήτωρ. Πωλούνται εις όλα τα βιβλιοπωλεία, εις τα Πρακτορεία "Εφημερίδων Σπύρου Τσαγγάρη και εις τόν κ. Αντώνιον Χαλάν, 18 Β' Ασκληπιού, Αθήναι. Τηλέφ.: 35-191.

Μια ζωή περιπετειών και όργων

Τον Ιούλιο του 1889, μια περίεργη δική γινόταν στη Φλωρεντία. Επρόκειτο για μια υπόθεσι πλαστών χαρτονομισμάτων και η κατηγορουμένη ήταν μια άρκετά νέα άκουν και πολύ όμορφη γυναίκα, που την έλεγαν Μαρίνα ντε Σάντις.

Ολόκληρη η αίθουσα του δικαστηρίου είχε καταληφθή από αστυνομικούς με πολιτική περιβολή, έτσι που κανείς περίεργος δεν θα μπορούσε να βοηθήσει μέσα σ' αυτή. Οι δικαστές ήταν άσημοι και δεν φαίνονταν να δίνουν καμιά προσοχή στις καταθέσεις των μαρτύρων, που ήταν, ωστόσο, άρκετά επιβαρυντικές για την κατηγορουμένη. Ο δημόσιος κατηγορός ήταν κι αυτός άσημος, όμως έμενε μέσα στα γραντιά του κι όταν ήθελε ή στιγμή για ν' αναδείξει μερικά πράγματα, που δεν είχαν μεγάλη σχέση με την υπόθεσι και δεν εξέφρασε καμιά γνώμη για την ένοχη της κατηγορουμένης. Οι δύο συνήγοροι της Μαρίνας, μίλησαν κι αυτοί λίγο, αλλά ήταν φανερό πως το έκαναν χωρίς κέφι. Άλλωστε, όλα έδειχναν πως η δίκη αυτή γινόταν μόνο για να τηρηθούν οι τύποι και πως κανείς δεν απέδιδε μεγάλη σημασία σ' αυτή.

Τέλος, το δικαστήριο αποφάσισε σε διασκεψή και έπειτα από μερικά λεπτά, εξέδωκε την απόφασή του: Η Μαρίνα ντε Σάντις καταδικάστηκε σε δεκαετή είρκτη. Η κατηγορουμένη, σκηώθηκε τότε από τη θέσι της και υποκλίθηκε προς το μέρος των δικαστών σαν να τους ευχαριστούσε. Ο πρόεδρος της απάντησε μ' ένα αινιγματικό ναμόνελο.

Και η συνέχεια: Η Μαρίνα ντε Σάντις οδηγήθηκε στη φυλακή, όπου παρέμεινε τρεις ή τέσσερες ημέρες. Για την ακρίβεια έμενε εκεί μόνο την ημέρα. Άλλα μόλις δρόδυσε, έφευγε και γυρίζει το πρωί της άλλης ημέρας. Και η φυλακίσις ήταν λοιπόν για τους τύπους.

Τέλος, της δόθηκε γάρις με βασιλικό διάταγμα και η Μαρίνα ντε Σάντις έφυγε αμέσως για την Αμερική.

Άλλα τί συνέβαινε, λοιπόν; Και γιατί αυτή η έξαιρετική και σκανδαλώδης εύνοια απέναντι της Μαρίνας ντε Σάντις;

Πρώτα-πρώτα, το αληθινό της όνομα δεν ήταν Μαρίνα ντε Σάντις, αλλά Βιογινία Ντεσάο. Είχε γεννηθί σ' ένα σπίτι του Μεγάλου Καναλιού της Βενετίας και όταν έφτασε σε ηλικία δεκάξη γρόνων συνδέθηκε μ' ένα δικηγόρο που την αγαπούσε και σκεπτόταν να την κμην γυναίκα του.

Άλλ' ο δικηγόρος αυτός ήταν στενός φίλος του Καβούρ και σ' ένα ταξίδι που έπείνεραν μαζί με τη Βιογινία στο Τουρίνο έκαμε την άπειρικήσι να την συ-

στήση στο διάσημο τότε Ιταλό πολιτικό.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο δικηγόρος γύρισε μόνος του στη Βενετία. Η Βιογινία έγινε η επίσημη φίλη του Καβούρ.

Δεν είχε γνωστό πόσον καιρό κράτησαν οι σχέσεις τους. Άλλα, μια μέρα, η Βιογινία, που είχε πάρει τώρα το όνομα Μαρίνα ντε Σάντις, έφευγε για το Παρίσι.

Φαίνεται πιθανόν ότι ο Καβούρ, όταν κουράσθηκε από τις σχέσεις των, θέλησε ν' απομακρύνει τη φίλη του και ταυτόχρονα να έπωφεληθί από τα γαρίσματα της. Γιατί η Μαρίνα ήταν πολύ όμορφη και ασκούσε μια περίεργη γοητεία γύρω της. Την έφωδισε, λοιπόν, με άδελφα γοητεία και την έστειλε στο Παρίσι για να παίξει το ρόλο του μυστικού πράκτορος της Ιταλίας.

Η Μαρίνα τα κατάφερε περίφημα εκεί. Συνδέθηκε πρώτα-πρώτα, μ' έναν αιδό της Όπερας, που ήταν φίλος της γυναίκας ενός ύπουλου του Ναπολέοντος 3ου και με τον τρόπο αυτό κατάσχεσε να μαθαίνει διάφορα μυστικά της γαλλικής πολιτικής. Συνδέθηκε κατόπιν μ' έναν αξιωματικό του επιτελείου και με πολλούς άλλους που κατείχαν ανώτερες θέσεις στο στρατό ή την πολιτική κι έκαμε περίφημα τη δουλειά της.

Άλλ' ο άνθρωπος που αγαπούσε πραγματικά ήταν ένας συμπατριώτης της, ο Μάριο Μπαρολίνι που έξασκουσε κι αυτός το ίδιο επάγγελμα, ήταν, δηλαδή, μυστικός πράκτωρ του Καβούρ.

Μια μέρα, όμως, η Μαρίνα ανακάλυψε ότι ο Μπαρολίνι έπαιξε διπλό παιχνίδι και έσυμπροσέτο τόσο την Ιταλική όσο και τη γαλλική πολιτική. Και το χειρότερο ήταν ότι είχε προιπλέξει και την ίδια σ' αυτό το παιχνίδι του. Η ανακάλυψις αυτή έκαμε μεγάλη εντύπωση στη Μαρίνα, κι αποφάσισε να γίνη η ίδια τιμωρός του φίλου της.

Ένα πρωί, ο Μπαρολίνι, βρέθηκε νεκρός μέσα στο δωμάτιό του. Οι γιατροί που εξέτασαν το πτώμα του εξακρίδωσαν ότι τον είχαν δηλητηριάσει.

Του κάκου, όμως, η γαλλική αστυνομία αναζήτησε τη Μαρίνα. Είχαν εξαφανισθί από το Παρίσι κι έπειτα από ένα προιπειτώδες ταξίδι ξαναγύρισε στην Ιταλία, όπου κανείς δεν την ενόγλησε για το εγκλήμα της.

Άλλα δεν μπορούσε να συνεχίσι πιά τη δράσι της στη Γαλλία. Την έστειλαν τότε στη Γερμανία.

Η Μαρίνα εγκαταστάθηκε στο Μόναχο και το σπίτι της έγινε το κέντρο των πολιτικών, των διπλωματών και των ανωτέρων κύκλων της βασιρικής πρωτεύουσας.

Μια μέρα, όμως, ανακαλύφθηκε ένα τομερό σκάνδαλο. Είχαν εξαφανισθί μερικά πολύτιμα έγγραφα του βασιρικού επιτελείου. Δυό γυναίκες που θεωρήθηκαν ένοχοι έξετελέσθησαν κρυφά, χωρίς δίκη. Και ο αξιωματικός που ήταν υπεύθυνος για την φύλαξι αυτών των έγγραφων καθαιρέθηκε και καταδικάστηκε σε ισόβια εγκλείσι σε φρούριο.

Άλλα τα έγγραφα δεν βρέθηκαν πουθενά. Γιατί εκείνη που τα είχε πάρει ήταν η Μαρίνα. Η σατανική αυτή γυναίκα κατόρθωσε κατόπιν να περάσει κρυφά στο Βέλγιο και από κεί γύρισε στην πατρίδα της.

Αυτός ήταν ο τελευταίος άθλος της. Από την εποχή αυτή φαίνεται πως δεν της έμπιστευθηκαν καμιά κοινωνία άποστολή. Άλλ' η Μαρίνα ήταν συνθησιμένη στην πολυτελή ζωή. Συνδέθηκε τότε με μια σπείρα παραναρκατών και αυτός ήταν ο λόγος που προκάλεσε τη σύλληψη και την καταδίκη της.

Άλλ' όπως είπαμε, η καταδίκη της ήταν μόνο για τους τύπους. Γιατί η Μαρίνα κατείχε πολύτιμα μυστικά που μπορούσαν να εκθέσουν την Ιταλική πολιτική. Σ' αυτό το λόγο φώελετο η γάρις που της έδωκαν αμέσως έπειτα.

Στην Αμερική, η Μαρίνα εγκαταστάθηκε στο Σαιν Λιούις, όπου έζησε μια σκανδαλώδη ζωή, διευθύνοντας ένα ύποπτο κέντρο διασκεδάσεως. Στην πόλι αυτή πέθανε λίγον καιρό άργότερα, πριν από την έναρξι του πρώτου Παγκοσμίου πολέμου.

Η ΠΡΩΤΗ ΚΥΡΙΑ ΤΩΝ Τ.Ν. ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

Το είκοσιετάρχω της κ. Ρουζβελτ

Τις ημέρες που συνεδριάζει η δολομελεία του Ο. Η. Ε., κάθε πρωί, στις 9.15, τα μέλη της αμερικανικής αντιπροσωπείας συγκεντρώνονται στη μεγάλη αίθουσα των συσκέψεών τους, σ' ένα ούσανοξυστη της Πάσκ Αβενιού. Δεξιά απ' τον άσχηγό τους, το στρατηγό Μάρσαλ, κάθεται η κυρία Έλντορ Ρουζβελτ, η τιμητική αυτή θέσις δέχεται το κύρος που έχει αποκτήσει η γήρα του μεγάλου Προέδρου στην ένεργη πολιτική των Ηνωμ. Πολιτειών.

Η κ. Ρουζβελτ έχει γεράσει πολύ, μετά το θάνατο του συζύγου της. Τα μαλλιά της έχουν σχεδόν άσπραι, και ξεγνάει κάποτε που έχει βάλει τα ματογυάλια της. Η άσπραισις την κάνει να υποφέρει. Για ν' ακούσι καλά, πρέπει να βάλει το χέρι της πίσω απ' τ' αυτί της. Είμε, ωστόσο, δραστήριότερη παρά ποτέ. Εργάζεται περισσότερο απ' ό,τι έμενε στο Λευκό Οίκο. Και διατηρεί πάντοτε τον τίτλο της «πρώτης κυρίας των Ηνωμ. Πολιτειών» — δεδομένου ότι η κ. Τρούμαν δεν είναι η κατάλληλη για να της τον πάρει.

Μετά το θάνατο του Ρουζβελτ, στις πρώτες έξη βδομάδες, η Έλντορ έμεινε κλεισμένη στο σπίτι της, στο Χάιτ-Πάρκ. Με τη βοήθεια της υιής Μαλβίνας Τούτσον, γοαυαίσε της και φίλης της από 25 γρόνια, άπαντούσε στα γοαυατα που λάβαινε απ' όλα τα μέρη του κόσμου. Έπειτα ξαναόρισε την κοινωνική δράσι της και νοίκιασε στη Ν. Υόρκη ένα γραφείο, όπου εξακολούθησαν να στάνουν 200 γοαυατα την ημέρα.

Το Νοέμβριο του 1945, άφισε το Χάιτ-Πάρκ, για να εγκατασταθί κοντύτερα στη Νέα Υόρκη, στο Γκρόνβυτς - Βίλλαντζ, μαζί με τη Φάλλα, την αγχώριστη σκυλίτσα του Ρουζβελτ, που έχει πάντα τη θέσι της κοντά στο τλάκι.

Η ημέρα της κ. Ρουζβελτ άρχίζει στις 7.30, γιατί δεν κοιμάται ποτέ περισσότερο από 6 ώρες. Το πρόγευμά της είναι λίγο: γυώδες φρούτων, καφέ με λίγο γάλα και μια λεπτή φουρνιά χωρίς βούτυρο — για να διατηρηται στο κανονικό βάρος των 70 κιλών.

Αν της μείνι λίγος καιρός ακόμη διαθέσιμος, πρνί πάν να την

Σοφά λόγια

Η πιο έπιφοθη κακία είναι εκείνη που φοραει τη μάσκα της καλοκαρίας.

Α. ΤΟΛΣΤΟΪ

Για να λησμονήσι κανείς δεν είναι ποτέ άρνα.

ΣΑΝΝΙΚ

Η φτώχεια δεν είναι κάτι για το οποίον δικαιούται κανείς να περηφανεύεται...

ΜΠΕΡΝΑΡ Σ

Τιποτε δεν καίεται έναν άνθρωπο τόσο πολύ έγωιστή, όσον η έργασι.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

Το μέλλον των παιδιών, είναι έρνον των υπέρων. Οι υπέρες δεν δημιουργούν μόνον το παρον, αλλά και το μέλλον των παιδιών τους.

Μ. ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Κανείς δεν μπορεί να έχη τη συνέσι να κάμν το κακό, χωρίς να έχη και τη δύναμι να κάμν το κακό.

ΜΠΕΡΝΑΡ Σ

Η μητέρα μεταδίδει στους γυιώδες της τα προσόντα του νου της και της καρδιάς της.

ΜΠΥΦΟΦ

παση το αυτοκίνητό της, η Έλντορ ύπανορεύει στη γραμμάτσα της μια περικοπή των άπομνημονευμάτων της, στα όποια έχει δώσει τον τίτλο «Η ημέρα μου».

Στη 1 μετά το μεσημέρι, πηγαίνει να φάν στο υπάο του Ο. Η. Ε., όπου κανένας σεβίζεται μόνος του σ' ένα δίσκο. Το προτιμάει απ' την ιδιαίτερη τραπέζια της αμερικανικής αντιπροσωπείας.

Η μεσημεριανή άνάπαυσι της διαρκεί ως τις 2.30. Έπειτα, ως τις 5 ή τις 6, λαμβάνει μέρος στις συνεδριάσεις της δολομελείας του Ο. Η. Ε. ή της έπιτροπής των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Σπάνια γυρίζει στο σπίτι της πρνί απ' τις 8 το βράδυ.

Όταν έχη άγογορήσει η κ. Ρουζβελτ, βγάζει περίπατο τη Φάλλα ή υις Τούτσον. Συνήθως όμως βρίσκεται εκεί η ίδια η κυρία της, για να τη συνοδεύει επί τρία τέταρτα της ώρας στις δενδροστοιχίες και τα πάρκα του Γκρόνβυτς.

Τα βράδυα, η κ. Ρουζβελτ καλεί σε γεύμα 10 ή 20 προσκεκλημένους, κι η ατύσφαιρα είναι πάντοτε γαρούμενη κι ανοιχτοκαρδή. Άλλοτε πάλιν πηγαίνει να περάσει τη βραδυά της σε κάποιο φιλικό σπίτι. Πάντοτε όμως υπογράφει την αλληλογραφία της, πρνί κοιμηθί.

Η υις Τούτσον έχει τόσο πολύ άφομοιωθί μαζί της, ώστε δεν χρειάζεται καν να της υπαγορεύει τα γοαυατά της. Σημειώνει απλώς στο περιώριο: «Ναι» ή «Όχι» ή «Πέστε του, ό,τι σκέπτομαι». Η γοαυατεύς ξέρει πιά τι θ' άπαντήσει. Κι η κ. Ρουζβελτ έξοικονομεί γρόνια, για να γράψν ένα μέρος του βιβλίου της «Η Ιστορία μου», που περιέχει αναμνήσεις του Λευκού Οίκου, να τελειώσι το άδελρο της για το υπναιο περιοδικό «Εφημερίς του νυναικείου σπιτιού» και να συντάξη μερικές άπαραίτητες άναφορές για τον Ο.Η.Ε.

Δυό φορές το γρόνο, κάνει μια τουρνέ διαλέξεων στις έπαρχίες. Στις δέκα ημέρες της άπουσίας της, της τηλεφωνούν κάθε βράδυ τι κάνει η Φάλλα. Τα θέματα που πραγματεύεται στις διαλέξεις της έξαστώνται απ' το άκροατήριό της. Πάντως, είναι κοινωνιολογικά και πολιτικά.

Παρ' όλη την καθημερινή κουραστική δουλειά της, βρισκει ακόμη τον καιρό ν' ασχοληθί με τα παιδιά της και τα έγγονά της και με τα πολυάριθμα κοινωνικά έργα της.

Μένει πάντα δραστήριη κι ευδιάθετη, με γέλια άφωνα, γύγια γυσιμένα, μαλλιά καλοντεισμένα, στολισμένη με τη διασπνένια κοροίσιμα που της εινε γορίσει ο άντρας της την ημέρα των γάμων τους, πρσ 30 και πλέον έτών...

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΗ

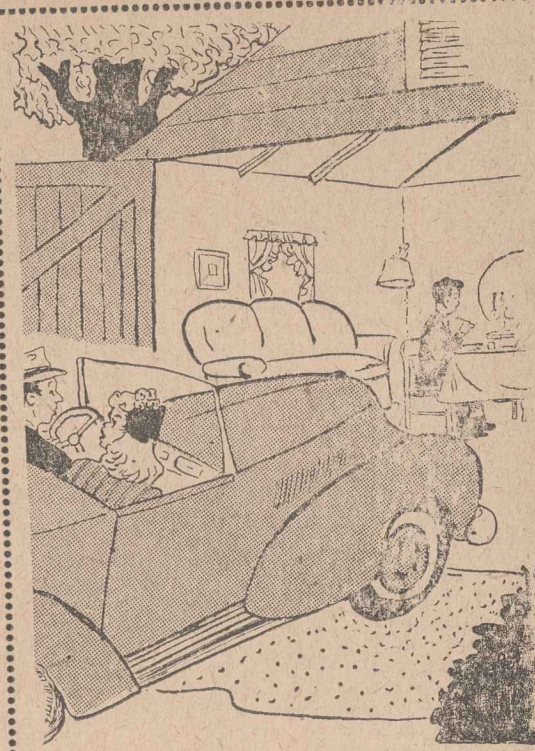
—Όχι, Γιαννάκη, δεν μου άρραει διόλου αυτό το μαργαριταρένιο κολλιέ!

Ο Δημόκρης ή ο γαμπρός; Η ιαπωνική πόλις Φουκουσίμα λίγο έλειψε να αίματοκυλίσει. Στην πόλι αυτή, όπασκαί σε πολλές άλλες της Ιαπωνίας, σύμφωνα με μια παμπάλαιη συνήθεια, δεν είναι ο σύζυγος, εκείνος που περνάει την πρώτη νύχτα του γάμου μαζί με τη γυναίκα του, αλλά ο... θημάρχος. Το άλλο πτωί παρέδιδε τη νύφη στο γαμπρό, λέγοντας του αν είναι κατάλληλη για σύζυγό του.

Άλλ' ένας νεαρός Ιαπωνέας, ηλικίας 24 έτών, που παντρεύθηκε τελευταία, άπελησε το θημάρχο, να δάλι το πτώ του στο υφικό θαλάσμο.

Αμέσως, η μικρή πόλις της Φουκουσίμα διαίρηθηκε σε δύο στρατόπερα. Οι ήλικιωμένοι ήσαν με το μέρος του θημάρχου, ενώ οι νέοι ήσαν με το μέρος του γαμπρού.

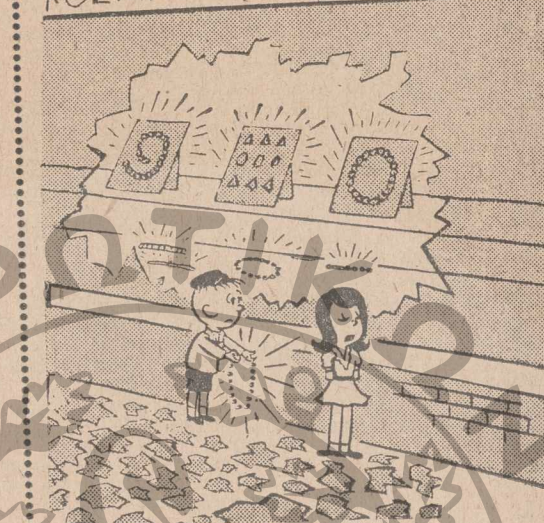
Άλλα, την τελευταία στιγμή, έπενέδσαν οι αμερικανικές άρχές και δικαιώσαν το γαμπρό.

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ

—Δεν σου είπα να κλειδώνης την πόρτα του γκαράς;

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

—Όχι, Γιαννάκη, δεν μου άρραει διόλου αυτό το μαργαριταρένιο κολλιέ!

Ο θερμαστής: Για τελευταία φορά σου λέω, χριστιανέ μου, πως δεν χωσιζόμαστε ηλεκτρικές άσπιδες!

ΟΙ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

Ε'Αγαπημένε μου,

«Απόψε, πριν από τις έντεκα, είχε ανάγκη να βρισκόσαι στο σπίτι μου. Τι μπορείς να κάνεις;»... Τρέξε το γρηγορώτερο στην αγκαλιά της 'Ελεονώρας σου που σε λατρεύει!».

Ο άνθρωπος στον οποίο απευθυνόταν αυτό το σημείωμα ήταν ο Γκιουζέππε 'Αντζέλιο, αρχηγός μιας μικρής ομάδας επαναστατών, που, καταδικασμένοι από τους όσους του Φερδινάνδου Δ' και τους λατράδες, είχαν κλειστεί κατά το έτος 1799 στον πύργο ντελ' Ουόδο (του Αύγου) της Νεαπόλεως.

Αυφάνησαν τον κίνδυνο, ο Γκιουζέππε βγήκε από το όχυρο φρούριο εκείνο το βράδυ και άρχισε να γλυμπαίνει με χίλιες προσβολές και ανάμεσα στους δρόμους της πόλεως.

Λίγη ώρα πριν από τις έντεκα, τέλος, χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού της φίλης του.

Με πόση αγωνία τον περίμενε η 'Ελεονώρα! Μόλις τον είδε, το πρόσωπό της πλημμύρισε από χαρά και, πέφτοντας πάνω του, τον έσφιξε με μια άσυνήθιστη πασσοφόρα στην αγκαλιά της.

— Τώρα, τουλάχιστον, είμαι ήσυχη! φώναξε. Γιατί, ό,τι και να γίνει, εσύ θα βρισκόσαι μακριά!

Τα λόγια αυτά ανησύχησαν τον Γκιουζέππε. Και άρχισε να πιέζει τη φίλη του με ερωτήσεις.

Στην αρχή, η νεαρή γυναίκα προσπάθησε να ξεφύγει, λέγοντας του πως είχε ένα αόριστο προαίσθημα ότι ένας κίνδυνος τον απειλούσε εκείνο το βράδυ. 'Αλλά, στο τέλος, αναγκάστηκε να του ομολογήσει την αλήθεια: Είχε μάθει, είπε, πως οι όπαδοί του Φερδινάνδου θα έκαναν μια ριζοσπαστική επίθεση κατά τα μεσάνυχτα εναντίον του πύργου ντελ' Ουόδο και θα κατέσφαζαν όλους όσους βρίσκονταν εκεί μέσα.

— Φλασάρε! Έκαμε δύσπιστος ο Γκιουζέππε.

Όστόσο, φαίνεται πολύ παραγμένος. Και σκεπτόταν πως, αν τα λόγια της 'Ελεονώρας ήταν σωστά, θα έπρεπε να τρέξει χωρίς να χάσει καθόλου καιρό κοντά

στους συντρόφους του. 'Εκεί ήταν η θέση του έστω κι' αν τον περίμενε ο θάνατος.

Σε λίγο, σπρώχθηκε για να φύγει.

— 'Αλλ' η 'Ελεονώρα στάθηκε μπροστά στην πόρτα.

— Δεν πρέπει να φύγεις, είπε. Δεν θα σ' αφήσω...

— Από ποιόν, λοιπόν, έχεις αυτές τις πληροφορίες; ρώτησε ο Γκιουζέππε.

— Από εκείνον που θα διευθύνει την επίθεση, απάντησε η φίλη του.

— Από τον Ρόκκο ντελ' Καρέττο;

— Ναί, ψιθύρισε η 'Ελεονώρα.

— Ο Καρέττο σου τα είπε, για να γελάσει μαζί σου, έκαμε ο Γκιουζέππε.

— Όχι, είπε η 'Ελεονώρα. Δεν μου τα είπε για να γελάσει μαζί μου. Μπορώ να σου πω όλες τις λεπτομέρειες...

Και άρχισε να του εξιστορήσει το σχέδιο της επίθεσης.

— Ο Καρέττο είχε, λοιπόν, φίλος σου; ρώτησε στο τέλος ο Γκιουζέππε. Γιατί μόνο ένας έραστος εκμισθώνει αυτή τα πράγματα στη φίλη του.

Η 'Ελεονώρα είχε κατεβάσει το κεφάλι της, αλλά δεν έδωσε καμιά απάντηση.

— Ο Καρέττο είναι φίλος σου; ξαναρώτησε ο Γκιουζέππε.

Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε τα γόνατά της να λυγίζουν.

— Συχωρέσε με, 'Γκιουζέππε, είπε. Είμαι ένα θύμα... ένα επιπόλαιο πλάσμα... 'Αλλά σ' αγαπώ και θέλω να σε σώσω...

Λέγοντας αυτά τα λόγια, σωριασθηκε κάτω λιπόθυμη.

Ο Γκιουζέππε την κυττάζε για μια στιγμή και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του...

— Έπειτα βγήκε διαστικά κι' έτρεξε στον πύργο.

Λίγη ώρα αργότερα, άρχισε η επίθεση.

— 'Αλλ' ο Γκιουζέππε ήξερε τώρα τα πάντα! και, μ' όλο που οι ενθροισμένοι ήταν δέκα φορές περισσότεροι, κατόρθωσε να ματαιώσει το σχέδιό τους και ν' αποκορύψει τις επιθέσεις τους.

Στο τέλος, ο Καρέττο βλέποντας πως ήταν αδύνατο να κυριεύσει τον πύργο εκείνο το βράδυ, απομακρύνθηκε με τους ανθρώπους του.

Μέσα στο παλιό φρούριο, οι υπερασπιστές του πανηγύριζαν τη νίκη τους.

— 'Αλλά, ξαφνικά, ένας πυροβολισμός αντήχησε από το μέρος του δωματίου, που χρειαζόταν για κοιτώνες στο Γκιουζέππε 'Αντζέλιο.

Μερικοί φίλοι του που έτρεξαν προς τα εκεί, βρήκαν εμπρός σ' ένα φοιητό θάμα: Ο αρχηγός τους ήταν σωριασμένος στο πάτωμα και έπλεε μέσα στο αίμα του. Στο χέρι του κρατούσε ακόμη το όπλο με το οποίο είχε χτυπηθεί, σπρώχνοντας την κνήμη του στον κρόταφό του.

Τα χείλη του αναδυσόταν άκου. Κι' εκείνοι που είχαν σκύψει από πάνω του νόμισαν πως ξεχώρισαν μέσα σ' ένα τελευταίο ψίθυρο το όνομα της 'Ελεονώρας.

Ο Γκιουζέππε είχε κάμει το καθήκον του απέναντι των συντρόφων του. 'Αλλά δεν υπέρεσε να αντέξει στη σκέψη πως η γυναίκα που αγαπούσε τον είχε προδώσει. Και γι' αυτό είχε τελευτήσει τη ζωή του.

Την ίδια περίπου ώρα, μια άλλη σκηνή διαδραματιζόταν στο σπίτι της νέας.

Ο Ρόκκο ντελ' Καρέττο, μανιασμένος για την αποτυχία του και μαντεύοντας την άφορη της, γιατί ήξερε πως η 'Ελεονώρα ήταν φίλη του Γκιουζέππε, είχε τρέξει στο δωμάτιό της και την είχε αναγκάσει να του ομολογήσει τα πάντα.

— Τον αγαπάς, λοιπόν, τόσο πολύ; τη ρώτησε στο τέλος.

— Ναί, απάντησε η νέα.

— 'Αλλά, τότε, γιατί είπες και σε μένα το ίδιο;

— 'Ηθελα να μάθω το μυστικό σου για να το πω στον αγαπημένο μου, απάντησε θαρραλέα η 'Ελεονώρα.

Η δυστυχισμένη δεν πρόφτασε να πει τίποτε άλλο.

Ο Ρόκκο, με μια γρήγορη κίνηση, έβγαλε το ξίφος του και το έχωσε με λύσσα στο στήθος της.

Η άτυχη νέα κυλίσθηκε κάτω πλημμυρισμένη στα αίματα...

Το ξίφος του Ρόκκο είχε τρυπήσει την τσούρα κι' ευαίσθητη καρδιά της κι' ο θάνατος έκλεισε τα βλέφαρά της για πάντα.

— Αργότερα, όταν η ήσυχία αποκαταστάθηκε στη Νεάπολη, έθαψαν τον Γκιουζέππε και την 'Ελεονώρα μέσα στον ίδιο τάφο, τον έβαντα πλάι στον άλλο, ενώμουνε στο θάνατο, όπως ήσαν ενώμουνε και στη ζωή.

Οι ατομικές διαταραχές είναι κληρονομικές

Ο δόκτωρ 'Ερνεστ 'Αντερσον, του Τεχνολογικού 'Ινστιτούτου της Καλιφορνίας, απέδειξε με διάφορα βιολογικά πειράματα ότι οργανισμοί, οφειλόμενοι στην ατομική δομή, μεταδίδονται κληρονομικά.

Κατά τη γνώμη του δόκτωρ 'Αντερσον και πολλών άλλων αμερικανών επιστημόνων οι απόγονοι των κατοίκων της Χιροσίμα θα παρουσιάζουν επί χίλια και πλέον έτη διάφορες οργανικές ανωμαλίες και αναπηρίες.

Η στενογραφία είχε εφευρέσεις ενός Ρωμαίου δούλου

Περίεργα συστήματα του παρελθόντος

Νιμίζουμε συνήθως τη στενογραφία σαν ένα δημιούργημα των νεωτέρων χρόνων. 'Αλλ' η τέχνη ή η επιστήμη αυτή αποτελεί στην πραγματικότητα εφευρέσεις ενός Ρωμαίου δούλου.

Το όνομα αυτού του δούλου ήταν Μάρκος Τάλλιους Τίρων και κυριόσ του ήταν ο μεγάλος Ρωμαίος ρήτωρ και πολιτικός Κικέρων.

Μια μέρα ο Τίρων είπε στον Κικέρωνα:

— Οί λόγοί σου κάνουν εντύπωση σε όλους όσους τους ακούνε. 'Αλλ' έπειτα από μερικές ημέρες κανείς δεν τους θυμάται. Εγώ όμως μπορώ να τους γράφω την ίδια στιγμή που τους εκφωνείς.

— Πως αυτό; ρώτησε ο Κικέρων.

— 'Υπαγόρευσε μου και θα ιδής απάντησε ο Τίρων.

Στο μεταξύ, είχε καθήσει κατά γης είχε στήριξει μια πινακίδα με στρώμα κεριού στα πόδια του και κρατώντας ένα μύτερο κοντύλι περιμενε.

Ο Κικέρων του υπαγόρευσε γρήγορα γρήγορα μερικές φράσεις κι' όταν κατόπιν κύτταξε την πινακίδα του Τίρωνος είδε εκπληκτός πως ήταν γεμάτη από μυστηριώδη σύμβολα. 'Αλλά χωρίς σ' αυτά τα σημεία ο δούλος του επανέλαβε σε λίγο ολόκληρο το κείμενο που του είχε υπογορεύσει.

Από αυτή τη στιγμή είχαν εφευρεθεί η στενογραφία.

Ενθουσιασμένος απ' αυτή την εφεύρεση, ο Κικέρων εκήρυξε ελεύθερο τον Τίωνα, με τον όρο ότι θα έδιδε στην τέχνη του και σε άλλους.

Οι μαθηταί του Τίρωνος ήσαν κατά το πλείστον δούλοι και σε λίγο η Ρώμη γεμίστηκε από στενογράφους, που ονομαζόταν νοτάριοι.

Αλλά το στενογραφικό σύστημα του Τίρωνος ήταν τελείως διαφορετικό από το σημερινό. 'Αντί ενός στενογραφήματος για κάθε ήχο υπήρχε ένα σημείο για την κάθε λέξη. Γι' αυτό χρειαζόταν μια καταπληκτική μνήμη από εκείνους που μάθαιναν στενογραφία.

Με τον καιρό όμως, ο Τίρων τελειοποίησε το σύστημα του άρχοντας πολλούς πελάτες, κέρδισε πολλά κι' έγινε ευτυχισμένος και πλούσιος.

Η μέθοδος του Τίρωνος διατηρήθηκε πολλούς αιώνες. Ο αυτοκράτωρ Αύγουστος ήταν θαυμάσιος στενογράφος, έδωσε αυτή την τέχνη στα παιδιά του και ίδρυσε 300 σχολές για τη διδασκαλία της στενογραφίας. Ο αυτοκράτωρ Τίτος έγραφε μόνον στενογραφικά.

Οι Ρωμαίοι πατρίκιοι δεν έδελαν, ωστόσο, με καλό μάτι τη στενογραφία και ο Σενέκας την αποκαλεί (τέχνη των δούλων).

Κατά τον μεσαιώνα, οι Βενεδικτινίοι μοναχοί έγραψαν σύμφωνα με τη μέθοδο του Τίρωνος «Βίους των ιερώνων» και τις «Επιστολές του 'Αγίου Αυγουστίνου».

Αλλά, λίγον καιρό αργότερα, η στενογραφία θεωρήθηκε ως... (μαύρη μαγεία) και οι στενογράφοι καταδικάζοντο από τα ιερόδικα με την κατηγορία ότι είχαν συνάψει σύμφωνο με το Σατανά κι' εκαιγόοντο ζωντανά.

Η στενογραφία, με το όνομα της ταχυγραφίας άρχισε να κάνει και πάλι την εμφάνισή της λίγον καιρό πριν από την έκρηξη της Παλλ. Επαναστάσεως.

Όστόσο, οι στενογράφοι ήσαν ελαχιστοί. Γι' αυτό τα πρακτικά της Συντακτικής Συνελεύσεως έκρατούντο μ' έναν πρωτότυπο τρόπο. Οι πρακτικοί γράφοι ήσαν 12 και καθόνταν νύχτ' ένα στρόγγυλο τραπέζι.

Ο πρώτος συγκρατούσε την πρώτη φράση του ρήτορος και την έγραφε αφού προηπότερα έδινε μια σπριχιά με τον άγκωνα στο δίπλανό του. Ο δεύτερος συγκρατούσε τότε στο μυαλό του την επόμενη φράση του ρήτορος και έδινε μια σπριχιά στον τρίτο κ.ο.κ. Στο τέλος συναρμολογούσαν τις διάφορες φράσεις και είχαν έτοιμο ολόκληρο το κείμενο της ανορεύσεως.

Αλλ' από το 1826 η στενογραφία με τη νεώτερη μορφή της αντικατέστησε τις πρωτόγονες αυτές μεθόδους.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΩΝ

Μερικά διασκεδαστικά παιχνίδια

Η ταχυδακτυλουργία και η θαυμαγοποιία αποτελούν μια απ' τις μανιές των ήθοποιών και διευθυντών του κινηματογράφου. Ο Τζιμμου Στούαρτ, ο Όρσον Ουέλλες, ο Χένρυ Φόντα, ο Χάρολντ Λούντ, ο Μίλτον Μπέρλ, ο 'Εντγκαρ Μπέργκεν, κλπ., στις ώρες της αναπαύσεώς τους, διασκεδάζουν τους φίλους τους με τα παιχνίδια και τα «τρίκ» τους.

Θέλετε και σεις να γίνετε θαυμαγοποιοί; Δεν είναι δύσκολο. 'Αρκεί ναχετε κάποια ευκινησία στα δάχτυλα, φυσικότητα στις κινήσεις κι' ευλωπτία για να αποσπάτε την προσοχή των θεατών από ό,τι δεν θέλετε να ιδούν.

Και τώρα θα σας διδάσουμε μερικά παιχνίδια:

1) Παίρνετε ένα τετράγωνο χαρτί, με πλευρές 7—8 πόντων, και το διπλώνετε στα τέσσερα, τσακίζοντας καλά τις πτυχές του. Το ξανανοίγετε έπειτα και σχεδιάζετε στο κέντρον του ένα κύκλο με διάμετρο 2 πόντων. 'Εξηγείτε στους θεατές ότι ο κύκλος αυτός παριστάνει το Θάνατο. Δίνετε το χαρτί για να γράψουν μέσα σ'ον κύκλο το όνομα ενός νεκρού, χωρίς να το ιδήτε. Σας έπιστρέφουν έπειτα το χαρτί, διπλωμένο στα τέσσερα. Το ξεσχίζετε σε πολλά κομμάτια και τα δίνετε σ' ένα για να τα κάψει και να τρίψει τη στάχτη τους. Κατόπιν, σκαλίζοντας τη στάχτη αυτή, προφέρετε ένα-ένα τα ψηφία του ονόματος που είχαν γράψει.

Η εξήγησις είναι απλή: Σχίζετε πρώτα το διπλωμένο χαρτί σε δυο κομμάτια και βάτετε από πάνω το κομμάτι που περιέχει τον κύκλο και το όνομα. Ξανασχίζετε τα κομμάτια στη μέση, βάζοντας πάλι από πάνω εκείνο με τον κύκλο. Κρατάτε κρυφά αυτό το κομμάτι ανάμεσα στον αριστερό αντίχειρα και δείκτη σας, ενώ με το άλλο χέρι δίνετε τα υπόλοιπα κομμάτια για να τα κάψουν. Βρίσκειτε έπειτα ευκαιρία να το ανοίξετε, χωρίς να σας αντιληφθούν, και να διαβάσετε το γραμμένο όνομα.

Παροιμίες

— Κουφοί καμπάνα κι' αν βροντάνε, τυφλοί κι' αν θυμιάζεις και μεθυσμένοι αν κερνάς, τίποτα δεν κερδίζεις.

— Λάχανα στη μάνα μου λάχανα στον άντρα μου... Πειό καλά ήσανε στη μάνα μου.

— Λίγα λόγια και δεμένα για να είναι κερδοσιμένα.

— Λόγοι και πέτραν έρριζες δεν θα τα ξαναπαίσεις.

— Μ' ευγενικών κουδέντιασε και έωδευε το βίο σου.

— Με σκύλλους κοιμήθηκες με ψύλλους σηκώθηκες.

— Με τον κασιδιάρη κλωτσοκούφι δεν παίζουμε.

— Μη νίνες δούλος σ' όποιον ήσαν δούλος, και μην πάρες δούλο εκείνον που ήσαν αφέντης.

— Μη κάμεις φίλο μυλωνά, φάρα και μακελάρη.

Σ' ορκίζομαι στην πίστι μου είναι κι' οι τρεις ναιδάροι!

— Μη κατακρίνεις και κριθές και αναγέλας και πάθος.

— Μη λυπηθείς άμειπτο γιατί θα καλομάθης. Λυπησού καλομάθιο όταν θα κακομάθης.

— Μη κοροϊάζεις πατέ από μια μοναχή ελπίδα.

— Μην μπιστευθείς το φίλο σου και πιάς το μυστικό σου.

Μαύρο φειδάκι σ' έφαγε κι' άς είναι κι' άδελφός σου.

2) Διάφοροι θεαταί γράφουν από μια έρώτησι ό καθένας σε μικρά χαρτάκια, τα όποια διπλώνουν και τα ρίχνουν μέσα σ' ένα καπέλλο. Έσεις μαντεύετε την έρώτησι που υπάρχει σε κάθε χαρτάκι, χωρίς να κάμετε ποτέ λάθος, και δίνετε τη σχετική απάντησι.

Για να εκτελέσετε αυτό το παίγνιδι, πρέπει ναχετε ένα συνεργάτη μεταξύ των θεατών, ό όποιος προσποιείται ότι ρίχνει κι' αυτός χαρτί με έρώτησι μέσα στο καπέλλο. Παίρνετε λοιπόν ένα απ' τα χαρτιά του καπέλλου, το άκουμπάτε στο μέτωπό σας, δίνετε για να μαντεύετε το περιεχόμενό του, κι' έπειτα δηλώνετε, με φωνή κουρασμένη... απ' τη διανοητική προσπάθεια:

— Κάποιος ζητεί να μάθι πόσα δοντια έχει ό Τρούμαν. Μάντεψα σωστά;

— Σωστά, σπεύδει ν' απάντησι ό συνεργάτης σας. 'Εγώ είμ' αυτός.

Η έρώτησις αυτή είναι ανύπαρκτη. Την έχετε βγάλει απ' το μυαλό σας, φροντίζοντάς ναναι όσο το δυνατόν πιο παράξενη. 'Αφού δώσετε μια απάντησι, ανοίγετε το χαρτί που κρατάτε, ρίχνετε μια διάφορη ματιά, δίνετε για να διαπιστώσετε ότι ήταν σωστή ή μαντεία σας, και το άφινετε κατά μέρος. Σ' αυτό όμως το χαρτί δεν υπήρχε βέβαια ή φανταστική έρώτησις που προσαναόρεται, αλλά μια άλλη, πραγματική, την όποια προσποιείσθε κατόπιν ότι μαντεύετε, κρατώντας δεύτερο χαρτί (ένώ την έχετε διαβάσει ήδη στο πρώτο). Κατά τον ίδιο τρόπο, αφού διαβάσετε στο δεύτερο χαρτί τη δεύτερη έρώτησι, προσποιείσθε ότι την μαντεύετε σ' ένα τρίτο χαρτί. Κι' έπαναλαμβάνετε το ίδιο, ως ότου έξοπληθούν όλα τα χαρτιά (μόνον πού, αφού διαβάσετε την έρώτησι του τελευταίου χαρτιού, τη «μαντεύετε» χωρίς να κρατάτε στο χέρι σας άλλο χαρτί).

3) Πάνω σ' ένα τραπέζι υπάρχει ένα κουτί, ανοιχτό στην έμπρος πλευρά του και θαμμένο μαύρο έσωτερικό. Μέσα σ' αυτό, είναι σπτημένος ένας άδειανός μεταλλινός κύλινδρος θαμμένος άπρος. Σπκόνετε ψηλά το κουτί και δείχνετε στους θεατές ότι δεν περιέχει τίποτε άλλο απ' τον κύλινδρο. Παίρνετε τον κύλινδρο και κυττάζετε μέσα απ' αυτόν τους θεατές, για να τους δείξετε ότι είναι άδειανός. Τον ξαναβάζετε στο κουτί... και τρώbate μέσα απ' αυτόν μεσικές μεταωότες σημαίες, μαντήλια, λαιμοδέτες κι' άλλα μικρά αντικείμενα!

Εξηγησις: Ο κύλινδρος έαααμύζει ακριβώς πάνω από έναν άλλο κύλινδρο, ντυμένο με μαύρο δελουό, ό όποιος περιέχει τα διάφορα μικρά αντικείμενα. Όταν σηκώνετε ψηλά τον κουτί, οι θεαταί βλέπουν μόνο τον έσωτερικό άσπρο κύλινδρο. Ο μύσος βρ'σκειται μέσα σ' αυτόν, άπρος. 'Αλλά κι' όταν πάρετε τον άσπρο κύλινδρο, για να τον δείξετε στους θεατές, ό άλλος, μαλονότι μένει δεσκέπαστος, δεν διακρίνεται καθόλου, γιατί έχει το ίδιο χρώμα με τα τοιχώματα του κουτιού. 'Αφού τον ξανασκεπάσετε με τον έσωτερικό κύλινδρο, βγάτετε από μέσα τα διάφορα πράγματα! Κι' όλοι οι θεαταί, θαυμάζοντες την ταχυδακτυλουργική σας δεινότητα!

Η δεσποινίς Τρούμαν σφριχίζει

Η Μάργκαρετ Τρούμαν, κόρη του 'Ιπρόδρου των 'Ηνωμ. Πολιτειών, ξεκίνησε για να δώση 30 ρεσιτάλ τραγουδιού σε διάφορα μέρη της Αμερικής. Το γόητρον όμως του πατέρα της δεν την έσπασε... απ' τα σφριγίσματα, στην πρώτη εμφάνισή της!

Απογοητευμένη απ' αυτή την αποτυχία, η Μάργκαρετ ξαναγύρισε στην Ούάσιγκτον και ξαναφορήθηκε στα μαθήματα οίκοκυρικής...

Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡ

Το «τατουάζ» αποτελεί ένα από τα σύμβολα των 'Ιαπωνών γκάνγκστερς. Στην εικόνα, η φίλη ενός γκάνγκστερ υποβάλλεται σ' αυτό. Πρέπει να σημειωθεί ότι το τατουάζ στην 'Ιαπωνία είναι εξαιρετικά δυονηρό και διαρκεί έξη περίπου μήνες.

ΜΙΑ ΤΟΛΜΗΡΗ ΚΥΝΗΓΟΣ

Αυτή η μικρή που βλέπετε στη φωτογραφία μας (πραγματικά περί μικρούλας πρόκειται, γιατί είναι μόλις 14 ετών!) είναι η καλύτερη κυνηγός της Ανατολικής 'Αφρικής Πρό ήμερών σκότωσε αυτόν τον ρινόκερο, που ζύνιζε έναίσιου τόνο!

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΑΡΚΕΣ

Αυτές οι τεράστιες μεταλλικές σφoδες, που τοποθετούνται έμπρος από τα «τάνα» μπορούν να περάσουν πάνω από μια νάρκη χωρίς να πάθουν την παραμικρή ζημία κατά την έκρηξή της.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Η διαίτα κατά της δυσκοιλιότητας

Τα τρόφιμα και η ψυχική διάθεση

Η κατάλληλη διαίτα είναι το κυριότερο φάρμακο κατά της γαστρικής δυσκοιλιότητας. Η τροφή αποτελεί ένα φυσικό διεγερτικό της δράσεως των εντέρων — γι' αυτό άλλωστε μερικοί άνθρωποι πολύ νευρικοί αισθάνονται την ανάγκη κενώσεως πριν ακόμη τελειώσουν το γεύμα τους. Τρώγοντας, βάζουμε αυτόματα σε λειτουργία ολόκληρο το μηχανισμό της πέψης. Το ίδιο γίνεται συχνά με τη μεσοδιάκη και μόνον ενός ασεκτικού φαγητού. Πολλοί ειδικοί φρονούν ότι οι κινήσεις των εντέρων είναι ζωικές μόνον την ώρα που τρώμε.

Σημειώτεον ότι και η ύγιεινή του στόματου (καθαρά δόντια, υγιή ούλα) βοηθούν στην κανονική λειτουργία του πεπτικού συστήματος.

Η τροφή μας πρέπει να μας προσέχει άκρως έσθιας για τη συντήρησή του σώματος: 2.500 την ημέρα για ένα μέτριο έργοζώνον. Οι δυσκοιλιοί, λοιπόν, είναι ποτισμένοι από φυτικές πρωτεΐνες, παρό από ζωικές.

Πρέπει επίσης να υπάρχουν στην τροφή μας όσο το δυνατόν περισσότερα υδατικά συστατικά που αυξάνουν τις περυσταλτικές κινήσεις των εντέρων. Κι' αυτά είναι τα εξής:

1) Σάκχαρα. Ζάχαρη, σταφυλοσάκχαρον, ισομελάδα, μέλι, σιρόπια, συμπυκνωμένα γλυκά φρούτα, φρούτα πολύ γλυκά (δαμάσκηνα, γουιάδες, σύκα σταφύλια, κλπ.). Ειδικά τα σταφύλια συστήνεται κατά της δυσκοιλιότητας, γιατί έχουν και τα κουκούτσια, που διενεργούν τα έντερα. Τα σάκχαρα των φρούτων παρέμπεριζούν τη σήψη των τροφών μέσα στα έντερα ή οποία θα προέκυψε τις περυσταλτικές κινήσεις των και συνεπώς θα φέρει δυσκοιλιότητα, ενώ συγχρόνως τα προϊόντα της θ' απεροσφώνω απ' τον οργανισμό και θα προκαλούσαν φαινόμενα αυτοτοξίνωσης. Οι υπανάδες ειδικές φέρονται δυσκοιλιότητα, για άλλους λόγους.

2) Όξέα. Τρόφιμα που περιέχουν πολλά οργανικά όξέα, όπως το γαλακτικό, τα ξυνά φρούτα, οι ντομάτες, το σταρόνιο ψωμί (που γίνεται με ξυνη υανιά) κλπ. Τα όξέα αυτά ανημερίζουν στο στομάχι όλα τα οποία αυξάνουν τις εκκρίσεις γαστρικών χυμών απ' τους εντερικούς αδένες. Γι' αυτό η λευονάδα είναι ελαφρά καθαρτικό κι' ένα πορτοκάλι, που τρώγεται το βράδυ προ του ύπνου, ωφελεί πολύ κατά της δυσκοιλιότητας. Τα δαμάσκηνα είναι ένα απ' τα καλλίτερα υδατικά για τα παιδιά. Επίσης τα σύκα τα πεπόνια τα μήλα τα οδονάκια, κλπ.

3) Αλάτι. Το απλούστερο είναι το κοινό αλάτι του φαγητού. Συνιστάται λοιπόν κατά της δυσκοιλιότητας όσα

τρόφιμα το περιέχουν σε άκετη ποσότητα: λαχανικά, όξες, βακαλάος, αλυσές, σαοδέλλες, πικλές, κλπ., καθώς και τα μεταλλικά νερά.

4) Λίπη. Βούτυρο, αυγά, έλαιο, λάδι, καρδιά, φουτόνικα, φυτικές αράπι-κα, υπέικον, κλπ. συντελούν πολύ κατά της δυσκοιλιότητας, ιδίως στα παιδιά. Η ένεργεία των ωφείλεται σε τρεις λόγους: Λιπαίνουν τα τοχώματα των εντέρων και διευκολύνουν το γλιστρο των τροφών. Σκεπάζουν τους κόκκους του αμύλου κι' εμποδίζουν έτσι την πολύ γρήγορη χώνευση τους έπομένως διευκολύνουν τις ζυμώσεις τους που γίνονται στο παχύ έντερο και που αυξάνουν τις περυσταλτικές κινήσεις (όπως θα ίδουσε πιο κάτω). Αυξάνουν τις εκκρίσεις γολής και άλλων υγρών που ένεργούν κατά της δυσκοιλιότητας. Δεν πρέπει ωστόσο να περνούμε ένα ωρισμένο όριον, γιατί η κατάχρηση λιπαρών ουσιών μπορεί να προκαλέσει σοβαρή δυσπεψία. Άριστο φάρμακο κατά της μετρίου δυσκοιλιότητας είναι ένα-δύο κουταλάκια λάδι ή αμυγδαλάδα, πρωί και βράδυ, ιδίως για παιδιά και εφήβους. Όσοι φοβούνται μήπως παχύνουν, μπορούν να παίρνουν παρασινέλαιον, που δεν έχει θερεπτικές ιδιότητες.

5) Ούσια. Είτε ίδιες το αμύλονέ το οποίο υφίσταται ζυμώσεις στα έντερα και πασάγει αέρια, που φουσκώνουν τον εντερικό σωλήνα και διενεργούν συνεπώς τις περυσταλτικές κινήσεις του. Μία μετρία ποσότης αερίων δείχνει ότι η πέψη γίνεται κανονικά.

6) Βιταμίνες. Ίδιως οι βιταμίνες Β είναι αποτελεσματικές κατά της δυσκοιλιότητας. Όταν όμως η διαίτα μας περιλαμβάνει φρούτα και λαχανικά — σύμφωνα με όσα είπαμε πιο πάνω — θα περιέχει άπασσδήποτε άκετες βιταμίνες.

7) Κυτταρίνη. Οι τροφές που περιέχουν πολλή κυτταρίνη (οι φυτικές δηλαδή) αείνουν περισσότερο υπόλειμμα μέσα στα έντερα γιατί η κυτταρίνη δεν χωνεύεται απ' τον οργανισμό μας. Το υπόλειμμα ληιπών αυτό, με τον όγκο του, ερεθίζει ελαφρά το έντερο και προκαλεί άσθονώτε-ρη εκκρίση νερού και βλέννης, που υαλακώνουν τη υαία και διευκολύνουν έπομένως την κινήση της μέσα στον εντερικό σωλήνα. Όλα τα λαχανικά όπως τα σπανάκια, τα μαρούλια, τα λάχανα, τα ραδικά, λιγώτερο δε τα φρούτα αείνουν τέτοιο υπόλειμμα. Το κοέας αείνει ελαφιστο, γιατί χωνεύεται σχεδόν τελείως.

8) Νερό. Άπαραίτητη κατά της δυσκοιλιότητας είναι η άφθονία νερού. Πίνετε ένα ποτήρι κρύο νερό άμέσως μόλις

εγνήστε το πρωί. Σε πιο έπιμους περιπτώσεις είναι άπασσάιπτο να πίνετε το λιγώτερο όκτώ ποτήρια νερό (ή άλλο υγρό, γάλα, λευονάδα, γυό φρούτων, κλπ.) στο διάστημα της ημέρας.

Τα πίτουρα του σταριού, και γενικώς τα έξωτερικά περι-δλήματα όλων των φυτικών σπόρων, δεν αείνουν μόνον άφθονο υπόλειμμα στα έντερα, αλλά έπί πλέον εύνουν με τις κοφτερές άκρες τους το βλέννογόνο τους, τα ερεθίζουν ελαφρά και προκαλούν τη συστολή τους. Συγχρόνως αυξάνουν τις εκκρίσεις γαστρικών υγρών απ' το στομάχι, το σπικότι, το πάγκρεας (την ίδια ένεργεία έχουν κι' ώρισμένα φρούτα, όπως τα σύκα, τα δαμάσκηνα και τα μήλα). Για τον ίδιο λόγο ωφελούν κατά της δυσκοιλιότητας οι φλούδες των φρούτων, κι' η σάρκα του πορτοκαλιού.

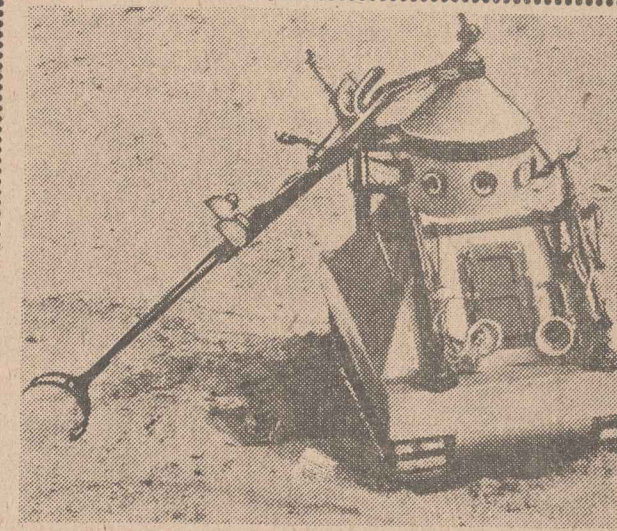
Για να κανονίσετε το ρυθμό της εντερικής λειτουργίας, τρώτε σε κανονικές ώρες και την ίδια ποσότητα τροφής κάθε φορά. Μασάτε κανονικά, αλλά όχι μέχρις υπερβολής. Συνιστάται στους δυσκοιλιους τέσσερα γεύματα την ημέρα, στις 7, στις 11, στις 3 και στις 7. Συχνά ωφελεί η γυμναστική. Ένα τέταρτο της ώρας μετά το γεύμα. Σ' άλλες όμως περιπτώσεις αποδεικνύεται ωφέλιμότερη μία σύντομη άνάπαυσις.

Φροντίστε να έχετε κέφι κι' ευδυσχερία την ώρα του φαγητού. Ξεχνάτε τις σκετοφύσσας και την άσπηση έθιμοτυπία, που σας κόβουν την όρεξη κι' ελαττώνουν συνεπώς τη έκκριση των γαστρικών υγρών.

Δόκτωρ ΣΑΝΤΛΕΡ

Πώς ανακαλύπτεται ο καρκίνος

Οι έπιστήμονες του "Ινστιτούτου του Καρκίνου" του Μπρούκλιν έπινόησαν μία ορετική άπλη μέθοδο διαγνώσεως της άρρωστειας αυτής — όταν βρίσκεται στην άρχη της κι' έπομένως μπορεί άκόμη να θεραπευθεί. Ανακατώνουν όρρο

ΤΟ "TANK" ΤΟΥ BYGHOY

Αυτό το "τάνκ" που βλέπετε στή φωτογραφία μας κατασκεύασε για την έρευνή του το ρυθό της θαλάσσης. Είναι υδατοστεγές και έχει τελειοτάτες συσκευές, που θα τροφοδοτούν με όζυγόνο το πλήρωμά του. Θα χρησιμοποιηθεί ιδιαίτερως για την άνευρεση των θησαυρών διαφόρων βυθιοθέντων πλοίων.

αίματος του έξεταζόμενου με "κωνον κρεουλιού" και θεωρούνται το μίγμα. Όταν λοιπόν υπάρχει καρκίνος το υπέλχρωμα της χημικής ούσιας γίνεται άνοικτότερο και το μίγμα σκληματίζει θορόνους. Στην αντίθετη περίπτωση, το μίγμα μένει άσπρο. Επίσης ο όρρος αίματος καρκινοπαθούς αποχρωματίζεται το "κωνον μεθυλενίου" άργότερα απ' τον όρρο ένοος υγιούς. Φαίνεται ότι οι δοκιμές αυτές άπεδείχθησαν άκριβείς στα 86% των περιπτώσεων. Μπορεί να καταλήγει καθένας πώς σπουδαιοτήτα τα θάκη ή μέθοδος αυτή για τον άγωνα κατά του καρκίνου, αν τα άποτελέσματά της έπιβεβαιωθούν άπόλυτα.

Αεροπλάνο χωρίς πιλότο

Πρό ένος μηνός περίπου ένα αμερικανικό αεροπλάνο ένα 14 έπιβάτες προσγειώθηκε στην Άγγλια, άφου πέρασε τον άκεανό χωρίς πιλότο. Η πτήση του διήρκεσε 10 ώρες. Το διπύθνε ένα ρομπότ, ρυθμιζόμενο άπό πριν στην έντελεια. Όστόσο το πλάνωμα έπεβλεπε τη λειτουργία του έκπληκτικού αυτού μηχανήματος, έτοιμο να έπέμει αν παρουσιάζονταν άνάγκη. Η έπίσημη άνομοσία του ρομπότ είναι "έλεγκτική άυτόματου πτήσεως". Δεν είναι όμως τελείως άυτόματο. Δεν θα μπορούσε π.χ. να προσγειωθεί το αεροπλάνο στην Άγγλια, αν ο ραδιοφωνικός πομπός του αεροδρομίου δεν τον έστειλε ώρισμένα ήλεκτρικά κύματα.

Το "μηχανικό μυαλό"

Οι Άγγλοι έπιστήμονες έπινόησαν ένα καινούργιο "μηχανικό μυαλό" βάρος 2 τόνων, με αντίληψη και ταχύτητα πολύ μεγαλύτερες απ' των τελειότερων αμερικανικών ήλεκτρονικών άριθμομηχανών. Το μηχανικό αυτό μυαλό — δηλώνει ο δόκτωρ Ουίλκας, διευθυντής του Μαθηματικού έργαστηρίου του Πανεπιστημίου του Κέιμπριτζ — μπορεί να κάμη καταπληκτικές ανακαλύψεις στή μηχανική, την άστρονομία και την άτομική φυσική. Μπορεί έπίσης να λύσει προβλήματα οικονομικά και φιλοσοφικά, πολύ πολύπλοκα για την ανθρώπινη σκέψη.

Το μηχανήμα αυτό χειρίζεται 500 άριθμούς δεκαψηφίους, ενώ τα αμερικανικά δεν υπερβαίνουν τους 20.

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ή στρεπτομυκίνη

Η χρησιμοποίησις και τα αποτελέσματά της

Έχουν άρχισει ήδη άπό καιρό να φανούν στην Έλλάδα οι πρώτες ποσότητες στρεπτομυκίνης, σταλμένες σε άρρώστους άπό συγγενείς τους πρώτους. Άμερες, άφαιρέται άπ' άκέρτα η παραγωγή αυτού του φαρμάκου θα άπόρη άφθονο και στα φαρμακεία, όπως και η πενικιλίνη.

Ποιά είναι όμως η πραγματική αξία της στρεπτομυκίνης κατά της φυματώσεως; Γιατί αυτή είναι προπάντων η περίπτωση που ενδιαφέρει τη μεγάλη πλειονότητα των άρρώστων, τόσο στη χώρα μας όσο και στον ύπαλοιστο κόσμο (η φυματίωση σκοτώνει 2½ εκατομμύρια ανθρώπους κάθε χρόνο, σ' όλη τη γη).

Δεν μπορεί άκόμη να δοθεί μια άπάντησις θετική. Στα πειράματα που έχουν γίνει ως τώρα, άλλοι άρρωστοι παρουσιάζουν καταπληκτική βελτίωση κι' άλλοι όχι. Πρέπει να σημειωθεί άλλωστε ότι, στην πνευμονική φυματίωση — τη συχνότερη δηλαδή μορφή αυτής της άρρωστειας — οι γιατροί δεν μπορούν ν' άποφανθούν ότι ένας άρρωστος γιαιρεύθηκε, έφ' όσον δεν έπουλωθούν οι πληγές των πνευμόνων του και δεν ζαναγυρίση έπί 2 χρόνια στην κανονική ζωή του χωρίς να παρουσιάζει ύποτροπή. Ότε ο χρόνος όμως ούτε η διαδεσμένη ποσότης στρεπτομυκίνης έχουν έπίπρεψη ως τώρα ένα τέτοιο θετικό άποτέλεσμα.

Έπειδή η στρεπτομυκίνη είναι λίγη άκόμη και πολύτιμη, χρησιμοποιείται σε ώρισμένες μόνον περιπτώσεις. Οι γιατροί δεν την χορηγούν, όταν η άρρωστεια είναι τόσο προχωρημένη κι' έχη έπίφέρει τέτοιες καταστροφές στους πνεύμονες, ώστε δεν μπορεί πια να ζήσει ο άρρωστος. Γιατί η στρεπτομυκίνη δεν άνασφαιώνει τους κατεστραμμένους πνευμονικούς ιστούς.

Έπίσης θεωρείται περιττό να δοθεί στρεπτομυκίνη στο πρώτο στάδιο της άρρωστειας, όταν μια άνάπαυσις 6 - 12 μηνών άρκεί για να γιαιρέψη τα 98% των άρρώστων.

Άλλωστε η στρεπτομυκίνη δεν πρέπει να χορηγείται με τοση ευκολία όση η πενικιλίνη, και χωρίς να υπάρχει θετική άνάγκη γιατί οι ισχυρές δόσεις της κι' η χρήση άπλη της έπί πολύν καιρό προκαλούν τοξικές αντίδράσεις στα 20% των άρρώστων. Φέρνουν δηλαδή πονέφαλο, φανούρα, βουπτό των αυτιών, παροδική άπείλεια της όρρωστειας. Σε περιπτώσεις φυματώσεως πνευμονικής που χορηγήθηκαν έξαιρετικά μεγάλες δόσεις του φαρμάκου, συνέβη να κευφαθούν τελείως οι άρρωστοι.

Για όλους αυτούς τους λόγους, η στρεπτομυκίνη χορηγείται μόνον σε φυματικούς, στους οποίους η άρρωστεια παρουσιάζει γρήγορη εξέλιξη κι' έχει προχωρήσει άσκέτα, αλλά όχι μέχρις άπελπιστικού σημείου. Από μία ομάδα 24 τέτοιων άρρώστων, οι 5 παρουσίασαν μόνον ένα σταλάσμα της άσθενειας, κατά τους 4 μήνες που διήρκεσαν οι ένεσεις της στρεπτομυκίνης. Στους άλλους 19, το άποτέλεσμα άπέρχεν πολύ ίκανοποιητικό: υπήρχε "έλειψη ό πυρετός, ό βήχας και τα πτύελα, κι' η άκτινοσκόπια έδειξε σημαντική ελάττωσι των σκιών των πνευμόνων.

Η περίπτωση μιας γυναίκας παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Της είχαν άφαιρέσει τον ένα πνεύμονα. Ο άλλος είχε ένα μεγάλο σπήλαιον έν ενεργείας. Τα μικρόδια είχαν

προσάδει τα έσωτερικά τοχώματα του στήθους και παρήγαν άκέρτα ποσότητα πύου, που έβγαίνει με το βήχα. Η γυναίκα αυτή είχε τη συνήθεια να τρώη τα νύχια της, κι' έτσι είχε μόλυνει ένα δάκτυλό της. Το νύχι της είχε φθορό έρεθισμό. Με τη χρήση της στρεπτομυκίνης έπί 3 μήνες γιαιρεύθηκε το δάκτυλό της έλειψε το πύον κι' έπουλώθηκε η πληγή του στήθους της.

Η στρεπτομυκίνη άποτελεί σήμερα το μόνο πιθανόν μέσον σωτηρίας σε περιπτώσεις κεγχροειδούς φυματώσεως και φυματώδους πνευγνίτιδας. Η πρώτη απ' αυτές τις δύο μορφές φυματώσεως ονομάζεται έτσι, γιατί τα μικρόδια μεταφέρονται απ' το αίμα σ' όλόκληρο το σώμα φωνάζον α' κληρο τα όργανα και οχηματίζον παντού μικρούς κόκκους, σαν το κεχρί. Ο άρρωστος πεθαίνει σε 4 - 6 έβδομάδες. Έφ φυματίωση σκοτώνει 100% είναι πνευμονική πνευγνίτις, στην οποία το μικρόδιο προσάδει τον έγκεφαλο και το νυτσιο μυέλο.

Σε μία απ' τις πρώτες δοκιμές, έγιναν ένδομυκικές ένεσεις στρεπτομυκίνης σ' ένα κοριτσάκι, που βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο της φυματώδους πνευγνίτιδας. Για μερικές μέρες η μικρή άρρωστη φάνηκε ότι καλλίτερως άπλη κατοπιν πέθανε.

Άκόμη δραματικότερη ήταν η περίπτωση μιας κοπέλλας 17 έτών. Αυτή συνήθε άμέσως απ' την κωματώδη κατάστασι. Οι γιατροί συνέχισαν έπί μήνες τις ένεσεις, για να εξοντώσουν τα μικρόδια, όπου όποτε κρυμμένα. Τέλος, άφισαν την άρρωστη να νυρίση στο σπίτι της, φαινόμενα θερεπυμένη. Σαφνικά σε λίγους μήνες ζαναπαρουσιάζονταν τα συμπτώματα της φυματώδους πνευγνίτιδας. Μερικά μικρόδια είχαν έπίχσει, μέσα στον έγκεφαλο ή στο νυτσιο μυέλο, κι' επανέλαβαν την έπίθεσι μόλις βρήκαν ευκαιρία. Αυτή τη φορά δε, η στρεπτομυκίνη δεν ωφέλουσε εναντίον τους. Είχαν άποκτήσει με τον καιρό άντοχή στο φάρμακο. Κι' έτσι η άρρωστη πέθανε.

Πάντως, η στρεπτομυκίνη έφωμόθηκε απ' τους γιατρούς της περιφημης αμερικανικής κλινικής Μάγιο σε 12 άρρώστους άπό κεγχροειδή φυματίωση (απ' τους οποίους οι 9 είχαν συγχρόνως και φυματίωση πνευγνίτιδα). Οι 6 λοιπόν ζούν άκόμη, μολονότι έχουν περάσει 2 - 10 μήνες.

Έξαιρετα άποτέλεσμα έδωσε η στρεπτομυκίνη στή φυματίωση του λάρυγγος. Γιατί έφ έπλαση τα 70% των άρρώστων. Εφωμόθηκε έπίσης με πολλή έπιτυχία στις φυματίσεις των όστών, που καταλήγουν συχνά στην τελεία καταστροφή του νώτου, του άγκωνος, κλπ. Τα 80% των άρρώστων παρουσίασαν σημαντική καλλίτερψη. Ένα κοριτσάκι είχε φυματίωση του νώτου και κινδύνευε να χάσει το ένα του πόδι. Σήμερα λοιπόν, χωρίς στή στρεπτομυκίνη, παίρνει μάθημα χορού.

Η φυματίωση των νεφρών άποτελεί σοβαρώτατη μορφή της άρρωστειας, γιατί οι νεφροί δεν έχουν την ικανότητα να έπουλώσουν τις φυματικές πληγές των. Κι' σ' αυτή λοιπόν την περίπτωση η στρεπτομυκίνη είναι άληθινά αποτελεσματική.

Όλοι σχεδόν οι φυματιολόγοι θεωρούν τώρα τη στρεπτομυκίνη ως μία απ' τις μεγαλύτερες άνοκαλύψεις της ιατρικής. Προσθέτουν όμως ότι το καινούργιο και ισχυρό αυτό όπλον δεν έρχεται να καταργήσει τις παλαιότερες και κλασικές μεθόδους θερεπείας της φυματώσεως, αλλά να τις συμπληρώσει και να τις υποβοηθήσει.

Τελιωθεραπεία

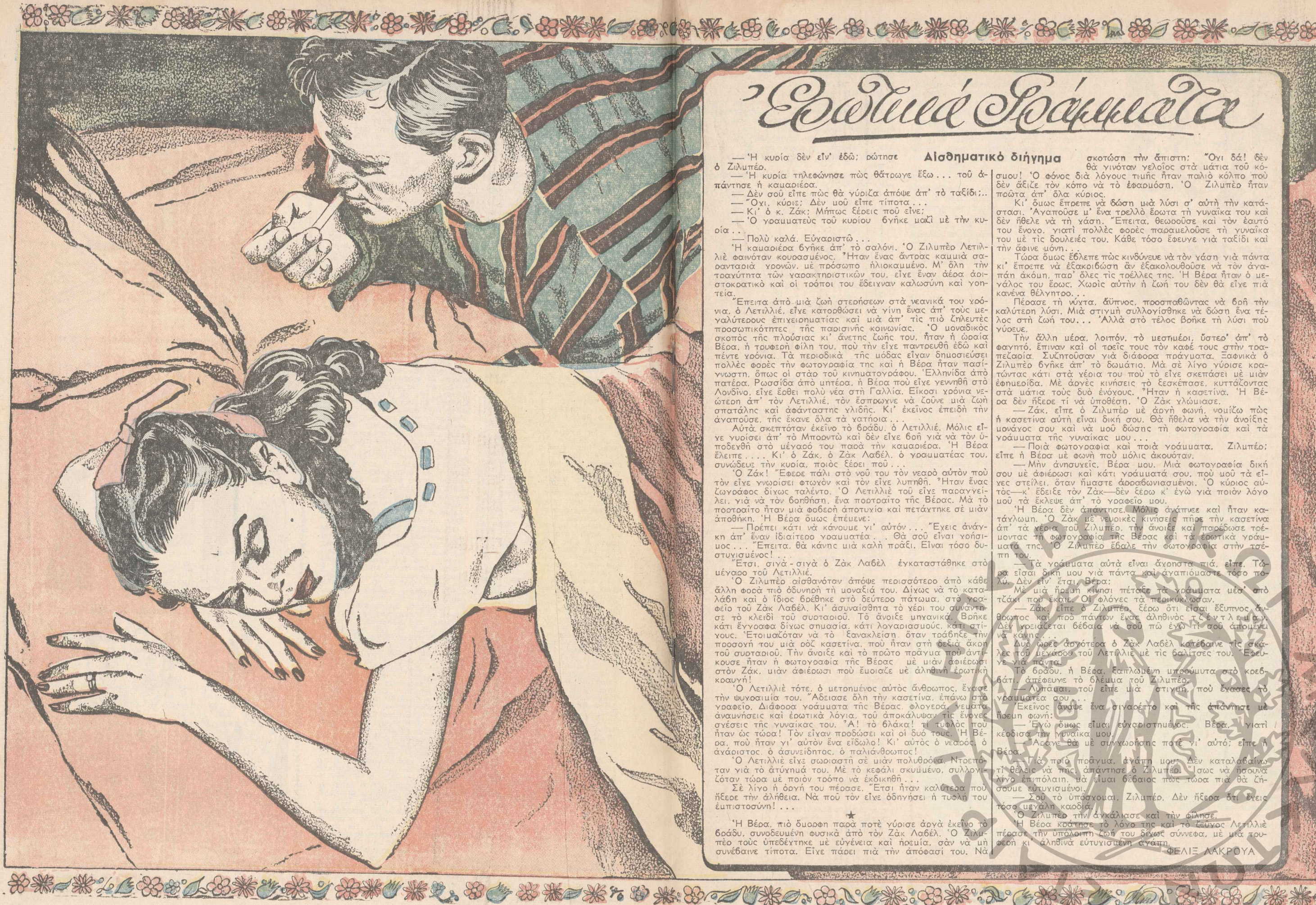
— Χορεύαμε, γιαιρέ μου, μία δύσκολη φιγούρα του σουίγκ και μπλεχθήκαμε!

— Η Λουλού είναι πολύ έφευρετική κοπέλα!

— Βλέπετε πόσο φυσικό έστιασε αυτό το δέντρο!

Έρωτιά Τράκεϊτα

Διδαγματικό διήγημα

— 'Η κυρία δεν είν' εδώ; ρώτησε
ο Ζιλμπέρ.

— 'Η κυρία τηλεφώνησε πώς θάτρωγε έξω... του ά-
πάντησε η καμαριέρα.

— Δεν σου είπε πως θά γύριζα άπόψε άπ' τ' ταξίδι;...

— Όχι, κύριε; Δεν μου είπε τίποτα...

— Κι' ό κ. Ζάκ; Μήπως ξέρεις πού είνε;

— Ό γραμματέας του κυρίου δγήκε μαζί με την κυ-
ρία...

— Πολύ καλά. Ευχαριστώ...

— 'Η καμαριέρα δγήκε άπ' τ' σαλόνι. 'Ο Ζιλμπέρ Λετιλ-
λιέ φαινόταν κουρασμένος. 'Ηταν ένας άντρας καμιά σα-
ρανταριά χρονών, με πρόσωπο ήλιοκαμμένο. Μ' όλη την
τραχύτητα των χαρακτηριστικών του, είχε έναν άερα άσι-
στοκρατικό και ό τρόποι του έδειχναν καλωσύνη και γοη-
τεία.

— 'Επειτα άπό μια ζωή στερήσεων στα νεανικά του χρό-
νια, ό Λετιλλιέ, είχε κατορθώσει να γίνει ένας άπ' τους με-
γαλύτερους επιχειρηματίες και μια άπ' τις πιο ζηλευτές
προσωπικότητες της παρισινής κοινωνίας. 'Ο μοναδικός
σκοπός της πλούσιας κι' άνετης ζωής του, ήταν ή ώραία
Βέρα, ή τρυφερή φίλη του, πού την είχε παντρευθεί εδώ και
πέντε χρόνια. Τά περιοδικά της μόδας είχαν δημοσιεύσει
πολλές φορές την φωτογραφία της και ή Βέρα ήταν πασί-
γνωστη, όπως όι σταρ του κινηματογράφου. 'Ελληνίδα άπό
πατέρα, Ρωσίδα άπό μητέρα, ή Βέρα πού είχε γεννηθεί στο
Λονδίνο, είχε έρθει πολύ νέα στη Γαλλία. Είκοσι χρόνια νε-
ώτερη άπ' τον Λετιλλιέ, τον έσπρωχνε να ζήσει μια ζωή
σπατάλης και άφάνταστης γλίσχης. Κι' έκείνος έπειδή την
αγαπούσε, της έκανε όλα τά κατ'όσια...

Αυτά σκεπτόταν έκείνο το βράδυ, ό Λετιλλιέ. Μόλις εί-
χε γυρίσει άπ' τ' Μπορντώ και δεν είχε βοη για να τον ύ-
ποδεχθεί στο μέγαρό του παρά την καμαριέρα. 'Η Βέρα
έλεπε:... Κι' ό Ζάκ, ό Ζάκ Λαβέλ, ό γραμματέας του,
συνόδευε την κυρία, πούς ξέρει πού...

— 'Ο Ζάκ! 'Εφερε πάλι στο νου του τον νεαρό αυτόν πού
τον είχε γνωρίσει φτωχόν και τον είχε λυπηθεί. 'Ηταν ένας
παρνασσός δίχως ταλέντο, 'Ο Λετιλλιέ του είχε παραγγεί-
λει, για να τον βοηθήσει, ένα πορτραίτο της Βέρας. Μά το
πορτραίτο ήταν μια φοβερή άποτυχή και πετάχτηκε σε μιάν
άποθήκη. 'Η Βέρα όμως έπέμενε:

— Πρέπει κάτι να κάνουμε γι' αυτόν... 'Εχεις άνάγκη
άπ' έναν ιδιαιτέρω γραμματέα... Θά σου είναι χρήσι-
μος... 'Επειτα, θά κάνης μια καλή πράξη. Είναι τόσο δυ-
στυχισμένος!

— Έτσι, σιγά-σιγά ό Ζάκ Λαβέλ έγκαταστάθηκε στο
μέγαρο του Λετιλλιέ.

— 'Ο Ζιλμπέρ αισθανόταν άποψε περισσότερο άπό κάθε
άλλη φορά πιο όδυνηό τη μοναξιά του. Δίχως να το κατα-
λάβει και ό ίδιος βρέθηκε στο δεύτερο πάτωμα, στο γρα-
φείο του Ζάκ Λαβέλ. Κι' άσυναίσθητα το χέρι του συνάντη-
σε το κλειδί του συρταριού. Τό άνοιξε μηχανικά. Βρήκε
κάτι έγγραφα δίχως σημασία, κάτι λογαριασμούς, κάτι στι-
χους. 'Ετοιμαζόταν να τ' ξανακλείσει, όταν τρόβηξε την
προσοχή του μια οδύ κασετίνα, πού ήταν στη δεξιά άκρη
του συρταριού. Την άνοιξε και το πρώτο πράγμα πού αντί-
κρουσε ήταν ή φωτογραφία της Βέρας με μιάν αφιέρωση
στον Ζάκ, μιάν αφιέρωση πού έμοιαζε με αληθινή έρωτική
κραυγή!

— 'Ο Λετιλλιέ τότε, ό μετοπημένος αυτός άνθρωπος, έχασε
την ψυχραιμία του. Άδειασε όλη την κασετίνα, έπάνω στο
γραφείο. Διάφορα γραμμάτια της Βέρας, φλογερά, γεμάτα
αναμνήσεις και έρωτικά λόγια, του άποκάλυψαν τις ένοχες
σκέψεις της γυναίκας του. 'Α! τ'ό θάκα! τί τυφλός πού
ήταν ως τώρα! Τον είχαν προδώσει και όι δύο τους. 'Η Βέ-
ρα, πού ήταν γι' αυτόν ένα είδωλο! Κι' αυτός ό νεαρός, ό
ανάριστος, ό άσυνειδήτος, ό παλιάνθρωπος!

— 'Ο Λετιλλιέ είχε σωριστή σε μιάν πολυθρόνα. Ντροπέ-
ταν για τ' άτύχημά του. Με τ'ό κεφάλι σκυμμένο, συλλογι-
ζόταν τώρα με ποιόν τρόπο να έκδικηθ...

— Σε λίγο ή όογή του πέρασε. 'Έτσι ήταν καλύτερα πού
ήξερε την αλήθεια. Νά πού τον είχε όδηγήσει ή τυφή του
έμπιστοσύνη!...

— 'Η Βέρα, πιο άμορφη παρά ποτέ γύρισε άργά έκείνο το
βράδυ, συνοδευμένη φυσικά άπό τον Ζάκ Λαβέλ. 'Ο Ζιλμ-
πέρ τους ύπεδέχτηκε με ευγένεια και ήρεμία, σαν να μη
συνέβαινε τίποτα. Είχε πάρει πιά την άπόφασί του. Νά

σκοτώσει την άπιστη! 'Όχι δά! δεν
θά γινόταν γελοίος στα μάτια του κό-
πας! 'Ο φόνος διά λόγους τιμής ήταν παλιό κόλπο πού
δεν άξίζει τον κόπο να τ'ό έφαρμόσει. 'Ο Ζιλμπέρ ήταν
πρώτα άπ' όλα κύριος.

— Κι' όμως έπρεπε να δώσει μια λύσι σ' αυτή την κατά-
σταση. 'Αγαπούσε μ' ένα τρελλό έρωτα τη γυναίκα του και
δεν ήθελε να τ'ό χάσει. 'Επειτα, θεωρούσε και τον έαυτό
του ένοχο, γιατί πολλές φορές πασαμελούσε τη γυναίκα
του με τις δουλειές του. Κάθε τόσο έφευγε για ταξίδι και
την άφινε μόνη...

— Τώρα όμως έδλεπε πώς κινδύνευε να τον γάσει για πάντα
κι' έπρεπε να εξακριβώσει αν εξακολουθούσε να τον αγα-
πά ή άκούη, παρ' όλες τις τρέλλες της. 'Η Βέρα ήταν ό με-
γάλος του έρωας. Χωρίς αυτήν ή ζωή του δεν θα είχε πιά
κανένα θέλητρο...

— Πέρασε τη νύχτα, άπνους, προσπαθώντας να βρη την
καλύτερη λύσι. Μιά στιγμή συλλογίστηκε να δώσει ένα τέ-
λος στη ζωή του... 'Αλλά στο τέλος βρήκε τη λύσι πού
γύρευε.

— Την άλλη μέρα, λοιπόν, τ'ό μεσημέρι, ύστερ' άπ' τ'ό
φαγητό, έπιναν και όι τρεις τους τον καφέ τους στην τρα-
πέζα. Συζητούσαν για διάφορα πράγματα. Ξαφνικά ό
Ζιλμπέρ δγήκε άπ' τ'ό δωμάτιο. Μά σε λίγο γύρισε κρα-
τώντας κάτι στα χέρια του πού τ'ό είχε σκεπάσει με μιάν
έφημερίδα. Με άσπες κινήσεις τ'ό ξεσκέπασε, κυττάζοντας
στα μάτια τους δύο ένόχους. 'Ηταν ή κασετίνα. 'Η Βέ-
ρα δεν ήξερε τί να ύποθέσει. 'Ο Ζάκ γλίσχισε.

— Ζάκ, είπε ό Ζιλμπέρ με άρνη φωνή, νομίζω πως
ή κασετίνα αυτή είναι δική σου. Θά ήθελα να την άνοίξεις
μονάχος σου και να μου δώσεις τη φωτογραφία και τά
γραμμάτια της γυναίκας μου...

— Ποιά φωτογραφία και ποιά γραμμάτια, Ζιλμπέρ;
είπε ή Βέρα με φωνή πού μόλις άκούσαν.

— Μην άνησυχείς, Βέρα μου. Μιά φωτογραφία δική
σου με αφιέρωση και κάτι γραμμάτια σου, πού μου τ'ά εί-
πες σκέλει, όταν ήμαστε άρραβωνιασμένοι. 'Ο κύριος αυ-
τός-κ' έδειξε τον Ζάκ—δεν ξέρω κ' έγώ για ποιόν λόγο
μου τ'ά έκλεψε άπ' τ'ό γραφείο μου.

— 'Η Βέρα δεν άπάντησε. Μόλις άνάνησε και ήταν κα-
τάγλυπη. 'Ο Ζάκ με νευρικές κινήσεις πήρε την κασετίνα
άπ' τα χέρια του Ζιλμπέρ, την άνοίξε και παρέδωσε τρέ-
μοντας τη φωτογραφία της Βέρας και τά έρωτικά γραμ-
μάτια της. 'Ο Ζιλμπέρ έβαλε την φωτογραφία στην τσέ-
πη του.

— Τά γραμμάτια αυτά είναι άχρηστα πιά, είπε. Τά-
ρα είναι δική μου για πάντα και αγαπιόμαστε τόσο πο-
λύ. Δεν είν' έτσι, Βέρα;

— Μά μια ήρεμη κίνηση πέταξε τά γραμμάτια μεσ' στο
τζάκι πού έκαιε. Όι φλόγες τά περικύκλωσαν.

— Ζάκ, είπε ό Ζιλμπέρ, ξέρω ότι είσαι έξυπνος άν-
θρωπος και πού πάντων ένας αληθινός τζέντλεμαν.
Δεν χρειάζεται δέβαια να σου πω έγώ τί σου άπομένει
να κάνης...

— Δύο ώρες άργότερα ό Ζάκ Λαβέλ κάθαινε τις σκα-
λες του μεγάρου του Λετιλλιέ με τις βαλίτσες του. 'Εφε-
νε για πάντα.

— Τό βράδυ, ή Βέρα, έσπλωμένη μπρούμυτα στο κρεβ-
βάτι, άπέφευγε τ'ό βλέμμα του Ζιλμπέρ.

— Λυπάσαι, του είπε μια στιγμή, πού έχασες τ'ό
γραμμάτιό σου...

— 'Εκείνος άνισε ένα σιγαρέττο και της άπάντησε με
ήρεμη φωνή:

— Έγώ όμως είμαι ευχαριστισμένος. Βέρα, γιατί
κέρδισα την γυναίκα μου.

— Άραγε θά με συνχωρήσεις ποτέ γι' αυτό; είπε ή
Βέρα.

— Πιά ποιό πράγμα, αγάπη μου; Δεν καταλαβαίνω
τί θέλεις να πης, άπάντησε ό Ζιλμπέρ. Ίσως να ήσουν
λίγο επιπόλαιη, μά είμαι βέβαιος πως τώρα πιά θά ζή-
σουμε ευτυχισμένοι.

— Σου τ'ό ύποσχομαι, Ζιλμπέρ. Δεν ήξερα ότι έχεις
τόσο μεγάλη καρδιά.

— 'Ο Ζιλμπέρ την άγκάλιασε και την φίλησε.

— 'Η Βέρα κράτησε τ'ό λόγο της και τ'ό ζεύγος Λετιλλιέ
πέρασε την ύπολοιπη ζωή του δίχως σύννεφα, με μια πρ-
οσέη κι' αληθινά ευτυχισμένη αγάπη.

ΦΕΛΙΣ ΛΑΚΡΟΥΑ

νε και η πανσύν, το προσωπικό αλλάζει συχνά.
—Μάλιστα. Το ξέρω, γιατί κι' εγώ από κει άρχισα τη δουλειά μου...
—Καί, φυσικά, δεν θέλεις να ξαναγυρίσεις.
—Οχι βέβαια!

Η καμαριέρα είχε προφέρει αυτές τις λέξεις με κάποιον υπερηφάνεια. Άλλ' άμέσως μετανόησε γιατί κατάλαβε πως είχε μιλήσει άπερίσκεπτα.
—Άς χωριστούμε λοιπόν! είπεν ό κόμης. Καλή τύχη!

Η καμαριέρα κατάλαβε πως είχε χάσει μια μεγάλη τύχη. Ευεινε για μια στιγμή άκίνητη στο πεζοδρόμιο, ενώ ό Γκυ ντε Μορελλά εξακολουθούσε το δρόμο του. Έπειτα έτρεξε και τον πρόφτασε.

—Συγγνώμη κύριε, του είπε, αλλά μου φαίνεται πως κάτι είχατε να μου προτείνετε...

—Ήθελα να σου πω αν δεχέσαι να μπεις στην έπαισι «Ρόζα».

—Για να παίρνω σαράντα φράγκα το μήνα;

—Για να πάρης εκατόν πενήντα, είπεν ό κόμης άτάραχος.

—Δεν καταλαβαίνω! τραύλισε η καμαριέρα. Άν ό κύριος ήθελε να μου ξηγήσει...

—Εγώ θα σου πληρώω τα ύπόλοιπα, εκτός φυσικά από τα δώρα που θάχης όταν θα το αείζης...

Η καμαριέρα είχε μείνει άφωνη.

—Αποφάσισε! συνέχισε ό κόμης. Δεν που άρέσει να κάθωμαι να συζητώ μέσο στο δρόμο.

—Μα και πάλι κύριε πρέπει να υπάσχηθεις.

—Άν δεν υπάρχει σήμερα, θα υπάσχη αύριο.

—Αυτό εινε αλήθεια. Μπορεί όμως η θέσις ν' αδειάσει ύστερα από έξη μήνες.

—Ζήτησε πληροφορίες.

—Να τρέξω για στιγμή;...

—Οχι τώρα... Θα σε ύποπτευαν...

Τέλος πάντων, κανόνισέ τα όπως μπορείς... Είσαι άρκετά έξυπνη...

—Πώς θα ειδοποιήσω τον κύριο;

—Στείλε μου ένα γραμματάκι και θα σου δώσω ένα ραντεβού.

—Άλλ' ως πού ν' αδειάσει η θέσις, πρέπει κάπου να τακτοποιηθώ.

—Κάνε ό τι υποδείξ! έπανελαδεν ό Γκυ ντε Μορελλά.

Καί, καθώς σταματούσε ένα άμάξι που περνούσε κι' έτοιμαζότανε ν' ανέβη, γύρισε και της είπε:

—Πόσοεξ! Καί σκέψου ότι μπορείς να κερδίσεις πολλά από την πράστασι που σου έκανα...

Η καμαριέρα χαμογέλασε, θέλοντας να του δείξη πως κατάλαβε.

Παρακολούθησε το άμάξι, ως πού χάθηκε στη στρόφι του δρόμου, κι' έπειτα κάθισε σ' έναν πάγκο και βυθίστηκε σε σκέψεις.

Ύστερα από ένα τέταρτο, σηκώθηκε και ξαναγύρισε στην πανσύν. Βρήκε την πρώην κυρία της στο άτελιέ, που την είχε άφισει.

—Σύ; της είπε εκείνη, παραξενευμένη που την ξανάβλεπε.

—Θα παρακαλέσω τη δεσποινίδα να με συχωρέση, άλλ' είχα ξεχάσει να της ζητήσω κάτι, η μάλλον δεν είχα τολμήσει...

Κάτι λογιόστηκα όταν έβουνα...

—Τι;

—Μήπως ξέρει η δεσποινίς, αν χρειάζονται εδώ καμιά καμαριέρα;

—Οχι, δεν ξέρω. Άλλά γιατί;

—Γιατί θα προτιμούσα να ύπνοετώ σ' ένα σπίτι σαν αυτό εδώ...

—Άλλά, εδώ θάχης πολλή δουλειά.

—Αδιόφορο! Έδώ εινε σαν έξοχη...

Θα μου κάνη καλό στην υγεία μου... Έξ' άλλου, θάμην κοντά στη δεσποινίδα...

—Θα θυμάσαι πως με λένε Λιδερνύ; την ρώτησε Εσθινά.

—Ό! δεσποινίς!

—Ξέρω πως είσαι πιστή. Άλλά δεν θ' αναγκαστής άσπανε να μιλήσης καμιά μέρα χωρίς να το θέλεις;

—Η δεσποινίς μπορεί να μείνη ήσυχη. Δεν θα πώ τίποτα...

—Τότε θα χαρώ κι' εγώ πολύ αν κατορθώσης και μείνης εδώ. Ζήτησε να ιδεί

την κυρία Άρζελ, τη διευθύντρια, κι' αυτή θα σου πη αν έχη να σου δώσει δουλειά.

—Θα με συστήση η δεσποινίς;

—Ασφαλώς! Θα πω ότι ύπηρετήσες στην οικογένεά μου και θα δώσω τις καλύτερες συστάσεις για σένα. Φτάνει να μη με διαψεύσης αργότερα...

—Άν δεν μείνουν εύχρηστημένοι από μένα, δεν θα φταίω εγώ. Χαίρετε, δεσποινίς!

—Όρβουάρ! Καί γύρισε να μου πης τί έκανες.

Η καμαριέρα έπέστρεψε ύστερα από λίγο. Το πρόσωπό της ήταν χαρούμενο.

—Είχα ένα προαίσθημα! είπε. Μια καμαριέρα παντρεύεται σ' ένα μίση. Θα μου δώσουν τη θέσι της, αν με συστήση η δεσποινίς...

—Θα σε συστήσω.

Καί πραγματικά. Την ίδια μέρα τη σύστησε θερμότατα στην κ. Άρζελ, κι' εκείνη της ύποσχέθηκε πως θα κρατούσε τη θέσι για την προστατευόμενη της.

Την ίδια μέρα επίσης, η καμαριέρα έγραψε ένα γράμμα στον κύριον ντε Μορελλά, ζητώντας του να τη βοηθήση οικονομικά, ως την ημέρα που θάπινε δουλειά.

Δυο δυστυχισμένες γυναίκες

Η κ. Σταρανθάλ βρισκότανε πριν από δεκαπέντε μέρες στην έξοχη, στο Σαλιέ, όταν η ύπόθεσι Μπρετέλ εισήχθη στο καμυογιοδίκειο.

Η Έρριέττη διάδασε με άπληστία τα πρακτικά της δίκης. Καί με άκούη μεγαλύτερη άπληστία παρακολουθούσε την πολεμική που για δυο-τρείς μέρες, είχε έξαπολύσει ό τύπος.

Τό ενδιαφέρον της τράβηξαν περισσότερο λίγες γραμμές, σκόρπιες εδώ κι' εκεί, που άφορούσαν την κυρία Μπρετέλ.

—Όσες φορές συναντούσε τη λέξι «άμνησια» ψιθύριζε κάτωχρη:

—Μακάρι να μη ξαναδοθι τη μνημονική της! Μακάρι να μη θυμηθι πατέ!...

Τό βράδυ αυτής της ημέρας, καθότανε μονάχη στο δωμάτιό της. Ήταν έννευρσιμένη, άπογοητευμένη.

—Όποιος την έβλεπε, σ' αυτή την άπεληπισμένη στάσι, με τα χαρακτηριστικά του προσώπου της αλλοιωμένα, με δυο βαθιές ρυτίδες στην άκρη του στόματος, θα δυσκολευόταν ασφαλώς ν' άναγνωρίση την κυρία Σταρανθάλ, την ηρώιδα των παρισινών σαλονιών.

Φαινότανε σαν να είχε γεράσει κατά δέκα χρόνια.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Στην «Έκθεσι «Εφευρέσεων» που έγινε εδώ και λίγες ημέρες στο Σιγκάνο, εξέτεθη αυτό το πρακτικό άκουστικό τηλεφώνου που έχει ένα οιδερνίο «κολλάρο» για να στηρίζεται γύρω στο λαιμό. Έτσι, όποιος τηλεφωνεί, έχει και το δυό του χέρια ελεύθερα.

Άνοιξε ένα μυστικό συρόταρι του γασφείου της κι' έβγαλε από κει μια φωτογραφία. Τα χείλη της έτρεμαν κι' η φωτογραφία γλύστρησε στο πάτωμα.

Έκρινε άπότομα το πρόσωπο μέσα στο χέρι της, μη τολμώντας να την κυττάξη.

Ήταν η φωτογραφία ενός άνθρωπου με μεγάλη στολή: η φωτογραφία του Λουδοβίκου Άρνεβίλ, του άρραδωνιαστικού της Λεώνης Λιδί.

Πήρε τέλος τη φωτογραφία και το βλέμμα της καρφώθηκε στο νεαρό εκείνο πρόσωπο, τό έκφραστικό, τό γεμάτο ζωή, με τα φλογερά μάτια. Έκυτόταζε τό στόμα εκείνο, που τόσες φορές είχε σφραγίσει τό δικό της με όλο πάθος φιλή...

Γιατί είχαν άναπηθή!

Η Έρριέττη Σταρανθάλ κι' ό Λουδοβίκος Άρνεβίλ είχανε συνδεθι στενά, ως την ημέρα που μια άλλη γυναίκα, πιο νέα, πιο όμορφη, της έπήρε την καρδιά εκείνη πού, επί τρία όλοκληρα χρόνια, δεν χτυπούσε παρά μόνο γι' αυτήν.

Τί σπαράγμος! Τί άπελυσία!

Στην άρχη είχε έκμηδενισθι έντελώς! Έπειτα συνήλθε και βοήκε πως ήταν ήρεμη, όπως συμβαίνει πολλές φορές ύστερα από μια δυνατή κρίσι.

Στην άρχη τρώμαζε για την άπρόοπτη έκείνη μεταβολή.

Έλπισε πως, ύστερα από λίγον καιρό, θα τον ξεχνούσε.

Τού ζήτησε τα γράμματά της, της τα επέστρεψε. Της ζήτησε κι' αυτός τα δικά του.

Η άνταλλαγή αυτή ήτανε φυσικώτατη. Όστόσο, στη σκέψι που χωριζόταν από τα γράμματα εκείνα, πού είχε την άπρονοησία να τα κρατήση, της φαινότανε πως η καρδιά της έπαράσε. Καί δεν θέλησε να τού τα δώση. Ήταν δικά της, της άνηκαν! Άλλ', εκείνος έπέμενε. Δεν ήθελε να σκιάση την εύτυχία του κανένα σύννεφο, όταν η Λεώνη θα γινότανε γυναίκα τού.

Καί πρέπει κανείς να φοβάται τα πάντα από μια φίλη που έννοει να διαφυλάξη την άπόδειξι των έρωτικών σχέσεών της...

Έκείνες τις ημέρες την είχε έπισκεφθι η κυρία Μπρετέλ.

Η Έρριέττη την άγαπούσε σαν άδελφή της ήταν σίγουρη για τη δική της άγάπη.

Της έκυυστηρεύτηκε τα πάντα. Άλλωστε η φίλη της δεν είχε άνάγκη να της τα πη. Η Αιμέ ήταν η μόνη που είχε καταλάβει από καιρό το μυστικό της. Κι' η γυναίκα του γλύπτου έννοιωσε πραγματική άνακούφισι, όταν έμαθε πως όλα είχανε τελειώσει.

Έτσι, όταν ένινε λόγος για τα γράμματα που έπρεπε να έπιστοέψη...

Άλλ' εδώ οι άναμνήσεις της κυρίας Σταρανθάλ σταματούσαν άπότομα.

Σηκώθηκε εσθινά κι' άπλωσε τα χέρια της, σαν νάθελε να διώξη μια φοβερή όπτασι. Δεν ήθελε να προχωρήση πιο πέρα, δεν ήθελε να θυμηθι τί συνέβη κατόπιν...

Κλονίζότανε και στηρίχθηκε σ' ένα κάθισμα για να μην πέση.

Ευεινε για λίγες στιγμές άκίνητη σαν άγαλμα. Τα βλέμμά της έπσαν πάλι σ' εκείνη τη φωτογραφία, κι' έννοιωσε στα στήθη της ένα θάρρος που δεν τόχε νιώσει ποτέ ως τότε!

Αυτή η φωτογραφία ήταν' τό μόνο που της έμενε από κείνον, από τον έρωτά της πού εκείνος τον είχε συντρίψει ποτού ό θάνατος τον πάρη τόσο νέον, τόσο όμορβον...

Της φαινόταν ήεροσυλία να καταστρέψη τη φωτογραφία εκείνη σά να τον σκότωνε για δεύτερη φορά.

Κι' ωστόσο, αν η φωτογραφία έυεινε, δεν θα μπορούσε ν' άντισταθι στον πειρασμό να την βλέπη κάποτε. Καί κάθε φορά θα της θυμίζε το παρελθόν και το μέλλον της δεν θα τελίωνε ποτέ...

Η κυρία Σταρανθάλ πλησίασε τό τείχος έξοιζε τρεις-τέσσερες έφημερίδες τις άπλωσε κι' έξοιζε μέσα στις φλόγες που πούντωναν τη φωτογραφία που σε λίγο νινε στάχτη

★

Από την άλλη μέρα, η κυρία Σταρανθάλ έλλάξε έντελώς ζωή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισι

Όμορφιά και κακουργία ΣΤΟ ΦΥΤΙΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Μερικοί μοχθηροί άνθρωποι, άσέσκονται να διακηρύττουν ότι η όμορφιά και η κακουργία πολύ συχνά συνπαύουν.

Δεν εινε βέβαια να τους ξεσυνερίζεται κανείς, αλλά συνηθέστατα στη φύσι εινε όδυνωρότατα αισθητό αυτό το φαινόμενο, τόσο στο ζωικό, όσο και στο φυτικό βασίλειο.

Εινε αλήθεια ότι στο φυτικό βασίλειο τα κρούσματα της κακουργίας υπό καθέσως όμορφιάς εινε πολύ σπανιότερα, άλλ' αυτό το δίλοου δεν σημαίνει ότι εινε και ήπιότερα. Άντιθέτως μάλιστα, για να ίσοφορισθι η άδυναμία, προστίθεται πονηρία και σκληρότης σέ βαθμό άπίστευτο.

Σε μέρη π. γ. όπου υπάρχουν έλη, βλέπουμε πολλές φορές ν' απλώνονται στο ύγρο έδαφος κάτι μικρά πράσινα φύλλα, στογγυλά με ακουούς μίσχους σχηματίζοντας κύκλο. Από τό κέντρον του κύκλου, όπου οι μίσχοι ένώνονται σαν ακτίνες τροχού, τό καλοκαίρι ξεπετιέται ένα κατακόκκινο βλαστάρι, λεπτό σαν βελόνα ως μια σπιθαμή ψηλά, στολισμένο με έξ ως δώδεκα μικρά κατάσπρα άνθάκια, που άνοίγουν σαν άστέρια, τις θεομείς ήλιόλουστες ημέρες τα ώρα τους πέταλα και εινε τόσο ευαίσθητα, ώστε μόλις σκιάση τον ήλιο τό έλαχιστο συννεφάκι, κλείνουν και κρύβονται μέσα στον πράσινο σαν καμπανούλα κάλυκά τους.

Αυτά τό τόσο λεπτεπίλεπτα άστράκια, που με γίλιους δυο έλιγνόμενος στίχους τα ύμνησαν οι ρωμαντικοί ποιητάι του περασμένου αιώνος, εινε τα άνθη ένος φυτού γνωστού με τό όνομα: «Δροσέρα ή στογγυλόφυλλος ή δροσέφυλλος».

Κανού, παρ' όλη την κάπικη ευαίσθησία του, να διεκδικήση τα πωρεία της κακουργίας μεταξύ των όμοιών του.

Εινε κι' αυτό ένα ζήπο τα σαρκοφάγα φυτά που συντηρούνται και άναπτύσσονται τρώγοντας μικρά έντομα, γιατί δεν βρίσκουν άκατέες άλκυούχες ούσιες στο έδαφος των τελμάτων, όπου συνήθως φύονται, για να συμπληρώσουν την τροφή τους. Έχουν λοιπόν εφοδισθι από τη φύσι με τα άναγκαζούντα όργανα, για να έπιτυγχάνουν τη συμπλήρωσι αυτή με ζωική ύλη.

Τέτοια φυτά υπάρχουν και μερικά άλλα στον τόπο μας. Άν τα γούστα μας εινε έλαφρώς σαδιστικά, μπορούμε να τα μεταφέρουμε στον κήπο μας γύρω σέ μέρη που λιμνάζουν νερά και να τα ταίζουμε με έντομα με κομμάτια από κρέας, με κονσέρβες με ψιμμένο άσπράδι αυού ή άλλα άνάλογα τρόφιμα παρακολουθώντας τα όταν παίρνουν τό γεύμα τους, αν αυτό μας ίκανοποιή.

όπως κάνουμε για τό γατάκι μας ή για τό σκυλλάκι μας.

Άς παρακολουθήσωμε λοιπόν τη δροσέρα πως συλλαμβάνει και πως τρώει τη λεία της.

Κάθε ένα από τα φύλλα της, έχει στην περιφέρειά του μικρές τρύχες, που μοιάζουν με βλεφαρίδες και κάθε τρύχα καταλήγει σ' ένα κοκινωπό έξογκωμα σαν τό κεφάλι της καρφίτσας. Μικρότερες τριχούλες που όσο προχωρούν προς τό κέντρον γίνονται άκόμη πιο μικρές, με τα κοκινά έξογκωμάτα τους — τους άδένες — καλύπτουν όλόκληρη την έπάνω επιφάνεια του φύλλου. Πάνω στους άδένες διακρίνονται μικρές σταγόνες σαν δρόσος. Οι σταγόνες αυτές δεν εξατμίζονται στον ήλιο κι' έτσι τό φυτό δίνει την έντύπωσι ότι εινε διαρκώς άκεπασιμένο με δρόσο. Γι' αυτό τοό δόθηκε τό όνομα δροσέρα.

Άν ένγίσιωμε όμως τις σταγόνες αυτές, θα δούμε τό μέγεθος της άπάτης μας, γιατί θα διαπιστώσωμε ότι δεν εινε δρόσος, αλλά μια γλοιώδης ούσια, που κολλάει στο δαχτυλό μας καθώς τό άπομακρύνουμε, σχηματίζοντας κλωστής.

Τα πράσινα φύλλα, με τις κοκινωπές τρύχες, άστράφτουν στον ήλιο και οι σταγόνες που εινε στην κορυφή τους βγαίνουν χρωματιστές ανταύγειες σαν πολύτιμα πετράδια.

Τα γυμνά γράμματα και η έντυπωσιακή λαμπρότης εινε μια παγίδα, που προσελκύει τα άφελή έντομα.

Άλλοίμονο όμως στο άτυχο πλάσμα, που θαμπωμένο από τη φανταχτερή εμφάνισι, θα πλησιάση μ' έμπιστοσύνη για να γευθι τό ύγρο που νομίζει για μέλι. Μόλις καθήση έπάνω, νοιώθει τα πόδια του να κολλάνε. Θεοδνημένο, προσπαθεί να τα ξεκολλήση, μα κάθε πόδι σπκώνει μαζί του πλήθος από κλωστής, που τό τραβούν προς τα κάτω. Πανικόβλητο τότε, καταβάλλει άπεγνωσμένες προσπάθειες να ξεφυγί, αλλά κάθε του κίνησι τό δένει σφιχτότερα με τό μοιραίο παγιδευτή, γιατί οι τριχούλες που χρησιμεύουν και για αισθητήρια όργανα άσχη του φυτού, άρχίζουν άόγα άόγα να σπκωνώνται οι άδένες των γίνονται καταπόφυροι, οι σταγόνες μεγαλώνουν και ενώ οι τρύχες σαν πλοκάμια αυτά τό μεταφέρουν στη μέση του φύλλου και όλα μαζί σπκιδουν τώρα προς τό μέρος του και πιέζοντας το, συνθλίβουν τό νεκρό πιά σώμα του.

Σε μισή ώρα τό φύλλο κλείνει, κρύβοντας από τα μάτια του παρατηρητού τη συνέχεια του δράματος. Μέσα εκεί συντελείται η πείσι. Το ύγρο δηλαδή αυτό που περιέχεις τό έντομο, ένεργεί όπως τό γαστρικό ύγρο στο δικό μας στομάχι και διαλύοντας τα μαλακά μέρη του σωματός του έντομου, τα μετασπάει σε πολλά που άπορροφάται από τό φύλλο και έν συνέχεια διαβάσεται στο ύπόλοιπο φυτό για τη θρέψι του.

Άφού περάσουν μερικές ημέρες, τό φύλλο άνοίγει πάλι και οι τριχούλες με τους κοκκίνους άδένες, άνασπκωμένες, περιμένουν καινούργιο θύμα. Έπάνω τους, διακρίνει κανείς κολλημένα που και που μερικά άποφάγια, — κάτι άπομεινάρια από φτερά, κάτι άγκαστά πόδια — και άλλα μέρη του σώματος τού έντομου, που δεν χωνεύονται.

Π. Γ. ΤΣΙΑΛΗΘΡΑΣ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ!..

Μια πρωτότυπη και έπιχερδής ένγκατάλειψις

Οι μητέρες που θέλουν ν' απαλλαγούν από τα παιδιά τους, τα παραδίδουν συνήθως στο βρεφοκομείο ή τα αφήνουν στην πόρτα ενός σπιτιού και από αυτή τη στιγμή άδιαφορούν όλοτελα για την τύχη τους. Η Μπελίνα Σαντάλ όμως πρωτότυπη στην περίπτωση αυτή και ζητάει να βγη κερδισμένη από την ένγκατάλειψι του παιδιού της, που τό διατίμησε αντί 300 χιλιάδων φράγκων. Στην τιμή αυτή τό πουλάει.

Τό «έμπορεύμα» εινε αυτό τό χαριτωμένο κοριτσάκι που έλέπετε παρα πάνω στην εικόνα μας. Τό λένε Βεατρίκη κι' έχει μαύρα μάτια και πολύ έξυπνη έκφρασι.

Ένας άγοραστής πρόσφερε ως σήμερα για την άπόκτησι του 200 χιλιάδες φράγκα. Ένας άλλος 220.000. Άλλ' η Μπελίνα Σαντάλ ζητάει 300 χιλιάδες.

Η ιστορία αυτής της μητέρας εινε άρκετα περίεργη. Η Μπελίνα Σαντάλ γεννήθηκε στη Δορδώνη και σέ ηλικία 18 χρόνων πήγε στο Παρίσι. Εκεί γνωρίσθηκε σ' ένα νέον και έυεινε για ένα διάστημα μαζί του. Άλλ' ό άνθρωπος αυτός την ένγκατέλειψε όταν είδε πως ήταν έγκυος. Η δυστυχισμένη έζησε τότε από τις έλπησύνες μερικών γειτόνων και, όταν έφθασε η στιγμή του τοκετού, μπήκε στο νοσοκομείο Μπαζόν, όπου έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Όταν βγήκε από κει, έτρεξε να βρη τον πατέρα του παιδιού της, έλπίζοντας ότι αυτή τη φορά θα κατορθώνε να τον συγκινήση. Άλλ' αυτός δεν δέχθηκε να τό άναγνωρίση και την έδιωξε και πάλι.

Η Μπελίνα πήγε τότε στους γονείς της στη Δορδώνη, παρακαλώντας τους να την συγχωρήσουν και να την δεχτούν στο σπίτι τους, μαζί με τό παιδί της.

Άλλο και κείνοι την έδιωξαν, γιατί είχε φάγει για να πάη στο Παρίσι χωρίς τη θέλησι τους.

Η Μπελίνα ξαναγύρισε τότε στο Παρίσι. Εκεί έβγαλε τό παιδί της σέ μια προσή. Αντί του ποσού των 3.000 φράγκων τό μίση και άρχισε να ζητά ένγκασα.

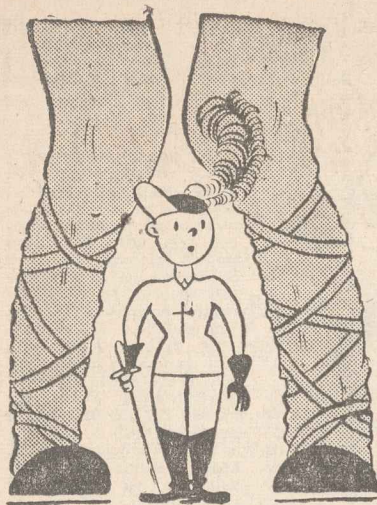
Στην άρχη, έργασθηκε για ένα διάστημα σ' ένα ρεστωράν. Άλλά, μια μέρα, ένας φίλος της την ώδηγησε σ' ένα ντανσινγκ. Εκεί άνακαλύφθη πως είχε ένα χαριτωμένο σώμα και πολύ άρμονικές κινήσεις. Της πρότειναν, λοιπόν, να γίνει χορεύτρια και δέχθηκε.

Μια καινούργια ζωή είχει άνοιξη τώρα μπροστά της. Στά ντανσινγκ όπου χορεύει την έπαινεμόσαν και πολλοί νανοί θουμασάται, άμυαλίζονται γύρω της. Ένας μπρεσεάριος του μουζίκ-χολ της πρότεινε, μάλιστα, ένα συμβόλαιο για τρία χρόνια.

Έτσι πήρε την άπόφασι να πουλήση τό παιδί της.

—Για να τό ζήσω, δηλώσε μηχανομπατά, πρέπει να ένγκατέλειψω την καλλιτεχνική μου σταδιοδρομία και να ζητήσω μια άλλη έργασια. Άλλά δεν ξέρω γραμματα και δεν μπορώ, συνεπώς, να γίνω τίποτε άλλο από κομψόπερα ή σερβιτόρισσα σέ κανένα ρεστωράν. Το παιδί μου θα εινε τότε δυστυχισμένο. Ένώ θα ζήη καλύτερα κοντά σέ μια εύπορη οικογένεια, που θα θέληση να τό αμάλαση. Έώρα γιατί θέλω να τό πουλήσω και δεν τό δίνω χωρίς χρήματα; Γιατί τα χρήματα αυτά μου χρειάζονται... Κι' έπειτα νομίζω πως ένα παιδάκι σαν τη Βεατρίκη μου αξίζει 300.000 φράγκα...

Π. Γ. ΤΣΙΑΛΗΘΡΑΣ

Ένας μικροσκοπικός ΙΠΠΟΤΗΣ

Ο περίφημος γελωτοποιός του Κρόλου Ι΄.

Ο πιο μικροσκοπικός άνθρωπος, που έζησε ποτέ πάνω στον πλανήτη μας ήταν ο σέρ Τζέφρεϊ Χούντσον, ο γνωστός ως «μικροσκοπικός ιππότης». Έως τα τριάντα του χρόνια ο Χούντσον είχε ύψος 46 μόνον πόντων! Έπειτα απότομα έφτασε το ένα μέτρο και 23 πόντους.

Ο Τζέφρεϊ γεννήθηκε από κανονικούς γονείς το 1619 στο Ρουντσάσι της Αγγλίας, όπου ο πατέρας του ήταν Σφαιριδοφύλαξ του Δουκά του Βούκιγγχαμ. Ένα βράδυ, σ' ένα δείπνο που παρέθεσε ο Δούξ προς τιμήν του Βασιλέως Καρόλου του Ι΄ και της Βασιλίσσης Έφεραν στο τραπέζι μια σκεπασμένη σουπιέρα. Όταν την ξεσκεπάσαν, πετάχθηκε από μέσα, με υπόπτους, σπηρούνια κι' ένα μικροσκοπικό σπαθί, ο Τζέφρεϊ. Ήταν ή άσπαστον της βασιλιάς, από την όποια, η Βασιλίσσα τόσο γοητεύθηκε ώστε πήρε τον Τζέφρεϊ στα άγκυρα, υπό την προστασία της, για να διασκεδάσει μαζί του.

Από τη στιγμή εκείνη άρχισαν και οι ευχάριστες και δυσάρεστες για τον Τζέφρεϊ περιπέτειες. Έπιασε φίλια, με τον βασιλικό θυρωρό, τον Ουίλλιαμ Ήθαν, που ήταν το αντίθετο ακριβώς του Τζέφρεϊ: Ένας γιγαντοσώμος άνθρωπος, ύψους 2½ μέτρα! Ο Τζέφρεϊ με μεγάλη ευκολία περνούσε ανάμεσα στα πόδια του Ήθαν, χωρίς καθόλου να εμποδίζεται από τα σταβάκια σκέλης του. Ήταν ασφαλώς το πιο αταίριαστο ζευγάρι του κόσμου και όπου παρουσιάζονταν μαζί προκαλούσαν ακράτητο γέλιο. Έγιναν ως τόσο άχωστοι σύντροφοι και πήγαιναν παντού μαζί.

Μια μέρα καθώς περπατούσαν στις όχθες του Τάμεσι, φύσηξε δυνατός άνεμος, σήκωσε τον Τζέφρεϊ ψηλά και τον έριξε πάνω σ' ένα δεντρούκι. Ο Τζέφρεϊ κρατήθηκε από ένα κλαδί και για κάμποσο ώρα κυματίει σαν σημαία στον άνεμο.

Ο Ουίλλιαμ, έτρεξε τότε, τον άρπαξε μέσα στη φούχτα του για να μην πέσει στο ποτάμι και για περισσότερη... ασφάλεια τον έφερε στην τόπη του! Όταν γύρισαν στα άγκυρα, ο Τζέφρεϊ, γεμάτος πίκρα και κακία για το μικροσκοπικό του σώμα, θέλησε να εκδικηθεί όλους τους... ύψηλούς ανθρώπους.

Έπιασε λοιπόν ένα γατάκι, το έβγαζε με το σπαθί του και τυλίχθηκε με το δέρμα του. Έτσι τυ-

λιγμένος γάθηκε, χωρίς να τον αντιληφθούν στην αίθουσα των επίσημων υποδομών και άρχισε να σχολιάζει τσουκτερά τους επισκέπτες. Ο Κάρολος ο Ι΄, αντί να τον τιμωρήσει, γέλασε με την καρδιά του. Τον είχε πάρει από καλό μάτι και τον άνεχταν ως γελωτοποιό. Όταν μάλιστα ο Τζέφρεϊ έγινε 20 ετών, ο Κάρολος, σ' ένα μεθύσι του, τον ώνόμασε Ιππότη. Ο Τζέφρεϊ, πήρε τον τίτλο του στα σοβαρά κι' έπαισε τον Κάρολο να τον τοποθετήσει ως λοχαγό στο βασιλικό Ιππικό. Δεν έλαβε βέβαια μέρος σε καμιά μάχη, μετέφερε όμως σε πολλές παραστάσεις.

Η ζωή αυτή ήταν ευχάριστη για τον Τζέφρεϊ. Από το 1644 όμως άρχισαν γι' αυτόν οι δυσάρεστες περιπέτειες: Ο Κάρολος τον έστειλε στη Γαλλία, για να συνοδεύσει στο Λονδίνο μια κυρία επί των τιμών για τη Βασιλίσσα. Όταν επέστρεψε ο Τζέφρεϊ, συνελήφθη από ληστές και πουλήθηκε έπειτα ως σκλάβος στην Τουρκία. Αργότερα εξηγορεύθηκε και γύρισε στην Αγγλία. Τότε παρουσιάστηκε και η απότομη ανάπτυξη του σώματός του που έφτασε να ξεπεράσει σε ύψος το ένα μέτρο. Ο Τζέφρεϊ την απέδιδε στην πολυφαγία που του έκαναν οι Τούρκοι.

Το 1654, ο Τζέφρεϊ ξεκίνησε για δεύτερη φορά για τη Γαλλία, ως ακόλουθος της Βασιλίσσης. Κατά τη διαδρομή του ταξιδιού, αντελήφθη ότι ένας ευγενής, ο Κρόφτε, του έδινε κοροϊδευτικές ματιές. Ο μικροσκοπικός αυτός άνθρωπος αισθάνθηκε τότε τον ανδρισμό του να εξεγείρεται κι' όταν έφτασαν στο Καλαί, είναι το θάρρος να καλέσει τον Κρόφτε σε μονομαχία. Είς απάντησιν, ο Κρόφτε τον κατάδεξε και του είπε περιποικτικά ότι θα δεχόταν να μονομαχήσει μαζί του, αν ανέβαινε σ' ένα άλογο. Ο Τζέφρεϊ έγινε τότε έξω φρενών. Προσποιήθηκε ότι θεώρησε το άστειο ως σοβαρό πρότασι. Ανέβηκε στο άλογο του, πυροβόλησε τον Κρόφτε και τον έριξε κάτω νεκρό. Ο Τζέφρεϊ εκδικήθηκε έτσι ως πραγματικός ιππότης, για την προσβολή που του έγινε.

Το περιστατικό όμως αυτό του στοίχισε ακριβά: Ο Κάρολος, που τότε συγχωρούσε όλα τα αστεία, δεν του συγχώρησε το μόνο σοβαρό πράγμα, που έκανε στη ζωή του: Τον έδιωξε λοιπόν από τα άγκυρα, και κατέταξε να τον φυλακίσουν.

Όταν εξέτισε την ποινή του ο Τζέφρεϊ, είχε γίνει σωματικό και ψυχικό οάκος. Αποσυρόθηκε σε μια έξοχη και πέρασε αρκετά χρόνια στην άφραεια. Στο τέλος όμως βαρέθηκε την ήσυχια της έξοχης και νοστάλησε την πολυθρόνη ζωής της πρωτεύουσας. Σε ηλικία 60 ετών γύρισε στο Λονδίνο και τότε έριξε σε μια έκδοτη νυκτερινή ζωή. Μέσα του έκοχλάζε το μίσος του για τους ανθρώπους και ιδιαίτερα για τον Κάρολο, που τον τιμωρήσε τόσο σκληρά. Συνελήφθη σε λίγον καιρό να συνωμοτήσει εναντίον του βασιλέως και ξαναορίστηκε στη φυλακή. Υστερα από τρία χρόνια του χαρίστηκε η ποινή, αλλά ήταν πιο άγονα: Μόλις βγήκε από τη φυλακή, σε ηλικία 63 ετών, έπληθε το μοιραίο κι' έτοιμάστηκε την κωμικοποιητική ζωή, του υναστικού αυτού στη Ιστορία μικροσκοπικού Ιππότη.

ΝΤ. Α. ΟΥΩΛΤΕΙ

Ένας θησαυρός πάνω σ' ένα φέρεμα

Κατά τη βάπτισι, του διαδόχου του θρόνου, η Μαρία των Μεδίκων φορούσε ένα φόρεμα στολισμένο με 32000 μαργαριτάρια και 3000 διαμάντια

Πουλιά που όγκανίζουν και γαγγ ζούν

Ένα κοτσούφι που... μιλάει 400 γλώσσες

Όλα τα πουλιά δεν είναι καλλίφωνα. Υπάρχουν μερικά που είναι εξαιρετικά κακόφωνα και άλλα που απομιμούνται με μεγάλη τέχνη τις φωνές άλλων ζώων ή πτηνών, διαλέγοντας, δυστυχώς, όχι τις καλύτερες ανάμεσα σ' αυτές.

Μια ξεχωριστή θέση μεταξύ αυτών κατέχει ο πολυγλώσσος κότσουφας της Λουιζιάνας, που έχει αποκληθεί το «πουλί με τις τεραστικές γλώσσες». Έχει το μέγεθος του δικού μας άηδονιού και απομιμείται όλες τις φωνές των πουλιών, από τις καθόριες νότες της τσίγκας ως τις στριγγές κραυγές του γυπτός.

Απομιμείται επίσης με εξαιρετική τέχνη το κελάδημα του άηδονιού, χωρίς όμως να μπορεί να μιλήσει στη μελαγχολική και περιπαθητική γλώσσα που έχει συνήθως το τρανιούδι του.

Προκειμένου, όμως, για το κελάδημα άλλων οδικών πτηνών, ο κότσουφας της Λουιζιάνας όχι μόνον το απομιμείται στην έντελεια, αλλά κατορθώνει να το κάνει πιο μελωδικό και πιο ώραιο.

Έχει, έξ' άλλου, την εκπληκτική Ικανότητα να απομιμείται τις φωνές όλων των ζώων που ζούν γύρω του. Οι κάτοικοι των αγροτικών περιοχών της Λουιζιάνας τον ακούν ξαφνικά, μέσα στη σιωπή της νύχτας, ν' απομιμείται πιστά το γαύγισμα του σκύλου, τη φωνή της αλεπούς, το «δεσε - κε - κέε» του βατράχου, το «κουκουρίκου» του πετεινού, το νιαούρισμα της γάτας, το «γρούτ - γρούτ» του γουρουνιού κλπ.

Απομιμείται επίσης τον ήχο που κάνει το πριόνι, το χαρακτηριστικό θόρυβο ενός μύλου, των τροχών ενός κάροου πάνω στο δρόμο, του ανοίγματος μιας πόρτας κλπ.

Ένα άλλο πουλί με περίεργη φωνή είναι η γιγαντιαία αλκυών της Αυστραλίας. Έχει το μέγεθος ενός κόρακος και το γράμμα των πτερυγών της είναι καστανό, με μερικά γαλάζια στίγματα.

Το τρανιούδι της αρχίζει με μερικές άγριοφωγάρες, που δυναμώνουν ολοένα και καταλήγουν σ' ένα ήχηροτατο γέλιο—μάλιστα, γέλιο!

Οι κάτοικοι των δασών της Αυστραλίας την αποκαλούν «ρολόγι των άπαικων», γιατί αναγγέλλει με τον χαρακτηριστικό τρόπο που αναφέραμε την ανατολή του ήλιου, το μεσημέρι και την έναρα της νύχτας. Οι φωνές της αντηχούν τότε σε πολύ μεγάλη απόσταση και αντικαθιστούν το ρολόγι για τους γεωργούς και τους κυνηγούς.

Η αλκυών της Αυστραλίας είναι επίσης ένας θαρραλέος και Ικανώτατος εξολοθρευτής των φιδιών. Αφού καταβάλει τον αντίπαλό της, τον κρατάει κάτω από τα πόδια της και αναγγέλλει το θρίαμβό της με μερικά σαρκαστικά γέλια.

Ένα άλλο πουλί με περίεργη φωνή είναι ο πικουίνος των νήσων Φάλλκλαντ και Μαλουίν. Οι φυσιολογικοί του έχουν αποκαλέσει «γαϊδαρο», γιατί, πραγματικά, όγκανίζει όπως το δυνάμμο τεταπόδο.

Το πουλί-καμπάνα αποτελεί μιαν άλλη ιδιοτοπία της φύσεως. Ζη στα βάθη της Γουιάνας και έχει το μέγεθος και το λευκό γράμμα του περιστέρου. Το αρσενικό έχει στο κεφάλι ένα είδος κέρατος, από το όποιον πέφτει ένας θύσανος τοιχών. Όταν τραγουδάει, ο θύσανος αυτός ανυψώνεται αυτόματα και μοιάζει σαν λοφέο. Μόλις όμως σταματήσει το τραγούδι του ο θύσανος πέφτει άμέσως και ξαναπαίρνει τη θέση που είχε πριν.

Αλλά ποιο είναι το τραγούδι αυτού του πουλιού; Είναι πολύ περίεργο, σι' αλήθεια! Στην αρχή, ακούγεται ένας είδος μεταλλικού τυμπανισμού, σαν άορατα χείρα να χτυπούν ανάλαφρα καμπάνες. Έπειτα, σιγά—σιγά, ο τυμπανισμός αυτός μεταβάλλεται σε μια ρυθμική και άρμονική κωδωνοκοουσία που θα την ήλυσαν οι καλύτεροι κωδωνοκοουσταί του Μεσαίωνα. Η κωδωνοκοουσία αυτή παρατείνεται πολλές φορές περισσότερο από μια ώρα και έπειτα σταματάει ξαφνικά.

Το πουλί αυτό δίνει συνήθως τις πρωτότυπες συνουσίες του τη νύχτα και γι' αυτό δεν είναι συμπαθές μεταξύ των Ιθαγενών της Γουιάνας, που ζυπνούν, ξαφνικά, ακούγοντας αυτή τη ρυθμική κωδωνοκοουσία και είναι υπονομευμένοι να πεινιμένον να τελειώση για να υπορέσουν να ξανακοιμηθούν.

Αγόρια ή Κορίτσια ΚΑΤΑ ΒΟΥΛΗΣΙΝ;

Ο αποφασιστικός ρόλος του άνδρος

γοντες συντελούν ώστε ένα παιδί να γεννηθεί αγόρι ή κορίτσι;

Για τον άμυθο στα μυστήρια της έπιστήμης ή διαφορά μεταξύ των δύο φύλων χαρακτηρίζεται από τη διαφορά μεταξύ των αντίστοιχων γεννητικών οργάνων, καθώς και από μερικά δευτερεύοντα διακριτικά γνωρίσματα (διαφορετικό πτέρωμα στα πουλιά, κέρατα στον κριο και το έλαφι, γενειάδα σε μερικά είδη πιθήκων και στον άνδρα κτλ.)

Αλλά για το βιολόγο, κάθε κύτταρο του οργανισμού, είτε αποτελεί μέρος της καρδιάς, είτε του έγκεφάλου, είτε των χεριών, είτε των όστων, φέρει πάνω του γραμμένο το φύλο του.

Το πρόβλημα, λοιπόν, της μεταβολής του φύλου δεν περιορίζεται σε μια απλή τροποποίηση των γεννητικών οργάνων. Είναι πολύπλοκότερο και απαιτεί μια ολοκληρωτική μεταβολή της θαυτερης συστάσεως του οργανισμού. Ποιοι είναι, όμως, οι παράγοντες που προσδιορίζουν το φύλο ενός ατόμου;

Όπως είναι γνωστόν, τα ζώα όντα προέρχονται από την ένωση δύο σεξουαλικών κυττάρων, του αρρενος και του θηλεως.

Τα σεξουαλικά κύτταρα περιέχουν, όμως μόνο το μισό αριθμό του κανονικού αριθμού χρωμοσωμάτων. Το σεξουαλικό αρσενικό κύτταρο προέρχεται από την διαίρεσι σε δύο ενός κυττάρου με κανονικό αριθμό χρωμοσωμάτων και το θηλυκό σεξουαλικό κύτταρο αποβάλλει στο εξωτερικό το ήμισυ του πυρήνα του με τον αντίστοιχο αριθμό χρωμοσωμάτων, κατά τη στιγμή της γονιμοποίησης του. Έτσι, το νέο κύτταρο που θ' αποτελεσθ από την ένωση των θα περιέχει τον κανονικό αριθμό χρωμοσωμάτων. Τα μισά απ' αυτά προέρχονται από το αρσενικό σεξουαλικό κύτταρο και τα άλλα μισά από το θηλυκό σεξουαλικό κύτταρο.

Όλα τα κύτταρα του σώματος του αρρενος έχουν ένα ευθύγραμμο χρωμόσωμα που κυρτοείται στο άκρον. Αντίθετα, στα χρωμοσώματα των θηλυκών κυττάρων, δεν υπάρχει αυτή η κυρτότητα. Οι βιολόγοι έχουν αποκαλέσει χρωμόσωμα Χ το ευθύγραμμο χρωμόσωμα που βρίσκεται απέναντι σ' ένα κυρτό χρωμόσωμα. Τα θηλυκά κύτταρα περιέχουν, λοιπόν, δύο χρωμοσώματα Χ, ενώ τα αρσενικά κύτταρα περιέχουν ένα μόνον.

Κατά την διαίρεσι, λοιπόν, ενός θηλυκού σεξουαλικού κυττάρου, καθένα από τα δύο μέρη του περιέχει ένα χρωμόσωμα Χ. Αντίθετα, από τη διαίρεσι ενός αρρενος σεξουαλικού κυττάρου προέρχονται δύο ημικύτταρα, από τα όποια το ένα περιέχει ένα χρωμόσωμα Χ και το άλλο δεν περιέχει καθόλου.

Έτσι, υπάρχει ένας μόνον τύπος θηλυκού αναπαραγωγικού κυττάρου, ενώ, αντίστοιχα υπάρχουν δύο τύποι αρρενικών αναπαραγωγικών κυττάρων.

Ας δούμε τώρα ποιοι είναι οι πιθανοί συνδυασμοί, στους όποιους μπορούν να καταλήξουν τα δύο αυτά κύτταρα, το αρσενικό και το θηλυκό, ενούμενα μεταξύ των.

α) Η ένωση ενός θηλυκού σεξουαλικού κυττάρου (που περιέχει πάντοτε ένα χρωμόσωμα Χ) με ένα αρσενικό σεξουαλικό κύτταρο, που περιέχει επίσης ένα χρωμόσωμα Χ, θα μας δώσει ένα κύτταρο που θα περιέχει δύο χρωμοσώματα Χ, δηλαδή τον τύπο, του θηλυκού σεξουαλικού κυττάρου. Το άτομο που θα γεννηθ θά είναι τότε θηλυκό.

6) Η ένωση ενός θηλυκού σεξουαλικού κυττάρου με ένα αρσενικό σεξουαλικό κύτταρο, που δεν περιέχει χρωμόσωμα Χ θα μας δώσει ένα κύτταρο που θα περιέχει ένα μόνο χρωμόσωμα Χ, δηλ. τον τύπο του αρσενικού σεξουαλικού κυττάρου. Το άτομο που θα γεννηθ θά είναι τότε αρσενικό.

Το φύλον του ατόμου που πρόκειται να γεννηθ εξαρτάται αποκλειστικά, λοιπόν, από το αν το θηλυκό κύτταρο από το όποιον θα γεννηθ θά γονιμοποιηθ από ένα αρσενικό κύτταρο που θα περιέχει ή δεν θα περιέχει χρωμόσωμα Χ. Όταν περιέχει ένα τέτοιο χρωμόσωμα, το νέον όν θα είναι θηλυκό. Στην αντίθετη περίπτωση θά είναι αρσενικό.

Συνεπώς, εκείνο που προσδιορίζει το φύλον του νέου όντος που πρόκειται να γεννηθ δεν είναι η γυναικεία, όπως έπίστευαν παλαιότερα, αλλά, ο άνδρας.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΟΜΑΛΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΜΙΑΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ. Οι δύο πρώτες εικόνες εμφανίζουν δύο πεταλούδες, μια αρσενική και μια θηλυκή, κανονικές. Η τρίτη εικόν δείχνει μια πεταλούδα που θα έπρεπε να είναι θηλυκή, αλλά που κατά την έναρα του σχηματισμού του έμβρυου, μέσα στο κύτταρο έχασε ένα χρωμόσωμα Χ. Γι' αυτό, το μισό κορμί της πήρε τη διαμόρφωσι του αρρενος και το άλλο μισό που θηλεως. Και, επειδή το σώμα του αρσενικού και της θηλυκιάς δεν έχουν το ίδιο μήκος, πήρε μια λοξοει προς το κάτω μέρος.

Το ζήτημα του φύλου του παιδιού που προέκυπει να γεννηθ εξακολουθεί ν' απασχολή πάντοτε τους έπιστήμονες.

Τα σκετικά πειράματα που έγιναν τελευταία στην Αμερική σε κουνέλια ώδηγησαν στα ακόλουθα συμπεράσματα:

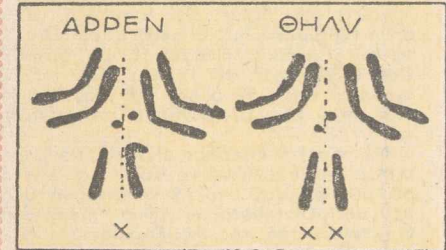
1) Όταν ο πατέρας είναι ύγιης και τρέφεται κανονικά αυξάνουν οι πιθανότητες γεννήσεως αρσενικών παιδιών.

2) Η έλλειψις ορισμένων βιταμινών και ιδίως της βιταμίνης Β αυξάνει τις πιθανότητες γεννήσεως θηλυκών παιδιών.

3) Η κοταχρασι των σεξουαλικών λειτουργιών εκ μέρους του άνδρος αυξάνει επίσης τάς πιθανότητες γεννήσεως θηλυκών παιδιών. Στο ίδιο αποτέλεσμα οδηγούν οι καταχρήσεις οινόπνευματος, καφέ κτλ.

Απομένει τώρα να εξακριβωθ με ποια μέσα θα μπορούσαμε α επηρεάσωμε τα σπερματοζώαρια είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κοτεύθυνσι. Τα πειράματα που έγιναν ως τώρα παρέχουν θετικές ελπίδες ότι και το ζήτημα αυτό θα λυθ Ικανοποιητικά σ' ένα προσεχές μέλλον.

Αλλά τι είναι το φύλον και ποιοι παρά-

ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΡΩΜΟΣΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΡΟΣΟΦΙΛΟΥ ΜΥΓΑΣ. Το θηλυκό κύτταρο χωριζόμενο στα δύο διεί δύο ημικύτταρα όμοια μεταξύ των. Αντίθετα το αρσενικό κύτταρο, χωριζόμενο στα δύο διεί δύο ημικύτταρα, από τα όποια το ένα περιέχει ένα χρωμόσωμα κυρτό. Οι βιολόγοι απέκλεσαν χρωμόσωμα Χ, το μη κυρτό χρωμόσωμα που είναι συμμετρικό προς το άλλο. Τα θηλυκά κύτταρα περιέχουν λοιπόν, δύο μη κυρτά χρωμοσώματα που διακρίνονται με το γράμμα Χ.

10ον Τότε το Συμβούλιο σκέφθηκε ότι θα μπορούσε να μάθη όλη την αλήθεια από τον Λόσκο, το δημοφιλές που είχε διαπαιδεύσει, πιθώντας απ' τη στέγη των φυλάκων. Διάταξε λοιπόν τα δονατά του να ανακαλύψουν το καταφύγιο του, έστω και ψάχνοντας ολόκληρο τον κόσμο, να τον πιάσουν με κάθε θυσία και να τον φέρουν στη Βενετία.

Δεν θα παρακολούθησες εδώ όλες τις σατανικές μηχανορραφίες των πρακτόρων του Συμβουλίου. Θα πούμε μόνον ότι μπόρεσαν να ανακαλύψουν τα ίχνη του Λόσκο, σε μια πόλη της Δαλματίας. Μια διαβολική γυναίκα κατόρθωσε να τον τραβήξει με τη γοητεία της επάνω σ' ένα πλοίο, όπου οι συνεργοί της τον περίμεναν για να τον δέσουν, να τον κλείσουν στο αμπάρι και να τον μεταφέρουν έτσι στη Βενετία.

Εκεί, τα βασανιστήρια τον ανάγκασαν να μιλήσει. Νικημένος απ' τον πόνο, πρόσφερε το όνομα που ζητούσαν οι δήμευοί του: — Αδελφή Μαρία!

Αμέσως ο Μέγας Ίεροεξεταστής διάταξε τους ανθρώπους του να φέρουν έμπρός του την μεγαλόψυχη μοναχή, που είχε αμείνωσει τη ζωή της στην ανακούφιση των συλακισμένων.

Όσο εκτελεσθή η διαταγή του, ζήτησε απ' το άσπιο τον ατομικό φάκελλο της αδελφής Μαρίας. Κανένα ένοχοποιητικό στοιχείο δεν υπήρχε. Μέρα σ' αυτόν. Καμιά καταγγελία εναντίον της δεν είχε πέσει ποτέ στο Στόμα του Λέοντος.

Ωστόσο, όταν ο Μέγας Ίεροεξεταστής είδε ότι η μοναχή εγόγγασε απ' το Παρίσι, είπε με το νου του:

«Η Γαλλία και πάλι!... Οι ένοχοι μας κατόρθωσαν να εισχωρήσουν παντού! Ο Γάλλος Πρέσβυς μεταγέρθηκε αυτή τη γυναίκα, για να φτάσει μέσα στις φυλάκες του Κράτους... Πρέπει να εξασφαλίσουμε τις αποδείξεις, κι' έπειτα να δοσώμεν αδιάτακτα! Ο Δόγης διατάζει, φοβάται τον πόλεμο. Δεν σκέπτεται όμως ότι, εξακολουθώντας έτσι θα είμαστε ναυόνοι... Ο λαός θα εξεγερθεί ποτισμένος απ' τις καινούριες γαλλικές ιδέες και θα διαλύσει την Κυβέρνησή μας!»

Σκέφθηκε μερικά στιγμές κι' έπειτα πρόσθεσε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του: — Εύτυχως, έχουμε να κάνουμε με μια γυναίκα, η οποία δεν θα μπορέσει ν' αντέξει, και θα μιλήσει επί τέλους! Όταν θα έγωμε έτσι στα χείρα μας τις αποδείξεις, θα κατηγορούσαμε φανερά τη Γαλλία, έμπρός σε όλον τον κόσμο για τις μηχανορραφίες και τα εγκλήματα που διοργανώνει μέσα στο κράτος μας!

Εγώ έκανα αυτές τις σκέψεις, μια κατα-

πακή άνοιξε άθροονα έμπρός στο γραφείο του. Και πήδησε έξω, σαν να τον είχε τινάξει κάποιο άδραστο ελατήριο, ο προσωπίδοφορος άπεσταλμένος, που είχε φέρει πρό ολίγου για την σύλληψη της αδελφής Μαρίας.

Ήταν λαχανιασμένος απ' το τρέξιμο. Η έκφρασή του έδειχνε ότι είχε συμβεί κάτι πολύ σοβαρό...

— Τι τρέχει; ρώτησε με κάποια άησυχία ο Μέγας Ίεροεξεταστής. Πού είναι η μοναχή; Γιατί δεν την έφερες μαζί σου, όπως σε είχα διατάξει;

— Εξοχώτατε!... Δεν φταίω! δικαιο-λογηθήκα ο προσωπίδοφορος. Εγώ έκαμα το καθήκον μου... Μόλις με διατάξατε, έτρεξα στο μοναστήρι της. Άλλα δεν την βρήκα εκεί. Οι καλόγηρες μου είπαν ότι είχε φύγει πρό μιας ώρας... Δεν τις πίστεψα, βέβαια. Έβαλα τους ανθρώπους μου να ψάξουν ολόκληρο το μοναστήρι. Άλλα η ήγουμένη δεν βρέθηκε πουθενά. Είχε εξαφανισθή!

Ο Μέγας Ίεροεξεταστής πήδησε όρθιος. Φαίνονταν καθαρά ότι η είδηση αυτή τον άναστατώνει. Είχε χάσει το σπουδαιότερο όπλο του για τον άγώνα του εναντίον του προεσβετού της Γαλλίας...

— Μά πως προειδοποιήθηκε ότι θα την ζητούσαμε;... ψιθύρισε. Πρέπει να υπάρχει εδώ μέσα κάποιος, που προσίδει στους ένοχους μας κάθε σενάριο ή ενέγεια μας!

Εκτύπησε τον άπεισταλιμένο του με ατιμία διαπεραστική και άπειλητική. Και πρόσθεσε, αθροώνοντας τις λέξεις του μια-μία:

— Εσύ μόνον ήξερες τη διαταγή της σύλληψης της μοναχής. Πρέπει να συμπεράνω ότι μας έπροδοώρες;

— Ω, εξοχώτατε! Κι' αν άκούη το ήθελα, δεν θα μπορούσα να το κάμω, άπάντησε εκείνος.

— Γιατί;

— Όταν μου δίνετε την διαταγή της σύλληψης της, η ήγουμένη έτοιμαζόταν κι' όλας να φύγη με μια γόνδολα με έξη κουπιά.

— Μια γόνδολα; Πώς είχε βοήθει εκεί;

— Μυστήριο! Δεν υπόρεσα να το εξά-

ΜΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η γνωστή Αμερικανίδα δημοσιογράφος Χάππερ ώρνάνωσε έσχατως στο Χόλλυγουντ μια μεγάλη φιλανθρωπική γιορτή στην οποία έλαβαν μέρος όλοι σχεδόν οι «άστερες». Κατά τη διάρκεια της γιορτής αυτής η γνωστή «Βενετίττα» της όθνης Έσθερ Ουίλλιαμς δέχθηκε να βγάλει το φρεμά της και το παπούτσι της και να παρουσιάσει μ' ένα όλοχρυσό μαγιό αντί του ποσού των 1.500 δολαρίων, που έδωσε ένας θαυμαστής της ύπερ ένος Ιατρικού ιδρυμάτος για την περίθαλψη των τυφλών παιδιών.

κοιθώσω... Έτομοκοάτησα ώστόσο τις καλόγηρες, κι' έμαθα έτσι τα έξης: Μια ώρα πριν φτάσω με τους συντρόφους μου στο μοναστήρι, είχε παρουσιασθή κάποιος άγνωστος τους νέος, με μια γόνδολα με έξη κουπιά, που είχε ζητήσει να μιλήσει ιδιαιτέρως με την ήγουμένη. Μετά τη συνουιλία τους, η αδελφή Μαρία φάνηκε καταταραγμένη και δήλωσε σε όλες ότι θα έφευγε άμέσως, γιατί άνώτερες διαταγές την καλούσαν σε μια άλλη πόλη. Πρόσθεσε ότι την περίμενε στο κανάλι του Μέστρε ένα άμαξι με δυό γερά άλογα, για να την πιάσει το νηγορόδεμο στο Μιλάνο. Οι καλόγηρες την βοήθησαν να έτοιμάσει βιαστικά τα πιά αναγκαία πράγματα της. Έπειτα, αφού φίλησε νύχθονα όλες τις μοναχές, έμπηκε στη γόνδολα, η οποία ξεκίνησε άμέσως πρός το Μέστρε... Αυτά μόνον ήξεραν να μου πουν οι καλόγηρες και είμαι βέβαιος ότι δεν με νέλασαν.

Πάλι η Γαλλική Πρεσβεία, ψιθύρισε ο Μέγας Ίεροεξεταστής. Αυτή άσφαλώς, άνακατέθηκε και πάλι! Συλλογιόθηκε λίγο, κύτταξε το ρολόγι του και είπε:

— Η αδελφή Μαρία δεν θα έχη φτάσει άκόμη στο Μέστρε... Έπειτα, θα χρειασθή ένα γονικό δίστημα, για να βγεί απ' τη γόνδολα και να ανέβει στο άμαξι... Δεν έχει γαθή λοιπόν κάθε έλπιδα!

Έπίσης άμέσως τέσσερα κουπιά, που ύπληχαν επάνω στο τραπέζι του, λίγες στιγμές άργότερα βοίσκονταν έμπρός του άλλοι τέσσερες προσωπίδοφοροί.

— Θα σας έμπιστευθώ μια λεπτή άποστολή, σπουδαιότητα για την κυβερνήσή μας, τους είπε. Αν έπιτύχετε, θα άνταμειωθήτε. Αν άμειλήσετε το καθήκον σας θα τιμωρηθήτε παραδειγματικά.

Πάστε την νηγορόδεση γόνδολα και πηγαίνετε μ' αυτήν στον κρατικό σταθμό των άλόνων που βρίσκεται πρός το μέρος του Μέστρε. Ζητήστε άλογα απ' εκεί και ξεκινήστε καλπάζοντας πρός την Πάδοβα, γοώις να γάσετε ούτε στιγμή. Μη σταματήσετε καθόλου, πριν φτάσετε εν' άμαξι με δυό άλογα. Αν τρέξετε καλά, θα το προλάβετε πριν από την Πάδοβα.

Μέσα στο άμαξι αυτό, θα βρίσκεται μια μοναχή που επεχείρησε να μας ξεφυγή. Αναγκαστέ την να νυρίση πίσω με το ίδιο μέσον κι' έπειτα με τη γόνδολα που θα περιμένει το νυρισμό σας. Αν βοηθή έμπόδια, μεταχειρισθήτε έλεύθερα τα όπλα σας... Πάντως, ένωμά να μού φέρετε την γυναίκα αυτή ζωντανή.

Πώς όμως είχε υπορέσει η αδελφή Μαρία να πληροφορηθή τις διαταγές του Ίεροεξεταστή και να έπιχειρήσει να διαπτεύσει;

Όπως το Συμβούλιο των Τοιών είχε άπλωμένο παντού ένα τέλειό δικτύο κατασκοπείας το ίδιο έκανε και η Γαλλική Πρεσβεία για να παρακολουθή κάθε ένενοια του Συμβουλίου.

Έτσι, ο Πρέσβυς είχε μάθει άμέσως τη σύλληψη του Λόσκο και την μεταφορά του στη Βενετία. Κατάλαβε άμέσως ότι ο άνθρωπος αυτός δεν θα είχε το θάρρος να αντέξει στα βασανιστήρια κι' ότι θα όμολογούσε όσα ήξερε. Δεν υπορούσε να δώσει στο Συμβούλιο θετικές άποδείξεις κατά της Γαλλικής Πρεσβείας, έφ' όσον δεν είχε έλθει ποτέ σε έπαση μαζί της. Δεν βανέωνε όμως το όνομα της αδελφής Μαρίας, που είχε μεσολαβήσει στην ύπόθεσι αυτή.

Να γιατί ο Πρέσβυς είχε ειδοποιήσει άμέσως την ήγουμένη να φύγη και είχε θέσει στη διάθεσή της τα μεταφορικά μέσα που χρειάζονταν για ν' αυτό. Άφού έφθανε στα σύνορα της Λομβαρδίας, τα όποια δεν άπειχαν πολύ από το Μέστρε — δεν θα δίετονε πιά κανένα κίνδυνο.

Όταν όμως το άμαξι της μοναχής πλησίαζε στην Πάδοβα, φάνηκαν στην άκρη του δρόμου οι καθάλασδες που το κυνηγούσαν. Ο άμαξας άναγνώρισε την να-ρακτοριστική μούρη στολή τους και αστόνωςε δυνατότερα τα άλογά του.

Το άμαξι έμπηκε στο πρώτο προάστειο της Πάδοβας νύχνοσο σαν άστραπή. Πίσω του έφτασαν οι άνθρωποι του Συμβουλίου. Ο άργηός τους κατάλαβε άμέσως ότι αν το παρακολουθούσαν στο λαβύρινθο των στενών δρόμων της πόλεως,

κινδύνευαν να χάσουν όριστικά τα ίχνη του. Διάταξε λοιπόν τους συντρόφους του να διασχίσουν την πόλη, άκολουθώντας τον συντομότερο δρόμο, και να περιμένουν στην άλλη άκρη της.

Είχε σκεφθή ότι το άμαξι θα έκανε μερικούς γύρους μέσα στην πόλη, για να χαθούν τα ίχνη του, κι' έτσι θα καθυστερούσε λίγο. Πραγματικά, δεν είχε φανή άκόμη, όταν οι άστυνομικοί έφτασαν στο μέρος, όπου θα το περίμεναν.

Η τύχη τους βοήθησε: Βρήκαν εκεί μερικούς κορούς δένδρων. Τους έβαλαν άμέσως κατά πλάτος του δρόμου και έφραξαν το πέρασμά.

Έτσι, όταν έφτασε το άμαξι, σε λίγα λεπτά της ώρας, άναγκασθηκε να σταματήσει. Τότε οι άστυνομικοί, που είχαν κορυφή εκεί γύρω, όμωσαν, το περικύκλωσαν, πέταξαν κάτω τον άμαξα και το συνοδό του και έδεσαν γερά την αδελφή Μαρία, έτσι ώστε να μη υπορή να κινή την ελαχίστη κίνηση. Εκείνη είχε γίνει κατά-χλωπη, σαν πεθαμένη. Δεν επεχείρησε όμως καθόλου ν' άντισταθή, έροντας ότι θα ήταν μάταιο. Σήκωσε μόνον τα μάτια της πρός τον ουρανό, ζητώντας από τον Θεό το θάρρος ν' αντέξει στις καινούριες δοκιμασίες της.

Ένας από τους άστυνομικούς πήρε τη θέση του άμαξας. Και το άμαξι έναγώνισε πρός τη Βενετία, συνοδούμενο απ' τους ύπόλοιπους καθάλασδες.

Πριν βραδυάσει, η αδελφή Μαρία βοίσκονταν έμπρός στο Μεγάλο Ίεροεξεταστή, στο γραφείο του. Εκείνος έσάπτισε και τσαχόνησε συγχρόνως. Βλέποντας την έκφραση της άξιοπρέπειας και της σταθερότητας, που ύπληχε στο εύγενικό πρόσωπό της.

«Καταλαβαίνω ότι θα κοπιάσωμε άσχετά! — συλλογιόθηκε. — Έχουμε όμως τα μέσα να την αναγκάσωμε στο τέλος να μιλήσει...»

Κι' έριξε μια ματιά πρός τη διπλανή αίθουσα των βασανιστηρίων. Έπειτα γύρισε πρός την ήγουμένη, προσπαθώντας να νυμεγάσει με προστατευτικό ύφος. — Θέλω να σας φερώ ίπποτικά, είπε, πρώτον γιατί είσθε γυναίκα, και δεύτερον για το ιερό σήμα σας.

Διάταξε τους ανθρώπους του να την λύσουν, και πρόσθεσε κατόπιν με γλυκειά φωνή:

— Ξέρετε γιατί σας συνέλαβαν και σας έφεραν εδώ;

— Όχι, άλλα το φαντάζομαι, άπάντησε εκείνη. Έπειδή συνέτελεσα όσο υπορούσα στην άπελευθέρωση ένος άδωου και στον θρίαμβο της αληθινής Δικαιοσύνης.

Μπορούμε να σας συγχωρώμε για τη προάσι σας αφού την έκάματε με καλή πίστη και με πεποίθηση στην άθωότητα αυτού του ανθρώπου. Υπάρχουν όμως σοβαρώτατοι λόγοι, που επιβάλλουν να μάθουμε λεπτομερώς όλην την όργάνωσι για τη διαπτεύσι ένος προδότη.

— Ποιά όργάνωσι; διέκωψε η αδελφή Μαρία. Εγώ έκαμα άπλώς ότι μού υπάγορευε η καρδιά μου και η φωνή του Θεού. Δεν με διάταξε κανείς, δεν είχα κανένα συνένοχο.

— Και ο Λόσκο; Και οι άνθρωποι που πήδησαν απ' τη στέγη των φυλάκων; Δεν ήξεραν τίποτε για το σενάριο σας; Δεν είχαν μιλήσει ποτέ μαζί σας;

— Όχι! Βεβαίως η ήγουμένη. Δεν καταλαβαίνω τι ένοείτε... Εγώ έπληγα άπλώς στον άδωο φυλακισμένο, ότι του χρειζόταν για την άπελευθέρωσι του, και έπέτυχα να εξασφαλίσω την άπαραίτητη συνδρομή του δεσμοφύλακος.

— Θέλετε να με πείσετε ότι ένας άνθρωπος τιποτένος, σαν τον Λόσκο, δέχθηκε να σας βοηθήσει από καλωσύνη μόνον, ή γιατί συγκινήθηκε από τα όρατά σας; — για: Μόνον το γουσάφι είχε τη δύναμη να τον κάνει να ομολογούσε!

— Χουσάφι; Ξέρετε πολύ καλά ότι δεν ύπάρχει τέτοιο πράγμα στα μοναστήρια μας...

— Άκριβώς γι' αυτό, θέλω να μάθω ποιος σας το έδωσε. Μήπως η Γαλλική Πρεσβεία;

— Δεν γνωρίζω καν τον πρέσβυ της Γαλλίας!

— Μά νομίζετε λοιπόν ότι δεν έφουμε τις σατανικές μηχανορραφίες της Πρεσβείας αυτές εναντίον της Κυβερνήσεώς μας;... Η γαλλική καταγωγή σας σας έσπαρψε ν' άνακατευθήτε σ' αυτές, ξεχνώντας τα καθήκοντα που σας επέβαλλε το ιερό σας ένδυμα.

— Δεν καταλαβαίνω τί μού λέτε. Και δεν έχω να δώσω λογαριασμό των πράξεών μου, παρό μόνον στον Θεό.

— Ο Θεός όμως πρέπει να σας έδίδαξε να σέβεσθε τους νόμους των ανθρώπων.

— Όχι, όταν οι νόμοι αυτοί είναι άδικοι και βάρβαροι, και υποβάλλουν άθωα θύματα σε σκληρά μαρτύρια, για πολιτικούς λόγους.

— Καταλαβαίνω ότι σας χρειάζεται ένα μαθηματάκι για να σωφρονισθήτε! δήλωσε ο Μέγας Ίεροεξεταστής, με ύποκοιτική συμφορία. Δεν φταίω εγώ, αν φανώ άύστητος. Αφού δεν θέλετε να μιλήσετε, να όμολογήσετε την συνεργασία σας με τη Γαλλική Πρεσβεία...

— Πώς να όμολογήσω κάτι που δεν είναι αλήθεια;

— Λέτε ψέματα! Ξέρετε πολύ καλά ποιος και γιατί διωγνόμωσε αυτή τη διαπτεύσι ένος προδότη. Κατέχετε άποδείξεις θετικές εναντίον της Γαλλικής Πρεσβείας. Η Δημοκρατία μας τις χρειάζεται, για την άμυνά της. Θα μάτε τις δώσετε λοιπόν, με το καλό ή διά της βίας!

Ο Ίεροεξεταστής γύρισε στρίς δυό ανθρώπους του, που τού είχαν φέρει την μοναχή, και διάταξε:

— Δώστε τριάντα ραβδισμούς σ' αυτή τη γυναίκα. Έτσι, θα γίνει ίσως λογικώτερη...

Εκείνη δεν περίμεναν να τους το ξαναπεί. Ένωιωσαν μια σαδιστική ήδονη, στη σκέψη ότι θα ξεγυμνώσαν το ώρσιο εκείνο γυναίκε κομμάκι, ότι θα το έκαναν να σπαράζει απ' τον πόνο...

Τράβηξαν τη μοναχή στην αίθουσα των βασανιστηρίων, γεμάτη από φοιικά και διαβολικά σύνορα, σίδερα, ταινίες, λουριά, τροχούς, φωτίες, παράξενα μηχανήματα που έσχιζαν τις σάρκες κι' έπαζαν τα κόκκαλα, για ν' άπορπάσουν ένα μυστικό, άνυπαρκτο ως επί το πλείστον...

Ο Μέγας Ίεροεξεταστής τους άκολούθησε.

Οι δυό δήμευοί έγδυσαν την μοναχή ως τη μέση κι' άρχισαν να την μαστιγώνουν. Το άσπρο και λεπτό δέρμα της αλύκαώθηκε από κόκκινες γραμμές. Άλλά τα χείλη της δεν άνοιξαν... Μόνο, σε κάθε γτύπνυα σήκωνε τα μάτια της ψηλά, σαν να προσευχόταν στο Θεό.

Στον τριακοστό ραβδισμό, ο Μέγας Ίεροεξεταστής γύρισε και τη ρώτησε με ειρωνεία:

— Δεν σας φάνηκε; Δεν άποφασίζετε να μιλήσετε άκούη;

— Ποτέ! πρόσθεσε εκείνη ύπερήφανα.

— Ας μεταχειρισθώμε λοιπόν ένα πειστικώτερο έπιχείρημα...

— Δρόμο και καθήκαμε! Έρχεται από το Κάιρο!

Οι δήμευοί κατάλαβαν άμέσως, Σήκωσαν τη νέα γυναίκα, την έκάθισαν σ' ένα έιδοσ έύλινου άλόγου και κοέμασαν μενάλια Βάση στα χείρα και στα πόδια της.

Η δυστυγισμένη μοναχή, με το πρόσωπο άλλοιωμένο απ' τον πόνο, κατέβαλλε ύπεράνθρωπες προσπάθειες για ν' αντέξει στο μαρτύριο. Ο Μέγας Ίεροεξεταστής την κύτταζε ειωονικά και τη ρωτούσε κάθε τόσο:

— Δεν θα όμολογήσετε; Μιλήστε, και θα τελειώσουν όλα... θα είσθε έλεύθερη! Άλλά η νέα γυναίκα συγκέτωανε όλες τις δυνάμεις της, για ν' άπάντησε, με φωνή που φαίνονταν σαν όργχος έτοιμοθνατόνυ.

— Ποτέ!... Ποτέ!...

Το μαρτύριο κράτησε πολλή ώρα. Έπί τέλους, οι δήμευοί είπαν στον Μεγάλο Ίεροεξεταστή:

— Δεν άντέχει περισσότερο! Θα πεθάνει.

— Όχι, όχι, θέλω να ζήσει! φώναξε εκείνος. Την θέλω ζωντανή, ως ότου μιλήσει και μού δώσει τις άποδείξεις που χρειάζονται.

Διάταξε να την κατεβάσουν απ' το έύλινο άλογο και να της δώσουν ένα τονωτικό ποτό, για να συνέλθει.

Έπειτα, έμπρός στη σταθερή άρνησή της να μιλήσει, οι δήμευοί την ύπέβαλαν σε άλλα βασανιστήρια, το ένα άγριώτερο απ' το άλλο. Το βασανισμένο σώμα της πέρασε απ' όλα τα στάδια του πόνου, χωρίς να λυγίση ή ψυχή της.

Ο Μέγας Ίεροεξεταστής είχε κυριευθή από αληθινή μαγιά. Βλέποντας την άπίστευτη έκείνη άντίσταση, Κι' έδινε κάθε φορά διαταγή στους ανθρώπους του να εξακολουθήσουν...

Στο τέλος, η αδελφή Μαρία θα ξεψυχούσε από τα βασανιστήρια, αν δεν συνέβαινε έξαφνα κάτι άπρόοπτο: Άκούσθηκε δηλαδή απ' έξω, από μακριά, μια άηχοβήλη που προχωρούσε πρός το κίτρο της πόλεως, δυναμώνοντας διαρκώς...

— Τί τρέχει;... ρώτησε ο Μεγάλος Ίεροεξεταστής.

Οι δυό δήμευοί άφίνοντας για μια στιγμή το θύμα τους τον κύτταξαν με άπορία και περιέργεια.

Ο θόρυβος πλησίαζε διαρκώς. Άκουγότανσαν τώρα καθαρά δυνατές φωνές:

— Θάνατος!... Θάνατος!...

Ο Ίεροεξεταστής έτρεξε στο παράθυρο, που έβλεπε πρός την πλατεία του Αγίου Μάρκου, και φώναξε:

— Πώς! Κι' άλλη επανάσταση; Δεν έφτασε λοιπόν σ' αυτούς τους παληανθρώπους που πάλεψαν μάταια, τις τελευταίες ήμέρες, και είχαν τόσους νεκρούς; Κάνουν καινούρια δοκίμια! Θα τους τιμωρώσωμε λοιπόν και πάλι, με τέτοιο σκληρό τρόπο, ώστε να βάλουν αυτιά για πάντα!

Εδώσε διαταγή στους ανθρώπους του ν' άφίσουν για λίγο τη μοναχή και να τρέξουν να κλείσουν όλα τα παραθυράκια, για να μη σπάσει ο όλοςος τα τείχη.

πειτα πέρασε βιαστικά στο γραφείο του, για να καλέσει τα δόγματα του.
Η αδελφή Μαρία έβρινε μόνιμη. Έπεσε τότε γονατιστή κι' ευχαρίστησε το Θεό, που της είχε δώσει την δύναμη ν' αντέξει στην τρομερή δοκιμασία.
Ένοιωσε ότι κι' ο άσυνήθιστος έκεινος θόρυβος, που είχε έσοει να διακόψει τ' αμαρτωρία της ήταν κι' αυτός μια εκδήλωση της θελήσεως του Θεού...

ΙΣΤ'

Η επανάσταση είχε φουντώσει. Τα πρώτα κύματα του λαού έφταναν στην πλατεία του Αγίου Μάρκου, με το σκοπό να κυριεύσουν το Δογικό Μέγαρο.

Είχαν γίνει κι' άλλοτε τέτοιες απόπειρες. Πάντοτε όμως η αστυνομία είχε καταπνίξει την εξέγερση κι' είχε πιάσει καρπιν όλους τους αρχηγούς. Οι φυλακές είχαν γεμίσει πια από τους «ένοχους της Δημοκρατίας», που περιέμεναν την παραδειγματική καταδίκη τους.

Ωστόσο, όλα τα ατύχημα έκεινα μετά, την άλλη μέρα ξανάρχιζαν οι ταραχές.

Αυτή τη φορά, η επανάσταση είχε πάρει ανησυχητικές διαστάσεις. Είχε λάβει μέγεθος ολόκληρος σχεδόν ο λαός της Βενετίας. Όλοι καταλάβαιναν ότι έπρεπε να φτάσουν πια ως το τέλος, αλλιώς η κυβέρνηση θα έλαμβανε και πάλι μέτρα σκληρά και δεν θα διατάζε να μεταβάλει την πόλη σ' ένα άπέραντο νεκροταφείο...

Η Γαλλική Προεδρία είχε φροντίσει να διοργανώσει και να εξοπλίσει τους επαναστάτες. Ο γενικός αρχηγός της στάσεως ήταν ο ιππότης Μπελλάρο, και είχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του σ' ένα μέγαρο κοντά στην Προεδρία.

Έπρεπε τώρα να καταληφθεί, με κάθε τρόπο, το παλάτι του Δόγη, όπου βρισκόταν ο έγκεινος της Δημοκρατίας. Αλλά, θα πήγαινε και πάλι χαμένη κάθε θυσία, κάθε προσπάθεια, κάθε αίματινοχυσία.

Ο Μπελλάρο είχε καταστρώσει ένα στρατηγικό σχέδιο εξυμνήτο: Ένώ ο δόλος θα πολιορκούσε το μέγαρο του Δόγη και θα απασχολούσε τους υπερασπιστές του, μια ομάδα από τους τολμηρότερους και αποφασιστικότερους επαναστάτες θα εισχωρούσε στις φυλακές, θα απελευθέρωνε τους φυλακισμένους, κι' από εκεί θα έμπαινε εύκολα στο Δογικό Μέγαρο, περνώντας από τη Γέφυρα των Στεφανιών, που συνέδεε τα δυο κτίρια.

Το σχέδιο αυτό επέτυχε λαμπρά. Όταν ο Μέγας Έροεζεταστής ειδοποιήθηκε ότι έφταναν οι ένοχοι του από τον δρόμο αυτό, έχλωμισε, ταραχτηκε, έμεινε συλλογισμένος. Έπειτα όμως, σαν να του είχε έλθει κάποια διαβολική ιδέα, είπε, άνωστικόντας τους άδους του:

— Άς έλθουν! Δεν πρόκειται να κατορθώσουν τίποτε... Μόνον που θα μας βοηθήσουν ν' ανακαλύψουμε τους άληθινους αρχηγούς των και τους σκοπούς των, για να υποθέσουμε έπειτα να τους χτυπήσουμε αποτελεσματικότερα... Έλάτε μαζί μου!

Άνοιξε μια κρυφή πόρτα, πέρασε από διάφορους στενούς διαδρόμους, κατέβηκε μυστικές σκάλες κι' έφτασε σ' ένα είδος κυκλικού δωματίου, με γονόρους τοίχους και με πόρτα σιδηρόφορακτη. Ήταν το τελευταίο καταφύγιο της Κυβερνήσεως της Δημοκρατίας ένα άληθινό μικρό φρούριο, κρυμμένο στην καρδιά του μεγάρου.

— Έδώ μέσα πρέπει να μαζευθούν όλα τα μέλη της κυβερνήσεως και όλοι οι υπερασπιστάι της, είπε ο Μέγας Έροεζεταστής. Οι τοίχοι κι' η πόρτα αυτή μας παρέχουν ασφάλεια για μερικές ημέρες. Έν τώ μεταξύ, θα έχουν αλλάξει τα γεγονότα...

Έγραψε μερικές διαταγές. Έπηρε, έπειτα από ένα νοσητικό διάστημα, κρυμμένο μέσα στον τοίχο, μια μεγάλη ποσότητα χρημάτων και κοσμημάτων. Τα έδωσε όλο σ' ένα υιοστάμενο του και του είπε:

— Φύλαξε τα καλά αυτά, Καλκάρ. Θα χρησιμοποιήσουν για τη σωτηρία της Δημοκρατίας. Αυτές οι έγγραφες διαταγές προσορίζονται για σένα και για τους άλλους, που θα σε βοηθήσουν στο έργο σου...

«Φύγε, άπ' την κρυφή πόρτα του μεγάρου. Άπ' εκεί, δεν θα σε έδη και δεν θα σ' ένοχλήσει κανείς. Προετοιμά-

σε έπειτα όλη την ημέρα το σενέδιό μου, και βάλε το σέ έσφαμονή τη νύχτα. Θα έδης ότι δεν θα αποτύχη!

★

Οι καμπάνες όλων των εκκλησιών της Βενετίας χτυπούσαν άδιάκοπα, καλώντας το λαό. Η επανάσταση έδρασε σ' ολόκληρη την πόλη.

Η κυβέρνηση δεν είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στο στρατό και στο ναυτικό, που είχαν έπίσης έπηρεασθεί από το ρεύμα των καινούργιων φιλελευθέρων ιδεών. Φοβόταν ότι οι στρατιώτες, ναύτες και αξιωματικοί θα ένωσαν με άλλων με τους επαναστάτες. Αν λάβαιναν διαταγή να τους χτυπήσουν, Γι' αυτό είχε αποφασίσει να αντιμετώπιση την εξέγερση με την αστυνομία μόνον.

Ο Μέγας Έροεζεταστής έλιπιζε πολύ στην έπιτυχία του σενέδιου του, που είχε έμπιστευθεί την εκτέλεση του στον Καλκάρ.

Οι επαναστάται, που είχαν υπή από τις φυλακές, πλημμύρισαν γρήγορα το Δογικό Μέγαρο. Μερικοί από αυτούς έφτασαν στην αίθουσα των βασιανιστηρίων, όπου βρισκόταν ακόμη η αδελφή Μαρία, αιδυμένη, μισοπεθαμένη, άληθινό άγαλμα του πόνου...

Ένας νέος έπεσε γονατιστός έμπρός της, έπηρε τα χέρια της και τη φίλησε εύλαδικά. Ένώ από τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα γάλας κι' εύγνωμύνης. Όλοι σώπασαν, συγκινημένοι από τη δραματική αυτή σκηνή.

— Ευχαριστώ! Ευχαριστώ, αδελφή Μαρία! υπόθε μόνον να προσέδη ο νέος.

— Ευχαριστήστε τον Έψιστο! απάντησε η μοναχή. μ' ένα χαμόγελο γλυκό και πνευμένο.

Έσπυρε έπειτα στο ατί του και του ψιθύρισε:

— Σκεφθήτε, Γουάιν, ότι η αγαπημένη σας Ζανέττα λαχταρά για σας!

— Η θέσις μου είναι εδώ, φώναξε ο νέος πηδώντας βόθιος, έδώ όπου θα πολεμήσω για τη σωτηρία της πατρίδος μου! Έπειτα θάρρη η σειρά της Ζανέττας...

— Κάμετέ το για μένα! έπέμεινε η μοναχή.

ΤΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΕΝΟΣ «ΑΣΤΕΡΟΣ»

Μια από τις πιο έκκεντρικές «βενετικές» του Χόλλυγουντ είναι ασφαλώς η Έλλα Ραίνις. Η καινούργια αυτή «στάρ» διατηρεί από τη... βρεφική ηλικία της το ίδιο χτένισμα όπως βλέπετε στις δυο εικόνες μας. Η Έλλα Ραίνις πιστεύει ότι η «φράντζα» αυτή των μαλλιών στο μέτωπο της φέρνει «γούρι» και γι' αυτό έπι 26 χρόνια δεν άλλαξε ούτε μια φορά το χτένισμά της.

κακή. Έχουμε υποφέρει άκορετά. Έχουμε προσφέρει τόσα στον άνδρα!...

— Ένας Γουάιν δεν έγκαταλείπει ποτέ το καθήκον του, στην κρίσιμότερη στιγμή!

— Μα όλα έχουν τελειώσει πια. Οι φίλοι σας έχουν κυριεύσει το μέγαρο. Σέ λίγο, θα έχουν στα χέρια τους τους άναξίους αρχόντες της Δημοκρατίας... Τιποτε δεν σας έμποδίζει να χαρίσετε λίγη άκακούφισή στη γυναίκα σας, που θα άγωνιέ έξορτας ότι γίνεται έδώ... Πάρτε κι' έμένα μαζί σας, στο σπίτι σας, για να σκουπίσω τα δάκρυα γάλας της Ζανέττας σας. Θα άνταμειφθώ έτσι για τα μαρτύρια που πέρασα!...

Δεν σκέφτηκε πόσο βασιανίζεται, περιμένοντας σας! Δεν συλλογίστηκε πόσο σας άνοπα! Γιατί να την κάνετε ακόμη να υποφέρει!...

Η έπιμονή της αδελφής Μαρίας έπεισε έπι τέλους τον Γουάιν. Η μοναχή τον έπηρε από το χέρι, σαν παιδί, και τον άδηγησε προς την πόρτα, ενώ το πλήθος παραμέριζε με σεβασμό, για να τους άφιση να περάσουν.

Αμέσως κατόπιν, οι επαναστάτες άρχισαν να καταστρέφουν, ό,τι βρισκόταν μέσα στην αίθουσα των βασιανιστηρίων. Έσπάζαν όλα εκείνα τα φοικτά δόγματα, τα πετούσαν από τα παράθυρα στην πλατεία, όπου ο όχλος τα υποδεχόταν με θριαμβευτικές φωνές. Αυτή ήταν πραγματικά η θετικώτερη ένδειξη ότι ο λαός είχε γίνει κύριος του μεγάρου.

Έπειτα άνακλήσαν τον Δόγη και τους Συμβούλους του. Άλλα δεν τους βόηκαν πούθενά. Πού είχαν κρυφθεί! Είχαν υποθέσει να ξεφύγουν από κάποια κρυφή έξοδο.

Έτσι πιστεύαν οι επαναστάτες. Κι' έσπευσαν να στήσουν μια τεράστια άσπρη σημαία στο μπαλκόνι του μεγάρου. Ήταν το σημείο της νίκης.

Τώρα η επανάσταση είχε έπικρατήσει. Ο λαός μπορούσε να όρειση τους αντιπροσώπους του, την καινούργια Κυβέρνησή του.

Η πόρτες του μεγάρου άνοιξαν, και τ' πλήθος ώρμησε μέσα, με ίανές γαλάς.

Άλλα οι άρχοντες της Δημοκρατίας δεν είχαν δραστηριότητες. Είχαν κλεισθεί όλοι στο μικρό άπρόσιτο φρούριο, που βρισκόταν στο κέντρο του μεγάρου και που ήταν άγνωστο σε κάθε ξένο. Το φρούριο αυτό θα μπορούσε να κυριευθεί μόνον με πολιορκία και με την πείνα. Άλλα ο Μέγας Έροεζεταστής ήταν ήσυχος, γιατί είχε καταστρώσει το σενέδιό του και το είχε βάλει εις ένεργειαν. Ήξερε ότι ο πιστός του Καλκάρ θα έκανε ό,τι έπρεπε, για να έαπαφή την έξουσία στην Κυβέρνηση.

★

Η γλυκιά Ζανέττα είχε περάσει ώρες θανάσιμης άγωνίας άκούοντας τις τουφεκίες και την όληδοξη της επαναστάσεως. Γονατιστή έμπρός στο εικόνισμα της Παναγίας, προσευχόταν από τα βάθη της ψυχής της. Συγκλονώς όμως τέτωνα το ατί της, έλπιζοντας ν' άκούση τα βήματα του λατρευτού της. Τα δευτερόλεπτα της φαινόταν σαν αιώνες... Η καρδιά της σπασαρούσε στα στήθη της, σε κάθε δυνατότερο θόρυβο που έφτανε από τη μακρινή πλατεία του Αγίου Μάρκου.

Φοικτές υποψίες πενούσαν από το μυαλό της:

«Άν μου τον σκότωσαν!... Άν η επανάσταση δεν ένίκησε!... Άν έπεσε στη μάχη!... Άν μου τόν χτύπησε κάποιος ποδοκτά!... Θεέ μου! Δώσε μου δύναμη ν' άνθξω στις τραγικές αυτές ώρες!... Ωστόσο μια έσωτερική φωνή της έλεγε γλυκά:

— Θα τον ξαναείδη! Θα γυρίσει κοντά του, και θα ζήσει ευτυχισμένοι!

Έπι τέλους άκουσε ένα έλαφοό χτύπημα στην πόρτα. Τινάχθηκε όρθια κι' έτοιξε ν' άνοιξη. Δυό κραυγές γάλας άντήχησαν συγγρόως. Και δυό στόματα ένώθηκαν σ' ένα ατέλειωτο φίλι. Η αδελφή Μαρία, που παρευσκόταν στη σκηνή αυτή της ευτυχίας, σήκωσε τα δακρυσμένα μάτια της στον ούρανό και παρακάλεσε μέσ από την ψυχή της:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Η συνέχεια

Η ύπ' άριθμόν 2 ΑΤΟΜΙΚΗ ΒΟΜΒΑ

Οι καταπληκτικές άνακαλύψεις ενός ταβερνιάρη

Για να είναι κανείς έφευρέτης δεν νοείται ούτε διπλώματα, ούτε πτυχίδια και έπιβλητικοί τίτλοι. Μια γρήνη υόφωσις, μ' όλο που υπορεί να μην έχη την έπίσημη πανεπιστημιακή έπικύρωση ή συνεχής μελέτη και παρατήρησης και άκούη ένα «κάτι», που θα μπορούσαμε να άποκαλέσωμε έφευρετικό μυαλό, άρκουν γι' αυτό.

Ο υπάουπα Ζύλ, για τον όποιον πρόκειται να σας μιλήσωμε, δεν έχει κανένα πανεπιστημιακό δίπλωμα και όσο για το έπάγγελμά του, είναι ένας ταπεινός ταβερνιάρης που πουλάει κρασί σε μια παλιά συνοικία της Μασσαλίας. Άλλα ο άνθρωπος αυτός είναι ένας άληθινός σοφός και κάθε βράδυ όταν κατεβάζει τα ρολά του καταστήματός του, άποσύεται στο βάθος, όπου έχει εγκαταστήσει ένα πόνεριο ένοσπτήριο και έπιδίδεται στα πειράματά του.

Η φήμη των έφευρεσών του είχε προκαλέσει κατά την περίοδο της κατοχής την προσοχή των Γερμανών, που του πρόσφεραν σημαντικά ποσά για να τις άποτήσουν. Τελυταία έπίσης τον έπικέαθη μια έ...

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ!!

ΤΑ ΚΟΜΨΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΣΧΕΔΙΑ

Και το σπουδαιότερο, με μόνον μίαν προκαταβολήν και 15.000 δρχ. την εβδομάδα θα λύσετε το πρόβλημα των παπουτσιών σας.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΚΩΛΕΤΤΗ & ΤΣΙΤΣΙΛΙΑΝΟΥ

30, ΤΣΩΡΤΣΙΑ (Σταδίου), 30

Είσοδος από το κατάστημα «Βράνα» (εις το υπόγειον) παραπλεύρως Κινηματογράφου «Άστωρ».

Ιρατήρια Άθηνών: Κένινγος 6, τηλ. 24-739.
Β' Ιρατήριον: όδός Καραγιώργη Σεβίας 10, τηλ. 32-843.

πιτροπή Άμερικανών έπιστημόνων, που έμειναν κατάπληκτοι για την έκταση και το βάθος των γνώσεών του.

— Άνακάλυσσε μια καινούργια άτομική βόμβα, τους έδήλωσε ο υπάουπα Ζύλ, που θα στρονίξη πολύ λιγώτερο από τη δική σας και που θα είναι δυνατόν να νοσητοποιηθή χωρίς κανένα κίνδυνο. Η βόμβα αυτή θα έπιφέρει μια οικονομία 95—96% πάνω στο σύνολο της δαπανωμένης σήμερα ένεργείας και θα άναστατώση κυριολεκτικά τον κόσμο.

Ο υπάουπα Ζύλ έχει και πολλές άλλες έφευρεσεις στο ένεργητικό του.

Η πρώτη από αυτές νοσηλογείται από το 1907, όταν ήταν μόλις έντεκα χρόνων. Έπρόκειτο για ένα «φωτογραφικό τηλεφώνο με σύμμα», που τελειοποιήθηκε άργότερα από τους Άμερικανούς έπιστήμονες.

Μια άλλη σημερινή άνακαλύψις του είναι το ηλεκτρονικό σπηθοσκόπιο. Η μικρή αυτή συσκευή κάνει τους παλμούς της καρδιάς ν' άκούγονται σαν ήχοι καμπάνας μέσα στο δωμάτιο και έπιτρέπει στον γιατρό ν' άντιληφθή και την έλαγίστη άνωμαλία του παρυσιαζέει.

Άλλα ο ρόλος του σπηθοσκοπίου δεν περιορίζεται σ' αυτό μόνον. Κάνει έπίσης εύκολες τους ήχους των άστροιων, των αίμοφόρων άγγειων κλπ. και έπιτρέπει να παρακολουθήσμε όλη την ένοσσία που κάνει ο στόμαχος κατά την πέψη των τροφών.

Με αυτό το σπηθοσκόπιο, ο υπάουπα Ζύλ έχει άνακαλύψει ως σήμερα βρογχίτιδες, πνευμονίτιδες, έλκη του στομάχου, καρκίνους διαφόρων όργάνων φυσιολογικές των πνευμόνων ή των όστων, περιπτώσεις άδυναμίας και άποδιταμίνωσης κτλ.

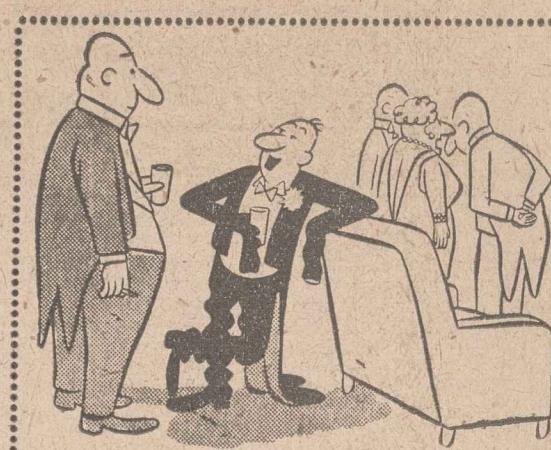
Ο πρωτότυπος έφευρέτης της Μασσαλίας συμπλήρωσε τελυταία το σπηθοσκόπιο του με μια αυτόματη ήχοληπτική συσκευή, που καταγράφει πάνω σε δίσκους τους ήχους που εκπέμπονται από τα διάφορα όργανα. Έτσι είναι δυνατό η παρακολούθησις της πορείας μιας άσθενείας, των διαφόρων εξέλιξών της κτλ.

Ο υπάουπα Ζύλ έχει άνακαλύψει έπίσης ένα είδος ραντάς που είναι τελυτέστερο όμως από τη γνωστή συσκευή που φέρει αυτό το όνομα. Η συσκευή του κάνει έναν ήχο να γίνεται εύκρινα άκούσιμος από άπόσταςι πολλών εκατοντάδων μέτρων.

Ο ταβερνιάρης της Μασσαλίας την βάζει πολλές φορές τη νύχτα σε λειτουργία και παρακολουθεί όλες τις συνομιλίες των γειτόνων του μέσα στα σπίτια τους. Την άλλη μέρα τους άφηνείται με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα είπαν.

Όσο για την ύπ' άριθ. 2 άτομική βόμβα που τίποτε δεν είναι γνωστό ακόμη Άλλα οι Άμερικανοί έπιστήμονες που τον έπικέαθησαν έδήλωσαν, ότι ο ταπεινός ταβερνιάρης της Μασσαλίας βάζει σ' ένα δρόμο που κανείς άλλος δεν τον ειχεν υποπτευθεί πουν ότι αυτόν κρύβει οι ένοσσίες του μ' όλο που βασίζονται στην άοχη της άτομικής ένεργείας. Θ' άφισουν πολύ πίσω κ' έθε τι που έχει γίνει ως σήμερα π' νω σ' αυτό το κεφάλαιο.

Έκείνο που λείπει από τον υπάουπα Ζύλ είναι τα χρημάτα. Άσπ' κ' έπίμονα ως σήμερα να δειη ποιόδηποτε ένισχυσι. Άλλα τα τελευταία οι γείτονες του σπυλάται μια μικρή έταίρια, που έχει σκαί να νοσηματοδοτήσει τις ένοσσίες του και να εκμεταλλευθή τις έφευρεσεις του.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΕΛΕΙΑ!

— Βλέπετε; Αυτό το φράκο του Περικλή μου ήρθε κοντί!...

— Ποιό νομίζεις έσύ ότι είναι καλύτερο;...

— Με συγχωρείτε, κυρία μου. Η θέσις είναι πια σέμνη!...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΥ ΠΕΤΥΧΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΓΑΛΟΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ

Ανάμεσα στους «έπιτυ-
χμένους» Αμερικανούς υ-
πάρχει και μία γυναίκα: η
Ντόροθι Σέιμς. Είναι πρό-
εδρος και γενική διευθύντρια
ένος απ' τα μεγαλύτερα κα-
ταστήματα της Νέας Υόρ-
κης, που έχει κύκλο εργα-
σιών 40 εκατομμυρίων δολ-
λαρίων το έτος. Τέσσερες
χιλιάδες υπάλληλοι βρίσκον-
ται υπό τις διαταγές της.
Κι' όμως όταν την ιδή
κανείς, με το σοβαρό μαύρο
τανιέρ της, τα «ακαζού»
μαλλιά της και τα λεπτά γέ-
νια της πιστεύει πως έχει
να κάνει άλλον με μία κο-
σμική κυρία, παρά με τη
μεγαλύτερη γυναίκα επιχει-
ρηματίας των Ηνωμ. Πολι-
τειών.

Μερίκι' χρόνια μετά τον
πρώτο παγκόσμιο πόλεμο,
δύο αδελφές φοιτήτριες του
Ινστιτούτου Καλών Τεχνών
του Σικάγου, πήραν το
παιδί της Ν. Υόρκης. Μόλις
έφασαν στην απέ-
ρα αυτή πόλη, έφωτισ-
σένες μόνο με τα διπλώ-
ματά τους, αναγκάστηκαν
να σκεφθούν πως θα κερδι-
σουν το ψωμί τους.

Καθόντο απ' το Νότο
κι' ήταν συνθιγμένες σε
μία ζωή ήσυχη, οικογενεια-
κή, ζωή μικρής επαγγελμα-
τίας. Καί τώρα έπρεπε
ν' αγωνισθούν, μέσα σ' ένα
άγνωστο πεδίο, ανά-
μεσα στους ούρανοεξοστές
και στο πάντοτε βαστικό
πλήθος. Η μικρότερη λοι-
πόν, η Ντόροθι, είπε στη
μεγαλύτερη:

— Αν έφτανες μία πα-

.....

Διά τας Κυρίας

Ο Όικος Καλλονής Ζωρζ,
εξιστάται εις την ευχάριστην
θέσιν να σας αναγγείλῃ δι-
πλαί αι τελευταίας μεθοδοί δι-
αρκούς οντολογίας (Περμα-
ναντ), που εφαρμόζονται στους
μεγαλύτερους οίκους Καλλο-
νής της Αμερικής εκτελούνται
και ενταστά παρὰ τοῦ ἰδίου
τοῦ κ. ΖΩΡΖ.

Διὰ τὰ κοντά μαλλιά τύπου
κομμώσεως Έρμης καὶ διὰ τὰ
δαμμένα καὶ τεκοιορῆ, ἡ ψυ-
ρὰ Περμανάντ (Κόλιντ Γου-
έβ) ἀπεδείχθη ἐκ τῆς ἐφαρ-
μογῆς τῆς ἰδανικῆς.

ΟΙΚΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΖΩΡΖ

Ἀκαδημίας 7
Τηλ. 20.918 καὶ 34.670

ράξεν κι' άστεία κουκλί-
τα, θα κατάφερα ίσως νά
την πουλήσω...

Ἦταν ἡ πρώτη ἰδέα της,
καλλιτεχνική κι' ἐμπορική
μαζί.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, τὸ
στάδιό της ἀποτελεῖ μιά ἀ-
ειδοποίησι-ἱστορία αμερι-
κανικῆς ἐπιτυχίας. Τὸ νοῦ-
στο, τὸ θάρρος κι' ἡ πρω-
τοτυπία θαυμάζουν πάντο-
τε στὴ χώρα τῶν δολλαρίων.

Ἡ πρώτη κουκλίτσα -
προτυπὸν καλοπούληθηκε,
κι' οἱ δύο ἀδελφές ἐπινόη-
σαν κατόπιν τέσσερες ἄλ-
λες. Τὶς βάφτισαν «πέντε ἡ-
μέρες Σέιμς», κι' ἀνοίξαν σὲ
λίγο ἕνα μαγαζάκι, γιὰ νὰ
ἀντιμετωπίσουν τὶς παραγ-
γέλιες τῶν γυναικῶν τῆς Ν.
Υόρκης, ποὺ εἶχαν ἐνθουσι-
ασθῇ μετὰ τὸ καινούργιο αὐ-
τὸ εἶδος.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μερικές βδο-
μάδες, μιά ἐταιρία μεγά-
λων καταστημάτων ἐστειλε
στὴ Ντόροθι, δύο απ' τοὺς
διευθυντές της. Προσφερό-
ταν ν' ἀγοράσουν ὅλοκληρη
τὴν κουκλοπαραγωγὴ τῶν
δύο ἀδελφῶν.

Ἐπίσης προ-
τείνε στὴ νεώτερη νὰ διευ-
θύνῃ, ἂν ἤθελε, τὴν ὑπηρε-
σία «νέων ευφάνιστων» τῶν
καταστημάτων της. Ἐνωεῖ-
ται ὅτι ἡ Ντόροθι δέχθηκε
ἀδιστακτὰ. Τὸ μαγαζάκι ἔ-
κλειρε. Ἡ μεγαλύτερη ἀδελ-
φὴ ξαναγύρισε στὴ ζωγρα-
φικὴ της. Κι' ἡ μικρότερη
ἀσχίε ν' ἀνεβαίνει τὴ σκά-
λα, στὴν κορυφὴ τῆς ὁποίας
βοσκοῦται τώρα.

Ἡ ὑπηρεσία «ευφάνισ-
των», ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει
στὴν ἀρχὴ, συνίστατο στὴν
κατασκοπεῖα τῶν ἄλλων με-
γάλων καταστημάτων. Ἐ-
πρεπε δηλαδὴ νὰ πληροφορεῖ-
ται τὶς τιμὲς τῶν, τοὺς προ-
μηθεύτας τῶν, τὶς ἰδέες τῶν,
ὅσο τὸ δυνατόν πριν ἀπ' τὸ
λαγναόρισμα νέων ἐμπρου-
σμάτων. Ἀλλὰ ἡ Ντόροθι ἔ-
βαλε τέλος σ' αὐτὲς τὶς «ἀ-
νήθικες» μεθοδούς. Προσέλα-
βε εἰδικούς γιὰ τὶς ἀγορές,
γιὰ τοὺς ρυθμούς, γιὰ τὴ
διαφήμιση. Οἱ εἰδικοί αὐτοὶ
ᾤφειλαν νὰ δημιουργήσουν
ἕνα ἰδιότυπο στὺλ τῶν δι-
κῶν τους καταστημάτων, ὡ-
στὼς ὥστε νὰ μὴ φοιᾶται
πιά ἡ κατασκοπεῖα τῶν ἄλ-
λων. Καὶ τὸ δημιούργησαν
πράγματι. Ἦταν κατὰ ἄ-
πλοῦστα, μόνο ποὺ ἔπρε-
πε κάποιος νὰ τὸ σκεφθῇ!

Τὸ 1927 σκέφθηκε νὰ δι-
οργανώσῃ, στὶς αἰθούσες
τῶν καταστημάτων της, μι-
ὰν ἐκθεσὶ γαλλικῆς τέχνης.
Ἐφυνε λοιπὸν γιὰ τὸ Πα-
ρίσι, ὅπου ἐπισκέφθηκε διά-
φορες «στοές» ἔργων τέ-
χνης καὶ ἐργαστήρια καλλι-
τεχνῶν καὶ τεχνιτῶν. Ἐστὶ
τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1928
ἔκανε τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέ-
σεως ποὺ διενεουῦντο στὸ
ὁποῖα συγκεντρώθηκε ὅλη ἡ
ἀνθοκρεμα τῆς νεοσυρκεζί-
κης ἀριστοκρατίας, μετὰ
ἑνὸς ἐπίσημου. Γιὰ πρῶ-
τὴ φορὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἔ-

δλεπαν σὲ μιά μεγάλη ἐκ-
θεσὶ τοὺς διασημότερους
Γάλλους ζωγράφους, καὶ
καὶ τὰ δημιουργήματα τῶν
γνωστότερων διακοσμητῶν,
τὰ καλύτερα «φθορ-φθορ»
κατ'. Ἡ ἐκθεσὶς αὐτὴ σημεί-
ωσε μιά ἀληθινὴ ἐπανάστα-
σιν στὴν ἀμερικανικὴ πνευ-
ματικὴ ζωὴ. Τὴν ἐπισκέφθη-
κε ἄπειρο πλήθος, καὶ μετα-
ξὺ τῶν ἄλλων διευθυνταὶ
μουσείων απ' ὅλη τὴν Ἀμε-
ρικὴ. Ἡ Ντόροθι Σέιμς εἶ-
χε γίνῃ ἑαυτὴ καὶ πρῶτη.

Ἀπὸ τότε, ἐργάστηκε ὑ-
πομοντικὰ γιὰ ν' ἀναπτύ-
ξῃ ἕνα «ἀμερικανικὸ γού-
στο». Διωγράωνσε πρὸ ἐτῶν
τὴν περίφημη διαφημιστικὴ
ἐκστρατεία τῆς τυπικῆς ἀ-
μερικανικῆς σιλουέττας.

Ἀπέδειξε μὲ τὸ παρά-
δειγμα της ὅτι τὸ φύλον
μιάς γυναικὸς δὲν ἀποτελεῖ
ἐμπόδιο γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν
της στὶς ἐπιχειρήσεις, στὴν
Ἀμερικὴ. Ἀπεναντίας, γι'
αὐτὴν ἦταν ἕνα «ἀτού». Για-
τί μιά γυναίκα ἔχει καλὴ-
τερα ἀπὸ ἕναν ἄντρα τί ἀ-
ρεσὴ στὶς ἄλλες γυναῖκες
καὶ τί προτιμῶν ν' ἀγορά-
ζουν.

Ἡ γυναίκα ὅμως ποὺ
βασίζεται μόνο στὰ ἰδιαι-
τερα χαρίσματα τοῦ φύλου
της καὶ στὴ γοητεία της,
γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ, θὰ πῆσῃ ἔ-
ξω! δηλώνει ἡ μὲς Σέιμς.
Πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλη
τὴν ἀντίληψιν, πρέπει
νὰν ἰκανῇ, φρόνιμν, παρ-
τηρητικῇ. Ὑπ' αὐτὰς τὰς
συνθήκας, θάχη τὶς ἰδίες πι-
θανότητες σταδιοδρομίας ὡ-
ς ἕνας ἄντρας, τοῦλάχιστον
στὶς Ἠνωμ. Πολιτείες.

Γιὰ ν' ἀνταποκριθῇ στὸ
πλήθος τῶν καθηκόντων ποὺ
τῆς δημιουργεῖ ἡ θέσις της,
ἔχει μοιράσει τὶς εὐθύνες σὲ
ἀντιπροέδρους, ὑποδιευθυ-
ντάς, τυπάρχους κι' ἄλ-
λους βοηθούς, στοὺς ὁποί-
ους ἔχει ἐμπιστοσύνην κι' ἀ-
φίνει ὅσο τὸ δυνατόν περισ-
σότερον πρωτοβουλία. Δὲν
δείχνει ὡστόσο μεροληπτικὴ
εὐνοία στὶς δυσόλους της.
Ἀπ' τοὺς 6 ἀντιπροέδρους,
ποὺ ἔχει ὑπὸ τὰς διαταγὰς
της, μόνο μιά εἶνε γυναίκα,
ἡ ὁποία τὴν ἔχει διαδεχθῇ
στὰς ἐπὶ τῆς διαφημι-
σεως.

Δὲν θέλω καθόλου νὰ
πάω απ' τοὺς ἄντρες τὸ
ψωμί τους! τονίζει ἡ μὲς
Σέιμς.

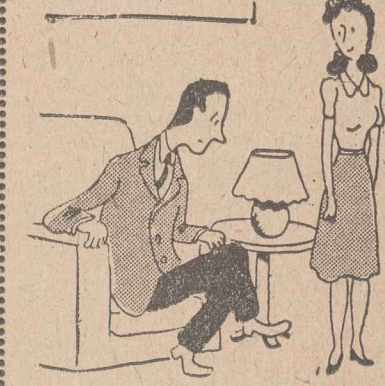
Μένει νεώτατὴ στὸ σώμα
καὶ στὴν ψυχὴ κι' ἔχει οἰθὴ
στὴν κατάκτησιν τοῦ μέλλον-
τος. Νὰ πᾶς ἀναιρεῖται τὸ
αὐδιανὰ μεγάλα καταστή-
ματα τῆς Ἀμερικῆς:

— Ὅα πρέπει νὰ συνδυ-
άζουν τὴ δουλειά μετὰ τὴν
τέχνην. Θάχουν παιδικὴν
ζήλο, ορεστωρὰν, ὑπόγειον
κωσάκι. Εἰδικὲς ἐγκαταστά-
σεις γιὰ νὰ μειώσουν τὸ σω-
ματικὸ κόπο στὸ ἐλάχιστο.
Γὰ παραθύρου θὰ λείψω
γελαῖας, θὰ γίνουν ἀνθρω-
ποι νεοὺς οὐρανοεξοστῆς
ὅπου θὰ ὑπάρχουν ὁλόκλη-
ροι κινητοὶ τοῖχοι. Ὅσο νι-
τὴ διαφήμιση θὰ γίνεται ὡ-
πὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν ἑ-
ξορσιν.

Τέτοια θὰν, κατὰ πάσα
ἐπιθανότητα, τὰ νέα κατα-
στήματα ποὺ φτάνει ἤδη ἡ
ἐταιρεία της μὲς Σέιμς
κοντὰ στὸ Κέντρον Ροκφέλ-
λερ τῆς Ν. Υόρκης.

Τὸ «κόλπο» τοῦ κατ'οικίον.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Ἀγάπη μου σὲ λίγο θὰ γίνουμε
τρεῖς.
— Ἀλήθεια; Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸ
ἀκούω!
— Ναί, ἡ μουά μου χάρισε καὶ θάρ-
ρη νὰ κερθῇ μαζί μας!

— Καὶ βέβαια εἶναι συμφωνη. Ἀλ-
λοῦς δὲν θὰ ἐρχότανε μαζί μου!

— ἰαζί!...

ΓΙΑΝΑ ΖΗΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ

Τι συμβουλεύει ένας ψυχο-
λόγος

Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι
γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς τὴ
ζωὴ καὶ συνεπῶς, νὰ τὴν κᾶν
πρὸς εὐτυχισμένη. Δὲν μιλᾷ θε-
ωρητικὰ καὶ φιλοσοφικὰ, ἀλλὰ
ἀπὸ καθαρὰ πρακτικὴ ἀποψι.
Θὰ σὰς ἀναφέρω τρεῖς συγκε-
κοιμένες περιπτώσεις, παρούμενες
ἀπὸ τὴν πείρα μου ὡς ψυχολό-
γος καὶ θὰ σὰς δώσω τὶς ἀντί-
στοιχες συμβουλές:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΑΘΕ-
ΣΙΜΟΣ ΧΡΟΝΟΣ: Πολὺς κό-
σμος πιστεύει ὅτι θὰ μπορού-
σε νὰ κᾶν περισσότερα καὶ
μεγαλύτερα, πράγματα ἂν εἶνε
τὸν καιρὸς. Καὶ πολλοὶ παρα-
ποννοῦνται ὅτι δὲν ἔχουν γι'
αὐτὸ διαθέσιμο χρόνο. Ἀν καί
σεῖς, ἔχετε αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν,
πρέπει νὰ τὴν ἀποβάλετε ὡς
ἐσφαλμένη. Ὅσο περισσότερο
διαθέσιμο χρόνο κι' ἂν εἴχατε,
δὲν θὰ μπορούσατε νὰ κάνετε
περισσότερα ἀπὸ ὅσα κάνετε
σήμερα. Ὁ λόγος εἶναι ἁ-
πλός: Σκέπτεσθε μόνο σύμφωνα
μετὰ τὸν φυσικὸ κανόνα: τὸςες ὥ-
ρες, τόση δουλειά. Παραβλέ-
πετε τὸ γεγονός, ποὺ διαπίστω-
σαν οἱ ψυχολόγοι, ὅτι οἱ δυνά-
μεις τοῦ ἀνθρώπου πολλαπλα-
σιάζονται ὅταν ἀφοσιώνεται
στὴ δουλειά του. Ἡ συμβουλὴ
λοιπὸν ποὺ ἔχω νὰ σὰς δώσω
σχετικὰ μετὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶ-
ναι: Στρωθῆτε στὴ δουλειά,
χωρὶς νὰ σκέπτεσθε ἂν θὰ σὰς
φτάσῃ ἡ ὥρὴ ὁ καιρὸς. Ἰσως
ἔτσι ἡ δουλειά τελειώσῃ, πρὶν
ἢ ἐξάντληθῇ τὸ περιθώριον τοῦ
χρόνου ποὺ διαθέτετε. Μπορεῖ-
τε δηλαδὴ νὰ κάνετε ὅ,τι ἀπο-

ΦΑΚΙΔΕΣ
(ΠΙΤΣΙΛΑΔΕΣ - ΠΙΚΝΑΔΕΣ)
Ριζικὴ θεραπεία ἐντὸς ὀλί-
γων ἡμερῶν.
Ὁδὸς Πιπίνου 38. Στάσις
Ἀννελοπούλου Τηλ 85 089

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ

JEUNESSE
(46081)

Ἡ μοναδικὴ συνταγὴ γιὰ νὰ
διατηρηθῇ τὰ μαλλιά σας
στὸ φυσικὸν τὸν χρῶμα. Ἐάν
τὰ μαλλιά σας εἶνε ἤδη λευκά
κάμπετε ὀλίγους ἐπαλείψεις μετὰ
τὸ θαυματουργόν

JEUNESSE

καὶ ἀμέσως θὰ ἐπανακτήσουν
τὸ φυσικὸν τὸν χρῶμα.

JEUNESSE

ἕνας σταθμὸς εἰς τὴν ἱστορίαν
τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν λευκῶν
τρίχων στὸ φυσικὸν τὸν χρῶμα.

Φαρμακείον Κ. Λερμῆος

ΔΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ
Τηλ. 53 291. Ὑπόνοια

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. Σπύρος Μαυρί-
κος. Ὁδὸς Ἀγίας Σοφίας 24.

ΚΡΗΤΗ (ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ). Εὐάγγελ-
λος Γκιγκας. Ἀρματωπω-
λεῖον.

ΚΡΗΤΗ (ΧΑΝΙΑ). Κομνητῆριον
Πέτρου Φραγκουλάκη.

ΑΝΔΡΟΣ. Φαρμακείον Λορέν-
τζου Κομινατῆ.

ΒΟΛΟΣ. Ἀδελφοὶ Ἀλεξόπου-
λοι Ἰάσωνος.

ΠΑΤΡΑΙ. Φαρμακείον Α. Π. Ἀ-
θανασοπούλου. Γεροκωστο-
πούλου Ὑψηλάντου.

φασίσετε, ἂν μάθετε νὰ κάνετε
οἰκονομίαν στὶς ὥρες σας.

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ
ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΑΣ: Ἐνας
καλὸς φίλος, εἶναι ὁ πρὸς πολὺ-
τιμος συντροφὸς στὴ ζωὴ. Ἡ
φιλία βοηθεῖ στὴν εὐτυχίαν.
Ἀπαράτητὴ δέβεια προϋπό-
θεσις, εἶναι ἡ εἰλικρίνεια. Φυ-
σικὰ εἶναι δύσκολον, νὰ ξέρῃ
κανεὶς ἀπὸ πρῶν, ἂν ἕνας ἄν-
θρωπος θὰ ᾄγῃ εἰλικρινῆς φί-
λος ἢ ὄχι. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς
ἀληθινὰ εἰλικρινὴς φίλος πρέ-
πει νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀκό-
λουθα χαρακτηριστικὰ γνωρί-
σματα:

1) Ὁ φίλος κατανοεῖ. Ὁ-
ταν τοῦ μιλάς, δειχνεῖ πάντα
ἐνδιαφέρον γιὰ ὅσα τοῦ λές. Ἐ-
στὼ κι' ἂν δὲν παρουσιάζουν ἰ-
διαιτέρο ἐνδιαφέρον γι' ἑσένα.
2) Εἶναι ἀξίος ἐμπιστοσύνης.
Μὲ τίς πράξεις του ἀποδεικνύει
ὅτι μπορεῖ νὰ βασισῇσαι στὴν
κοίσι του. 3) Ἐχει ἀτομικὴ
γνώμην δικήν του. Δὲν
διατάζει νὰ σοῦ πῇ τὴ γνώμη
του—ἔστω καὶ διαφορετικὴ—ἂν
δὲν συμφωνεῖ μαζί σου. Μπο-
ρεῖ ἔτσι νὰ σὲ στενοχωρῇ, σὲ
κάνει ὅμως νὰ δοῦς τὸ σωστὸ
δρόμο στὴ ζωὴ. 4) Ἐχει σχε-
δὸν τίς ἰδίες σὲνα προτιμή-
σεις. Ἡ φιλία εἶναι ἀδύνατον
νὰ διατηρηθῇ, ὅταν ὑπάρχουν
βασικὲς μεταξὺ σας διαφορές.
5) Ὁ φίλος μοιάζει μετὰ τὰ πα-
λιὰ παπούτσι. Ὅπως ἐκείνα
ταλαιάζουν μιά φορά στὰ πό-
δια, ἔτσι κι' ὁ πραγματικὸς φίλος
συνταροιάζεται στὸ γα-
ροκτῆμα σου. Ξερεῖ μὴ ἄλλα λό-
για τί εἶσαι καὶ σ' ἀγαπᾷ γι'
αὐτὸ ποὺ εἶσαι.

Πᾶς ὅμως θὰ ἐξακριβώσετε
ἂν ἕνας ἄνθρωπος ἔχῃ τὰ
γνωρίσματα αὐτά: Ἡ καλύτε-
ρη μέθοδος εἶναι νὰ ρωτήσετε
τὸν ἑαυτὸ σας. Ἀν ἐσεῖς τὰ ἔ-
χετε, θὰ δοῦτε εἰλικρινῆς φί-
λους. Γιατὶ ἀπλόστα: Κάθε
τί ποὺ ἐσεῖς ἔχετε, ἂν λείπῃ
ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ποὺ θὰ συ-
ναστροφῇθῃ θὰ σὰς κᾶν ἐν-
τύπωσιν. Ἀν δῆτε συνεπῶς ὅτι
τοῦ λείπουν πολλὰ ἀπὸ τὰ πα-
ραπάνω γνωρίσματα, θ' ἀποφύ-
γετε τὴν συντροφίαν καὶ τὴν φι-
λία του. Μ' ἄλλα λόγια, ἂν
σεῖς μπορεῖτε νὰ εἰσαγάγετε, κα-
λὸς φίλος, θ' ἀποκτήσετε καὶ
καλοὺς φίλους.

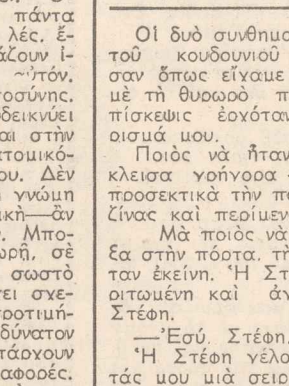
ΑΝΑΠΤΥΞΕΤΕ ΤΗΝ ΠΡΩ-
ΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΑΣ: Ξεκινᾶτε
μόνος σας ἢ πρὸς ἄλλους, νὰ
πάρουν ἀπὸ τὸ γέρι, γιὰ νὰ
κάνετε μιά δουλειά: Ἡ ἀνίκη-
τη στὴν καθηγορία ἐκείνῃ τῶν
ἀνθρώπων, ποὺ ἄλλοτε μὲν ἀ-
ποφασίζουν μόνοι τους, ἄλλοτε
δὲ, περιμένουν ν' ἀποφασίσουν
ἄλλοι γι' αὐτοὺς: Ὁ τίποτος
ἀπὸ αὐτὰ κι' ἂν συμβαῖν εἶ-
ναι ἐμπόδιο γιὰ τὴ ζωὴ σας.
Προϋποθέσις τῆς ἐπιτυχίας στὴ
ζωὴ εἶναι ἡ πρωτοβουλία. Ἀν
σὰς λείπῃ, προσπαθήστε νὰ
τὴν ἀναπτύξετε. Ἡ τόλμη εἶ-
ναι ἀπαράτητὴ. Μὴ φοβάσθε
στὰ ἀπορροπὰ. Μόνο ὁποῖος
δὲν πεποταῖ, δὲν σκοντάφει.
Καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ μάθῃ
κούμπι ἂν δὲν μᾶθῃ στὴ βί-
βλασσα. Τὴν πρωτοβουλία τὴν
ἀποκτὰ κανεὶς ὅπως μαθαίνει
καὶ πιάνει: μετὰ δασκίαν. Πρέ-
πει διὸς νὰ συγκεντρώσετε
γι' αὐτὸ ὅλη τὴ σκέψιν καὶ ὅλη
τὴ θέλησιν σας. Δοκιμάστε καὶ
θὰ τὸ κατορθώσετε.

Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ ἀπει-
ρα ἄλλα προβλήματα ποὺ πρέ-
πει νὰ λύσῃ κανεὶς γιὰ νὰ ἐ-
πιτύχῃ στὴ ζωὴ του.

ΕΡΝΕΣΤ ΝΤΙΧΤΕΡ

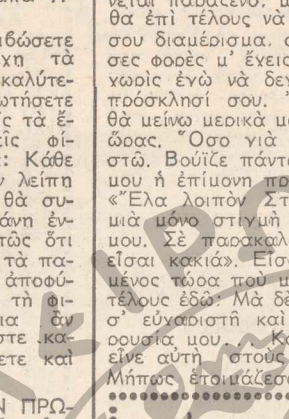

Τὸ «κόλπο» τοῦ κατ'οικίον.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Ἀγάπη μου σὲ λίγο θὰ γίνουμε
τρεῖς.
— Ἀλήθεια; Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸ
ἀκούω!
— Ναί, ἡ μουά μου χάρισε καὶ θάρ-
ρη νὰ κερθῇ μαζί μας!

— Καὶ βέβαια εἶναι συμφωνη. Ἀλ-
λοῦς δὲν θὰ ἐρχότανε μαζί μου!

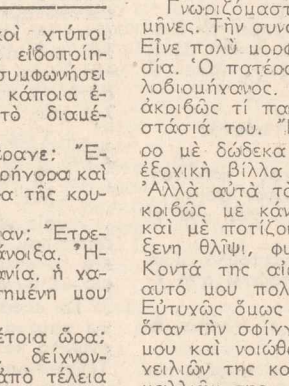

— ἰαζί!...

Σύγχρονον Ιστοριοῦλα

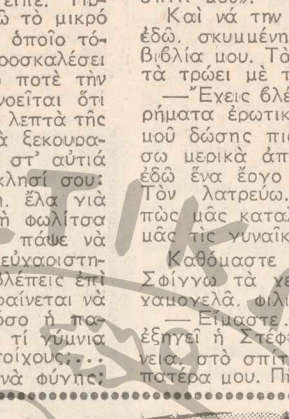

Τὸ «κόλπο» τοῦ κατ'οικίον.

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ

— Ἀγάπη μου σὲ λίγο θὰ γίνουμε
τρεῖς.
— Ἀλήθεια; Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ τὸ
ἀκούω!
— Ναί, ἡ μουά μου χάρισε καὶ θάρ-
ρη νὰ κερθῇ μαζί μας!

— Καὶ βέβαια εἶναι συμφωνη. Ἀλ-
λοῦς δὲν θὰ ἐρχότανε μαζί μου!

— ἰαζί!...

Ἰόσα Βιβλία. Θεέ μου! Γιὰ νὰ
ἰδοῦμε τί διαβάσεις:...

Καὶ γωρεῖς νὰ περιμένη καμ-
μιὰ ἀδεια, ἡ ὡροσφ Στέφ-
μου κάνει ἄνω κάτω τὴ μικρὴ
μου Βιβλιοθήκη.

Γνωρίζατε ἐδῶ καὶ δυὸ
μηνες. Τὴν συναντᾷ κάθε βράδυ.
Εἶνε πολὺ μορφωμένη καὶ πλου-
σία. Ὁ πατέρας της εἶνε μεγα-
λοδουλοῦχος, δὲν ἔξω δὲως
ἀκριβῶς τί πράττει τὰ ἐργο-
στάσιά του. Ἐχουν ἕνα μέγα-
ρο μετὰ δώδεκα πατώματα, μιά
ἐξοχικὴ βίλλα καὶ αὐτοκίνητο.
Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πλούτη της ἀ-
κριβῶς καὶ κάνουν νὰ ὑποφέρῃ
καὶ μετρίτουν μετὰ πρᾶ-
ξη θλίψιν, φυσικὴ καὶ ἠθική.
Κοντὰ της αἰσθάνονται τὸν ἑ-
αυτὸν μου πολὺ ταπεινωμένο.
Εὐτυχῶς ὅμως τὰ λησμονῶ ὅλα
ὅταν τὴν σφίγγω στὴν ἀγκαλιά
μου καὶ νοιώθω τὴ γλυκὴ τῶν
νεύρων της καὶ τὸ ἄρωμα τῶν
μαλλιών της.

Ἡ Στέφν λοιπὸν, θέλησε νὰ
μοῦ κᾶν μιά ἐκπληξιν. Εἶνε
πράγματι τόσο καλὸς ποὺ τὴν
παρακαλοῦσα: «Ἐλα λοιπὸν,
Στέφν, μὴ εἶσαι κακία, ἔλα
σπίτι μου».

Καὶ νὰ τὴν τώρα. Βρίσκειται
ἐδῶ, σκυμμένη πάνω απ' τὰ
βιβλία μου. Τὰ ἀνοίγει ὅλα καὶ
τὰ τρώει μετὰ τὰ μάτια.

— Ἐχεῖς βλέπω καὶ μυηστο-
ρήματα ἐρωτικά, μοῦ λέει

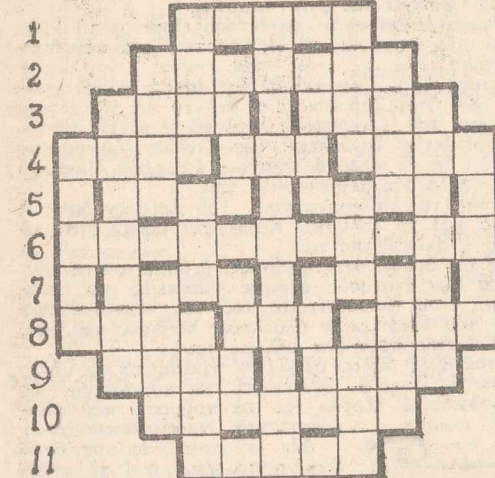
4

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Πρωτότυπο σκυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο του τύπου αυτού, οι λέξεις σταματούν εκεί όπου συναντούν μαύρη χονδρή γραμμή. Μία άλλη δε λέξη αρχίζει από την άλλη πλευρά της χονδρής γραμμής.

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) Τοπικό επίρρημα.
 - 2) Το επώνυμο Έλληνας ποιητού.

- 3) Οι Συμριγές συνηθίζουν να το αποθετούν μπροστά στα γυναικεία δ-γάματα.— 'Ο μόνος επιζήσας Θεός του 'Ολύμπου.
- 4) Τοπικόν επίρρημα.— 16.— Λέξεις που επαναλαμβάνουν διαρκώς οι Τούρκοι στα άσχημα τους τραγούδια.
- 5) Μικρός σχετικά στην ηλικία.— Πολύ μακρυνός μας πρόγονος.
- 6) 'Αχρόνιος σύντροφος μιας φιλάρεσκης γυναίκας.
- 7) 'Η φωνή του θατράχου.— Εύτραφες.
- 8) Στις πλάξ συναγωνίζεται το μα-γικό.— Πρόσκλησις.— 'Υποχρεώσεις, ε-θύνες.
- 9) Σημείο της φαιθμητικής.— 'Ενα από τα είδη που ξάγαι η 'Ελλάς, (δμ.).
- 10) Εύχαριστούν μια των αισθήσεων μας (καθ.).
- 11) 'Ο πρώτος βασιλεύς του 'Ισ-ραήλ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Δεν έχει ευγενικά αισθήματα.
- 2) 'Εται ονομάζονται οι ιδανείς των νησιών της Πολυνησίας.
- 3) Χρονικόν επίρρημα.— 'Επιφώνη-μα που συνοδεύει συνήθως ύβριστική χειρονομία.
- 4) Ρήμα που μερικές φορές μας κά-νει να δακρύζουμε.— Μηδ' ενός εξαιρου-μένου.— 'Αρθρο (πληθ.).
- 5) Περιήγησις άρχαία εταίρα.— Δεν άνηκει στον τόπο μας (δοτ.).
- 6) Καθαριστικός.
- 7) Πρόθεσις.— 'Επίρρημα: έκ νέου.
- 8) Το δνείο του ναυαγού.— Πρόθε-σις.— 'Ο μεγαλύτερος θεός των φοι-νίκων που θέλησαν κάποτε να λατρεύ-σουν και οι 'Εβραίοι.
- 9) Στρατιωτική μονάς.— Μας εύχα-ριστεί όταν προέρχεται από τρυφερό χεράκι.
- 10) Είδος νυφίσσας της Β. 'Αφρι-κής και της Σιθρίας επονομαζομένη Ζιβελλίνη.
- 11) Πόλις της Γαλλίας με σημαντι-κά ναυπηγεία.

Τά σπέρτα που μετακινούνται

Βάζετε δυο σπέρτα πάνω στο τραπέ-

ζι, σε απόστασι περίπου 20 πόντων με-ταξύ τους. Βεβαιώνετε κατόπιν πώ-

μπορείτε να τα κάμπετε ν' απομακρυν-θούν το ένα απ' το άλλο, χτυπώντας ε-λαφρά το τραπέζι με το δάχτυλό σας. Και το κατορθώνετε πράγματι.

Με ποιόν τρόπο; Φυσώντας απλώς ά-νάμεσα στα σπέρτα. Οι θεαταί κυττά-ζουν όλοι το δάχτυλό σας, κι' έτσι δεν προσέχουν το φύσημά σας.

Ερωτήσεις

'Απ' τους 3 αριθμούς που αναφέρον-ται σε καθένα απ' τις παρακάτω ερω-τήσεις, διαλέξτε το σωστό:

- 1) 'Ο κορμός μιας βελαν-ιδιάς μεγαλώνει σε τρία χρό-νια κατά (α) 2 μέτρα, (β) 1 μέτρο, (γ) 1/2 μέτρο.
- 2) 'Η πλατίνη λιώνει σε θερμοκρασία (α) 1693 βαθ-μών, (β) 961 βαθμών, (γ) 253 βαθμών.
- 3) 'Η δύναμις ενός αλόγου είναι περίπου ίση με (α) 10 ανδρών, (β) 5 ανδρών, (γ) 3 ανδρών.
- 4) 'Η μέση ταχύτης του ανθρώπου που περπατάει, εί-νε (α) 2 χιλιόμετρα την ώ-ρα, (β) 5 χιλιόμετρα, (γ) 10 χιλιόμετρα.
- 5) 'Ο αριθμός των πόρων σε κάθε τετραγωνικό εκατο-στόμετρο ανθρώπινου δέρμα-τος είναι κατά μέσον όρον (α) 230, (β) 560, (γ) 2.500.

Στοιχειόγραφος

'Αν λασπώνω στρατηγό δίχως κεφάλι άφισες ένα μεγάλο κι' ισχυρό ζώο θα σχηματίσης.

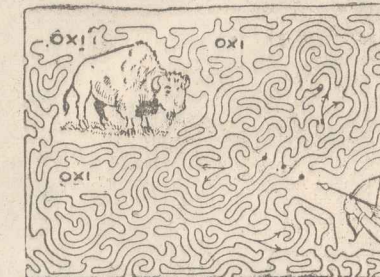
Τρεις λέξεις

Οι παρακάτω λέξεις μπορούν να συν-δυασθούν ανά τρεις, που να έχουν έν-νοια ανάλογη ή σχετική (π. χ. άντρας—γυναίκα—παιδί ή ζύλα—φωτιά—κα-πνός):

- 1) Γυναίκα, 2) Φεγγάρι, 3) Τρα-γοῦδι, 4) Κρασί, 5) 'Ηλιος, 6) 'Α-στρά, 7) 'Ιδρώς, 8) Μαχαίρι, 9) Αίμα, 10) 'Ελπίς, 11) Πηροῦνι, 12) 'Ελεος, 13) Κουτάλι, 14) Δάκρυα, 15) Πίστις.

Λαβύρινθος

Σε ποιά από τις τρεις μαύρες κοκκί-δες πρέπει να χτυπήση το θέλος του το-

ξότου για να επιτύχη τη μοναχική γραμμή που συνδέει μια μόνο απ' α-υτές απ' ευθείας με τον θούβαλο; Το παιχνίδι αυτό έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον όταν παηχθί από τρεις παί-κτας. 'Ο καθένας διαλέγει μια κοκκί-δα και ξεκινά. 'Εκείνος που θα φθάση στον θούβαλο κερδίζει.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

'Η Λιλί ρωτά τη φίλη της Μαρία:—Ποιό ζώο σ' άρεσει περισσότερο, Μαρία;—Ποιό μ' άρεσει: Νά σοβ πώ. 'Ο μπαμπάς μου κυνηγά τα μεγάλα θηρία και τα πίνει ζωτανά, δεν μ' άρεσουν όμως εκείνα γιατί τα φοβόμυαι. Μ' ά-ρεσει περισσότερο αυτό που σου είπα.—Ποιό;—Μά δεν τ' άκουσες, καμήνη;

Δεξιόγραφος

Φθόγγος μουσικός το ένα 'Αιψτος είναι το άλλο και τα δύο έννοιαμένα δίνουν ποιητή μεγάλο.

Λογοπαίγνιο

Κατά τι μοιάζει ένας φούρνωσης με μια καλόρησι;

Οι λύσεις στη σελ. 70

Το παραμυθάκι σας

'Η πιό όμορφη του κόσμου

Μία φορά κι' έναν καιρό ήταν ένας βασιλιάς που-χε δυο παιδιά και τ' αγαπούσε πολύ. Δίπλα στο παλάτι του είχε κι' ένα περιβάρι με μια χρυσομ-πλιά που κάνα χρυσομπλιά κι' ένα πηγάδι πολύ βαθύ. Μέσα σ' αυτό το πηγάδι ζούσε μια λάμια που θύγι-νε κάθε πρωί, έκδοε απ' τη χρυσομπλιά ένα χρυ-σομπλο και ξανάμπαινε πάλι στο πηγάδι.

Μία μέρα παρουσιάζεται στο βασιλιά ο πρώτος γυιός του και του λέει:—Θέλω να με παντρεύης με την πιό όμορφη γυ-ναίκα του κόσμου!

—Για να γίνη αυτό, παιδί μου, πρέπει να σκοτώ-σης την άγρια λάμια που ζή στο πηγάδι του περι-βολιού μας και κόβει τα χρυσομπλιά μας, του απο-κριθήκε ο βασιλιάς.

Το βασιλόπουλο πήρε άμέσως το δοξάρι του και τις σάιτες του, κοπéθηκε στο περιβάρι και παρομό-νευε.

Την ίδια ώρα βγήκε κι' η λάμια απ' το πηγάδι, πήγε στη χρυσομπλιά κι' έκκοψε ένα χρυσομπλί. Το βασιλόπουλο τη σημάδεψε κι' έρριξε τη σάιτα του, μα δεν την πέτυχε και γύρισε καταλυπημένο στο παλάτι.

—Φαίνεται, παιδί μου, πώς δεν έχεις την τύχη να πάρης την πιό όμορφη του κόσμου του είπε ο πατέρας του.

Πέρασε κάμποσος καιρός και το δεύτερο βασιλό-πουλο, το πιό μικρό μα και πιό γενναίο παρουσιά-ζεται στο βασιλιά και του λέει κι' αυτό:—Πατέρα μου, θέλω για γυναίκα μου την πιό ό-μορφη του κόσμου!

Ο βασιλιάς τον συμβούλεψε όπως και το μενα-λειτερο γυιό του.

Το βασιλόπουλο κατέθηκε στον κήπο κι' όταν βγήκε η λάμια τη χτύπησε με το κοντάρι του στο στήθος. 'Εκείνη όμως πρόφτασε και ξανάμπηκε στο πηγάδι.

Τότε το βασιλόπουλο φώναξε τους σκλάβους του κι' έφεραν μια μεταξίνη σκάλα. Με το σπαθί στο χέρι κατέθηκε στο πηγάδι όπου βρήκε τη λάμια νεκρή και δίπλα της την πιό όμορφη κοπέλλα του κόσμου δεμένη μ' αλυσίδες.

Δεν χάνει καιρό τότε, τη δένει μ' ένα σκοινί και το κουνάει για να την τραβήξουν πάνω. Μό-λις όμως τραβήξεν την νέα εβώ ο μεγάλος άδελ-φός του βασιλόπουλου που είχε κατέβει κι' αυτός στο περιβάρι, μόλις την είδε θαμνώθηκε απ' τη νε-ραιδένια ύμωφία της και σκέφτηκε να σκοτώση τον άδελφό του για να την πάρη αυτός γυναίκα του.

'Ετσι, όταν οι σκλάβοι ξαναβρίξαν το σκοινί κι' άρχισαν ν' ανεβάσουν το βασιλόπουλο έδγαλε το μαχαίρι του, έκκοψε κρυφά το σκοινί κι' ο άδελφός του έπεσε στο πηγάδι.

Όλοι τον θεωρούσαν χαμένο. Κι' όταν πέρασαν τρεις μέρες το μεγάλο βασιλόπουλο δήλωσε στο γέρο βασιλιά ότι θα έπερνε πια αυτός για γυναίκα του την πιό όμορφη του κόσμου.

Μα εκείνη μόλις το άκουσε αυτό είπε:—Εγώ, η πιό όμορφη του κόσμου θα πάρω άντρα μου τον πιό άξιο του κόσμου, άφου εκείνος που με γλύτωσε καθύκε.

—Και ποιά είναι το θέλημά σου; τη ρώτησε ο βασιλιάς.

—Το θέλημά μου είναι άποκρίθηκε, αυτή να χτί-σας έναν πύργο, να με βάλης μέσα, να φτιάξης ο-λόγυρα ένα πολύ πλατύ και βαθύ χαντάκι και να διαλαλήσης: ('Όποιος είναι άξιος να πηδήξη με τ' άλογό του αυτό το χαντάκι εκείνος θα με πάρη γυναίκα του).

Δέχτηκε ο βασιλιάς κι' έκανε όπως του ζήτησε η πιό όμορφη του κόσμου. 'Ετρεξαν τα παλληκα-ρία απ' όλες τις χώρες μα δεν μπόρεσε κανείς να πηδήση το χαντάκι.

Σ' αυτό το μεταξύ το μικρό βασιλόπουλο βρισκό-ταν στο βάθος του πηγαδιού. Μέρα και νύχτα δου-λευε κι' έκανε σκαλιά για ν' ανέβη επάνω και στο τέλος τα κατάφερε.

Μόλις βγήκε έξω είδε έναν άετο να παλεύη μ' ένα φειδί. 'Αμέσως σκότωσε το φειδί κι' ο άετος του είπε:—Γενναίο βασιλόπουλο, τί καλό θέλεις από μένα; Το βασιλόπουλο του είπε τότε τα βάσανά του.

—Ανέβα στις φτερούγες μου κι' εγώ θα σε πάω κοντά στην καλή σου, αποκρίθηκε ο άετος.

'Ετσι το βασιλόπουλο βρέθηκε μπρός στον πύ-ργο της πιό όμορφης του κόσμου. Τριγυρίζει για να βρή μέρος να μπη, μα τίποτα. Τότε ο άετος έτρεξε και του έφερε ένα φτερωτό άλογο. Πήδησε σ' αυτό το βασιλόπουλο και πέρασε το χαντάκι.

Η πιό όμορφη του κόσμου μόλις το είδε το γνώ-ρισε κι' έπεσε στην άγκαλιά του.

Τάμωθε σε λίγο ο βασιλιάς. 'Ετρεξε κι' όταν εί-δε το χαμένο γυιό του, τον φίλησε του χάρισε όλο του το βασίλειο τον πάντρεψε με την πιό όμορφη του κόσμου, έζωρισε το ζήλιαρχο και κακό άδελφό κι' έζησαν αυτοί καλά κι' έμεις καλλίτερα.

Το ντύσιμο, το χτένισμα και η παραμόρφωσις του προσώπου

«ΠΡΟΣ στα κάλλη τ' είναι ο πά-νος;» λέει μια παλιά παροιμία κι' ανεφάρτα, άσφαλώς στην έποχή έ-κείνη όπου οι γυναίκες φορούσαν τους μαρτυρικούς κορδέδες και τα στενά μυ-τερα παπούτσια της μόδας.

Άλλα η παροιμία αυτή θα ταίριαζε ά-κόμη πιό σοφά σ' ώριμες γυναίκες που ζούν μακριά από τον σημερινό κόσμο και τον πολιτισμό του. Πρόκειται για τις ιδανείες της 'Ισπερινής 'Αφρικής που αντίλαμδάνονται διαφορετικά και κατά περιεργόν τρόπο την ύμωφία. 'Οχι βέ-βαια την ύμωφία όπως την έννοούμε έμεις οι Ευρωπαίοι, αλλά μια ύμωφία έξωφρενι-κή για τον περισσότερο πολιτισμένο κόσμο.

Ύμωφία μαρτυρείται που ξεφεύγει πολλές φορές τον κοινό νοῦ του ανθρώπου.

Οι γυναίκες της φυλής των Μπατζίρι και της 'Ιακόμα, ξεχωρίζουν από τις γειτονι-κές φυλές από τα ιδιότυπα χαρακτηριστι-κά τους. 'Ο άκρως ύμωφός και η παρα-μόρφωσις του προσώπου θεωρείται εκεί η τέλεις κι' η ιδανική ύμωφία. Μία έντε-λως πλαστική μύτη, δυο αυτιά με τερά-στιες τρύπες στους λοβούς, ένα στήθος που να φτάνη ως την κοιλιά και δυο μά-τια τραβηγμένα προς τα πίσω με χείρα-λοιθωρισμού είναι το πρότυπο της ύμω-φης και μισάντριες 'Αφροδίτης. 'Η τελευ-ταία παραμόρφωσις επιτυγχάνει με μια ει-δική γάμα που την κολλούν στους κρα-τούς και που οι ιδανείες την ονομάζουν «κόκα».

Το κορίτσι που δεν έχει γνωρίσει άκό-μη τη κραά του νάμου διακρίνεται κυρί-ως από τα τρία κάβητα σημάδια που έχει στο κάβη του νάμου: καμμένο με πυ-ρεκτωμένο σδερό. Αυτό γίνεται όταν φτάση στην ηλικία των δώδεκα έτων έ-ποχή, δηλαδή, που βγαίνει σε αναζήτησις νεύπου και παραρθεί ν' άρεισ στους άνδρες. 'Αν είναι παντρεμένη τα σημά-δια αυτά ύμωφούν δοξάνοντας με τον ίδιο άκριβος τρόπο. Σωστό σημάδι σταυρού-ζου δηλαδή!

Οι γυναίκες πάλι της φυλής των Ούν-τούμπο και των Ουανέντα ως κύριο στο-λισμό έχουν το κόψιμο ή το πρόσ τα κά-τω τραβηγμένα των χειλιών τους. Δυο χεί-λη για να είναι ώριμα πρέπει ή να μην είναι καθόλου σαρκώδη, όποτε για να το πετύχουν τα πετροκόβουν ή να νε τραβή-γμένα και μεγαλωμένα όσο το δυνατόν περισσότερο.

Είδη, γράφει ο έρευνήτης Τζέρον Ρόλλας, χείλη γυναικών που άκουμπό-σαν στο πηγούνι τους, καθώς και γυναι-κές που δεν είχαν διόλου χείλη. Είδη ά-κόμη άνδρες να τρέχουν πίσω απ' αυτές τις γυναίκες όπως βιάτρεχε ένας Ευρω-παίος πίσω από μια ζωντανή Καρατίδα.

Οι περισσότερες από αυτές τις γυναι-κές φορούν πολύχρωμα φτερά στο κεφα-λί προσπαθώντας να υπήξουν τις άκρες τους στο δέμα του κρανίου τους που είναι συνήθως καταπληγμένο απ' αυτή

Το ντύσιμο, το χτένισμα και η παραμόρφωσις του προσώπου

από τη μέση και που φτάνει συνήθως μέ-χρι τα γόνατα.

Οι γυναίκες της φυλής των Μπατζίρι τραλλαινούνται κυριολεκτικά για τους ζω-πρους χρωματισμούς και για τα διάφορα κόκκαλα. Τα έρα «ταμπου» που τα περ-νούν σαν βραχιόλια στα μπράτσα και στο λαιμό τους. Τα μαλλιά τους τα πλέκουν σε μικρές κοτσίδες και σ' ένα μόνο κε-φάλι μπορεί να μετρήση κανείς, το λιγώ-τερο έκατον πενήντα απ' αυτές. Κάθε πλεξίδα είναι στολισμένη με κοράλλια, πολύχρωμα κοινύλια κι' άλλα όστρακα.

Η πολύ συχνή αλλαγή αυτού του στολι-σμού στο διάστημα της ίδιας ημέρας, ά-ποτελεί μια από τις σπουδαιότερες ένδει-ξεις της... καλαισθησίας τους! 'Αντίθετα με την κόμωσι των ασκολυντάι μόνο μια φορά το μήνα. Θεωρείται δε μεγάλη πο-λυτέλεια ή επάλειψι του κεφαλιού μ' ένα είδος κρέμας κατασκευασμένης από λι-πος κριαριού, άσπραδι εύγυν και γάλα.

«Κάθε γυναίκα γράφει ο ίδιος έξερευ-νητής είναι ύποχρεωμένη να έχη την κόμ-ωτριά της έπειδή δεν είναι δυνατόν να χτενισή μόνη τα μαλλιά της που είναι σκληρά όσο περίπου και η τζιβεά! Πεζο-πορούν πολλές φορές χιλιόμετρα όλό-κληρα για να δουν έναν καινούργιο τρό-πο χτενίσματος που μια γειτονική φυλή κατάρθωσε ν' ανακαλύψη. Προπαντός ό-μως άποφεύγουν την ευρωπαϊκή κομμω-σι. 'Όταν μια λευκή γυναίκα περάση κα-τά τύχη από τα μέρη τους, οι μαύρες χαμωγελούν με ειρωνεία για το χτενισμό της το ντύσιμο και το στολισμό της.

Το μεγαλύτερο όμως βάσανο των γυ-ναικών των Μπατζίρι και της 'Ιακόμα είναι το πρίνισμα των δοντιών. Από δώδεκα έτων άρχίζει το μαρτύριο αυτό του πρί-νισματος. Πιάνουν ως πρότυπο τα δόν-τια των σκυλιών, των πέλωριων «λαά-πα» που άφθονούν στα μέρη εκείνα. Το πρίνισμα γίνεται από τους μαγους της φυλής τους «μαραμπού».

Διάφοροι ιεραπόστολοι που πέρασαν κα-τά καιρούς από τα χωριά των ιδανέων αυτών προσπάθησαν με κάθε τρόπο να τους αλλάξουν τα μαρτυρικά αυτά έθιμα που ξεκινούν από το πρωτόγονο ένστικτο του ζώου που κυριαρχεί ακόμα μέσα τους. 'Η προσπάθεια τους όμως αυτή πήγε χα-μένη, γιατί οι Μπατζίρι και οι 'Ιακόμα, ό-χι μόνο δεν έννοούν ν' αλλάξουν τις συ-νηθείες τους στο παραμικρό, αλλά αντι-θέτως έπισητρέφουν κανονικά προς τα πύ-σω, ακόμη και προς τον κανονισμό.

POTZER DE MAP

Τό μυστήριο μιᾶς δολοφονίας

Τό τραγικό τέλος τῆς Μαρίας Λάφφι

Λίγο μετά τὸ μεσημέρι τῆς 21ης Ἰουνίου 1946, μιὰ νέα καὶ ὡραία Ἰταλίδα, ἡ Μαρία Λάφφι, δροσίστηκε νεκρῇ δολοφονημένη, στὸ σαλόνι τοῦ διαμερισμά της, στὴ Ρώμη. Τὸ αἷμα τῆς εἶχε πιτοίσει τὰ πλάγια τοῦ ἀνοιχτοῦ πιάνου κι' ἕνα μαρμαριμένο κομμάτι. Ἡ νεκρὴ φορούσε μόνο μιὰ λεπτή καλοκαιρινή ρομπά. Εἶχε ἐννέα μαγαζιές, στὴν πλάτη, γυναικείες μ' ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι, ποὺ δροσίστηκε στὸ δωμάτιο τοῦ λουτροῦ, ἐντελὲς καθαρισμένο ἀπὸ αἵματα κι' ἀπὸ δακτυλικά ἀποτυπώματα.

Μιὰ φίλη, καὶ συγκατοίκος τῆς Μαρίας εἶχε ἀκούσει τὸ πρῶτ' ἀσυνήθιστους βοοὺρους στὸ διαμερισμὰ τῆς. Ὅταν λοιπὸν τὴν ἐπισκέφθηκε τὸ ἀπόγευμα, δέχθηκε συνήθως, καὶ γύρισε ἐπανειλημμένως τὴν κλειδωμένη πόρτα τῆς γυναικὸς νὰ πρῶτ' ἀπάντησι εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία.

Τὸ ἐγκλήμα αὐτὸ ἀπαγγέλλεται ἐπὶ ἡμέρες τὶς 36 ἐφημερίδες τῆς Ρώμης. Τοῦ ἔδωκε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον ἡ ἐξαρτητικὴ ὡμορφία τοῦ θύματος καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τοῦ κόμματος Τσερετάνι, ποὺ ἦταν ὁ ἐπίσημος φίλος τῆς Μαρίας. Ἐπειτα ἀπὸ 3 ἐβδομάδων ἐξέτασις οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξασφάλισαν ὅτι, κατὰ τὴν ἀπουσία τοῦ κόμματος στὴ Φλωρεντία, ἡ Μαρία δεινόταν συχνὰ στὸ διαμερισμὰ τῆς κάποιοι "Ἀλφιο Φαντάζια, ἀρχαιογνώστης.

Αὐτὸς ὁ Φαντάζια ἦταν ὑποπτος μάλλον τύπος. Πισοῦ ἀπ' τὸ ἀρχαιοπωλεῖο του, διατηροῦσε ἕνα γαιοπαίγνιο. Φαινόταν ὅμως ὅτι καμιά ἀπ' τὶς δύο αὐτὲς ἐπιχειρήσεις δὲν τὸν ἀπέδιλε ἀρέσκει. Εἶχε σκεθρὴ λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' τὸ χάος καὶ τὴ διασθορὰ τῆς μεταπολεμικῆς ἰταλικῆς ζωῆς.

Παρουσιάστηκε πράγματι σὲ κάποια κ. Ἀντιόνα Ρότσι καὶ τὴν ἔπεισε ὅτι ὁ σύζυγός της — ποὺ ἔλειπε στὸ Βεροῖν — κατέλειπε τὸς προὐχόντες πράκτορες τῆς φασιστικῆς νοσητικῆς ἀστυνομίας. Τῆς ἔζητησε δὲ 1 ἐκατομμύριο λιρῆτες, γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ ἐνοχοποιητικὰ στοιχεία ποὺ κρατοῦσαν ἐναντίον του οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχές. Ἡ δυστυχισμένη γυνίκα καὶ προσέφερε τότε ὅσα μετρητὰ εἶχε τὰ ἀσπιδικά καὶ τὰ κοσμηματὰ τῆς καὶ ἀκόμη μαρμαριμένα ἐπιπλά της. Σὲ λίγο ὅμως, γύρισε ὁ σύζυγός της, ἔκρινε τὴν ἀπαρτίδα τοῦ Φαντάζια, εἶπε ἔξω φρενὸν καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ χρήματα, ἀλλοίως θὰ τὸν κατήγγελλε στὴν ἀστυνομία ὡς ἀπατεώνα.

Ἀλλὰ ὁ Φαντάζια δὲν εἶχε σπαταλήσει ἐν τῷ μεταξὺ ὅλα. Σκέφθηκε λοιπὸν καὶ βάλῃ στὸ νῆρι τὰ κομμάτια ποὺ εἶχε νερσίσει στὴ Μαρία Λάφφι ὁ γενναῖος κόμης. Τὰ εἶχε ἰδῇ

ἐπανειλημμένως, μέσα στὴν κασσετίνη τους, στὴν κορεδωμένη ῥα τῆς.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ φίλου του, Ἀλμπέρτο Γκαλούπι, δόθηκε διὰ νέους «καθὼς πρέπει» πρὶν θ' ἀν' ἔμβαναν νὰ κρύβουν τὴν κλοπὴ γιὰ λογαριασμὸ του. Ὁ ἔνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ φοιτητὴς τῆς νομικῆς Ρενάτο Πιασσέντι κι' ὁ ἄλλος ὁ ὁμοῦ ἀδελφικὸς Λουίτζι Τσιόνε, γυῖος ἀποστράτου συνταγματάρχου, ποὺ βοήσκειτο με ἀεία στὴ Ρώμη.

Πράγματι οἱ τρεῖς συνένοχοι κατέστρωσαν τὸ σπῆνδο καὶ τὸ δόσαν ἀμέσως σ' ἐφαρμογή. Οἱ τρεῖς νῆοι ἐπισκέφθηκαν τὴ Μαρία, ἀφοῦ τὴν εἶχαν εἰδοποιήσει τηλεφωνικῶς ὅτι τῆς ἔφεραν εἰδοποίησι ἀπ' τὴ Φλωρεντία, ἀπ' τὸν κῆρυτα Τσερετάνι. Ἡ ὥρα ἦταν 9 τὸ πρῶτ' κι' ἡ νέα γυναίκα βρισκόταν ἀκόμη στὸ καρεδάκι. Φόρεσε πρόχειρα μιὰ ρομπά, γιὰ νὰ δειθῇ τοὺς ἐπισκέπτες της. Ἀφοῦ κουβέντισαν λίγη ὥρα ἡ Μαρία κάθησε νὰ παίξῃ πιάνο. Μόλις ὅμως εἶχε ἀκούσει ὁ Λουίτζι τὴν ἀσπασε ἀπ' τὸ λαίμα καὶ τὴν ἔντυψε, στὴν πλάτη μ' ἕνα μαχαίρι. Ἐπειτα οἱ δύο νῆοι πῆσαν τὸ κοσμηματὰ τοῦ θύματος καὶ τὰ πῆγαν στὸ Φαντάζια, ὁ ὁποῖος τὰ πούλησε καὶ τοὺς ἔδωσε τὸ μεριδίό τους, 100.000 λιρῆτες.

Αὐτὰ ἐξακρίβωσε ἡ ἀνάκρισις μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ Φαντάζια καὶ τὸν συζυγόν του. Ὁ Τσερετάνι ἰστορία αὐτὴ παρουσιάζει μερικὰ περὶ ἡμερῶν σημεῖα, τὰ ὁποῖα δὲν παρέλειψαν νὰ τινύσουν οἱ ἐφημερίδες. Πῶς ὁ Φαντάζια εἶχε καταφέρει ἔτσι εὐκόλως νὰ σπῶνῃ στὸ ἐγκλήμα διὰ νέους ἀπὸ καλὴ οἰκονομία. Γιατὶ ὁ Λουίτζι γύρισε τὸ θῆμα ὅχι μιὰ μόνον, ἀλλὰ 9 φορές. Καὶ γιὰ τὴ Μαρία εἶπε φωνάζει, ζήτηντας ὅχι οἶκτο, ἀλλὰ συγγνώμην — ὥπως βεβαίως ἕνας γείτονας.

Στὶς παραμονὲς τῆς δίκης, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου παρεσύσθη ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ τζιπ. Κι' ὡς ὅπου γίνῃ καλὰ ἡ δίκη ἀνεβλήθη ἐνῶ θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ δοισθῇ ἄλλος πρόεδρος. Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ μεγάλωσε τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου καὶ δυνάμωσε τὴν ὑπόνοιαν ὅτι πῶς ἀπ' τὸ ἐγκλήμα ἐκεῖνο κρυβόντουσαν κάποιοι πολιτικὲς μηχανορραφίες...

Οἱ δημοσιογράφοι ἔβαν ἀπὸ τὸν παρελθόν τοῦ Λουίτζι Τσιόνε, κι' ἐξακρίβωσαν ὅτι, στὶς ἀρχὲς τῆς καταλήψεως τῆς Ρώμης ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς, εἶχε λάβει μέρος στὸ κίνημα ἀντιστάσεως, κατόπιν ὅμως εἶχε γίνῃ συνεργάτης καὶ πληροφοριοδότης τοῦ ἐχθροῦ. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, παρίσταντο πάλι τὸν πατριώτη. Μερικοὶ πραγματικοὶ πατριῶτες καὶ κατὰ γένον, ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσαν νὰ τοῦ κάμουν τίποτε, γιὰτὶ εἶχε προφανῶς κάποιον ἰσχυρὸν προστατὴ. Σὲ λίγους ἡμερῶς μάλιστα, ἐνῶ ὁ Τσιόνε ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸν στρατοδικεῖο, καὶ ἀθωώθηκε! Οἱ διαμαρτυρίες τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν γι' αὐτὴ τὴ σκανδαλώδη ἀθώωσις ἔφεραν διώξις ἀπάντησι. Ὁ «ἰσχυρὸς προστατὴς» τοῦ Τσιόνε τὸν εἶχε σώσει καὶ πάλι.

Λίγες μέρες μετὰ τὴ σύλληψι τοῦ γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Μαρίας Λάφφι, ὁ φάκελλος τοῦ Τσιόνε ἐξαφανίσθηκε ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης. Ἐξ ἄλλου, κατὰ τὴ μεταφορά του σὲ ἄλλαν φυλακὴν ὁ Τσιόνε ὑπόσχεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σπῆνδο καὶ νὰ μείνῃ τρεῖς μέρες μαζί με τοὺς δικούς του! Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ προκάλεσε καινούργιον σκάνδαλο. Τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἔσπευσε νὰ δημοσιεύσῃ μιὰ διήγησι τὴν ἀληθινὰ μετὰ τὴν διήγησι σὲ διόρθωσι: «Ὅχι ὁ Τσιόνε δὲν εἶχε μείνῃ στὸ σπῆνδο τρεῖς ἡμέρες, ἀλλὰ δύο ἡμέρες!»

Πάντως ἦταν περίεργο πῶς δὲν εἶχε ἐπωφεληθῇ τῆς ευκαιρίας γιὰ νὰ δραπέτευσῃ καὶ νὰ κρυφθῇ. Εἶχε ἐξαφανισθῇ μόνος του στὴ φυλακὴν κι' εἶχε διαβεβαιώσει τοὺς δημοφιλῆς τοῦ ὅτι φορόντιζαν γι' αὐτὸν κάποιοι «καλοὶ φίλοι» τοῦ καθεῶς κι' ὁ θεὸς τοῦ ὁφειλοῦνός τὸν ἔσωσε. Ἐξωστεικὸν Σπῆνδο, Παρῆσθε ἀκούει ὅτι κάποιος ἄλλος εἶχε σκοτώσει τὴ Μαρία γιὰ «πολιτικὸν λόγον» κι' ὅτι εἶχε πάρει σ' αὐτὸ τὴν ἐπίσημὴν γιὰ νὰ καλύψῃ τὸν πραγματικὸν φονέα. «Ὑπὸ τὸ καλὸ τῆς ἰταλικῆς».

Διαπιστώθηκε ἔξ ἄλλου ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχε δοῖν καμμένα μερικὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Μαρίας, ὅτι τὴν ἐπισκεπτόταν συχνὰ ἕνας ὑπασπιστὴς τοῦ περιόχου φασίστα στρατηγροῦ κι' ἐγκληματοῦ πολέμου Μάριο Ροάττα.

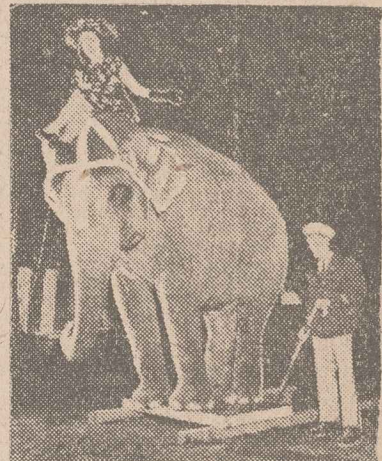
Ὅλ' αὐτὰ ἐκκένων ἀκόμη μυστηριώδης τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπειτα ἀπὸ ἀρέσκει ἀναβολὴς ἐνῶ τέλος ἡ δίκη τὸν φετινὸ Ἰανουάριο. Πρὸ ὅλων τῶν προσπαθειῶν τοῦ συγγένου του νὰ τὸν περάσῃ νὰ τρελλὰ ὁ Τσιόνε καταδικάσθηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ (ἡ θανατικὴ ποινὴ δὲν ὑπάρχει στὴν ἰταλία). Τὸ ἴδιον κι' ὁ Φαντάζια κι' ὁ Γκαλούπι. Ὁ Πιασσέντι καταδικάσθηκε σὲ πρόσκαιρα δεσμὰ 30 ἐτῶν.

Ὅτ' ὅσοι οἱ κάτοικοι τῆς Ρώμης δὲν ἱκανοποιήθηκαν ἀπὸ τὴν λύσι, Περὶεναν συνταρακτικὲς ἀπακαλύψεις στὴ δίκη, κι' ὡς πονητεῖς ἀπὸ τὴν ἐλπίδι τους. Πάντως, ἐξακρίβωσαν νὰ πιστεύουν ὅτι πῶς ἀπ' τὴ δολοφονία τῆς Μαρίας Λάφφι, κρύβεται ἕνα τεράστιον πολιτικόν—οἰκονομικὸν σκάνδαλον, τοῦ ὁποῦ τῆς «ὑποθέσεως Σπῆνδο».

ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΝΙΚΙΟΥΡ

Ἐνας Ἀμερικανὸς κατασκευάσε γιὰ τὴν γυναίκα αὐτὴ τὰ νύχτια ποὺ ἔχουν στὶς ἀκρὲς θέσεις γιὰ τὰ μεγάλα νύχτια. Εἶνε πολὺ πρακτικὰ καὶ οἱ Ἀμερικανίδες ἔχουν κατενθουσιασθῇ μὲ τὸν.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΥΛΗ

Στὴν Ἀμερικὴ, παράγεται τώρα, μιὰ νέα πλαστικὴ ὕλη ἀπὸ χαρτὶ καὶ βουβάκι διαλυμένα μέσα σὲ «φαινολικὴ ρητίνη». Ἡ ἀντοχὴ τῆς, σὲ θλίψι καὶ κόψι, εἶνε καταπληκτικὴ. Τὸ ἐργαστήριον ποὺ παράγει τὴν νέα αὐτὴ πλαστικὴ ὕλη γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν στερητικὴ τῆς, ἔθελε καὶ πᾶσι ἐπ' αὐτῇ ἕνας ἐλέφας ποὺ ζύγιζε τεσσερες τόνους χωρὶς νὰ πάθῃ ἡ πλάκα τῆς ὕλης τίποτε.

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΕΝΟΣ ΙΘΑΓΕΝΟΥΣ

Μὴν τρομάζετε, δὲν πρόκειται περὶ φαντάσματα. Εἶνε ἕνας Ἰθαγενὴς τῆς Αὐστραλίας ποὺ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς τηλετικῆς εἰς ἀλειψὶ τὸ σῶμα του μὲ μιὰ ἀγνώστη στοὺς Εὐρωπαίους φωσφορίζουσα οὐσία ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὶς στάχτες τοῦ «μπαμπού».

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟ

27ον

—Ὅχι. Μεγαλειότατε. Ἡ καλύτερα... ναι. Γιὰ τὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος μου εἶμαι νεκρός. Νομίζω πῶς στὴ Γαλλία εἶνε εὐτυχὴς γι' αὐτό... Κι' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐχαιρισμένος. Γιατὶ δὲν σκέπτομαι νὰ ἐξαφανίσω τὴν παλαιὰ ζωὴ μου...
—Ὦστε εἶσαι ἐλεύθερος;
—Ὅπως ἦν πάντοτε. Μεγαλειότατε.
—Καὶ δὲν σὲ καταδιώκει κανεὶς;
—Κανεὶς. Ὁ Ἀριμάν ἔχει πεθάνει ὡς ἄνθρωπος. Ποιὸς θὰ κατέδικε ἐὼς ἐμεῖς;
—Σωστά. Δὲν εἶνε συνεπὲς κανεὶς δεσμὸ μετὰ τὸ παρελθόν;
—Κανένας.
—Καὶ εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἐξαφανίσῃς τὴν παλαιὰ τυπογραφικὴ ζωὴ σου;
—Νομίζω ὅτι σὰς τὸ εἶπα. Μεγαλειότατε.
—Τότε ἐξ ὁδοῦ μαζί μου, Ἀριμάν. Θὰ σοῦ δώσω πλοῦτη, ἀξίματα... ἔχεις πολλὰς ἱκανότητες καὶ νομίζω πῶς θὰ μὲ βοηθῇ πολλὰς φορές ἡ εὐκαιρία νὰ τίς χρησιμοποιοῦ.

—Εὐχαριστῶ. Μεγαλειότατε. Ἀπάντησε ὁ Ἀριμάν. Ἀλλὰ δὲν δέχομαι.
—Γιὰ ποῖα λόγια;
—Ὁ λόγος εἶνε ὅτι συνήθισα νὰ ζῶ πάντοτε ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος. Τὸ ἴδιο θὰ κάμω καὶ τώρα. Ἀλλὰ θὰ τοῦ ἔχω ἀμέσως κοντὰ σὰς κάθε φορὰ πρὶν θὰ με γυρίσῃς.
Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶπε μείνει σκεπτικὸς. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν νενομιστοφιλίαν του.
—Ἐπιθυμοῦσα εἶπε σὲ λίγο νὰ ἐξαφανίσωμαι μαζί. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἐπιμείνω περὶ σπῆνδο... Θὰ ἔβλαψαν νὰ νυμφίζετο ὅτι ἡ προσφορά μου ἰσχύει πάντοτε καὶ ὅτι μπορεῖς νὰ μὲ τὸ ὑπενωμισθῇ ὅποτεδήποτε θελήσῃς.
—Ἀ! Ἐξήσασ... Τὸ μέγα δοῦλο τὸν Δύο Γεφυρών καὶ τοῦ Βάλτεντς δὲν σ' ἐξοφλεῖ πιά; Ἐμεῖς θὰ εἶμε οἱ συνεπῆς διαπραγματευτικὲς ἐστασότητες.
—Εἶνε ἀλήθεια. Μεγαλειότατε.
—Εἶνε ἀλήθεια. Μεγαλειότατε.

MENTIUM
MAIRH ΜΟΡΣΟΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

τατε. Ὁ Πέτρος ὁ Δουῆ δὲν ὑπάρχει πιά στὴ ζωὴ.
—Πῶς; Πέθανε;
—Αὐτοκτενίστηκε.
—Δὲν μὲ τὸ εἶπε πῶς καὶ;
—Δὲν εἶπα. γιὰτὶ κανεὶς δὲν τὸ ξέρει καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ μάθῃ ποτέ. Δανεισθῆκα τὸ... πτώμα του, γιὰ νὰ ἐξαφανίσω τὸν Ἀριμάν. Μ' ἀπλούστερα λόγια, τὸ ἀνθρώπινο πτώμα ποὺ βοήσκει μέσα στὴ ζοφίαν τοῦ περιπτέρου τοῦ Μπαρζέ, ἦταν τοῦ Πέτρου τοῦ Δουκῆ. Ἐπὶ αὐτὸν ἀπὸ τὸ θάνατό του, γιὰ νὰ κάμω νὰ πιστευθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βοήσκει ἀπ' ἀνθρώπων ἦν ἐγὼ. Ἐπειτα κανεὶς δὲν θὰ μάθῃ ποτέ τὸ θάνατό τοῦ Πέτρου τοῦ Δουκῆ. Καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος οἱ ἄλλοι θὰ νομίσουν ὅτι ὁ Ἀριμάν νεκρὸς. Νομίζω ὅτι αὐτὴ ἡ λύσις ἦταν ἡ καλύτερη γιὰ ὅλους.
Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἀπάντησε τίποτε.

Σανδῶσε κατόπιν τὸ γίρι τοῦ σπῆνδο Ἀριμάν καὶ ἀπομακρύνθηκε συλλογισμένος. Ὁ Ἀριμάν τὸν ἀσκολοῦ ἦρθε γιὰ μερικὲς στιγμὲς μετὰ τὸ βλέμμα κι' ἔπειτα ἀνέστη ν' ἀνεβῇ ἀπὸ τὸ μικρὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου.
Πλῆθ' στὸ μικρὸ παρεκκλήσιο βρισκόταν μιὰ μικρὴ καλύβα.
Ὁ Ἀριμάν ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ πέρασε στὸ ἐσωτερικόν. Σὲ μιὰ γωνία τῆς καλύβας ἕνας γέρος ἦταν δεμένος γερὰ ἔδρα καὶ φημιμένος. Ὁ Ἀριμάν τοῦ ἔβλεπε τὸ δεσμὸ τοῦ καὶ τὸ ἀφῆρεσε τὸ φιδωτό. Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ ῥοσὸ ποὺ φορούσε καὶ τοῦ τὸ πέταξε.

—Μπορεῖς νὰ τὸ ἐξαφανίσῃς, γέρο; τοῦ εἶπε. Δὲν πιστεύω νὰ ὑπέφερες πολὺ, δὲν εἶν' ἀλήθεια;... Ἄν δέχοσιν πρόθυμα τὶς προστάσεις μου, δὲν θὰ βρισκόμουν στὴν ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιοῦμαι β.α. Δυστυχῶς δὲν τὸ ἔκανες... Ἀ! Φοβάσαι μήπως ἔκανα κανένα κακό;... Ὅχι, φίλε μου... Τουναντίον, μάλιστα, ἔσῳσα τὴ ζωὴν ἐνός ἀνθρώπου ἐνός αυτοκράτορος... Χά! Χά! Χά!... Σοῦ φαίνεται περίεργο ἐ... Κι' ὅμως εἶνε ἀλήθεια... Συλλογισθῆτε, ἴσως τὴν πλοῦσια αὐτοῦ ποὺ θάπαινε ἀν' ἐντὶ γιὰ μένα τὸν ὑποδραστήσαν ἐγώ... Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ στενωγῶσιν οἱ φίλοι μου. Ἐγὼ εἶμαι πλοῦσις ἕως ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα... Καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω μὲ πλοῦσις ἀπάρκα... Ἐ εἶνε βέβαιον καὶ ἡ τιμὴ ποὺ μοῦ ἔκαμε νὰ μὲ σφίξῃ τὸ γέρι. Κι' αὐτὸ σοῦ ἀνῆκε βέβαιον... Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς, τὸ κάτω κάτω, τὸ γέρι ἐνός αυτοκράτορος δὲν εἶνε περισσότερον ἀπὸ πέντε δάκτυλα...
Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἀριμάν.

φορούσε τὰ ρούχα του ποὺ τὰ εἶχαν ἀφίσει σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.
Σὲ λίγο, ἦταν ἑτοιμος.
Ἐβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ δέσμη χαρτονομισμάτων καὶ τὴν ἀπόθεσε σ' ἕνα τραπέζι.
Ὁ ἐρημίτης τὸν κύτταξε ραστισμένως.
Ὁ Ἀριμάν βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ ἀρχίσε νὰ κατεβαίνει τὸ βράδυ...

Τὸ ἀρχεῖον τοῦ Βισμαρκ

Ἄς ἀφήσουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Ἀριμάν καὶ ἄς παρακολουθήσωμε τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας.

Εἶχε ἐξαφανισθῇ τώρα στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Κάπρι καὶ, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σύντομο πρόγευμα, ἀποσύρθηκε στὰ διαμερίσματά του, δίδοντας ἐντολὴ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

Ὁ πιστὸς Βαλδεμάρο εἶνε μείνει στὸν προθάλαμον, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ κυρίου του.

Ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ δὲν διευθύνθηκε στὸν κοιτῶνα του. Κρατώντας τὸ μικρὸ δέμα, ποὺ περιεῖχε τὸ μυστικὸν ἀρχεῖον τοῦ Βισμαρκ, εἶχε κερθεῖ στὸ γραφεῖο του καὶ διὰ ἀνάγκης νὰ προσοχῇ ἕνα-ἕνα τὰ μυστικὰ ποὺ περιεχόνταν μέσα σ' αὐτὰ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ κατέχων τὰ ἀξοντικά ἐγγράφα, ψιθύρισε σὲ μιὰ στιγμὴ. Ἐχῶ ἐπίσης στὴν κατοχή μου καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν ἔργων ἀρχεῖο τοῦ Βισμαρκ, εἶχε κερθεῖ στὸ γραφεῖο του καὶ διὰ ἀνάγκης νὰ προσοχῇ ἕνα-ἕνα τὰ μυστικὰ ποὺ περιεχόνταν μέσα σ' αὐτὰ.

Ἐνῶ αὐτὰ τὰ ἐγγράφα ἦταν ἐνῶ στέδιον συνθήκης μετὰ τῆς Γαλλίας τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γερμανίας ποὺ ἦταν νωμισμένο μετὰ τὸ γέρι τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα του, τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ 3ου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ διάβασε: «Σχέδιο μυστικῆς συνθήκης μετὰ τῶν τῶν ἀνταρτικῶν Δυνάμεων Γαλλίας Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας».

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλίας ἦσαν οἱ ἀνάγκες

λικῆς Δημοκρατίας, ἀποβλέποντες στὴν ἐξασφάλισιν διαρκούς καὶ μονίμου εἰρήνης στὴν Εὐρωπαϊκὴ ἥπειρον, διαπιστώνουν:

» 1ον. Ὅτι ἡ εἰρήνη αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὴ χωρὶς τὴ δικαίη ἐπιλύσι τῶν ἐδαφικῶν διαφορῶν ποὺ ὑπάρχουν μετὰ τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

» 2ον. Ὅτι ἡ ἐπιλύσις αὐτῶν τῶν διαφορῶν πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ τρόπον ποὺ ν' ἀπαλείψῃ τὸ μέλλον οὐδὲν ποτε διένεξι.

» 3ον. Ὅτι ἡ ἐπιλύσις πρέπει νὰ εἶνε ὁριστικὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς προσωρινότητος.

» 4ον. Ὅτι ἀπὸ τὶς μεγάλες εὐρωπαϊκῆς δυνάμεις μόνον ἡ Γερμανία στερεῖται ἀποικιακοῦ κράτους κρὶ βόσκειται συνεπὲς σ' αὐτονομία νὰ ἀντλήσῃ τὶς ἀπαραίτητες γιὰ τὴν βιομηχανία της πρώτες ὕλες, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος νὰ διατεγῇ πρὸς νέες χώρες τὸ πλεονάζον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ της.

» 5ον. Ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ ὁδηγεῖ σὲ ἀδιέξοδο τὸ νεομικρὸ λαόν.

» 6ον. Ὅτι ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία δὲν ἔχουν κανένα λόγο νὰ περιορίσουν τὴν φυσικὴ ἀνάπτυξιν τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ.

» καὶ 7ον. Ὅτι κοινὴ ἐπιθυμία καὶ τῶν τοιῶν ὑψηλῶν συμβαλλόντων μερῶν εἶνε ὅπως οἱ λαοὶ τῶν διαδιδόντων εἰρηνικὰ καὶ συνεργασθῶν στὸ δρόμῳ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας δηλώνει, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ νόμος τοῦ λαοῦ του, ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ παραιτηθῇ ὑπὲρ τῆς Γαλλίας πάντοτε δικαιώματος ἐπὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λαοκρατίας καὶ νὰ συνεργασθῇ κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων του γιὰ τὴν ἐμπέδωσιν τῆς γαλλικῆς κυριαρχίας στὶς χώρες αὐτές.

Ἐναντὶ αὐτῆς τῆς παραίτησεως ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ὑποσχονται νὰ ἐξαφάνισαν ἀπὸ τὴν Γερμανία ἀποικιακὸν κράτος ἀπὸ ἀποικιακὴ ἥπειρον, ἱκανὸν ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀνάγκες της. Γιὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ τοῦ ἀποικιακοῦ κράτους, θὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν οἱ ἀνάγκες

Μυθιστορίες
Βούλιαξε γρήγορα

Δυὸ δυστυχισμένοι Ἑβραῖοι, πεθαμένοι τῆς πείνας ἐκοδὸν βόλτες στὶς ὄχθες ἐνός ποταμοῦ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ βρῶν ἕναν τρόπο ποὺ στὴν ἀρχὴ θὰ τοὺς γέμισε τὴν κοιλία καὶ κατόπιν τὸ πορτοφόλι. Ἐσπινὰ ὁ ἕνας δεικνύει στὸν ἄλλο μιὰ ἐπιγραφή, ποὺ ἦταν κομωμένη σ' ἕνα δέντρο.

—Κατὰ... ὁδὸς... ὁδὸς... τοῦ λέει.
—Λέγε, βρε ἀδερφέ καὶ μ' ἐκκρίσεις. Τί συμβαίνει;
—Παρίσσεσι λίγακι νὰ διαβάσῃς.
—Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ξέρω γράμματα.
Ὁ πρῶτος Ἑβραῖος διαβάσει τότε μεγαλοφώνως: «Ἀμοιβὴ 100 χιλιάδων σ' ἐκείνον ποὺ θὰ σώσῃ ἐνῶν ἀνθρώπου ποὺ κινδυνεύει νὰ πνιγῇ». Ἀκού λοιπὸν τὸ σκεδὸν μου, φίλε μου: ὅσο πέρσῃς στὸ νερό, θὰ σὲ σώσω θὰ μὲ δώσουν τὶς 100 χιλιάδες καὶ θὰ τίς μοιραστοῦμε.
Ὁ ἄλλος γουκαρὸς Ἑβραῖος χωρὶς νὰ καθοκρεθῇ πέφτει ἀπὸ νερό. Δὲν ξέρει ὅμως κολυμπί κι' ἀρχίζει νὰ βρῇ καὶ ἄλλα ἐπιγράμματα.
—Βοήθεια, βοήθεια, πνιγνῶμαι! φωνάζει στὸ σύντροφό του.
—Μὴ βιάζεσαι τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Κύτταξε τί γράφει μιὰ ἄλλη ἐπιγραφή.
—Κάμε γρήγορα καὶ πνιγνῶμαι!
—Γράφει, ποὺ λέει, σύντροφε: «Ἀμοιβὴ 200 χιλιάδων σ' ἐκείνον ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ τὸ πτώμα ἐνός

της γερμανικής Βιομηχανίας και του γερμανικού έμπορίου.

» Μετά τη ρύθμιση αυτών των έπιμάρων ζήτημάτων, τα τρία υψηλά συμβαλλόμενα μέρη δηλώνουν ότι κανέν άλλο ζήτημα δεν απομένει προς διακανονισμόν μεταξύ των.

» Επακολουθούσαν διάφορες άλλες λεπτομέρειες. Στο τέλος του συνεδρίου ανεγράφησαν τα εξής:

«Το παρόν σχέδιον θα υπογραφη πρότον υπό του Αυτοκράτορος της Γερμανίας, της Βασιλείσσης της Αγγλίας και του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας και κατόπιν θα δοθί στίς κυβερνήσεις των εν διαφερομένων χωρών για την τελική διαμόρφωσιν και έπεξεργασίαν του. Η Βασίλισσα της Αγγλίας και ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας δηλούν ότι έχουν την επί του προκειμένου σύμφωνον γνώμην των κυβερνήσεων των, όπως απαιτεί το σύνταγμα των εν λόγω χωρών».

Ο Αυτοκράτωρ είχε απομείνει σκεπτικός.

— Μεγαλειώδες, αλλά γιμναστικό σχέδιο, ψιθύρισε. «Η είδηση των λαών δεν κανονίζεται, δυστυχώς, με σχέδια. Για τη

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον

Βερανζέρου 12α. Τηλ. 53-674

Αναλαμβάνει την ριζικήν αποτριχύνσιν την εξέλειψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου και εξαφανίζει τας ρυτίδας ούλας ένκαυστα στίγματα, πανάδες, στίγματα εϋλαγίας και θεραπεύει την τριχόπτωσην.

MAISON DE MODES VIVY

Η ώραιότερα συλλογή Παρισινών μοντέλων εις καπέλλα σπόρ και άμπινιέ. Δεινοκράτους 69, Κολωνάκι (δίπισθεν Γενναίου Βιβλιοθήκης).

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 72-064

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχεία και ριζική αποτριχύνσις με τα τελειότερα υπαγνήματα θραγέον κυμάτων Thermoflux Δερματολογικόν Ιατρείον κ. Άν. Δοά Χούση Νίκης 13 Τηλ. 29-548

Ώραι 9 π.μ. — 3 μ.μ.

ΓΙΟΧΑΝ ΤΡΑΧΩΝΣ

ΑΡΟΜΑ ΚΟΛΟΝΙΑ ΠΟΝΔΡΑ * ΡΟΝΖ * ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ *

Γερμανία το σχέδιο αυτό είνε άναμφισβήτητο πλεονεκτήκόν και έχει με το μέρος του τη λογική και το άληθινόν συμφέρον του γερμανικού λαού. Αλλά ποίος Γερμανός θα μπορούσε ν' άκούσθι να γίνεται λόγος για μιά έκουσίαν απόδοσιν της Άλσατίας και της Λωρραίνης στη Γαλλία; Η μεγάλη λαϊκή μάζα κινείται πάντοτε από ήλιθιες αισθηματολογίες και είνε άνίκανη να καταλάβη πού βρίσκεται το πραγματικό συμφέρον. Οποιοσδήποτε Γερμανός, διαβάοντας αυτό το σχέδιο θα το χαρακτηρίσει ως προδοσία και τόν πατέρα μου ως προδότη. Αλλά είνε προδοσία ή είδηση της Ευρώπης; Και δεν είνε άληθινό ένγκλημα ή συνέχισις των διενέξεων και των πολέμων;

Είχε μείνει με τα μάτια σπληνωμένα πάνω στο έγγραφο πού κρατούσε στα χείρια του και φαινόταν σαν να ρουφούσε τις γραμμές του.

— Περιέργο! ψιθύρισε σε λίγο. Νομίζω πως το σχέδιο αυτό εξασκεί μιά περιέργην επίδρασιν στο μυαλό μου... Αλλά όχι, παραλογίζομαι! Δεν μπορεί και δεν πρέπει να εκτελεσθί ποτέ... Η τραγική μοίρα των λαών είνε να μην μπορούν ν' απαλλαγούν από τις παρεξηγήσεις πού υπάρχουν μεταξύ των. Και ή τραγική μοίρα του γερμανικού λαού θα είνε να ζή πάντα με το όνειρο της κατοχής της Άλσατίας και της Λωρραίνης και της εξαπλώσεως στην ευρωπαϊκή ήπειρο. Αλλοίμονο! Δεν έχω το δικαίωμα να τόν βγάλω από αυτό το όνειρο, μ' όλο πού καταλαβαίνω καλά πως είνε καταστροφικό. Ας αφήσωμε την ιστορία ν' ακολουθήσθι το δρόμο της. Πρέπει να είνε κανείς άληθινός τιτάν, για να υπορέσθι ν' αλλάξθι την πορεία των γεγονότων... Κι' ενώ δεν έχω αυτή τη δύναμη...

Διάβασε κατόπιν τα έγγραφα πού ήταν προσσηπτημένα σ' αυτό το σχέδιο.

Ήσαν διάφορες έπιστολές πού είχαν ανταλλαγθί μεταξύ του πατέρα του και της Βασίλισσης της Αγγλίας. Ήπληθον έπίσης και μερικές έπιστολές της υπτέρας του: πού φαίνεται ότι είνε παίζει έναν αποφασιστικό ρόλο στην υπόθεσι αυτή.

— Μέσα στο φάκελλο αυτό βρίσκονται όλα όσα χρειάζονται για να συντοψίσθι για πάντα τη δυναστεία των Χοιτς-Λεον και να κάμουν τους Γερμανούς να την καταριώνται στους αιώνες των αίωνων! ψιθύρισε ο Αυτοκράτωρ.

Μεταξύ των έγγραφων ήπληθον έπίσης μιά μακροσκελής έκθεσις του Βίσμαρκ. Ο «Σιδηρούς καγκελλάριος» εξέθετε σ' αυτή τα γεγονότα πού προηγήσαν της αποποιήσεως του από την έξουσία και κατηγορούσε καθαρά τόν Αυτοκράτορα της Γερμανίας ως έπίσκοπο και προδότη του γερμανικού λαού.

Γιατί ο Βίσμαρκ ήταν αντίθετος στο σχέδιο αυτό. Το όνειρό του δεν ήταν ή συνεργασία με τις άλλες δυνάμεις, αλλά ή εξασφάλισις της άπόλυτης υπεροχής της Γερμανίας πάνω στην Ευρώπη.

— Είνε άναμφισβήτητο, είνεπν ο Αυτοκράτωρ, ότι αν ο γερμανικός λαός έπρόκειτο να διαλέξθι μεταξύ του φιλελευθινικού σχεδίου του πατέρα του και του αίσιατου σχεδίου του Βίσμαρκ, θα τασσόταν σύσσωμος με το μέρος του δευτέρου.

Ο Βίσμαρκ στηριζόταν στα έγγραφα αυτά για να επανέλθι στην έξουσία. Και ο σημερινός Αυτοκράτωρ του είχε άπειθυθεί μερικές έπιστολές με τις οποίες ένεθάρρυνε αυτές τις έλπίδες του. Αλλά είνε άδύνατον άρνησθι τις υποσχέσεις του και ή παρεξήγησις αυτών των έπιστολών έδινε την έντύπωσιν πως τόν είχε περιπαίξει.

— Θα με κατηγορήσουν, ότι δεν έξρω να τρώω το λόγο μου και κανείς δεν θα συγχωρούσε σ' έναν αυτοκράτορα αυτό το πράγμα! ψιθύρισε ο Γερμανός μονάρχης.

Ο αίσθητικόν θάνατος του Βίσμαρκ τόν είχαν απαλλάξει εύτυχώς από τόν φόβον της έλπίδας. Γιατί κανείς δεν ήξερε τί θα ήταν ικανός να κάμθι ο «Σιδηρούς καγκελλάριος» για να έπιτύχθι την επάνοδό του στην έξουσία.

Αλλά είνε άπομείνει το μυστικό άνείσι του. Και τώσα, έπειτα από τόσες προσπάθειες και τόσους κόπους ο Αυτοκράτωρ είνε αυτό το άνείσι στην κατοχή του.

Έκείνος στόν όποιον νρωστόους την άπόκτησί του ήταν ένας άθλιος τυχοδιώκτης ένας ληστής ίσως. Αλλά στόν άνθρωπο αυτό ο Χοιτς-Λεον και ο ίδιος προσωπικά γνωστούσαν την τιμή και την ύπόληψί τους. Γιατί με τόν θάνατο του Βίσμαρκ, ο κίνδυνος δεν είχε εξαφανισθί. Απόδειξις ή προσπάθεια του Κέσσελμπαχ.

Τι ήταν εκείνο πού έπιζητούσε ο Βασίλειος των αδαμένων;

Ο Αυτοκράτωρ δεν άμφέβαλε για τους σκοπούς του. Ο Κέσσελμπαχ έπιζητούσε άσφαλώς να πάρθι στην κατοχή του αυτό το άνείσι.

του αυτό το άνείσι, να διεισδύσθι στο δουκάτο των Δύο Γεφυρών και του Βάλντεν, χρησιμοποιώντας γι' αυτό τόν Πέτρο τόν Δούκα, και κατόπιν να διευθύνθι όπως αυτός ήθελε τις τύχες της Γερμανίας.

Μήπως αυτό δεν ήταν έπίσης το σχέδιο του Άριμάν;

— Ο τυχοδιώκτης αυτός δεν ήταν όλότελα άφιλοκερδής, όπως προσπαθούσε να φανή, ψιθύρισε ο Αυτοκράτωρ. Αλλά γιατί παραιτήθηκε την τελευταία στιγμή από τους σκοπούς του;... Να κάτι πού δεν μπορού να έξηγησώ... Όπως ήθελε, δεν έχω κανένα λόγο για ν' άνησυχώ. Γιατί ο Άριμάν μου παράδοκε το άνείσι. Δεν έχει πιά κανένα στοιχείο στα χείρια του για ν' άμειψθί. Ούτε αυτός, ούτε κανένας άλλος... Είμαι ο μόνος κάτοχος του μυστικού του Βίσμαρκ και αυτό σημαίνει με άπλούστερα λόγια ότι δεν υπάρχει πιά κανένα μυστικό!

Είχε σκηκώθι τώρα από το νωσείο του και βρυάτιζε άνά μέσα στο δωμάτιο.

Σε μιά γωνία το τζάκι έκαιγε ήρεμα.

Ο Αυτοκράτωρ έπλησίασε και έδριξε μερικά κούτσουρα μέσα σ' αυτό. Έπειτα πήρε τα έγγραφα πού βρίσκονταν πάνω στο τραπέζι του και τα πέταξε ένα-ένα μέσα στη φωτιά...

Το ίδιο έκαιγε και για τόν αντίπαλό του, εκείνο πού είχε φτιάξει ή κυρία Κέσσελμπαχ. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχισις

Δρ Μ. ΡΙΣ ΓΙΟΕΛ
ΟΤΟΡΙΝΟΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ
ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
Βολωσιτεν 12 Τηλ 33-039

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΝΑΥΛΟΝ

Εις όλους τους χρωματισμούς με τας καλλιτέρας τιμάς.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΑΛΣΤΩΝ
Μεταξωτές ζαικας από 6.000—25.000 δρχ.
ΡΑΝΖΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΔΙΑΝΙΚΗ

ΣΤΟΚ, Π. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ
59 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝ 59
ΤΗΛ. 24-586

ΑΓΓΛΙΚΑ - ΓΑΛΛΙΚΑ

Εις τιν ΣΧΟΛΗΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ και ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Όδός Χαριλάου Τρικούπη 1, Διευθ. ο καθηγ. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

Η ειδικώτερα και Συστηματικώτερα Σχολή Ξένων Γλωσσών λειτουργούσα από 19ετίας. Νέοι Coups Γαλλικών και Άγγλικών καθώς και στενογραφίας από της 5ης Δεκεμβρίου, 15 χιλ. Έπισημόνως και Σπουδαστικό έδωδάνον παρ' ήντιν Ξένος Γλώσσας επί μίαν 19ετίαν.

Οί «έκτός νόμου» ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Οί άλλόκοτες περιπλανήσεις των κοιμητών

Οί κοιμηται φαίνεται ότι είνε οί «έκτός νόμου» του διαστήματος. Η άλλόκοτη και φαντασμαγορική μορφή των, τα περίεργα ταξείδια των από την άνατολή προς τη δύσι και αντίστροφα από τη δύσι προς την άνατολή όλα δείχνουν πως πρόκειται για ούράνια σώματα, πού ζουν, σύμφωνα με τα καριότυπα των, στο περιθώριο της κοινωνίας των άστρων. Αλλά ή άλήθεια είνε πως, μ' όλη αυτή την παραδοξότητα και το άκονόνιστο της ζωής των, ύπακούουν και αυτοί στους νόμους του διαστήματος, χωρίς μεγάλη προθυμία ίσως, αλλά και χωρίς να είνε σε θέση να ξεγενθούν και να επαναστατήσουν.

Οί κοιμηται άποτελούνται από ένα κεντρικό πυρήνα πού περιβάλλεται από ένα φωτισσέφανο, σε σήμα κύμας. Γι' αυτό, άκριβώς, έχει άποκληθί κόμη.

Πυρήν και κόμη άπαρτίζουν μαζί την κεφαλή του κοιμήτου. Συνηθέσεται, όμως, από την κόμη του κοιμήτου ξεκινάει ένα φωτεινό νέφος, πού εκτείνεται κάποτε σε πολύ μεγάλο μήκος. Το νέφος αυτό καλείται ούόα.

Δεν ύπάρχει κομμία άμφιβολία σήμερα ότι ο πυρήν του κοιμήτου είνε ένα άθροισμα στερεών σωμάτων, πού βρίσκονται σε άοκετή άπόστασι από τόν άλλο. Τα σώματα αυτά είνε όλων των διαστάσεων. Αλλά είνε υμώστατα σαν κόκκοι άμμου. Και άλλα έχουν τόν όγκο ενός βράχνου πολλών κυβικών μέτρων.

Έκείνο πού προκαλεί τη μεγαλίεση κατάπληξι στους κοιμητές είνε ή ούόα των. Σε μερικούς έχει κολλοσιαιές διαστάσεις. Π. χ. ή ούόα του κοιμήτου πού 1843 είχε μήκος 312 εκατομμυρίων γιλιόμετρων!

Το μέγεθος της κεφαλής ποικίλλει στους διαφόρους κοιμητές. Η κεφαλή του περιφήμου κοιμήτου του Χάλλεϋ είνε διάμετρο 550.000 γιλιόμετρων.

Δύο κυρίως είνε τα ιδιαίτερα γνωρίσματα των κοιμητών: το σήμα της τροχιάς πού ακολουθούν και ή ταχύτης της κινήσεως των.

Οί κοιμηται έχουν ν'ι αυτοί τροχιά και περιστρέφονται όπως και οί πλανήται γύρω από τόν ήλιο. Αλλά, ενώ οί τροχίες των πλανητών προσην-

γίζουν την περιφέρεια ενός μεγάλου κύκλου, οί τροχίες των κοιμητών είνε έλλειψεις έξαιρητικά έπιμήκεις.

Οί άστρονόμοι, με τη μελέτη των διαδονικών θέσεων ενός κοιμήτου και του γόονου πού γοιεύεται για να πάθι από τη μιά στην άλλη υποσούν σήμεια να προσδιορίσουν το άκριβές σήμα της τροχιάς του κοιμήτου και την ταχύτητα του. Μπορούν έτσι να υπολογίσουν έπειτα από πόσα γόονα ο τάδε κοιμητής θα έσναπεράσθι κοντά στη γη για να τόν μελετήσουν καλλίτερα.

Οί κοιμηται πού έσναπερούν κατά ώρισμένα νοονικά διαστήματα κοντά στη Γη κολούονται περιόδοι. Ο περιφωμότερος άνάμεσα σ' αυτούς είνε ο κοιμητής του Χάλλεϋ. Η τελευταία του έπίανισις είνεπν το 1910. Θα έπανεμφανισθί έπειτα από 75 γόονα, δηλαδή το 1985.

Υπάρχουν δέκα τρείς κοιμηται πού έπανεγγονται κατά σύντομα γόονικά διαστήματα, μεταξύ πέντε και έπτάμισυ έτών. Άλλοι όμως επανέρχονται έπειτα από γίλια και πιθανόν πολύ περισσότερα γόονα.

Η τροχιά των τελευταίων είνε τόσον έπιμήκεις πού είνε άδύνατον να υπολογισθούν οί άκριβείς διαστάσεις της. Οί κοιμηται αυτοί καλούνται παραβολικοί. Η έλλειψις πού ακολουθούν είνε τόσον μεγάλη, πού φαίνεται σαν να μην τελειώνη ποτέ.

Στην πραγματικότητα, δεν ύπάρχουν παραβολικοί κοιμηται. Ακολουθούν όλοι έλλειπτικές τροχίες. Αλλά μερικοί από αυτούς γοιεύονται γιλιόδες γόονα για να τις διατρέξουν και γι' αυτό μας δίνουν την έντύπωσιν ότι κινούνται αιώνια μέσα στο διάστημα χωρίς να γυρίζουν στίς άοικίες των θέσεις.

Οί άνθρωποι φοβήθηκαν για πολλούς αιώνες το ένδεγόμενον μιας συγκρούσεως μεταξύ της Γης και ενός κοιμήτου. Αλλά όλοι οί ύπολογισμοί των άστρονόμων δείχνουν ότι ο φόβος αυτός είνε άσθητικός.

Αν συνέβαινε ποτέ ένα παρόμοιο ένδεγόμενον, ή Βί- της συγκρούσεως θα ήταν τρομακτική. Γιατί οί περισσότεροι κοιμηται τρέχουν με ταχύτητες πού έσπερνούν τα 50 γιλιόμετρα κατά δευτερόλεπτο!

Μιά τέτοιη σύγκρουσις θα έπέφερε άναυσιβήτητα τρομακτικές καταστροφές στόν πλανήτη μας. Αλλά όπως είπαμε δεν φαίνεται ότι πρόκειται να συμβή ποτέ. Γιατί τα πάντα στόν ούρανόν είνε κανονισμένα με άξιοθαύμαστη τάξι και ύπακούουν σε αιώνιους και άναλλοίωτους νόμους, από τους οποίους τίποτε δεν μπορεί να ξεφύγθι.

Διά τας νεαράς Κυρίας και Δεσποινίδας

Στην μερικήν όλκην οί Κυρίες και Δεσποινίδες άποκτρύν ώραίο σόμα διότι από νεανικής ηλικίας μεταχειρίζονται τα περίφημα Λαστέξ.

ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ

Τα Φλέξ-Φόρμ είνε έλασφρά, ύνιεινα, άναπνευστικά και πολύ φθηνά.

Πωλούνται μόνον στο Ειδικό Κατάστημα

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΚΟΝΤΩΣΗ
ΕΡΜΟΥ 50

— Ούτε μιά κουρτίνα δεν μπορείς να κρεμάσθι, καυμένη!...

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, αλλά ο κ. Διευθυντής δεν θα μπόρεσθι να έλθθι στο ραντεβού σας, γιατί έχει μεγάλα... μπερδέματα στο γραφείο!...

— Κι' ενώ θέλω τέτοια γένεια, σαν κι αυτόν τόν μπέμπη!...

— Ε, νά, νί θέλατε να κάνω; Από όλα τα μοντέλλα του μαγαζιού της άρεσε το δικό μου φουστάνι και... της το πούλησα!...

Πρώτη αγάπη

Η νέα έγινε κατακόκκινη σαν πα-
παρούνα και ξανάσκυψε για να μα-
ζέψη γόρτα για την αγελάδα της.
— Θέλεις να σε βοηθήσω, Ζολφί-
τα; ρώτησε ο Λούμπο.
Εκείνη δεν είπε λέξη. Μά το ή-
θελε τόσο...

Τα χέρια τους έσμιξαν ανάμεσα
στα γορτάκια και σταμάτησαν σα-
στισμένοι κι' οι δυο... Μια γλυ-
κειά ανατομή είχε κυλήσει ξε-
φωνικά στα κορμιά τους.

Ξέχασαν τότε και τα γόρτα και
την αγελάδα και όλο τον κόσμο γύ-
ρω τους κι' άνοιξαν να τρένουν ξε-
φωνίζοντας προς το μέρος του με-
γάλου... άχου.

Ο Λούμπο ανέθηκε πρώτος στην
κορυφή του. Κι' όταν η Ζολφίτα έ-
φτασε λαχανιασμένη εκεί, την άπαι-
ξε στην άγκαλιά του και τη γείλη
του έσμιξαν με τα δικά της...

Από τότε άνοιξε η αγάπη του
Λούμπο και της Ζολφίτας. Οι δυο
νέοι πήγαιναν τότε κάθε μέρα στην
κορυφή του μεγάλου Βράχου κι' έ-
μεναν ώρες ατέλειωτες εκεί πάνω,
εναλλάσσοντας πάντα τα ίδια λό-
για, τα αιώνα λόγια της αγάπης...

Ετσι πέρασαν οι μήνες του κα-
λοκαιριού. Κι' ένα συννεφιασμένο
φθινοπωρινό πρωινό, του κάκου
ο Λούμπο περίμενε την αγαπημένη
του στην κορυφή του Βράχου.

Ξαγκατέθηκε τότε στο χωριό κι'
έκει έμαθε πως η Ζολφίτα είχε πέ-
σει βαρειά άρρωστη.

«Αλλοίμονο! Η άρρώστεια της δεν
ήταν από τις συνηθισμένες. Η νέα
είχε προσβληθεί από βλογιά. Δυο
γυροφύλακες με ένα όπλου λόγγη έ-
στεκαν τώρα στην πόρτα του σπι-
τιού της και δεν άφηναν κανένα να
περάσει μέσα.

Τού κάκου, ο Λούμπο παρακάλε-
σε, έκλαψε και σύσθηκε στα πόδια
των ανθρώπων της έξουσίας. Στά-
θηκε άδύνατο να ιδεί τη Ζολφίτα.

Η ζωή του έγινε πια μούρη
θλιβερή. Κι' ένα πρωί, τέλος, ένα
θλιβερό πρωινό, έμαθε πως η αγα-
πημένη του είχε πεθάνει.

«Ολοι έκλαιγαν στο χωριό την ο-
μορφη νέα. Και μόνο από τα μάτια
του Λούμπο δεν κύλησε ούτε ένα
δάκρυ. Γιατί η λύπη του ήταν βα-
θειά και άπεραστη. Είχε συνηθίσει
στην καρδιά του και δεν εύρισκε
κανένα μέσον για να εκδηλώσει.

Το άπόνευμα παρακολούθησε ξε-
σκούφωτος την κηδεία της Ζολφί-
τας κι' είδε τους νεκροθάφτες να κα-
τεβάζουν πολύ βαρειά μέσα στη γη
το φέρετρό της.

Πώς δεν τρελλάθηκε απ' τη λύπη
του, είναι θαύμα!

Εφουσε σε λίγο από το νεκροτα-
φείο κι' άνοιξε να περπατήσει άσκο-
πα, χωρίς να ξέρη πού πήγαινε.
Μα τα βήματά του τον πήγαιναν ά-
συναίσθητα προς το μέρος του με-
γάλου Βράχου...

Από εκεί, τα
βλέμματά του πλανήθηκαν για μερι-
κές στιγμές στο μικρό χωριό, στο
νεκροταφείο όπου είχαν θάψει την
αγαπημένη του, στην θάλασσα που
άπλωνόταν στη βάση του Βράχου ό-
λογάνα.

Καί, ξαφνικά, μια τρομερή κρα-
γή βγήκε από το στόμα του:
— Ζολφίτα!... Μικρή μου Ζολ-
φίτα!

Δεν είπε τίποτε άλλο. Κι' ούτε
περίμενε καμιά απάντηση, γιατί ή-
ξερε πως δεν θα πάιναι ποτέ.

Απλώς έπειτα τα χέρια του. Ξ-
γεισε το κορμί του και οίχθηκε στο
κενό...

Η ηνώ επανέλαβε τα λόγια του:
— Ζολφίτα!... Μικρή μου Ζολ-
φίτα!

Μα ο Λούμπο δεν τ' άκουσε. Ή-
ταν πια ένας άβυσσος όγκος στη βά-
ση του Βράχου, πάνω στις μεγάλες
μυτερές πέτρες της ακρογιαλιάς!...

ΧΑΝΣ ΧΟΛΝΤΕΡΙΧ

Η περίεργη ιστορία της κουζίνας

Οι «νευνοί» διαφόρων πιάνων

Η «κουζίνα», το σύνολο, δηλαδή, των φαγητών,
που χρησιμοποιούνται κατά προτίμηση από ένα λαό,
καθρεφτίζει καλύτερα από ό,τιδήποτε άλλο τα ήθη,
τα έθιμά του και αυτήν ακριβώς την ιστορία του. Πο-
σοί λαοί που έχουν εξασφαλισθεί δεν διατηρούνται στην
ανάμνησή μας από τις συνταγές των φαγητών που
μάς άφησαν! Κι' από τ' άλλο μέρος ποσα φαγητά,
από εκείνα που χρησιμοποιούμε συνήθως, δεν διαι-
ωνίζουν τα όνυματα ανθρώπων που έπαιξαν κάποιον
ρόλο στην εποχή τους, αλλά που σήμερα έχουν σκε-
πασθεί όλοτελα από τη λήθη!

Ας άκούσουμε από την περίφημη μαγιονέζα. Η
λέξις είναι γαλλική, άλλ' άδικα θάσπαζε κανείς το
κεφάλι του, για να βοή ποιά είναι η οίξια της και πώς
παρήχθη. Στη γαλλική γλώσσα δεν υπάρχει καμιά
λέξις που να της μοιάζει. Υπάρχει, όμως, ένα μικρό
λιμάνι στη βορειοδυτική Γαλλία με το όνομα Μαρόν.
Την πόλη αυτή την κατείχαν οι Άγγλοι και μόλις
κατά τα μέσα του δεκάτου όγδόου αιώνα κατάρθω-
σε να τους διώξη από κεί ο στρατός της δουλ' του
Ρισελιέ. Το πράγμα δεν ήταν και πολύ σημαντικό.
'Αλλ' η νίκη αυτή πανηγυρίσθηκε με μεγάλο ένθου-
σιασμό από τους Παρισινούς. Οι διάφορες συντε-
χνίες πρόσφεραν πολύτιμα δώρα στο νικητή, όπως
συνηθίζονταν τότε. Θέλησαν, λοιπόν, να κάνουν κάτι
και οι μάγειροι, για να τιμήσουν το στρατό τους. Έ-
πενόησαν τότε το είδος αυτό της γευστικής σάλτσας
που το όνόμασαν «μαγιονέζα» από το όνομα της πό-
λεως Μαρόν.

Μεταξύ των έφευρετών διαφόρων ειδών σάλτσας
είναι και ο Λουί ντε Μπασσαμπί, μαρκήσιος ντε Νου-
αντέλ, που είχε συγκεντρώσει άναριθμητα πλούτη
κατά την περίοδο της βασιλείας του Λουδοβίκου
14ου κι' όταν όπισσώθηκε από τις έπιχειρήσεις άδι-
έκρωσε όλες του τις προσπάθειες στην άνακάλυψη
καινούργιων «πιάνων».

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας άληθινός έπιστή-
μων της ναυτονομίας. Πλούσιος όπως ήταν, προ-
μηθεύονταν διάφορα είδη τροφίμων και κορυμνιούτων
και έκανε πειράματα, για ν' άνακαλύψει νέους συν-
δυασμούς φαγητών. Γι' άνταμιούδι αυτών των προσ-
παθειών του, ο Λουδοβίκος 14ος τον άνωμασε άνομι-
μάγειρο του. Μια από τις σάλτσες του, που φέρει
το όνομά του «μπασσαμπί», ονομαζόταν άκόμη και
σήμερα στους καταλόγους των μεγάλων έστιατορίων.
Εφευρέται «πιάνων» είναι επίσης η πικνική σάλ-
τσα του Μπερριέ και ο στρατάρχος ντε Σουμπίλ. Στην
πρώτη όφείλονται διάφοροι τρόποι παρασκευής των
μικρών κουνελιών και στο δεύτερο οι κοτελέττες που
γαλινούνται με κρεμμύδια.

Το «μωρινάτο» όφείλει την προέλευσή του στην
προσπάθεια που έκαναν οι μάγειροι των πλοίων του
17ου και του 18ου αιώνα να προστατεύσουν τα πλη-
ρώματα από την τρομερή άπειλή του σκορδούτου.

Τα ταξίδια διαρκούσαν τότε πολλές έβδομάδες
και μήνες και η διατροφή του πληρώματος άποτε-
λούσε ένα πρόβλημα το ίδιο σοβαρό όσο και η
άντιμετώπιση των θελλών που τα πλοία συναντού-
σαν στο δρόμο τους. Εκείνο που έλειπε κυρίως ήταν
οι φρέσκες τροφές. Γι' αυτό το σκορδούτο — λόγω
της διατροφής με παστά — έκανε θαύμα.

Οι μάγειροι σκέφθηκαν τότε να ψαρεύουν μεγά-
λα ψάρια κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Αυτά του-
λάχιστον ήταν φρέσκα. Ένα δελφίνι, όμως, ή ένας
τόνινος, δεν μπορούσε να φαγηθεί μέσα σε μια μέρα
ούτε πάλι ήταν δυνατόν το πλήρωμα να άπασχολή-
ται κάθε μέρα με το ψάρεμα. Επενόησαν τότε δια-
φόρους τρόπους παρασκευής των μεγάλων ψαριών
που τα έκαναν να διατηρούνται ωπτά για πολλές
μέρες. Ετσι γεννήθηκε το «μωρινάτο».

Κατά την ίδια εποχή εμφανίσθηκαν οι «κεφτέδες».
Η προέλευσίς τους όφείλεται πιθανότατα στα πε-
ρίφημα «πικ-νίκ», που είναι οι πρόγονοι των σημερι-
νών «πάρτυ».

Στα «πικ-νίκ» όπως και στα «πάρτυ», κάθε
προσκεκλημένος πήγαινε το φαγητό του. 'Αλλ' όταν
τα φαγητά ήταν άνούσια — και αυτό ήταν το συνη-
θέστερο — δεν ήταν εύκολο το μωρίασμα κι' από τ'
άλλο μέρος θάσπαζε το κατασπαράξι του καθενός να
ξεσταίνεται χωριστά. Οι κεφτέδες έβρεσαν τέτοια σ'
αυτή την κατάσταση. Οι προσκεκλημένοι πήγαιναν ο
κάθενας τους δικούς του. Τους έβαζαν κατόπιν όλους
μαζί σε μια νύτρα και τους έσταιναν προσθέτον-
τας και μια σάλτσα.

Πολλά άλλα φαγητά όφείλουν την προέλευσή τους
σε παρούσια τυνάα, περιστάκια, που, φυσικά,
έχουν ξεχασθεί σήμερα! Όπως βλέπετε, λοιπόν, έχει
και η κουζίνα την ιστορία της. Και η ιστορία αυτή
είναι άρκετά περίεργη και ένδιαφέρουσα.

Μια έκπληκτική έξερεύνησις του Άμερικανού Χ. Ε. Ρίζεμπεργκ

ΕΙΜΑΙ ο μόνος άνθρωπος, που ξανα-
βρήκα την πολιτεία — φάντασμα, την
χαμένη πόλη του Πόρ-Ρουαγιάλ, πέρα
από το λιμάνι του Κίγκτον, στ' ανοιχτά
της Ταμαίκας. Ναι, είμαι επαναλαμβανώ
ο μόνος άνθρωπος, που έπειτα από 250
σχεδόν χρόνια, περπάτησα στους δρόμους
της πόλεως αυτής, που άλλοτε την άνω-
μαζαν Βαβυλώνια των Πειρατών και σημε-
ρα έχει ερειπωθεί. Τα ερείπια της, τα
άγκυραλίκιων τώρα τα κοράλια του βυθού
γιατί η πόλις αυτή βρίσκεται κάτω από τα
γαλανά νερά της Καραϊβικής θάλασσας.

Μου άρεσε πάντα να κατεβαίνω στο βυ-
θό της θάλασσας, να θαυμάζω τα μυστή-
ριά του, ν' άναούρω νουάγια με χαμέ-
νους θησαυρούς. Χάρis κι' αυτή την κλί-
σι μου, κατάρθωσα να κερδίσω το παγκό-
σμιο ρεκόρ, όταν κατέβηκα με την κατα-
δυκτική μου μηχανή 470 μέτρα κάτω από
την επιφάνεια. Σε μια από τις καταδυ-
σεις μου αυτές άνακάλυψα το Πόρ Ρουα-
γιάλ. Πλέαμε έξω από το λιμάνι του Κίγκ-
τον φάχνοντας να βρούμε ένα μεσαιω-
νικό ισπανικό καράβι, ένα γαλλιόνι, που
στα πολλά τα χρόνια είχε ναυπηγήσει έ-
κει. Μας πήρε η νύχτα χωρίς να έχουμε
βρή το ναυάγιο. Από όσα είχα διαβάσει
ήξερα ότι σ' αυτά τα νερά, βασιλευσε άλ-
λοτε η πειρατεία. Τα πολλά νησιά του
Καραϊβικού πελάγους με τους κρυφούς
κόλπους και τις άπόμερες ακρογιαλίες,
ήταν κορυφώματα και όρμητρία των με-
γαλύτερων πειρατών της ιστορίας. Ο
Μάνοβηλ, ο Μόργκαν, ο Κιντ κι' άλλοι
όνομαστοί κυροβάροι, άιχμαλωτίζαν τα κα-
ράβια που συναντούσαν και μάζευαν ά-
μυήτους έπαιρους. Δεν ήταν όμως εύ-
κολη η «δουλειά» τους. Πολεμικά καρά-
βια τους κυνηγούσαν και πολλές φορές
τους ήταν άδύνατο να γλυτώσουν αν δεν
εύρισκαν άσφαλισμένο κρησφύγετο. Για
το λόγο αυτό όποιοίσιον να βρούν ένα
καλό λιμάνι και να χτισούν εκεί ένα φρού-
ριο. Κι' έκτισαν το Πόρ Ρουαγιάλ. Με τον
καιρό το λιμάνι αυτό έγινε όλοκληρη πό-
λις, όπου συνέρρεαν πειρατές από ό-
λο τα μέρη του κόσμου. Οι κάτοικοι της
ήταν άσπροι και μαύροι, και πυρόξανθοι
Βρεταννοί και Όλλανδοί, Γάλλοι και Γερ-
μανοί, Ισπανοί και Πορτογάλοι. Άμερι-
κανοί και άκόμη άνθρωποι χωρίς έθνικό-
τητα. Στο μέρος αυτό έξουλοούσαν ό,τι
κούρευαν στις θάλασσες, στο μέρος αυ-
τό έφεραν τους σκαθούς και άφηναν
ζαν κυριολεκτικώς με πολυήμερες δια-
σκεδάσεις. Βαβυλώνια και συγχρόνως Σό-
δομα και Γόμορα, είχε καθανήσει το
Πόρ Ρουαγιάλ. Μια ημέρα όμως στις 7
Ιουνίου του 1692 έγινε κάτι το τρομερό,
λές και η φύσις είχε έξεγερθεί ένσυντιον
της άμαρτωλής αυτής πειρατοπόλεως. Η
νύχτα είχε άπλωθεί και τα όργανα συνεχι-
ζονταν όταν ξαφνικά άρχισε να πέφτει,
με βροντές και άστραπές, ραγδαία βρο-
χή. Οι δρόμοι πλημμύρισαν. Δυνατός ά-
γέρας ξεριζώνε δένδρα και γκρέμιζε
οπίτια. Ένας κεραυνός έπεσε σ' ένα σπι-
τι. Οι ζαχαρόμυλοι που ήταν γύρω πήραν
φωτιά κι' όλοκληρη η πόλις, παρά τη βρο-
χή που πέφτε, σκεπάσθηκε από φλόγες.
Συνχρόνως το έδαφος άρχισε να σκίζε-

ται και να ύποχωρη. Κι' έξαφνα ώρμησε
άκάδεκτη η θάλασσα και σκέπασε την πό-
λις αυτή των όργιων. Η Βαβυλών των
Πειρατών χάθηκε στο βυθό χωρίς να ά-
φήση κανένα ίχνος.

Την δραματική αυτή ιστορία του Πόρ
Ρουαγιάλ σκεπτόμουν και γι' αυτό όποιο
«ασία» να συνεχίσω τις έρευνές μου στο
Καραϊβικό πέλαγος. Έφτα μέρες σκίζα-
με τα νερά και δεν βρίσκαμε τίποτε. Την
όγδοη όμως μέρα η βελόνα του ραδιοε-
ρευνητικού μας μηχανήματος άρχισε να
κουνιέται. Ρίζεμε άμέσως άγκυρα, φόρε-
σα το σκάφανδρο μου και κατέβηκα στο
βυθό. Έφτασα έξιντα όργιες κάτω από
την επιφάνεια και πάτησα σε άμμουδιά ά-
μμουδία με κοράλια. Το θέαμα που αντί-
κρυσα ήταν για μένα πρωτοφανές, όνει-
ρωδες, αν και είχα κι' άλλες φορές κα-
τέβει στο βυθό. Παντού τριγύρω υπήρχαν
κοράλια σε διάφορα ώρια συμπλεγμά-
των. Είχα την έντύπωση πως όνειρεύομαι
και πως βρίσκομαι σε καμιά παραμυθί-
α χώρα. Τα κλαδιά των κοραλλιών φαί-
νονταν σαν να ήταν ζωντανά. Και καθώς
άρχισα να προχωρώ άλλάζαν χρώματα
και έδιναν την έντύπωση έξωτικών λουλου-
διών. Δεν ήταν σαν τα συνηθισμένα κόκ-
κινα κοράλια που είχα και άλλοτε ιδεί.
Ψάφνονταν και διακλαδώνονταν σε κό-
λινες, τοίχους, πατάκια, στέγες. Τα θαμ-
πό φως που έρχονταν από την
επιφάνεια περνούσε από τα πατάκια
αυτά και φωτίζε κάτω την άμμο, άναμει-
στις κολινές. Νόμιζα πως βρίσκομαι σε
μια άλλη εποχή σ' έναν άλλον κόσμο.

Κά'να λίγο κοντά σ' ένα κοράλι κι' ά-
σθάνθηκα ότι το μέρος που καθόμουν
κουιόταν. Όλη η άμμουδιά κάθιζε και
προχωρούσε προς τον ώκεανό. Σηκώθη-
κα κι' άρχισα να περιεργάζομαι τη με-
γαλύτερη συστάδα κοραλλιών. Ήταν ένα
σμπλεγμα, μακρύ ως 20 μέτρα και φηλό
ως 15. Από τον κορμό του διακλαδίζον-
ταν άλλα κοράλια 3 μέτρα ψηλά. Αυτό
δεν ήταν φυσικό. Έπρεπε να στήριζον-
ται κάπου τα κοράλια αυτά, σε κάποιο
οικοδόμημα. Τα κύτταξα πιο προσεκτικά
και διαπίστωσα ότι πραγματικά άγκυλιά-
ζαν διάφορα μισογκρεμισμένα κτίρια. Έ-
δω έβλεπες ένα σπίτι, που άλλοτε θα το
κατοικούσαν άνθρωποι, εκεί ένα μαγαζί,
πιο πέρα κάτι που έμοιαζε με όχυρό, δί-
πλα του ένα ερειπωμένο πύργο. Άνάμεσα
τους δέκρινες χωρίσματα που έμοιαζαν
με δρόμους και στο κέντρο ένα άνοιχτό
μέρος, που θυμίζει πλατεία με άγορά. Έ-
δλεπα πια καθαρά ότι βρίσκομαι μπρο-
στά στα ερείπια μίας άγνοιας πολιτείας,
που κάποτε την είχαν κτίσει και την κα-
τοικούσαν άνθρωποι. Η νεκρά βασιλευσε
σήμερα στα ερείπια αυτά όπου άσφαλώς
άλλοτε θα υπήρχε ζωή και κινήσις. Κα-
θώς συνέχιζα τις παρατηρήσεις μου, ά-
κριβώς άπέναντί μου, είδα τότε ένα ά-
νοιγμα που θυμίζει είσοδο σπιτιού. Πέρα-
σα από αυτό και βρέθηκα σ' ένα μεγάλο
δωμάτιο όπου όποιο ζεκινορούς πολλοί διά-
δρομοι. Φαίνονταν σαν άγκαταλειμμένα δι-
αμέτρια σπιτιού με διάφορα άντικείμενα
πεταμένα κάτω και κρεμασμένα δίπλα
στους τοίχους που είχαν ένα βαθύ υπλή-
ρωμα. Ένα άπτευστα «ζωντανό» υπλή-
ρωμα έδω από το άνοιχτό γυαλί κι'
έφτανε ως το μαύρο. Μπήκα μέσα σ'
έ-
ναν από τους διαδρόμους που ζεκινούσαν
από το δωμάτιο. Να άναγκάσθηκε να όπι-
σθοχωρήσω άμέσως γιατί άντίκρυσα μερι-
κά περίεργα τέρατα να κινούνται άπειλ-
τικά προς το μέρος μου. Πιο πέρα είδα με-
γάλα χταπόδια ν' άπλώνουν τα πλοκάμια
τους. Βγήκα άμέσως έξω από το δωμά-
τιο. Δεν υπήρχε άλλωστε λόγος να μείνω
περισσότερο. Είχα άνακαλύψει εκείνο που
ύποπτευόμουν τόσον καιρό. Τη βουλι-
αμένη πολιτεία του Πόρ Ρουαγιάλ. Ίσως
θα μπορούσα να δω περισσότερα από την
πολιτεία αυτήν και να έξερευνήσω και
τα άλλα παράξενα κοραλιγενή συμπλέ-
γματα αν δεν ύποχωρούσε ο βυθός στον
όποιο πατούσα. Ήταν όλλωστε καιρός ν'
άνεβω στην επιφάνεια γιατί τελείωνε το
όξυγόνο της συσκευής μου. Γι' αυτό ά-
φουσα την «Βαβυλώνια των Πειρατών» και
άνεβηκα στο καράβι μου.

Ρίζεμπεργκ μέσα στο σκάφανδρο του.

Από τότε δεν μπορώ να ξεχώσω το πα-
ραμυθένιο θέαμα της. Και σήμερα πού ζε-
ρω πού βρίσκεται, έχω πάρει την άποψη
να την ζαναπισκοφώ, να άνακαλύψω και
να άναούρω μερικώς από τους θησαυ-
ρούς της και να συγκεντρώσω παρατηρή-
σεις χρήσιμες για την ιστορία αυτής της
τρομακτικής καταστροφής, του καταπον-
τισμού όπλ. μιας όλοκληρης πόλεως με
χιλιάδες κατοίκους. Για το σκοπό αυτό
κατασκευάζω τώρα ένα νέου τύπου σκά-
φανδρο που θα μου έπιτρέψη να κατέβω
σε μεγαλύτερο βάθος και να μείνω πε-
ρισσότερο στο βυθό.
Υποπάρχος ΧΑΡΡΥ Ε. ΡΙΖΕΜΠΕΡΓΚ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Ταχέτα, άνώδυνος και χωρίς ση-
μάδια Γεραπειαρυτίδων, κρε-
ατοελην, ακμής, λιπαρού και
ξηρού δέρματος, πτώσεως κό-
μης, πανάδες κτλ. Ειδικός ΠΟΕΛ
Βαλαωρίτου 12, Τηλ. 33.039.
Η πρώτη επλήκσις ΔΡΕΑΝ

Η Αμαρτωλή ΘΕΑ

Δραματικό διήγημα

Κανείς θόρυβος δεν άκουγόταν μέσα στη νύχτα. Η συντροφιά είχε σωπάσει...

Σαφνικά έκανε θόρυβο ν' ανασκιρτήσουν τ' όρθια μέσα στον θάνατο του κήπου. Κάτι πήδησε πάνω στη βεράντα, ανάμεσα τους, μια σκιά μέσα στη σκιά, και δυο πράσινα μάτια γυάλισαν στο σκοτάδι. Μια νέα γυναίκα έβγαλε ένα ξεφωντό.

— Δεν είναι τίποτε, είπε καθυσχαστικά η οικοδέσποινα. Η γάτα μου κάνει τον περίπατό της...

— Σας όμολογώ ότι με τρομάζει η γάτα σας! δήλωσε μια νέα κυρία. Έχει μια ματιά τόσο παράξενη!... Είσαστε βέβαιη ότι δεν κλείνει μέσα της την ψυχή κάποιες δυστυχισμένες εξωτικές πριγκίπισσες;

— Μά πιστεύετε λοιπόν στη μετεμύηση; ρώτησε κάποιος.

— Γιατί όχι; απάντησε μέσα στο σκοτάδι μια ανδρική φωνή.

Η μικρή λάμψη ενός αναπτήρος φωτίσε για μερικά στιγμιές το άδύνατο πρόσωπο και τα άσπρα μαλλιά του στρατιωτικού γιαιτρού Τζέροσον.

— Γιατί όχι;... Ξαναείπε αυτός, άφου τράβηξε μια ρουφηξιά του τσιγάρου του. Ήταν τόση η ήσυχη επιβολή που ανέβλυε από τον άνθρωπο αυτό, ώστε κανείς δεν τόλμιζε να κάνει την παρρησιακή παρατήρηση. Τό μόνο που ήσαν για τ' ο στρατιωτικό αυτό γιαιτρό, ήταν ότι είχε υπερέτσει επί πολύν καιρό στις 'Ινδίες.

— Θέλετε να μάθετε το λόγο; συνέχισε ο Τζέροσον. Άκουστε την παράξενη ιστορία που θα σας διηγηθώ.

» Συνέβη πρό ετών, σ' ένα μικρό φρούριο, στα πρόθυρα μιας ζούγκλας των 'Ινδιών. Τρείς αξιωματικοί ζούσαν εκεί, μαζί με αρκετούς στρατιώτες. Άγγλους και Ιθαγενείς. Σε μικρή απόσταση, βρισκόταν ένα φτωχικό και πανάθλιο χωριό. Οι μέρες κυλούσαν άργα και μονότονα, στη γαμένη αυτή άκρη του κόσμου, μακριά απ' τον πολιτισμό.

» Μόνον ένας απ' τους κατοίκους του χωριού πήγαινε συχνά στο φρούριο: ένα είδος φακίρη, με πρόσωπο άσπας και με μάτια που έλαμπαν σαν λεπίδα σπιδέτου. Διασκέδαζε τους στρατιώτες γοητεύοντας μερικά φειδιά με το μικρό του φλάουτο. Άλλοτε πάλι διηγείτο ατελείωτες ιστορίες. Κι' έπαιρνε νι' ανταμοιβή του λίγο ρυζί ή μια κονσέρβα.

» Ένα πρωί, οι στρατιώτες ανακάλυψαν ίχνη μεγάλης λεοπαρδάλειας, απ' τ' όλο ως τ' χωριό, κι' έτοιμάστηκαν να την κυνηγήσουν. Άλλα οι ιθαγενείς στρατιώτες δεν έδειχναν τη συνηθισμένη προθυμία που είχαν στ' άλλα κυνήγια. Είχαν κουβεντιάσει προηγουμένως με τ' φακίρη κι' οι αξιωματικοί μάντευαν ότι ο άνθρωπος αυτός είχε κάποια σένοι με την παράξενη συμπεριφορά τους. Θέλησαν τότε να διαφωτίσουν το μυστήριο, τον υπέβαλαν σε ά-

νάκρισι κι' εκείνος τους είπε επιτέλους:

— Μην άγγίζετε αυτή τη λεοπαρδαλή! Είναι «ταμπού»!... Είναι η προσωινή ενσάρκωση μιας θεάς που αιωάτησε ερωτικά με άνθρωπο και πληρώνει το σφάλμα της παίονοντας τη μορφή ζωού για ένα χρονικό διάστημα. Άν πληρωθή το ζω, θα υποφέρει μαζί και η θεά. Άν σκοτωθή το ζω, η θεά θ' άφιση το πτώμα του, θα ξαναπαύρη για λίγο τη γυναικεία μορφή της, αλλά θα ξαναεναρκακωθή γρήγορα σε άλλο ζω και θα ξαναρχίση τη δοκιμασία της. Η όρνη της θα χτυπήση τότε τους άπερίσκεπτους που βεβήλωσαν τ' «ταμπού» της.

» Οι Άγγλοι αξιωματικοί δεν πίστευαν ούτε λέει! δλ' αυτά. Μη θέλοντας ωστόσο να προσβάλουν τον 'Ινδό, διατήρησαν τη σοβαρότητά τους και τόν ρώτησαν μόνο: — Πώς έρεει ότι η θεά έχει ενσάρκωσή σ' αυτή τη λεοπαρδαλή;

— Την είδα όπως σας βλέπω... και την άνεγνώρισα από τα ιερά σημάδια της... Άφιστε την ήσυχη. Κανείς δεν κινδυνεύει απ' αυτήν, σας βεβαιώ!

— Πού την είδες; — Στη ζούγκλα, σαχίμπ. Είχα πάει γτες τη νύχτα, για να πιάσω ένα φειδί... Η λεοπαρδαλή πέρασε από κοντά μου, στο φως του φεγγαριού. Τη χαϊρέτησα με σεβασμό, κι' εκείνη άπομακρύνθηκε χωρίς να με πειράξει.

» Άφου έφυγε ο 'Ινδός, ένας αξιωματικός παρατήρησε γελοιάς ότι και τ' όθρια ακόμη έχουν ιδιοτροπίες στο φαγητό κι' ότι ένας κακομοίρης φακίρης δεν τους άνοίγει καθόλου την όρεξη... Όπαρδθήποτε, έπρεπε να έξοντώσουν τη λεοπαρδαλή ποιν άόρητη την αίματηρή δράση της. Θά τής έστηναν ένέδρα, τη νύχτα, κοντά στη μοναδική πηγή της περιφέρειας. Υπήρχαν στο μέρος εκείνο δέντρα πυκνόφυλλα, όπου υπορούσαν να κουφτούν.

» Πραγματικά, μόλις θασίλεψε ο ήλιος, οι κυνηγοί πήραν τις θέσεις τους, πάνω στα κλαδιά, με τις καρμπίνες τους έτοιμες. Η ζούγκλα έντοσε λίγο-λίγο, γέμιζε από ανατριχίλες, θορύβους, φωνές άγώνιας ή έρωτος... Άφου πλησίασαν στην πηγή και ξεδιψασαν άκετά μικρά ζω, φάνηκε τέλος η λεοπαρδαλή, μέσα στο μισροκόταδο.

» Δυο πυροβολισμοί άντήχησαν απ' τ' κοντινότερο δέντρο. Τό θηριο μούγκρισε

και, μ' ένα τεράστιο πήδημα, χώθηκε στους ψηλούς θάμνους. Όταν τρέλλα να τ' κυνηγήσουν, εκεί μέσα γιατί μπορούσε να γει πληγωθή μόνον. Οι κυνηγοί έμειναν ως τ' έμεινέωματα πάνω στα κλαδιά. Όταν φώτισε αρκετά, άποφάσισαν επιτέλους ν' άκολουθήσουν τ' ίχνη του αίματος.

» Είδαν σε λίγο ότι τ' ίχνη στάματούσαν μπροστά σε μια λόννη. Χώθηκαν εκεί μέσα, με κάθε προφύλαξη. Κι' αντίκρυσαν ένα θέαμα, που τους άφισε κατάπληκτους: Η λεοπαρδαλή ήταν πεσμένη κατωγής, νεκρή, με μια σφαίρα στο λαιμό κι' άλλη μια στον ώμο. Δίπλα της όμως ήταν ξεπλωμένη μια γυναίκα, που φορούσε ένα άσπρο «σαρί» αίματοδοιμένο και φαινόταν κι' αυτή νεκρή!

Μια φωνή διέκρινε την άφήγησι του γιαιτρού, μέσα απ' τη συντροφιά των άκρωτών του:

— Δεν θα μάς πήτε τώρα πώς ήταν η θεά!...

Οι άλλοι όμως συνέστησαν άμέσως στ' άδιάκριτο να σωπάση. Κι' ο Τζέροσον άνέχισε:

— Από μια περιεργή σύμπτωση, η νέα γυναίκα είχε κι' αυτή μια πληγή στο λαιμό κι' άλλη μια στον ώμο. Όσο, δεν είχαμε ριξει παρά δυο μόνον πυροβολισμούς!... » Παρέλειψα να σας πώ ότι ο ένας απ' τους τρείς αξιωματικούς ήταν γιαιτρός... Ένας νέος γιαιτρός, καινούργιος έμένος απ' την Άγγλία, που δεν έδινε σημασία στα μυστήρια των 'Ινδιών. Αυτός περιποιήθηκε τη νέα γυναίκα — δεν ήταν νεκρή ευτυχώς — κι' όταν ξαναβόηκε τις αισθήσεις της, τής μίλησε σε διάφορες διαλέκτους.

» Εκείνη φαινόταν πως δεν καταλάβαινε καμιά. Στάθηκε λοιπόν άδύνατο να μάθουμε πώς βρισκόταν μόνη στο δάσος, μακριά απ' την κατοικία της...

» Ήταν ώρασάτη, όπως είνε μερικά 'Ινδες της ανωτέρας κοινωνικής τάξεως. Δεν φαινόταν καθόλου τρουαγμένη. Δεχόταν με άπόλυτη άδιαφορία τις περιποιήσεις που της προσέφερε ο γιαιτρός. Μιά-δυο φορές επεχείρησε να σγκωθή, αλλά οι πληγές της αν κι' έλαφρές, δεν της τ' επέτρεψαν. Ξανάπεσε στο στρώμα της και φάνηκε πως άδιαφορούσε πιά για ό,τι συνέβαινε γύρω της.

» Ένα μόνο πράγμα τράβηξε την προσοχή της όταν την μεταφέραμε στο άναρωτήριο: η μονότονη μελωδία που έπαιζε στο φλάουτό του ο γόης των φειδιών, κάτω απ' τ' αράθυρα του δωματίου της. Σε λίγο ζήτησε με νηφάλια να καλέσουμε επάνω τ' φακίρη. Όταν εκείνος μπήκε στο δωμάτιο, κρατώντας στον ώμο του τ' σάκκο με τ' φειδιά του, η άγνωστη ζήτησε με χειρονομίες να τους άφίσουμε μόνους.

» Ο γιαιτρός έφυγε. Βιαστικός άλλωστε, γιατί έπρεπε να δέσει τ' τραύμα ενός στρατιώτη, που παίζοντας με τ' μαχαίρι

του, είχε κόψει την άστροία του καρπού του νεοιού του. Οι σύντροφοί του έστεκαν γύρω του. Ο πληνωμένος κύτταξε τρουαγμένος τ' αίμα του που ανέβλυζε δομητικό. Ο λόνιες της ύπρεσσίας έδραζε τους «ήλιβους» που δεν έζερουν να πιάσουν ένα υα-ναίο!... Τελοςπάντων η ιστορία αυτή ήταν άσκητή για ν' άπασσολήση επί πολλή ώρα τ' γιαιτρό. Όταν γύρισε τέλος, για να ιδή τι είχαν γίνει η ώραία 'Ινδή κι' ο σκίρης άντελήφθη ότι είχαν ναθή κι' οι δυό!

» Οι φρούροι βεβαίωσαν ότι είχαν ιδή τόν γόητα των φειδιών να βγαίνει απ' τ' αναρωτήριο, αλλά ότι δεν τ' άν συνάδεσε καμιά γυναίκα. Ο φακίρης άπάντησε στις έρωτήσεις των αξιωματικών ότι η νέα γυναίκα ήταν... η θεά κι' ότι είνε μετεναρκακωθή μέσα στο σώμα ενός απ' τ' φειδιά που είνε μαζί του.

» — Και πού βρισκεται τώρα αυτό τ' φειδί; τόν ρώτησαν.

» — Τό πήγα στη ζούγκλα και τ' άφισα έλεύθερο, σαχίμπ... άπάντησε.

» Οι Άγγλοι δεν πολυσωτούν συνήθως. Κι' όμως στην περίπτωση αυτή, οι έρωτήσεις πρ' τ' φακίρη έπεσαν σαν βροχή. Άφορούσαν όλες τόν τρόπο που είχε μεταγισαθή η περίπτωση εκείνη θεά, για να μετεναρκακωθή στο σώμα του έρπετου. Μά ποιος μπορεί ποτέ να κάνει έναν 'Ινδό να μιλήση δίγως να τ' θέλη!...

» Οι έρωτήσεις έπαιρναν όλους τους τόνους απ' την άστείλότητα ως την άπειλή, αλλά η άπάντησις ήταν μια μόνο πάντα η ίδια:

— Φυλαχτήτε, σανίμπ! Η όρνη της θεάς είνε πάνω σας! Θά σας ντυπήση δυστυχία!

» Και πραγματικά, ίσως από μια παράξενη σύμπτωση, άρτισαν άλλεπάλληλες συμφορές στο φρούριο. Μετά την έρρασία που έπικρατούσε από πολλούς μήνες έξεπασαν βρονές κατακλυσμιαίες. Η γή γέμισε νερό ρουφώνοντας τ' σαν ξερό σφουγγάρι. Μέσα στη ζεστή και ύνητή εκείνη άτμόσφαιρα, άναπτύνθηκαν κάθε είδους μιάσματα.

» Κι' άργισε μια πρωτοφανής επίδημια, από διάφορους πυετόους κι' άλλες άσρώστειες. Θάλεγε κανείς πως είνε συγκεντρωθή εκεί ό τι άνθυγιεινό ύπρχε στις 'Ινδίες.

» Οι στρατιώτες πέθαιναν σαν τις υίγες ίδιως δε οι 'Ιθαγενείς. Βεβαίαι πως έφεταν θύματα κάποιες ύπερφυσικής δυνάμεις, άνοητο να πάσουν φάσμακα κι' έγκαταλείπονταν στην τύχη τους.

» Ο ένας απ' τους τρείς αξιωματικούς υπέκυψε στην άσρώστεια. Ο δεύτερος μεταφέρθηκε έπειγόντως μακριά απ' τη νοσηρή ζώνη σε κατάσταση τόσο άξιοβη-

νη, ώστε κι' ο θάνατος ακόμη θά ήταν προτιμώτερος γι' αυτόν. Μόνον ο γιαιτρός φαινόταν ότι θά γλύτωνε...

» Μιά μέρα, έπειτα από λίγον καιρό, καθώς περνούσε μόνος με τ' άλογό του δίπλα στη ζούγκλα, τ' ζω του έκαμε ένα άπότομο κι' άνεξηλητο πήδημα, που τόν πέταξε απ' τη σέλλα. Κι' όμως ήταν ένας απ' τους ικανώτερους καθάλασθες. Έπεσε τόσο άσχυρα, ώστε έσπασε τ' πόδι του. Ένώ προσπαθούσε μάταια ν' άνασγκωθή είδε, πάνω σ' ένα κλαδί καεμασμένο πρ' τ' μέρος του, να γλιστράη ένα φειδί, με πλακουτσό κι' άποκρουστικό κεφάλι, κυττάζοντας τον με τ' κούσα μάτια του...

» Τού ήταν άδύνατον να κινηθή, ή να βγάλη τ' ποιστρόπό του, που βρισκόταν από κάτω του, έτσι καθώς ήταν τρεμμένος. Σκέφθηκε πως ήταν ναμένος, γιατί είνε άναγνωρίζει ένα απ' τ' έρπετα εκείνα, που οι 'Ινδοί όνομάζουν «Μαύρος θάνατος», κι' που τ' δάγκματά τους δεν σγνώνε! Να φωνάξη, να ζήτηση βοήθεια; Ήταν άνώφελο... Κανείς δεν μπορούσε να τόν άκούση... Και τ' φειδί γλυστουτούσε πάντα πρ' τ' μέρος του, χωρίς να βιάζεται σταματώντας επί πολλά λεπτά της ώρας, σαν ν' α να παίξη με τ' θύμα του!

» Η άγωνία του δεν είνε όρια.

» Ενωίωζε τ' θάνατο να πλησιάζη, τόν πειό φοικτό τόν πειό άπαισιο θάνατο!...

» Τα μάτια του τρουερού φειδιού τόν κύτταζαν με λύσσα, με μανία... τόν έλίζαν, που έθεσαν ίλιγγο και σγνώνως νάκρη.

» Καταλάβαινε καλά ότι δεν τού έμενε καμιά έλπίδα σωτηρίας ότι ήταν γεμένος. Κι' όμως δεν ήθελε να πεθάνη! και μάλιστα από ένα τέτοιο θάνατο. Μά τι μπορούσε να κάνει;

» Τί φοικτό ματούριο, αλήθει!... Λίνοι άνθρωποι έχουν έρεθή στη ζωή τους σε παρόμοιες κρίσεις στις μέρες που η τελλανίεται κανείς ή πεθαίνει απ' τόν τρώμο του, ή φοικη την άπερίνορητη άγωνία. Λίνοι άνθρωποι έχουν ζήσει μια τέτοια έφιαλτική περιπέτεια.

» Πόση ώρα κράτησε αυτό τ' σκληρό πειννίδι; Κανείς δεν έρεει... Τέλος, ο γιαιτρός λιποθύμησε, απ' τους άνυπόφορους πόνους τ' ποδιού του κι' απ' την άγωνία.

» Όταν συνήλθε στο άναρωτήριο που τόν μετέφεραν οι στρατιώτες που τόν βοήκων στο δάσος, μίλησε άμέσως για τ' φειδί. Όλοι όμως απέδωσαν τ' λόγια του στ' όν πυρετό, γιατί δεν είχαν ιδή κανένα έρπετο κοντά του, όταν τόν είχαν βοή άπ' τ' πόθυμο. Μόνο που τ' μαλλιά του είχαν άσπρίσει έσφαικά!...

Κανείς απ' τη συντροφιά δεν κινήθηκε

και δεν μίλησε, όταν ο Τζέροσον τελείωσε την άφήγησή του. Η ζεστή βαρεία άτιμ' σφαίρα και τ' νυχτερινό σκοτάδι γινόντουσαν συνένογοι της φωνής εκείνης, που είνε μίλησε για τ' άνεξηλητα μυστήρια των 'Ινδιών...

— Άρετά σας κούρασε με την ιστορία μου... πρόσθεσε ο γιαιτρός. Με σγνωρήτε... Καληνύκτα σας.

Σγκώθηκε να φύγη. Καθώς άπομακρύνταν, στο σκοτάδι, τόν φωτίσε έσφαικά η σελήνη.

Κι' οι άλλοι είδαν ότι κούτσαινε λίγο απ' τ' δεξιό του πόδι... κι' ότι τ' άσπρα μαλλιά του έλαμπαν σαν άσημι!

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΣΑΛΖΥ

Αιτήσεις γάμου

Η παλαιότερη αίτησις γάμου δημοσιεύθηκε τ' 1727 στην άγγλική έφημερίδα «Μάντσεστερ Ουήκλ». Πορερόταν από μια νέα, όνοματι «Έλενα Μόρισον, που ζητούσε έναν σύζυγο «καλόν από πάσης άπόψεως κτλ κτλ». Η δημοσίευσις αυτή δεωρόθηκε σκάνδαλο και τήν άλλη μέρα η όστυνιοία συνέλαβε τη Μόρισον και τήν έκλεισε σ' ένα φενοκουείο ως τρελή, γρειάσθηκε δε να περάση, πολūs καιρός ως που να τήν άφήσουν έλεύθερη.

Μιά άλλη περίεργη αίτησις γάμου είνε εκείνη που δημοσιεύθηκε τ' 1771 σε μια σουηδική έφημερίδα.

» Τ' αξιολογούσαν κοινόν, γράφει η σγντική άναγγελία, παροκαλείται να υήν παρεξηγήση την άκόλουθη αίτηση, που δημοσιεύεται με καλές προθέσεις. Έπειδή συμβαίνει συχνά μια ώραία και καθώς πρέπει νέα, να περνώ άπαρατήρητη, γιατί οι άξιοίτιοι ύποψήφιοι σύζυγοι δεν έζερουν τις άρετές της, ούτε τήν ποίκα που τής άφήκαν οι γονείς της, σ' άς συνιστώ με τήν παρούσα είδοποίησι μια έντιμη νέα, ηλικίας 21 χρόνων, πολύ δυοση, με καλούς τόπους και ντυσίμο σύμφωνο με τήν τελευταία μόδα. Έρεει να μαγειρεύη, να πλένη και να φτιάχνη γλυκίσματα έτσι που γορίς άλλο, θά κάνει τ' σπιδί της εύτυνημένο. Είνε κάτοχος μιας περιουσίας σε καλά και στερεά άκίνητα άξίας 15.000 άγουρών ταλλήρων και έλπίζει επίσης να κληρονομήση μια θέσι της. Άν ένας άναμος, κατά προτίμηση εύνητης ή έπιπτήμων ή άκαυ ένα πρόσωπο με καλή θέσι, έπιθυμεί να ενδιαφερθή γι' αυτή τη νέα δε άσφή για τόν κηδεμόνα της τη διεύθυνσι του στο τυπογραφείο της έφημερίδας. Μόνο προτάσεις από καθώς πρέπει κύριους και με καλή υπόληψη θά συζητηθούν. Σε διαφορετική περίπτωση, εκείνοι που θ' άσφουσιν τυχόν τ' όνόματά τους δεν θά πέρουν καμιά άπάντησι.

Τ' φειδί γλυστουτούσε πάντα πρ' τ' μέρος του, χωρίς να βιάζεται.

Αδελφικό Διήγημα

Έκείνο το βράδυ της Κυριακής...

Κάθε Κυριακή βράδυ, ήταν άδύνατο να μη συγκεντρωθούμε στο σπίτι του Ράμ Ντόρκαν, ειρηνοδίκη στο Μαιν Μπαίν Γουαίν. Σ' αυτήν την ακρότητα γυναικείας Αλίσιας ή συντροφιά μας αποτελούσε κάτι ξεχωριστό. Ήμαρτε τρεις άνδρες και μία γυναίκα. Ο Ντόρκαν, ο Κρίκ, εγώ και η Μάρθα που ήταν η μοναδική γιατρός που υπήρχε σ' ολόκληρη την περιφέρεια.

Η Μάρθα ήταν γυναίκα του Κρίκ, που δούλευε μηχανικός στο φράγμα του Μπάρκας, πολλά χιλιόμετρα μακριά από το Μαιν Μπαίν Γουαίν. Έτσι, ζούσαν σχεδόν χωρισμένοι και μόνο τα βράδια της Κυριακής κατόρθωναν να συναντηθούν στο σπίτι του Ράμ Ντόρκαν. Αυτή η συνθήκη μας είχε γίνει απαραίτητη εδώ κι ένα χρόνο περίπου. Παίχαμε χαρτί, πινουμε καφέ και παρόμοια χωριστά. Ο Κρίκ τραβούσε ο λομμάχας για το Μπάρκας κι εγώ με τη Μάρθα για το Μαιν Μπαίν Γουαίν. Ως ένα σημείο ο δρόμος μας ήταν ο ίδιος.

Ετσι και εκείνο το βράδυ της Κυριακής, αφού παίχαμε χαρτί και χορέψαμε λίγο, σπκωθήκαμε να φύγουμε.

Η Μάρθα φίλησε τον άνδρα της μ' έπιασε από το μπράτσο και βγήκαμε έξω. Σφύριζε το σκυλί της ένα θαυμάσιο λαγυνικό του Πιτμπούργκ κι εγώ έβγαλα το ηλεκτρικό φανάρι κι από τη τσέπη μου.

Στο σταυρόδρομο του Σάλ Βάτερ χωρίσαμε. Δεν ανησυχούσα. Ήξερα ότι ο Κρόκς γνώριζε καλά το δρόμο για το Μαιν Μπαίν Γουαίν και θα οδηγούσε ασφαλώς την κυρία του ως το σπίτι της. Αυτό συνέβαινε πάντα. Αλλωστε, μέσα στην απέραντη μοναξιά της νύχτας άκουγα τα βήματα της Μάρθας ένα χιλιόμετρο μακριά και τα κουνιστάκια του Κρόκς που αντηχούσαν σαν το μακρυνό τραγούδι των γρύλων.

★

Αλλ' αυτό το βράδυ τα βήματα της Μάρθας και τα κουνιστάκια του Κρόκς έπαψαν ν' ακούγονται.

Αμερικανικά ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ
Mary Dunhill
NEW-YORK
στο "Bibelots"
ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 11 (Γεν. Αντ./Πεία)

ακούγονται πολύ πριν της φέρας τους.

— Μάρθα! φώναζε ανήσυχος. Πού είσαι;

Δεν πήρα καμμία απάντηση. Αρχισα να ψάχνω το μονοπάτι. Είχα προχωρήσει αρκετά χωρίς ν' ανακαλύψω πουθενά ούτε τη Μάρθα, ούτε το σκυλί της. Σταμάτησα τότε και κίττα το ρολόι μου. Ήταν 12 και 25'.

«Αυτό είναι πολύ περίεργο! συλλογιόμην. Κάτι συμβαίνει. Ίσως ο Κρόκς να έχασε το δρόμο και παρέσυρε άλλοι τη Μάρθα μέσα στο σκοτάδι».

Την ώρα που τα σκεπτόμουν, όλα αυτά άκουσα το ούρλιασμα του Κρόκς σε αρκετή απόσταση. Η καρδιά μου πάγωσε. Δεν ήταν το γνώριμο γαυγισμά του. Μεσα στην απόλυτη γαλήνη της σκοτεινής νύχτας, το άπαιστο εκείνο ούρλιασμα ήταν ανατριχιαστικό. «Αρχισα να τρέχω όσο μπορούσα γρηγορώτερα προς την κατεύθυνση που το άκουσα. Όταν προχώρησα αρκετά είδα το σκυλί να έρχεται προς το μέρος μου. Με πλησίασε, στήριξε τα μάτια του επάνω μου και τότε κατάλαβα πως ήταν ύψος. Ύστερα με άρπαξε από το παντόφλι με τα δόντια του. Το ακολουθήσα και φθάσαμε σε μία λασπώδη άκρη της μικρής λίμνης του Νόρτον. Εκεί βρέθηκε μπροστά σ' ένα τριγωνικό θέσφατο. Μεσα στη λασπή με το κεφάλι κλωμένο στο βούρκο ήταν πεσμένη η Μάρθα. Έσκυψα κοντά της με κατάλαβα ότι η δυστυχισμένη γυναίκα, ήταν νεκρή.

★

— Το ζήτημα είναι, Τζώνς, μου έλεγε την επομένη ο ειρηνοδίκης Ντόρκαν, ότι η Μάρθα δεν πέθανε από φυσικό θάνατο. Ούτε μπορούμε να υπάθεσουμε ότι έπεσε θύμα δυστυχίας.

— Έχεις δίκιο, πρόσθεσα. «Ακόμα κι αν έπεφτε στη λασπή, ο Κρόκς θα προσπαθούσε να τη βοηθήσει. Νομίζεις λοιπόν Ράμ, ότι πρόκειται περί εγκλήματος»;

— Τα πράγματα έτσι δειχνουν Τζώνς.

— Μα τότε πως το σκυλί δεν αντέληψε τον δολοφόνο; «Αν κάποιος επέτιθετο κατά της κυρίας του θα τον έσφαζε».

— Απλούστατα, είπε ο Ντόρκαν. Αυτός που στραγγάλισε τη Μάρθα ήταν γνωστός της. Γι' αυτό δεν τον πείραζε το σκυλί.

— Μήπως θέλεις να πής για τον Κρίκ, τον άνδρα της; Μα γιατί να το κάνω αυτό, Ράμ; — Όλοι ένομιζαν μέχρι σήμερα ότι ο Κρίκ και η Μάρθα ζούσαν ειρηνικά και αγαπημένα. Μα αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο Κρίκ, από πέρου που πήγε στο Μπάρκας, ζή με μία Ιθαγενή Καναδέζα κι είχε τρελλός μαζί της. Μ' έβαλε μάλιστα να παρακαλέσω τη Μάρθα να του δώσει διαζύγιο για να την παντρευθώ. Άλλα η Μάρθα αρνήθηκε επίμονα, όχι επειδή τον αγαπούσε, αλλά από το συνειδημένο έγκλημα που έχουν όλες οι γυναίκες σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Κατά το μεσημέρι ο Κρίκ κατέβηκε από το άλογό του και μπήκε στο γραφείο του ειρηνοδίκη, φαινόταν αληθινά τσακί-

σμένος για το θάνατο της γυναίκας του.

— Η φωνή μου η Μάρθα, μου είπε με φωνή που έτρεμε. Που να το φαντασθώ χθες το βράδυ πως ήταν η τελευταία φορά που την έβλεπα. Ήταν τόσο χαρούμενη και τόσο ωραία!

— Δεν μου λες, Κρίκ, πιστεύεις εσύ τον ρώτησε ο ειρηνοδίκης ότι μία γρήγορη γυνίκα σαν τη Μάρθα μπορούσε να πνιγί σε μισό μέτρο λασπής;

— Καμμία φορά μπορεί κι αυτό να συμβεί, απάντησε.

Καθώς σήκωσε σε μία στιγμή το χέρι του, αντέληψεν ότι ήταν δεμένο με επιδέξιους.

— Χτύπησε Κρίκ; ρώτησα.

— Ναι! Κόπηκα μ' ένα σφύρμα στο φράγμα, απάντησε κάπως ανήσυχος.

Συζητήσαμε λίγο ακόμη με τον Κρίκ κι έπειτα έφυγα από το γραφείο του ειρηνοδίκη. Λίγο αργότερα έφυγε και ο Κρίκ. Γυρίζοντας σπίτι μου είδα τον Κρόκ να τρέχει και να πηδά επάνω μου. Και τότε μόνον προσέειπα ότι το σκυλί του ήταν καταπληγμένο. Αυτό μου έκανε εξαιρετική εντύπωση.

Κατά το μεσημέρι της ίδιας ημέρας ενώ καθόμουν στο «Χρυσό ελάφι» με τον Ράμ είδαμε τον Κρίκ να περνά. «Οταν πλησίασε προς το μέρος μας τον ρώτησα:

— Για ποιο έτοιμ βιαστικός, Κρίκ; Δεν έρχεσαι να πάρης ένα ποτήρι βινίλιο;

— Αργότερα, απάντησε. Πηγαίνω ως το Σίξ Μαύλ να τακτοποιήσω κάτι δουλειές μου.

— Δεν μου λες, Κρίκ, είπε ο Ράμ άκουσες εσύ ότι έπεσε λυσσα στα σκυλιά της περιφέρειας;

— Πρώτη φορά το άκουω απάντησε ο Κρίκ.

— Φαίνεται ότι έχουμε μερικά κρούσματα πρόσθεσα εγώ. Λοιπόν αν άκουσες ότι κάποιο σκυλί δάγκωσε κανέναν, έχε ύπ' όψιν σου να μας το αναφέρης.

★

Ο Κρίκ γύρισε την επομένη από το Σίξ Μαύλ. Μόλις το έμαθε ο Ντόρκαν, ήλθε με πήρε και τραβήξαμε σπίτι του. Ο Κρίκ, μόλις μας είδε θέλησε να μας περιποιηθεί.

— Μην μπαίνεις στον κόπο, του είπα ο Ράμ. Ήλθα να σε συλλάβω για το φονο της Μάρθας.

Ο Κρίκ κιτρινίστηκε. Προσπάθησε όμως να διατηρήσει την ψυχραιμία του και απάντησε:

— Ασφαλώς άστεινέσαι Ράμ. Μα δεν είναι άσπαστο άσπαστο αυτό.

— Άκουσε Κρίκ του είπα εγώ. Δεν άστεινέσαι κατ'όλου. Το βράδυ της Κυριακής που παίχαμε χαρτί, έφυγες πρώτος εσύ αφού σε φίλησε η Μάρθα. Εμείς μείναμε λίγο κουνιστάκια για τον καιρό. Μόλις ξεκινήσαμε εσύ που

ήσουν κάπου κρυμμένος φώναζες τον Κρόκς. Τον έπιασε, τον φίλησε και τον έδεσε. Ύστερα έδωσε τα παπούτσια σου, πήρε το περιλαίμιό του σκυλιού και μίας ακολουθούσε. Μεσα στο σκοτάδι δεν μπορούσαμε να σε διακρίνουμε γιατί έμενες έξω από την ακτίνα του φωτός του φακού μου. Στο μεταξύ χτυπούσε τα κουνιστάκια έτσι που να νομίζουμε ότι το σκυλί μας ακολουθεί. Όταν χωρίσαμε με τη Μάρθα στο σταυρόδρομο του Σάλ Βάτερ την άφισε να παρακρυσθί λίγο και μόλις έφτασε κοντά στη λίμνη της επετέλεσε της επιμονής το στόμα και τη στραγγάλισε. Έπειτα την έριξε μέσα στη λασπή ώστε να πιστεύουμε πως συνέβη δυστύχημα. Γύρισες κατόπιν κι ελευθερώσες τον Κρόκς, που έτρεξε άμεσως να βρή την κυρία του. Μόλις τη βρήκε άρχισε να ούρλιαζε και αυτό το ούρλιασμα άκουσα εγώ.

— Το κόλπο σου ήταν πολύ έξυπνο, Κρίκ, είπε κι ο ειρηνοδίκης. Όλοι ήξεραν ότι το σκυλί της Μάρθας ήταν πολύ γερό και πολύ αγριο κι ότι δεν θ' άφινε κανένα να πνιγί την κυρία του. Θα τον κομμάτιζε. Έλα όμως που δεν τα πρόσθεξε όλα. Έτσι προχθές ο Τζώνς προσέειπα ότι ο Κρόκς ήταν τραυματισμένος. Όταν τον έζηττασα κι' εγώ αντέληψεν ότι κάποιος τον είχε δέσει με σφύρμα που τον πληγώνει καθώς προσπαθούσε να ξεφύγει. Έπιασε ο Τζώνς αντέληψε ότι είχα δειμένο το χέρι σου. Τότε σκέφτηκε ότι το σκυλί θα σε είχε δαγκώσει την ώρα που προσπαθούσε να το δέσει. Χωρίς να χάσει καιρό τότε πήγε κι' έδωσε στην τοπική επιμερίδα την παρακάτω ανακοίνωση:

«Ο Ειρηνοδίκης Ράμ Ντόρκαν ειδοποιεί ότι το σκυλί της Μάρθας Κρίκ προσεβλήθη από λυσσα. Επειδή είναι δυνατόν να έχει δαγκώσει και άλλα σκυλιά και να τους μετέδωκε τη λυσσα παρακαλούνται όσοι δαγκωθούν από σκυλιά να μας το αναφέρουν».

— Την ίδια μέρα που διάβασα την ανακοίνωση έφυγες για το Σίξ Μαύλ. Σε ρώτησα αν άκουσες ότι το σκυλί της περιφέρειας προσεβλήθη από λυσσα, κι' εγώ είπα ότι δεν ήξερες τίποτε. Κι' όμως στην πόλη που πήγες βρήκες τον γιατρό Άντερσον και συμφώνησε να σου κάνει αντιλυσσική θεραπεία. Να γιατί σε συλλέξαμε, Κρίκ.

Ο Κρίκ με άκουε χωρίς να με διακόψει. Είχε γίνει κιτρινός σαν το κερί. Όταν τελείωσε, έσκυψε το κεφάλι και ψιθύρισε:

— Δεν φταίω όσο νομίζεις Τζώνς. Ας όψεται η Μαρκανσκ που με κατάνησε δολοφόνο της γυναίκας μου!

ΠΕΤΕΡ ΛΕΒΙΝ

Κάθε γυναίκα έχει κατά την εποχή της καλύτερα φορέματα...

Λίγες μέρες παραλάβαμε τα πρώτα φράντζα Μοντέλ του 48 με μακριά φούτα.

ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ αγρόκτημα του κόσμου

Έχει ραδιοφωνικό σταθμό και αεροδρόμιο!

Θα το πιστεύατε ότι σας έλεγαν ότι ένα κτήμα είναι τόσο μεγάλο ώστε θα νοιαζόταν να τρέξει επί τρεις ημέρες με τάπη, για να το γυρίσετε ολόκληρο; Ασφαλώς όχι. Κι' όμως ένα τέτοιο κτήμα υπάρχει στη νότιο Νέα Υόρκη της Αμερικής. Είναι το πρότυπο διουμπνημένο κτήμα των Σήμπρουκς, πάτερα και γιου. Έχει έκταση 30.000 συνεχόμενων στρεμμάτων και είναι χωρισμένο σε 1000 κομμάτια για λίγων ειδών παραγωγών. Εντύπωση όμως κάνει όχι τόσο η έκτασή του, όσο ο τρόπος με τον οποίο είναι οργανωμένο η παραγωγή σ' αυτό το κτήμα. Οι Σήμπρουκς, έχουν συγκροτήσει ένα έπιτελείο ειδικών και μ' αυτό διευθύνουν επιτυχονικά ως την προμικρότερη λεπτομέρεια την παραγωγή. Όλα τα προβλήματα μελετώνται από το έπιτελείο αυτό και σύμφωνα με τις οδηγίες των μελών του, γίνεται η κάθε δουλειά. Το έπιτελείο ανοίγει υποστά του το γάρτη του κτήματος και καθορίζει τι είδους καλλιέργεια θα γίνει στο κάθε κομμάτι του. Οι αποφάσεις του διαβιβάζονται στους ειδικούς για κάθε δουλειά, από αυτός δίνονται οι οδηγίες στους επιστάτες και αυτοί πάλι δίνουν τις εντολές τους στους γεωργούς—άνδρες. Όλα αυτά γίνονται με το τηλέφωνο και με το ραδιόφωνο! Το κτήμα έχει τον δικό του ραδιοφωνικό σταθμό με μικρότερος πομπής και δέκτης, εγκατεστημένους στα διάφορα μέρη του. Όταν ένας επιστάτης θέλει να στείλει διαταγές ενοτάτες από τον λαγανόκηπο, στα χωράφια με τα σπανάκια τους ειδοποιεί ραδιοφωνικά!

Η κοινοτομία αυτή δεν είναι η μόνη. Υπάρχουν πολλές άλλες, αρκετά ενδιαφέρουσες:

Οι κτηνاتها όπως είναι γνωστό, μόνο τα κατοίκια της φύσεως θαδύνονται. Τέτοιους κινδύνους για το κτήμα του Σήμπρουκς δεν υπάρχει. Η δουλειά γίνεται με τρεις βασικές νότια και μέσα—γιατί τη νύχτα όλο το κτήμα, φωτίζεται όπως την ημέρα χάρις στον ηλεκτρικό του σταθμό. Ζήτηση πάλι έπιασε δεν υφίσταται. Τα έρνα που έχουν κατά...

★

Τέλος το διουμπνητικό αυτό κτήμα, έχει και τον... έναεριο στόλο του! Έχει δηλαδή δικό του αεροδρόμιο και ποδο το πτόν διαθέτει έξ αεροπλάνο «Στήσουα», ναυτικού τύπου, που έχουν αποδείξει χρησιμότητα. Όταν ο ένομολόγος του «έπιτελείου» δη σκυλίκι στην πατάτα, περνά με το αεροπλάνο στην οπεία, βλέπει τι είναι και ύστερα ειδοποιεί τα άλλα αεροπλάνο, που καταφθάνουν κατά κύματα και συντίουν το έδαφος με ειδικά φάρμακα, προκαλώντας έτσι τον αλεθρο στο έπιτελείο έντονα.

Τώρα οι Σήμπρουκς κάνουν πειράματα για να δούν αν είναι δυνατόν να γίνεται η σπορά με το αεροπλάνο. Αν αποδειχθεί ότι τα αεροπλάνο, πετώντας με ταχύτητα 100 μιλίων την ώρα μπορούν να κάνουν τη δουλειά των τρακτέρ και των σπαρτικών μηχανών, τότε οι Σήμπρουκς σχεδιάζουν να μεγαλώσουν το αεροδρόμιό τους, να αυξήσουν τον αριθμό των αεροπλάνων τους και σίγα—σίγα, να κάνουν τις περισσότερες δουλειές στη γη από αέρος!

Διά την επιδερμίδα σας Ένα θαυμάσιον μεταπολεμικόν προϊόν

Εάν η κορέμα που νοσημοποιείτε, δεν έχει δώσει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα και το πρόσωπν σας παρουσιάζεται σ τ ε ν υ ν και σ κ λ η ο υ ν, χωρίς την ΝΕΑ-ΝΙΚΗΝ-ΧΑΡΙΝ και έλαστικότητ.α, είναι ανάγκη να το πεποιηθήτε ιδιαίτερος διότι ο μαρσισμός αυτός της επιδερμίδος θα ένη ως επακόλουθον την πρόωρον εμφάνισιν ουτίδων, πανάθων κ.τ.τρώων άλλων μικροαλλοιώσεων στο πρόσωπν σας.

Κορέμα ειδική, με ωφέλιμα συστατικά και δυναμένη να ζωονογήση την επιδερμίδα πρέπει να νοσημοποιηθή χωρίς αναβολήν. Μοναδικήν και με λαμπρά αποτελέσματα διά την διατήρησιν της νεανικής επιδερμίδος συνιστάμεν την Κορέμαν της Αμερικανικής LANOLINE MONDAINE.

Η κορέμα αυτή είναι μια COMPOSITION εκ ζωικών και φυτικών πρώτων υλών και θεωρείται ως η ωφέλιμωτέρα της εποχής σας

και οι μηχανικοί του, εξασφαλίζουν 10.000.000 γαλλικά νοτά την ημέρα! Η μεγάλη έκτασι του φυσικά δεν έχει σημασία γιατί δηλ η καλλιέργεια γίνεται με μηχανικά μέσα. Η μηχανή κάνει τα πάντα σ' αυτό το κτήμα—ρομπότ. Οκτακόσια τρακτέρ και άλλες μηχανές διασχίζουν νυκτεμερόν το άπειρο κτήμα. Άπασσολεί βέβαια 7.000 άνθρωποι. Άλλα χειρωνακτική έργασια, ανεδον κανέναν από αυτούς δεν κάνει. Είναι έπισητήμονες, τεχνικοί, υπάλληλοι και ενοτάτες που καθονται στη μηχανή τους, την οδηγούν κι' αυτή «αναλαυδάνει» να δουλεύει για λογασιμόν τους. Και το μάζεμα των προϊόντων γίνεται με μηχανικά μέσα. Όχι μόνο αυτό. Άλλα και το καθαίρισμα γίνεται επί τόπου και η συσκευασία τους και η πρώτη διουμπνητική επεξεργασία τους. Ίδιόκτητα μεταφορικά μέσα παραλαμβάνουν τα προϊόντα και τα μεταφέρουν κατ' ευθείαν στις κεντρικές αγορές ή τα ξεφορτώνουν στα μεγάλα ψυγεία του κτήματος που αποτελούν ολόκληρο ξεχωριστό ενοαστάσιο.

Το περίεργο είναι ότι σ' αυτό το φυσικό ενοαστάσιο που η θεομοκράσια δεν είναι ποτέ μεγαλύτερη από τους 20 βόμβους υπό το μηδέν, δουλεύουν κυρίως μαύροι από το Νότο και τις Δυτικές Ίνδιες, όπου το κλίμα είναι τροπικό. Γενικά για το ανθρώπινο υλικό του κτήματος θα μπορούσε να σημειωθεί ότι αποτελείται από κάθε γούστατος, φυλής, εθνικότητας και κοινωνικής κατηγορίας άνθρωπος, έτσι που νομίζει κανείς ότι βρίσκεται υποστά σε μια μικρονασσία των Ήνωμένων Έθνών!

Τα προϊόντα της κάθε γεωργίας φτάνουν σε βάρος τα 150.000.000 λίβρες, περίπου δηλ. 50.000.000 οκάδες. Οι 20.000.000 οκάδες από αυτά, είναι τα πιο έλκεκτα διατηρημένα στον πάγο τρόφιμα, που πουλιούνται ύστερα στα μεγαλύτερα και καλύτερα καταστήματα της Αμερικής.

★

Όταν ιδώ σε λίγο το θεό, πρόσθεσε θα του πω ότι οι αντιπροσώποι του στη γη δεν είναι διάλου α-κρίβεις στην ώρα τους!

Δεν αντιμετωπίζουν όμως όλοι οι κατάδικοι το θάνατο με τόση φιλοσοφική αδιαφορία. Πολλοί ούρλιαζουν, αντιτέκονται κι' αναγκάζουν τους δεσμοφύλακες να τους πάνε σερόντας ως την αγχόνη.

Η Έντιθ Τόμπσον, που είχε δολοφονήσει τον άντρα της για να ζήσει ανεξάρτητη με τον έραστή της, λιποθύμησε όταν έφτασε η μοίρα στην στιγμή. Έτσι αναίσηθη την επήγαν δύο δεσμοφύλακες στο ικρίωμα.

Ο δήμιος Τζών «Έλλιος ανήλθε στην αρχή να την αποχνοστί σε τέτοια κατάσταση, γιατί, με το νεκρό εκείνο βάρος, μπορούσε να μη λειτουργήσει κανονικά ο μηχανισμός της καταπακτής. Τέλος κόνιτνε αναλόγως το σκονί, έδωσε τα χέρια της Τόμπσον, της έφωρεσε την όπρη κουκούλα της πέρασε τη θηλεία στο λαιμό και πίεσε το μοχλό που άνοιγε την καταπακτή. Έτσι, η συζυγοκτόνος απαχνοήθηκε, χωρίς να ξαναβρή καθόλου τις αισθήσεις της.

Η έκτέλεσις αυτή προκάλεσε τέτοιο νευρικό κλονισμό στον Έλλιο, ώστε δεν συνέβη ποτέ. Οκτώ χρόνια αργότερα, αυτοκτόνησε αφού πρώτα επεχείρησε να σκοτώσει τη σύζυγο του και την κόρη του.

Οι σύγχρονοι του Έλλιος έλεγαν γι' αυτόν ότι μπορούσε να κρεμάσει δεσποδισμένο ανθρώπου χωρίς την παραμικρή τρεμούλα, δεν είχε όμως τη δύναμη να σφάξι μια κόττα! Ένας άλλος δήμιος συνέβη να λη ότι το έργον του ήταν «να καθαρίσι τον κήπο του θεού απ' τα αγριόχορτα».

Ο Χάρρυ Πιέρποντ έξ άλλου που είχε ονομασθ «Ιερώδης δήμιος» είχε απαχνοήσει 107 κατάδικοις. Ο δήμιος της Αγγλίας πληρώνεται ελάχιστα. Παιρνεί μόνο 10 χάρτινες λίρες για κάθε έκτελεσι, οι δε βοηθοί του από 5 λίρες καθένας. Κι' όμως την τελευταία φορά που η Κυβέρνησις ανέκοινησε ότι ζήτουσε δήμιος, παρουσιάσθησαν 786 υποψήφιοι για 2 ή 3 θέσεις. Υπήρχαν μεταξύ τους ένας οκνηρόρας, ένας κληρικός, ένας πρώην δάσκαλος, ένας υποστυμμένος, ένας κοράσιος και δύο γαιοτροί. Κάποιος αποτυχημένος ιδιοκτήτης υπάρ του Μαντόστερ μάλιστα πρόσφερε στον Πιέρποντ 100 λίρες για να μερετύση να τον διαδεχθή αυτός!

Οι δήμιοι στην Αγγλία

Οι μελλοθάνατοι χακούρευσι εμπρός στο θάνατο

Μολονότι οι φόνοι όπως και τα άλλα εγκλήματα, παρουσιάζουν μία ανθρωπιστική αύξησι στη Μεγ. Βρεταννία, οι Αγγλίο δικαστοί φρουρούν τώρα σπανιότερα τη μαύρη θήδενον που επιβάλλει το έθιμο κατά το διάβασι μιας θανατικής καταδίκης. Τις περισσότερες φορές, βρίσκουν ελαφρυντικά κι' επιβάλλουν στους ενοχούς ποινές φυλακίσεως.

Προβλέπεται μάλιστα ότι πολύ γρήγορα θα μεταρρυθμισθί επίσημα η νομοθεσία, ούτως ώστε ν' απαχνοίζωνται μόνον οι δράστοι φόνων προμελετημένων και σχεδιασμένων ν' επιμέλεια. Για τα απρομελέτητα εγκλήματα θα επιβάλλεται φυλακίσις. Σημειώτεον ότι ως το 1780, ο αγγλικός νόμος ώριζε τη θανατική ποινή για 200 διάφορα εγκλήματα. Ένας άνθρωπος μπορούσε ν' απαχνοισθί γιατί έκωψε ένα δέντρο, ή γιατί έκλεψε μερικά κουνέλια ή γιατί συνεταιρισθί με τοιγάνους... Ώστόσο η τόση αυστηρότης δεν ελάττωνε καθόλου την εγκληματικότητα. Οι ληποδύτες π.χ. έκαναν τη δουλειά τους σ' όλες τις δημόσιες συγκεντρώσεις, μολονότι ήξεραν ότι η ποινή της πράξεώς τους ήταν ο θάνατος.

Πώς πέρασαν την τελευταία νύχτα τους στο κελλί τους οι πείο τρομεροί Αγγλίο μελλοθάνατοι εγκληματισταί; Δεν ήταν για όλους ίδιος ο τρόπος με τον οποίον αντίκρυσαν το θάνατο. Ο περιόδοτος δηλητηριαστής Μπλακ είχε πεισθί απ' τον ιερέα των φυλακών για τα άνοθα του Ύπερπεναν και βιαζόταν ν' απαλλαγή απ' την θλίψη επίγειο ζωής του. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά όταν ανέβηκε στο ικρίωμα.

Ο Γκόλντεμπουργκ, ένας εγκληματίας 18 ετών, έδειξε απίστευτο θάρρος, χωρίς ωστόσο να πιστεύει στην μετά θάνατον ζωή. Δεν δέχθηκε να τον βοηθήσουν οι δύο δεσμοφύλακες που συγκροτούν συνήθως απ' τις μασχάλες τους καταδίκους ως το ικρίωμα, ούτε να του φορέσουν στο κεφάλι την άσπρη κουκούλα των απαχνοιζομένων.

Ένας άλλος φονιάς, ο Αρμυτρενγκ πέρασε αμύλητος τρεις βδομάδες στο κελλί του, περιμένοντας το θάνατο. Έπειτα ανέβηκε με σθερό βήμα στο ικρίωμα και, στις τελευταίες στιγμές του, πρόσφερε το όνομα μιας άγνωστης γυναίκας—όχι της συζύγου του, την οποία είχε σκοτώσει, ούτε καμίας άλλης απ' τις γυναίκες που είχαν αναφερθί στη δική του.

Ο δηλητηριαστής Πάλμερ θέλοντας να κληψιομωρ, ρώτησε, όταν πάτησε πάνω στην καταπακτή της αγχόνης:

— Είσαθε βέβαιοι ότι είναι γερά;... Ένας άλλος εγκληματίας στις τελευταίες στιγμές του έκαμε παρατηρήσεις στον ιερέα των φυλακών γιατί είχε απογοηθεί.

— Όταν ιδώ σε λίγο το θεό, πρόσθεσε θα του πω ότι οι αντιπροσώποι του στη γη δεν είναι διάλου α-κρίβεις στην ώρα τους!

Δεν αντιμετωπίζουν όμως όλοι οι κατάδικοι το θάνατο με τόση φιλοσοφική αδιαφορία. Πολλοί ούρλιαζουν, αντιτέκονται κι' αναγκάζουν τους δεσμοφύλακες να τους πάνε σερόντας ως την αγχόνη. Η Έντιθ Τόμπσον, που είχε δολοφονήσει τον άντρα της για να ζήσει ανεξάρτητη με τον έραστή της, λιποθύμησε όταν έφτασε η μοίρα στην στιγμή. Έτσι αναίσηθη την επήγαν δύο δεσμοφύλακες στο ικρίωμα.

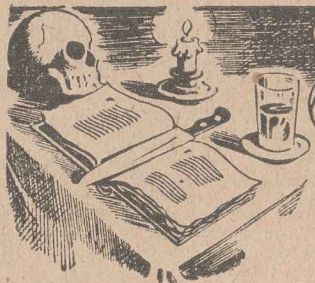
Ο δήμιος Τζών «Έλλιος ανήλθε στην αρχή να την αποχνοστί σε τέτοια κατάσταση, γιατί, με το νεκρό εκείνο βάρος, μπορούσε να μη λειτουργήσει κανονικά ο μηχανισμός της καταπακτής. Τέλος κόνιτνε αναλόγως το σκονί, έδωσε τα χέρια της Τόμπσον, της έφωρεσε την όπρη κουκούλα της πέρασε τη θηλεία στο λαιμό και πίεσε το μοχλό που άνοιγε την καταπακτή. Έτσι, η συζυγοκτόνος απαχνοήθηκε, χωρίς να ξαναβρή καθόλου τις αισθήσεις της.

Η έκτέλεσις αυτή προκάλεσε τέτοιο νευρικό κλονισμό στον Έλλιο, ώστε δεν συνέβη ποτέ. Οκτώ χρόνια αργότερα, αυτοκτόνησε αφού πρώτα επεχείρησε να σκοτώσει τη σύζυγο του και την κόρη του.

Οι σύγχρονοι του Έλλιος έλεγαν γι' αυτόν ότι μπορούσε να κρεμάσει δεσποδισμένο ανθρώπου χωρίς την παραμικρή τρεμούλα, δεν είχε όμως τη δύναμη να σφάξι μια κόττα! Ένας άλλος δήμιος συνέβη να λη ότι το έργον του ήταν «να καθαρίσι τον κήπο του θεού απ' τα αγριόχορτα».

Ο Χάρρυ Πιέρποντ έξ άλλου που είχε ονομασθ «Ιερώδης δήμιος» είχε απαχνοήσει 107 κατάδικοις. Ο δήμιος της Αγγλίας πληρώνεται ελάχιστα. Παιρνεί μόνο 10 χάρτινες λίρες για κάθε έκτελεσι, οι δε βοηθοί του από 5 λίρες καθένας. Κι' όμως την τελευταία φορά που η Κυβέρνησις ανέκοινησε ότι ζήτουσε δήμιος, παρουσιάσθησαν 786 υποψήφιοι για 2 ή 3 θέσεις. Υπήρχαν μεταξύ τους ένας οκνηρόρας, ένας κληρικός, ένας πρώην δάσκαλος, ένας υποστυμμένος, ένας κοράσιος και δύο γαιοτροί. Κάποιος αποτυχημένος ιδιοκτήτης υπάρ του Μαντόστερ μάλιστα πρόσφερε στον Πιέρποντ 100 λίρες για να μερετύση να τον διαδεχθή αυτός!

NTA-IZON KAPTEP

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η δωροδοκία

Ο νεαρός γιατρός ανέβαινε τη σκάλα άσφα και προσεκτικά, κρατώντας σφιχτά κάτω από τη μασχάλη τη σαλίτιρα του. Ο άγνωστος που προχωρούσε μπροστά του, ήταν φανερά τσαλακωμένος. Μίλησε με φωνή τρεμουλιαστή, μέσα στο σκοτάδι που τους περιέβαλλε.

— Θάπρεπε να υπάρχει μια λάμπα σ' αυτή τη σκάλα, τον δίκωο σε κάποια στιγμή ο γιατρός. Κινδυνεύει κανείς να σκοτωθεί από τη σκοτεινότητα.

— Ο θωροδός σβύνει τα φώτα μετά τα μεσάνυχτα, δικαιολογήθηκε ο άγνωστος. Άλλωστε οτάσσε πιά...

Είμαι βέβαιος γιατρέ, πως θα κάνετε ό,τι μπορείτε για να σώσετε το φίλο μου. Είναι άρρωστος.

Ο γιατρός μουρούσε κάτι. Δεν του άρεσε να τον σπώνουν από το κρεβάτι του, μέσα στη νύκτα. Πολύ δε περισσότερο όταν δεν έπρεπε να γίνει τακτική πελάτη του...

Εξ άλλου, ο τύπος εκείνος που φαινόταν πολύ ύπαιστος.

— Γιατί δεν ειδοποιήσατε το Σταθμό Παύτων Βοηθειών; ρώτησε.

Ο συνοδός τον δεν του απάντησε. Είχαν φτάσει στο κεφαλόσκαλο του τοίτου πατώματος. Ο άγνωστος άνοιξε μια πόρτα κι ο γιατρός τον άκολούθησε μέσα στο δωμάτιο, που το φώτισαν δυο έπιταρμένες ηλεκτρικές λάμπες με αιπαλούς. Ένας άντρας ήταν έαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι, είχε έκτορας άνοιχτή και κόκκινα μάλλια. Στο μέτωπό του ήταν τοποθετημένη μια κούα κουπέρσας.

Ο γιατρός έβγαλε τα γάντια του, άνοιξε την τσάντα του και την άφισε σ' ένα καρέκλα. Πλησίασε έπειτα στο κρεβάτι, έβινε λ' την κουπέρσα, έσκυψε και κύτταξε προσεκτικά.

— Α'πούμαι, φίλε μου, έππε με ήρεμη φωνή σ'τον άγνωστο. Δεν μπορώ να έπειθω. Πρόκειται περί τραυματος από σφαίρα. Πρέπει λοιπόν να ειδοποιηθεί η άστυνομία...

— Μία στιγμή, γιατρέ! τον δίκωο με φανερή ταραχή και άγωνία ο άγνωστος που τον είχε φέρει εκεί. Πρότεινε όπωσδήποτε να περαιοποιηθεί το φίλο μου.

Είχαμε ένα μικροκαυγά, κι ο φίλος μου τραυματίστηκε, από άπροσεξία μάλλον... Πρότεινε να τον σώσετε, γιατρέ!

γεννήθηκε, και δουλεύει άκούη κι' άς τον έχουν πάρει τα χρόνια... Στην ηλικία του, θάπρεπε ν' άποτροδνητή σ' ένα άνοκτιμα και να ζή δίχως ένοιες...

Μα θα γίνει κι' αυτό, τώρα που έγω λεπτά. Θ' άνοράσω ένα γούνοιο μαντή στη Μαίον και θα δώσω τα ύπολοιπα σ'τον πατέρα μου. Θά τους πώ πως με προσέλαβε κάποια άσφαλιστική έταιρεία κι' ότι με πλήρωσε προκαταβολικά για ένα χρόνο... Πόσο θα γαρή ο πατέρας!... Γι' αυτόν, μόνάχα γι' αυτόν δέχθηκε τα χρόνια...

Προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του ότι η πράξη του δεν ήταν και τόσο φοβερή... Δεν τα κατάφερε όμως εύκολα... Είχε άρρίψει να ήμερώνει, όταν έπιτέλωσε σ'τον σπύτι του απ' την τσισά πόρτα. Έβγαλε το παλτό και το καπέλλο του κι' άνέβηκε άδουδα στην κρεβατοκάμαρά του.

Η Μαίον, η γυναίκα του, τον περίμενε, καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού. Φορούσε ένα πρόχειρο φουστάνι και τα μάτια της είχαν κοκκινίσει απ' την άύπνια.

— Γιατί έμεινες άγρυπνη, αυτή την ώρα; τη ρώτησε ο άντρας της.

— Έκείνη τον κύτταξε έρευνητικά στο πρόσωπο και του έκανε μια άλλη ερώτηση:

— Πού ήσουν;...

— Πήγα να έπιταρθώ έναν άρρωστο ότην άλλη άκρη της πόλεως. Έξερσε πόσο με συνήζουν κάτι τέτοιες νυχτερινές έπισκέψεις.

Της έπιασε τα νείρια και τα γάδισε νευρικά.

— Μήπως συνήκω κανένα, στο δρόμο; έαναρώτησε η γυναίκα του.

— Ποιόν ήθελες να συναντήσω τέτοια ώρα;

— Όταν τελείωσε έπινε τα νείρια του. έανάδαλε τα ένοαλεία του σ'την τσάντα και την έκλεισε. Είχε οίσει μέσα τα καστονομάτια.

— Ευχαριστούμε γιατρέ, του έππε ο πρώτος άνωστος. Δεν θέλουμε, βλέπετε, νάχουμε φασαρίες. Άλλωστε σε λίγο θα φύνουμε...

— Ηθέλα να βεβαιωθώ πως ο φίλος μου δεν κινδυνεύει.

— Θα γίνω γρήγορα καλά, βεβαίωσε ο γιατρός. Ήταν έξαιρετικά τυχερός... Πέστε του να μη φοβάται... Δεν πρόκειται να ειδοποιησω την άστυνομία...

Μπήκε στο αυτοκίνητό του, άλλα δεν τράβηξε για το σπίτι του. Δεν ένυστασε. 'Επί δύο ώρες, έκοβε άσκοπα δόλτες στους ένομικούς δρόμους.

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ

σας λέει την τύχη σας

Τα σχήματα και οι εξηγήσεις των

Ξέραμε ως τώρα τη χαρτομαντεία, τη χειρομαντεία, τη μενταία με τα κατκάθια του καφέ και τα φύλλα του τσαγιού, την ένορμαντεία και κάμπωσες άλλες άκόμη μεθόδους προφητείας του μέλλοντος. Να λοιπόν που προσετέθη σ' αυτές κι' άλλη μία: η (μελανομαντεία). Την εφαρμόζει μια κάποια κ. Σαρντά, σύγχρονη Πυθία, που κάνει τώρα χρυσές δουλειές στο Παρίσι...

Όπως λέει και η όνομασία της, η μελανομαντεία εξετάζει τις κηλίδες της μελάνης και διαβάσει στο σχήμα τους το περρωμένο του κάθε άνδρωπου (όχι το χαρακτήρα του, όπως μια άλλη άλτην μέθοδος, για την οποία γράφουμε άλλοτε).

— Άν πιστεύουμε την κ. Σαρντά, η μελανομαντεία ήταν γνωστότατη στην αρχαιότητα. Μία μέρα ο βασιλεύς Σολωμών έκυσε κατά λάθος ένα ύγρο μαύρου χρώματος που άπλώθηκε και σχημάτισε μια κηλίδα. Η κηλίδα αυτή έμοιαζε πολύ με μια ζυνάρια και, δύο ανθρώπους, απ' τα χέρια του ενός ανθρώπου έπεσαν σταγόνες ύγρου. Λίγη ώρα άργότερα, ο Σολωμών δίκασε δύο άτομα, ύποπτα για ένα φόνο.

— Άπ' τις ύποδείξεις λοιπόν της κηλίδας (τα χέρια που στάλαζαν αίμα) άνεγνώρισε τον ένοχο.

Θέλετε τώρα να μάθετε και σεις την τύχη σας με τη μελανομαντεία; Ο τρόπος είναι άπλος: Παιρνετε ένα φύλλο άσπρα χαρτί. Σημαδεύετε μ' ένα σταυρό το έπάνω μέρος του. Κάνετε κατόπιν πάνω του δυο - τρεις κηλίδες με μια πέννα. Το τσακίζετε άμέσως στη μέση, κατά τη διεύθυνση του ύψους και τριβετε από πάνω με τα δάχτυλά σας για ν' άπλωθώ το μελάνι. Τη στιγμή εκείνη, που άκουμπάτε το χέρι σας στο χαρτί, δημιουργείται η μυστηριώδης έπίδραση του "επηρεάσεν". Άνοιγεται κατόπιν το χαρτί χωρίς να το άναπο δειχόν το έπάνω μέρος). Αυτό έχει μεγάλη σημασία, γιατί οι γράμμες από μελάνι, που διεύθυνονται προς τα πάνω, δείχνουν ένεργητικότητα άνοδο, έπιτυχία, ενώ όσες διεύθυνονται προς τα κάτω φανερώνουν σωμαική κατάρπτωση, άποτυχία, δυστυχία.

Μελετάτε, τελος τις κηλίδες του μελανιού κι' άναζητείτε την όμοιότητά τους με διάφορα ζώα ή πράγματα. Άν άναγνωρίσετε έτοι ένα λιοντάρι, έχετε μαζί σας τη δύναμη.

Μία γάτα, προαναγγέλλει προδοσία. Άν όμως είναι έαπλωμένη, με το πρόσωπο προς τη γη, σημαίνει πως δεν μπορούν να σας βλάδουν.

— Ένα άνοιχτό χέρι είναι έμβλημα προστασίας. Άν είναι κλειστό δείχνει ότι σας άρνούνται την προστασία αυτή.

— Ένα κέρας της άφθονίας σας φέρνει πλούτο.

— Ένας ήλιος δείχνει έπιτυχία, ο δολός τις ύποθέσεις σας, θρίσινος.

— Ένα πουλί είναι καλό σημάδι, πάντων άν έχη άνοιχτές τις φτερούγες του.

— Ένας ποντικός άποτελει ένδειξη ότι ύποδύκει μέσα σας μια άρρωστεια. Τα δέντρα είναι σημείον ελπίσης.

— Ένας κρίνος φανερώνει προστασία από ύψηλο πρόσωπο.

— Όι σκάλες προλέγουν προσεχή άνοδο.

— Ένας δεικτής σας συνιστά να προέχτε στις σκέσεις σας.

— Ένα άνοιχτό γράμμα σας προειδοποιεί για κάποια άδικαίρια.

— Ένα κατόρτι σημαίνει ότι πλησιάζετε σ'τον έπιδικώμενο όκενό σας.

— Ένα άλεξίκεραυτο σημαίνει ότι δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτε.

Οι ληστές της

Οι γάμοι

Στο ντουσέκι όδλες οι γειτόνισσες, με την Έφταλία έπί κεφαλής, μιλούσανε για τους γάμους... Έλισσάδεται με το Φίλιππο.

— Τι γάμος, καλέ, τι φόρτσες; τί ριγάλα! Μπράβο, χαλάλι τη, ήταν έξυπνη κι' άξια και διάλεξε γκισουέλι παλληκαρι, ένα τέτοιο λεβεντόπαιδο!

— Και τόντι, όπως τότε και το ράδιο, όλα τα ήσανε ράσι. Μα χαλάλι τη! Βασιλοπούλα του παραμυθιού είναι που λένε... Όλα της άξίζουν.

— Η Έφταλία μελαγχόλησε, άναστένανε βαρείας και έππε με παράπονο:

— Μόνου έμένα η πεθερά μου σαν παντρεύτηκε τάδελε όλα στην έντέλεια. Μου βρήκε χιλια κουσούρια σαν ήρθε να σεργιανισώ τα προκία μου και μου γκούτζισε καυγά τρικούδερτο για τα τσουκαλοπάσματα και τ' άχηλερο

— Μόνου έμένα, φώναζε πάλι γκιτσιόμενη η Έφταλία, η κακούργα η πεθερά μου, ως και σαν πήγα ύψη στο λουτρό, ήρξε απ' το διπλανό χαλέτι κι' ήλεπε κρυφά, να βρή ψευδάσια στο σώμα μου. Και σαν με βάλανε φρεσκολουτροκοπανισμένη με το σαμά στο κεφάλι να χορέψω, έκλεινη, δήθεν πως θα τραγουδήση, έέρασε το φαρμάκι τη. Μα ήκανα τα πικρά - γλυκά για χατήρι του Νικολάκη μου. Άχ, τί κάνει η άτιμη η άνάτη!

— Μα και την Έλισσάδεται νελέρ νελέρ τη γυρέψανε, Έφταλία μου. Μα έκλεινη, το γουδί το γουδογιό, φώναζε με γινάτι: «Αυτόν θέλω». Που να την βάλουνε σ' έτερμυτι; Νταγιανόμω δεν έλε.

— Μα ήπρε κι' έναν άγγελό! Σάν είδα το πολιτρε που ασπριντισα! Λοιπόν με το δίκωο τη.

— Και που να σας είχα στη Σμύρνη μας, που έκει οι Ρωμηό ήσανε η πιο όμορφη και πανεμένη ράσια. Το κεπαρλήκι των άνδρων μας στην Άνατολή είχε βγάλει νάμι! Ο Φαλτάφ, ο Άλεξάνδρου, ο Σωκράτης ο Σολωμονίδης, ο Άμπαράς, ο γυιοί τ' Άργυρόπουλου, ο Σεϊζάνης, ο Πελοπίδας ο Άναστασιδής, ο Κουμάς, ο Άραμπατζής, ο Γενναίος, ο Θεόδωρος μ'ε' στού Διογένης, ο Όρέστης ο Κασματής, ο Πεσματζόγλου, ο Μαπατζής, ο Ισηγόνης, ο Δεσπάτσας, ο Καραβιάς, ο Λιάτης, ο Πέτρος ο Βασταρδής, ο Δημήτρης του Ήσσιας, ο Όρφέας ο Μπαλάνης, ο Καλούμενος, ο Λαγυρίας, ο Τέρπανδρος του Παυλίδη, ο Μάριος ο Παλαιόλογος, ο Γιοβάνης, ο Άρναούτογλου, ο Θεόδωρος του Βανέλη, ο Άλεκράς, ο Γιοβάνις, ο Μάνας ο Δευτεράος, ο Μπαλτζής, ο Σιναίδης, ο Άλέκος του Μενάκη, ο Μάριος ο Στεφανίδης, οι γυιοί του Κωστή Γαβήρη κι' οι δυο του Κάρταλη, ήτανε τάλε κουάλε μπροστύζινα άγάμματα! Και τα παλληκάρια στο Μπουτζά, στα Βουρλά, στο Μπουρνόβα, στο Σεβδίκι και σ'τον Κουκαουτζά, σ' άλλα άπάντα, θυμίζανε Άη Γιώργηδες! Πιά χατήρι τους, Όθρηες άλλαζοποτιζάνε και Τουρκάλες σαν τούα καραιαντίνανε πετούσαν τα γισμαμάκια τους!

— Όστε σας τούα ξελογιάζανε εύκολα, Έφταλία μου;

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

— Όλγεκε, μάτια μου, το Ρωμηό όσο τον άφηνεις άζατι, τόσο τον έχεις στο κάφτι σου. Γι' αυτό φτάνουμε πιά ο ιτοναλμάδες του Φίλιππα σ'τη Λόντρα. Κορφιάτης βέρως και Ρωμηός ως το κόκκαλο, θα χιταρά σ'ιγούρα λίγο Πασσαλιμάνι, Πουκαλή και «πρίμα λόντρα», φάρκα γιάλο, που λέει και το τραγούδι. Άς τον πάρη λοιπόν κι' ές έβρη με λίγα πούλωνα να πάη σ'τον άφο του πεθερού τη και του πη ένα εύχαριστί για το λεβέντη, τον όμορφοιό που ήπρε.

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο Κιρκόρ γδαρμένος και στραπατοισμένος, ύμω τρομερής περιπέτειας, έλεγε στο φίλο του το Στόκλν:

— Βάι! βάι! Ιστοκλή έφέντη, άναμαγλαντίμ! Τη μάνα μου ήλαφα!

— Τι έπαθες, μωρέ Κιρκόρ, πάλι; Κι' ο Κιρκόρ άφου βαθειαναστέναζε άρχισε να λέρ την καινούρια συμφορά του:

— Κάτε μέρα μία όμορφη κοπέλλα ήθελε και ξεροκατάπινα. Ισταφυλitis μου ήπρεσε, καρντία μου τουμπελέκ κιμπι χτυπούσε. Γιαδας - γιαδας κατάφερα γνώνρια, άμα αυτή ήπαντρεμένη ήτανε μ' ένα Μειάρνη, ζουλιάρη, γινισαόρη μουλάρι άντρωπο!

— Μειάρνης όμως παραλής, υπερίκετλής, πλούσιο ήτανε, καινούριο ίσιπι ήχτισε. Και μία μέρα έκείνη φκαρισμένη, φιλονισμένη λέει έμένα:

— Έου Κιρκόρ έφέντη, μερακλής είσαι, μπουγιουρουνού, περάστε ίσιπι μας να βλέπης.

— Σκέφτηκα ν' άρννητώ. Μα ήπροσβολή είναι. Και πήγα ίσπερ ίσπερ καλορρίζικα να λέω.

— Μειάρνια χόσκελντινί, καλώς ήρσατε, φώναζε αυτή κι' άπο όζωπορτο ύσασε ταδάιν άρχισε να σεργιανή έμένα. Άμα ντιάβολος πολλά ποντάρια έκει. Ότι μπήκαμε ικαύρα τη μέσα, ντουβάρια ταπεταρία να βλέπω ντρά! ντρου! πόρτα ήχτύπησε, και μία άγριοψάνα άκούσαμε:

— Κατίνα!... Που είσαι, μπέ;... Αυτή άπο φόβο τον ικαλμάσε και ήφώναζε: — Άντρας μου είναι!... Τώρα τι τα ύποτέρη; Άμάν! Άμάν! χατήκαμε, γιατί πάντα πισινό του τούπη πισιόλι έκει!

— Και τσαμπουκ - τσαμπουκ άπο κάτω κρεβάτι τη σπρώχνει έμένα.

— Σ'ε λιγάκι άντρους τη κοντρά παπούτσια κρεβάτι μπροστά ήσανε. Έγκω ήροδίκηκα ήστριμώτηκα, χέρια μου ποντάρια μου ζάρωσα, ήμπαλάρωσα.

— Κατίνα!... φώναζε πάλι Μειάρνης. Άρρωστο είσαι!...

Κι' ευτύς ήγδυμένος ένκε, πυτζάμα του ήβαλε και ζαπλιώθηκε κρεβάτι του.

— Άχ, μωρέ φοβάρια μου, τί έπαθες! φώναζε σκασμένος στα γέλια ο Στόκλν:

— Ντούρ μπσκαλούμ μπέ. Αυτό δεν είναι τίποτα. Ύστερα γιατρός ήρτε, πάγο ντιαταγή ήδωσε, να βάλουνε. Ηουκία να κάνουνε είπε. Κι' έγκω που συναχμένος ήμουνα ύλο να φταρνιστώ ήπελα. Ζόρ - ζορνέ έτοι δλη μέρα πέρασα, περιμένα να βραντύδρη να κοιμητή, και να βγώ γιαδας - γιαδας (οπίτι μου να πάω γιαδουρ). Άμα αυτός ντομούζ γκιμπι, σαν γουρουνί, μπέ άπο πάνω ήδωγγούσε, άγρυπνούσε, βοήθεια έητούσε, κι' έγκω άπο κάτω σούστα κρεβατιού όέρκο μου τοιμπούσε κοιλιά μου ζουλούσε!...

— Τέλος, σουκιούρ άλλάχι! Το πρωί, σαμπάλα - σαμπάλα ύναίκα του μπήκε και ζύγωσε κρεβάτι. Ευτύς άπλωσα χέρια μου, ποντάρια τη κουνούσα παπούτσια τη φιλούσα και γιαδας - γιαδας «πεινώ!» φώναζε. Αυτή άκουσε, κι' άμα έσανόρε και τοσρ

Πώς σ'ας άρέσει Η ΓΥΝΑΙΚΑ;

Τί άπαντούν οι άνδρες

Ένα άπ' τή γνώτωτέρα γαλλικά περιοδική γιά γυναίκες διαγράνωσε ένα ένδοξον δημόφηφισμα. Ρώτησε δηλαδή 1.200 άνδρες πώς τους άρέσει ή γυναίκα. Οι άνδρες αυτοί άνήκαν σέ 8 διάφορες κατηγορίες: καλλιτέχνες άνδρωποι του γραφείου, ήθοποιοί, επίχειρηματίαι διανοούμενοι, δημόσιοι υπάλληλοι, φιλάθλοι και έμποροι. Συνεπώς, μπορούν να θεωρηθούν ως αντιπρόσωποι τής ολόκληρης του ανδρικού φύλου. Οι λεπτομερείς έρωτήσεις πού τους υπεβλήθησαν κι' οι άπαντήσεις πού έδωσαν, είνε οι εξής:

Η γυναίκα πού άγκαπάτε, σ'ας άρέσει...	Ναι	Όχι
Νά φορή μαύρα;	1.176	24
Νά οξυζενάρη τή μαλλιά της;	623	577
Νά καπνίζη;	912	288
Νά φορή στο λαιμό «κολλιέ ντε σιέν»;	604	596
Νάχη δικές της πολιτικές πεποιθήσεις;	1.020	180
Νά φορή σκούρες κάλτσες;	758	442
Νά σ'ας κάνη άπρόσπτα δώρα;	1.059	141
Νά σ'ας τηλεφωνή στο διάστημα τής ημέρας;	725	475
Νά βγαίνη δίχως καπέλλο;	1.031	169
Ν' αλλάζη πολύ συχνά φόρεμα;	1.105	95
Ν' αλλάζη χτένισμα;	761	439
Νά σ'ας μιλή γιά τις χρηματικές δυσκολίες του νοικοκυριού σας;	616	584
Νά πολιτικολογή;	240	960
Νά φορή άνδρικό παντελόνι;	729	471
Νά φορή-φορέματα χυτά στήν τάγια;	1.101	99
Νά μοιάζη μέ τις κομψές γυναίκες των φηγουρινιών;	902	298
Νά ναι λαιμαργή;	1.140	60
Νά φορή τή πρηνή μπικουντί;	180	1.020
Νάχη μία στενή φίλη;	965	234
Νά έπιμένη να βάζη ένα φόρεμα ή ένα καπέλλο όχι του γου- στου σας;	365	835
Νά χορεύη μ' άλλους άντρες;	771	429
Νά τήν κυττάζουν στο δρόμο, στο θέατρο, στο ρεστωράν;	994	206

Και τώρα θα σ'ας δώσουμε τις άπαντήσεις ενός αντιπροσώπου τής καθενιάς άπ' τις 8 κατηγορίες — διαλέγοντας εκείνον πού ή άπάντη πού άπικεί περίπου τή γούστα όλων των όμοιων του:

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ. Τού άρέσει στή γυναίκα: Νά φορή μαύρα, κολλιέ ντε σιέν (άν τής πγαίνη), σκούρες κάλτσες, άνδρικό παντελόνι, φορέματα χυτά στήν τάγια, να καπνίζη, νάχη δικές τις πεποιθήσεις, να του κάνει μικρά δώρα. Ν' αλλάζη συχνά φόρεμα και χτένισμα, νά ναι λαιμαργή.

Δέν τού άρέσει: Νά οξυζενάρη τή μαλλιά της, να του τηλεφωνή στο διάστημα τής ημέρας, να του μιλή γιά χρηματικές δυσκολίες να πολιτικολογή, να φορή μπικουντί, να τήν κυττάζουν στο θέατρο και στο ρεστωράν.

Τού είνε αδιάφορο: Νάχη μία στενή φίλη, να χορεύη μ' άλλους άντρες, να τήν κυττάζουν στο δρόμο, να βγαίνη χωρίς καπέλλο, να φορή φόρεμα ή καπέλλο πού δέν τού άρέσει.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ. Τού άρέσει στή γυναίκα: Νά φορή μαύρα, κολλιέ ντε σιέν, σκούρες κάλτσες, άνδρικό παντελόνι, να καπνίζη, νάχη δικές τις πεποιθήσεις, να του κάνει δώρα, να βγαίνη δίχως καπέλλο, ν' αλλάζη φόρεμα πολύ συχνά, νά ναι λαιμαργή.

Δέν τού άρέσει: Νά φορή κολλιέ ντε σιέν, σκούρες κάλτσες μπικουντί, να του τηλεφωνή στο διάστημα τής ημέρας, ν' αλλάζη χτένισμα, να πολιτικολογή, νάχη στενή φίλη, να φορή φόρεμα ή καπέλλο πού δέν τού άρέσει.

Τού είνε αδιάφορο: Νά οξυζενάρηται, να του μιλή γιά τις χρηματικές δυσκολίες να φορή φορέματα χυτά, να μοιάζη μέ τις γυναίκες των φηγουρινιών, να χορεύη μ' άλλους άντρες.

Ο ΗΘΟΠΙΟΣ. Τού άρέσει στή γυναίκα: Νά φορή μαύρα, σκούρες κάλτσες, άνδρικό παντελόνι (στο σπίτι) φορέματα χυτά στήν τάγια, να καπνίζη, να του κάνει δώρα, να του τηλεφωνή τήν ημέρα ν' αλλάζη συχνά φόρεμα και χτένισμα, να του μιλή γιά τις χρηματικές δυσκολίες, νά ναι λαιμαργή.

Δέν τού άρέσει: Νά φορή κολλιέ ντε σιέν, μπικουντί τή πρηνή, ένα φόρεμα, ή ένα καπέλλο πού δέν τού άρέσει, να οξυζενάρη τή μαλλιά της.

Τού είνε αδιάφορο: Νά βγαίνη χωρίς καπέλλο, να πολιτικολογή, νάχη στενή φίλη, να χορεύη μ' άλλους άντρες, να τήν κυττάζουν οι άλλοι.

Ο ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ. Τού άρέσει στή γυναίκα: Νά φορή μαύρα, σκού-

ρες κάλτσες άνδρικό παντελόνι, φορέματα χυτά, να καπνίζη, νάχη δικές της πεποιθήσεις, να του κάνει δώρα, να του τηλεφωνή τήν ημέρα, να βγαίνη δίχως καπέλλο, ν' αλλάζη συχνά φόρεμα και χτένισμα, να του μιλή γιά τις χρηματικές δυσκολίες νά ναι λαιμαργή.

Δέν τού άρέσει: Νά φορή μπικουντί τή πρηνή, να οξυζενάρη τή μαλλιά της, να πολιτικολογή, να φορή ένα φόρεμα ή ένα καπέλλο πού δέν τού άρέσει. Τού είνε αδιάφορο: Νάχη στενή φίλη, να χορεύη μ' άλλους άντρες να τήν κυττάζουν στο δρόμο, στο θέατρο ή στον κινηματογράφο.

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ. Τού άρέσει στή γυναίκα: Νά φορή μαύρα, σκούρες κάλτσες, φορέματα χυτά να βγαίνη χωρίς καπέλλο, να μοιάζη μέ τις γυναίκες των φηγουρινιών, νά ναι λαιμαργή.

Δέν τού άρέσει: Νά οξυζενάρη τή μαλλιά της, να καπνίζη, νάχη δικές της

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Πρωτότυπο σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΕΡΙΣ. 2) ΠΟΛΕΜΗΣ. 3) ΚΟΝΑ — ΕΡΩΣ. 4) ΚΑΤΩ — ΙΣΤ — ΑΜΑΝ. 5) ΝΕΟΣ — ΑΔΑΜ. 6) ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ. 7) ΚΟΛΑΣ — ΠΑΧΥ. 8) ΣΟΡΤ — ΕΛΑ — ΒΑΡΗ. 9) ΙΣΟΝ — ΛΑΔΙ. 10) ΕΥΡΩΔΙΑΙ. 11) ΣΑΟΥΛ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΚΟΣ. 2) ΚΑΝΑΚΟΙ. 3) ΠΟΤΕ — ΟΡΣΕ. 4) ΠΟΝΩ — ΟΛΑ — ΤΟΥΣ. 5) ΛΑΪΣ — ΣΕΝΩ. 6) ΡΕΤΣΙΝΟΛΑΔΟ. 7) ΜΕΤΑ — ΠΑΛΙ. 8) ΣΗΡΑ — ΔΙΑ — ΒΑΛΛ. 9) ΣΩΜΑ — ΧΑΔΙ. 10) ΣΑΜΟΥΡΙ. 11) ΝΑΝΤΗ.

Έρωτήσεις

1) 1 μέτρο. 2) 1693 βαθμών. 3) 5 άνδρων. 4) 5 χιλιόμετρα. 5) 560.

Στοιχείογραφος

ΚΛΕΩΝ — ΛΕΩΝ.

Τρεις λέξεις

Ηλιος — Φεγγάρι — Άστρα, Αίμα — Ίδρωσ — Δάκρυα, Πίστις — Έλπις — Έλεος, Κρασί — Γυναίκα — Τραγούδι, Μαχαίρι — Πιρούνη — Κουτάλι.

Λαβύρινθος

Θά έπιτύχη τόν βούβαλο εκείνος πού θά ξεκινήσει από τήν μεσαία κοκκίδα και στήν διασταύρωση θά ακολουθήσει τήν βέλος πού δείχνει πρὸς τή δεξιά.

Μαγική εικών χωρίς εικόνες

Η γάτα (... Ο μπαμπάς μου κυνηγά τή μεγάλη θηρία...)

Λεξιγραφος

ΣΟΛ — ΩΜΟΣ = ΣΟΛΩΜΟΣ.

Λογοπαγίνιον

Ο φούρνωσης ζυμώνει και ή καλόγρη «ζή μόνη».

Λύσις του 148 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΟΥΣ — ΙΜΑΛΑΪΑ — ΑΡΜΑ. 2) ΙΑΣΙΣ — ΙΣΑΛΑ — ΦΡΕΟΙ. 3) ΟΣ — ΜΑΚ — ΟΥΣ — ΜΟΙ — ΝΑ. 4) ΣΙΦΩΝΕΣ — ΠΑΝΑΜΑΣ. 5) ΣΟΝ — ΑΚΡΑΤΟΥ — ΔΙΣ. 6) ΣΙΑ — ΙΕ — ΣΑ — ΑΝΑ. 7) ΤΑ — ΑΓΩ — ΙΤΕ — ΑΩΗ — ΩΣ. 8) ΑΡΑ — ΙΣΑ — ΟΝΕ — ΟΧΙ. 9) ΔΙΤΤΑ — ΡΕ — ΣΤ — ΨΕΙΡΑ. 10) ΙΟΙ — ΣΕΚ — ΙΩΗ — ΣΟΝ 11) ΟΣ — ΑΜΙ — ΕΩΣ — ΕΜΑ — ΣΑ 12) ΩΜΑ — ΟΝΗΣ — ΑΣΟ. 13) ΑΜΑ — ΣΚΑΣΜΟΣ — ΤΤΤ. 14) ΑΠΑΡΤΙΑ — ΜΑΤΑΙΟΝ. 15) ΓΑ — ΤΑΚ — ΠΑΤ — ΜΑΤ — ΝΟ. 16) ΑΤ — ΜΙΣ — ΕΥΡΟΣ — ΝΟΜΟΣ. 17) ΣΩΜΑ — ΟΥΡΑΝΙΑ — ΣΕΙΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΙΟΣ — ΣΤΑΔΙΟΝ — ΑΓΑΣ. 2) ΟΑΣΙΣ — ΑΡΙΟΣ — ΑΠΑΤΩ. 3) ΥΕ — ΦΟΣ — ΑΤΙ — ΩΜΑ — ΜΜ. 4) ΣΙΜΟΝΙΑ — ΑΜΑΡΤΙΑ. 5) ΣΑΝ — ΑΓΙΑΣΜΑ — ΤΑΣ. 6) ΚΕΑ — ΡΣ — ΕΙ — ΣΙΚ. 7) ΜΙ — ΣΚΙ — ΑΡΚ — ΟΚΑ — ΕΥ. 8) ΑΣΟ — ΡΕΙ — ΕΝΑ — ΠΥΡ. 9) ΛΑΥΡΑ — ΓΑ — ΣΩ — ΣΚΑΡΑ. 10) ΑΛΣ — ΤΣΕ — ΣΗΜ — ΤΟΝ. 11) ΙΑ — ΠΟΑ — ΟΤΙ — ΣΟΜ — ΣΙ. 12) ΜΑΪ — ΑΝ — ΔΕ — ΣΑΜ 13) ΡΟΝ — ΑΦΕΨΗΜΑ — ΤΑΝ. 14) ΑΡΙΑΔΗΝΗ — ΑΣΤΑΤΟΣ. 15) ΡΕ — ΜΙΑ — ΟΙΣ — ΟΤΙ — ΜΕ. 16) ΜΟΝΑΣ — ΩΧΡΟΣ — ΤΟΝΟΙ. 17) ΑΙΑΣ — ΑΣΙΑΝΑΙ — ΝΟΣΩ.

••

Τά γράμματα πού σώζουν

Πέντε έρωτικά γράμματα έσωσαν άπ' τήν άγχονή κάποιοι Φράντς Σμιθ, πρώην δεσμοφύλακα του γερμανικού στρατού πδου του Μπουχενβάλντ. Ο Σμιθ κατηγορείται ότι είχε σκοτώσει 10 κρατούμενους. Καταδικάστηκε λοιπόν εις θάνατον. Άλλά ή δικηγόρος του παρουσίασε κάποιον πέντε έρωτικά γράμματα, τή οποία είχε γράψει ή Σμιθ στή φίλη του από διάφορες άλλες πόλεις τής Γερμανίας, τήν εποχή ακριβώς πού τή δθεν θύματν του θανατώθηκαν στο Μπουχενβάλντ. Έγινε τότε αναθεώρηση τής δικής κι' ή κατηγορούμενος άθωώθηκε.

Δέν τού άρέσει: Νά καπνίζη, να φορή κολλιέ ντε σιέν ή άνδρικό παντελόνι. Τού είνε αδιάφορο: Νά οξυζενάρη τή μαλλιά της, να φορή μπικουντί τή πρηνή, νάχη στενή φίλη, να φορή ένα φόρεμα ή καπέλλο πού δέν τού άρέσει, να χορεύη με άλλους.

Ο ΛΟΞΥΓΚΑΣ είναι άρρώστεια

Θεραπευτικά μέσα και γιατρο-σέφια

Τί είνε ή λόξυγκας; Μία σπασμωδική κίνηση του διαφράγματος, τή οποία χωρίζει τή στήθος άπ' τήν κοιλιά. Κανονικά, τή διαφράγμα κινείται ρυθμικά και προκαλεί τή συστολή και διαστολή των πνευμόνων γιά τήν άναπνοή. Η λειτουργία του αυτή ρυθμίζεται άπ' τόν εγκέφαλο, μέ τή μεσολάβηση των δύο «φρενικών» νευρών. Όταν λοιπόν, γιά όποιοδήποτε λόγο, έρεθισθ ή να άπ' τή νευρά αυτή, ή κίνηση του διαφράγματος γίνεται ακανόνιστη και προκαλεί τήν σπασμωδική άναπνοή πού ονομάζεται λόξυγκας.

Νά γιατί πολλοί γιατροί φρονούν ότι ή συνθησότερη αίτία του λόξυγκας είνε νευρικές άνωμαλίες και έρεθισμός του στομάχου. Στήν περίπτωση ενός Άμερικανού πού είχε φτάσει τους 130.000 σπασμούς λόξυγκας σέ μία βδομάδα, ή πάθηση του άπεδόθη άπ' τούς γιατρούς στίς συγκινήσεις και τήν άγωνία πού του είχε προκαλέσει ή πόλεμος.

Τέτοιες περιπτώσεις λόξυγκας καταντούν άληθινή δραματικές. Οι άδιάκοποι σπασμοί μπορεί να διαρκέσουν επί εβδομάδες, μήνες ή και χρόνια άκόμη, εκθέτοντας σέ κίνδυνο τή ζωή του ανθρώπου.

Είνε χαρακτηριστικό τή πάθηση ενός Άμερικανού πόλιεμαν πού γέλασε τόσο πολύ μέ ένα άστείο κάποιο συνάδελφον του, ώστε τόν έπιασε λόξυγκας. Από τότε, δέν ήσυχασε ούτε στιγμή, και πέθανε σέ 6 μήνες. Κάποιος Ουέλς, άπ' τόν Όκλάρ, άρχισε νάχη λόξυγκας τόν Άπρίλιο του 1945 κι' εξακολούθησε να β-ισανίζεται συνεχώς ως τή Μάρτιο του 1947! Τέλος, πέθανε σ' ένα νοσοκομείο, από έξασθένειν τής καρδιάς του εξ αίτίας τής συνεχούς προσπάθειας πού τής επέβαλλε ή λόξυγκας.

Μερικοί παθαίνουν λόξυγκας όταν πεινούν, άλλοι όταν παραφάνε, άλλοι όταν τρώνε ψωμί δίχως βούτυρο, άλλοι άφου μασήσουν σέλινο ή άφου πιούν γκαζόζα. Μπορεί επίσης ή άρχισή λόξυγκας μέ τή κατανάλωση μιας πίπας ή ενός πούρου, είτε άπό ζεστό ή κρύο ποτά, ιδίως δέ οίνο-πνευματώδη.

Όσο γιά τή θεραπεία του λόξυγκας, είνε άπειροί και συχνά έξωφρενικοί οι τρόποι πού συνιστούν οι γυναικούλες κι' οι άνδρωποι του λαού. Σας λένε π.χ. να κρατήσετε όσο μπορείτε τήν άναπνοή σας. Η να βουλώστε τ' αυτιά και τή μύτη σας και να πιτή 10 γουλιές νερό άπό ένα ποτήρι πού κρατάτε ένας φίλος σας. Η να πιτή κονιάκ με... ρετινόλαιο. Η να καταπιήτε ένα μίγμα άπό δυό ώμα αυγά και ψωμορίκια μαγνησίον. Η να ταμπήστε επί 5 λεπτά τή λοβή του αυτιού σας. Η να ρουφήσετε τή αίμα

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Έφοδιασθήτε άμέσως γιά τή χειμώνα

Κάλτσες γυναικ. μεταξωτές 6.000
Κάλτσες γυναικ. ζωϊκές... 10.000
Κάλτσες γυν. Νάυλον Νο 51 32.000
Κάλτσες γυν. λινές Α'... 4.000
Κάλτσες γυν. Μπαρολέ... 2.000
Κομπινάζον μεταξωτά... 6.000
Κομπινάζον Σαντίβ... 15.000
Κομπινάζον Μοτίφ Κλόες... 22.000
Κυλόττες βαμβακ. Α'... 2.000
Κυλόττες μεταξωτές Α'... 4.000
Σοσόνια γυναικών... 1.200
Υποκάμια, φανέλες, κάλτσες άνδρων, μπλουζές κλπ. είδη πάμ-φθνια.

Σ. ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πώλησις Χονδρική — Λιανική

52 Κολοκοτρώνη 52

ένος φρεσκοσφαγμένου περιστέριου. Η να σ'ας σκεπάσουν ολόκληρο μέ πάγο. Η να πιτή γάλα, ζεστό είτε κρύο. Η να χύσετε τή κεφάλι σας μέσα σ' ένα τσουβάλι. Η να φάτε άμμο. Η να καθήση ένας φίλος σας πάνω στήν κοιλιά σας...

Σημειώστέον ότι οι περισσότεροι γιατροί συνιστούν στούς πελάτες των να δοκιμάσουν αυτές τις μεθόδους, έφ' όσον δέν είνε επικίνδυνες. Γιατί συμβαίνει κάποτε να φέρη μία άπ' αυτές τήν καταπληκτική κι' ανεξήγητη θεραπεία του λόξυγκας. Κάποιος Ντόρις Χέρτλερ, άπ' τή Κοννέκτικουτ, είχε δοκιμάσει επί 12 μέρες πλήθος άπό τέτοια γιατροσόφια: Ούσκιωσε χαρτοσακκούλες, μέτρησε ανάποδα, έτρωγε όσο περισσότερο μπορούσε ανάμεσα στίς κρίσεις ή λόξυγκας, σάθηκε μέ τή κεφάλι κάτω και τή πόδια ψηλά!... Τίποτε δέν ώφελοüse. Ο Χέρτλερ είχε χάσει πιά τήν ύπομνη του... Άτόσο άκολουθήσε άκόμη και τή συμβουλή ενός παλιού νοσοκόμου του Ναυτικού: Ήπτε δηλαδή νερό άπ' τήν πλευρά του πτηριού πού άπικε περισσότερο άπ' τή στήν του. Έ λοιπόν τήν άλλη μέρα, ή λόξυγκας του είχε περάσει και μόρεσε να βγή επίτελους άπ' τή νοσοκομείο!

Υπάρχουν ωστόσο και έπιστημονικές μέθοδοι θεραπείας του λόξυγκας.

Μία άπ' αυτές είνε ή ηλεκτρική κλονισμή (οί ίδιοι πού χρησιμοποιούνται γιά τήν θεραπεία τής τρέλας, αλλά λιγώτερο έντονου). Τόν ίδιο νευρικό κλονισμό επιδιώκουν να προκαλέσουν εκείνοι πού ξαφνιαζουν τόν βασανιζόμενο άπό λόξυγκας φωνάζοντας πίσω του (Μπουουού!) ή ριχνοντας τρεκατρούκες κάτω άπ' τή καθισμά του...

Άλλά και τή κράτμη τής άναπνοής έχει μία έπιστημονική βάση. Προορίζεται γιά τήν έκκόψη τής σπασμωδικής κίνησης του διαφράγματος, ώστε να συνεχισθούν μόνον οι κανονικές.

Πολλές φορές, οι γιατροί μεταχειρίζονται κατά τήν λόξυγκας τήν ύπνωστική ύποβολή ή καταπραυντικά φάρμακα (μορφίνη, ντεμερόλ, κλπ.).

Σε περίπτωση άλκοολικού λόξυγκας, φέρνει συνήθως άνακούφιση μία πίεσις επάνω στο στομάχι ή μία δόσις ούδας.

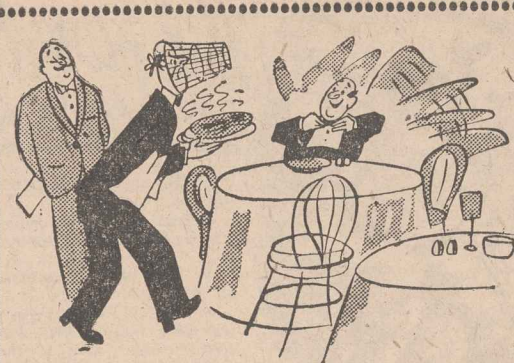
Άλλοτε πάλι σταματάει ή λόξυγκας μέ πίεσι στή βράσι του λαιμού, εκεί όπου περνούν τή φρενικά νευρία.

Τελευταίο καταφύγιο είνε ή χειρουργική. Μέ τήν άφαίρεση ενός τμήματος του δεξιού ή του άριστερού φρενικού νευρίου, είτε μέ τήν ο-λοκληρωτική κόψιμη του νευρίου, σταματούν οι σπασμοί του διαφράγματος και συνεπώς ή λόξυγκας.

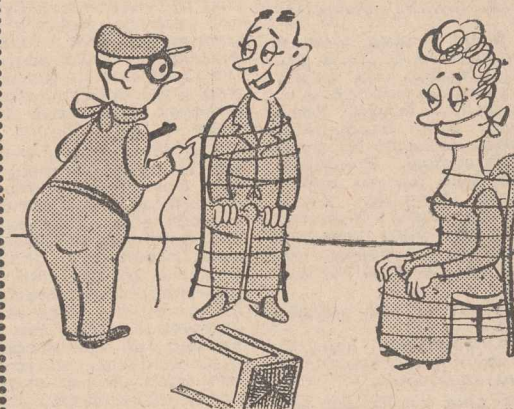
Πρόκειται γιά τήν ίδια μέθοδο πού χρησιμοποιείται πρό πολλού στή φυματοσί, γιά ν' ακινητή και να έ-πουλώνεται ή άρρωστος πνεύμων. Η έγχείρησις γίνεται μέ ταπική άναίσθησι. Δέν έπηρεάζεται δέ πολύ ή άναπνοή, γιάτί ή μής τής κοιλιάς και των πλευρών αναλαμβάνουν τήν ολόκληρη διαφράγματος, τήν κίνησι δηλαδή των πνευμόνων. Άλλωστε τήν κομμένη τμήμα σφ φρενικού νευρίου μπορεί να ξαναδημιουργηθή μέ τόν καιρό.

Η γυνάη Νεούρκεζα τραγουδίστρια Άννα Μέγιερ υπεβλήθη σέ τρεις τέτοιες έγχειρήσεις. Τό 1941, έπειτα άπό έγχείρησι σκληροκοιλίτιδος έπαθε λόξυγκας πού τήν βασάνισε επί 40 μέρες. Δέν μπορούσε καν να φάη, γιάτί μεσολάβησε μόλις ένα δευτερόλεπτο ανάμεσα στούς σπασμούς του λόξυγκας. Τήν έτρεφαν λοιπόν μέ ένδοφλέβιες ένεσεις. Είχε χάσει 20 κιλά. Τέλος, τής άφαίρεσαν ένα μέρος του φρενικού νευρίου, γιά να σώσουν τή ζωή της. Ο λόξυγκας σταμάτησε κι' ή Άννα ξαναβρήκε τής δυνατόεις της.

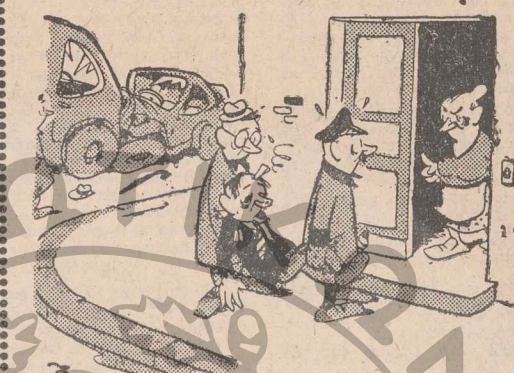
Μετά 3 χρόνια, ξαναπαθε λόξυγκας, έπειτα άπό μία γρίππη. Μετά 47 ημέρες, τής ξανακόψαν λίγο άπ' τήν φρενικήν νευρὸν και τήν θεράπευσαν και πάλι. Τέλος, έφάτος, ή λόξυγκας έπανεβλήθη, και τώρα οι χειρουργοί έκοψαν τελείως τήν νευρία. Έτσι ή Άννα Μέγιερ θεράπευθηκε όριστικά και γιά πάντα.

Όταν τή γκαρσόνι είνε λαιμαργό...

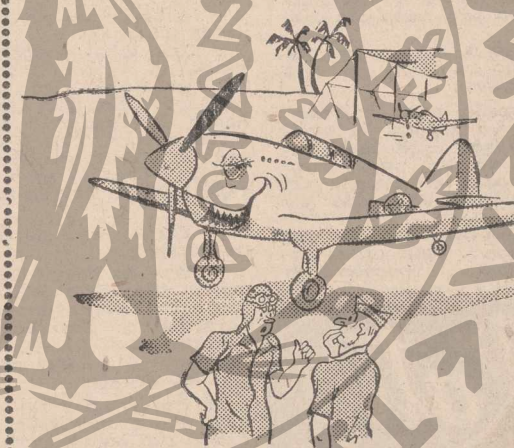

Ο κλέφτης: Γιατί γελάς, κύριος; Ο σύζυγος: Γιατί έγω δέν μπόρεσα ποτέ να τής... βουλώσω τή στόμα!

Η ΤΥΠΙΚΗ ΘΥΡΡΟΣ

— Γιά σταθθεί! Έχετε κλείσει ραντεβού μέ τήν γιατρό;...

ΤΟ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

— Βρέ μήπως έκανες λάθος κι' αντί γιά μπενζίνη έβριζες κρασί;...

ΜΙΓΚΑΛΑ, Η ΛΕΠΡΗ

Στο τελευταίο ταξίδι μου στην Άσία, επισκέφθηκα ένα λεπροκομείο της Βιομάνιας. Ο διευθυντής, ένας σαραντάρης Σκωτσέζος, με πούλησε ανάστημα και πρόσωπο παιδίαστικο στην έκφραση, με ώδηγησε στο τηλέφωνο όπου είχαν συγκεντρώσει τους βαρύτερους προσβεβλημένους, εκείνους δηλαδή που η φορική αρώσταια τους είχε πολύ προχωρήσει. Μου συνέστησε όμως να μη δώσω τα γάντια μου και να μην άγγιζω τίποτα εκεί μέσα.

— Άν κάποιο μολυσμένο αντικείμενο σ'αφάνη την παροικία σου, μού είπε, αυτό δόξα σου να μεταδώσει το φοβερό μικρόβιο στο αίμα σου. Και τότε...

— Ανατρίχιασα απ' τα λόγια του... Έκείνος έφερε στα χείλη του μια σφυρίχτρα και σφύριξε δυο-τρεις φορές. Αμέσως έτρεξαν οι άρρωστοι από παντού. Ο διευθυντής που παρότρυνε, μού είπε: — Έλάτε, να δείτε το τηλέφωνο των γυναικών και των παιδιών, μού είπε εκείνος.

— Έχετε και παιδιά; τον ρώτησα με σφινγμένη καρδιά.

— Κατέβασε το κεφάλι, δίχως γ' απάντηση. Μπήκαμε σ' ένα κήπο σαν εκείνον όπου διοικούσατε πριν, κι ο φύλακας έκλεισε αμέσως την πόρτα. Μας περικύκλωσαν κάμποσες γυναίκες.

Πιο πειθήνιες απ' τους άντρες, δεν μας πλησίαζαν πολύ. Έμεναν μακριά μας, στην απόσταση που τους υπέδειχνε ο γιατρός.

Κάτω απ' τον ίσκιο μιας ιτιάς, καθόταν στη γλήνη μια γυναίκα, με το πρόσωπό της τυλιγμένο σ' ένα πέπλο, που δεν άφαινε να φαίνονται παρά τα μάτια της — δυο μεγάλα μαύρα ματιά, μέσα στα οποία έκαιγε μια δυνατή φλόγα... Ναούριζε ένα παιδάκι που κρατούσε την αγκαλιά της, μουρμουρίζοντας τραγουδιό στα λείψα χωρίς νόημα.

Την πλησίασα. Όταν όμως έδωσα κάτω απ' την ιτιά, το παιδί γύρισε προς το μέρος μου το πρόσωπό του.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ίδου το μουσικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Άν. Κωνσταντίνου 12

Τηλ. 53.100

Επμ.: Αι προσκομιζόμενοι το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

του. Καί, μόλις τα μάτια μου έπεσαν πάνω του, πάγωσα απ' τη φοικη... Στο μένος των χειλιών του ένασσε μια πληγή! Τα μάγουλά του, αλύκαμμένα από άραιες ραβδώσεις, θύμιναν άποσυρθεμένο κρέας...

Η γυναίκα τσούφισε άγνοια, πειδ δυνάτα στην άγκυλιά της.

Έσκυψα να γαϊδέσω τα μαλλιά του, από συμπίνοια. Μά η υπτέρα του πετάχτηκε θόβια κι άποταδηνήτηκε.

— Όχι, όχι! Μή το άγγιζής! Είναι ακάθαστο... ακάθαστο! μού φώναξε άγνοια.

Θέλησα να της δώσω λίγα χρήματα κι άνοιξα την τσάντα μου. Ο γιατρός όμως κατάλαβε το σκοπό μου και μ' έμπόδισε.

— Δεν έχει ανάγκη από βοήθεια, μού είπε. Ο άντρας της είναι ένας απ' τους πλουσιωτέρους έμπόρους της Βιομάνιας.

— Νοιώθω πώς αυτή η γυναίκα ένει τραγική ιστορία, γιατρέ. Θέλω να μού την διηγηθήτε; Μ' ενδιαφέρει έξαιρετικά το φτωχό αυτό πλάσμα.

— Έλάτε στο γραφείο μου και θα σας την πω.

★

— Η γυναίκα αυτή λέγεται Μίγκ-λα, άρχισε ν' άφνηγίτα ο γιατρός μόλις μπήκαμε στο γραφείο του. Ήταν η πιο άμωμο κόρη της Μανταλά, της παντευσής της Βιομάνιας... κι η πιο πλούσια επίσης. Παντρεύτηκε από έρωτα κι ο άντρας της τη λήτασε. Αποχτήσαν ένα παιδί, την κορούλα που είδατε προά λίγου και που είναι τώρα 8 ετών. Η υπτέρα της βρίσκεται από 3 χρόνια μαζί μας...

Ο γιατρός σταμάτησε λίγο για ν' άναψη ένα τσιγάρο και κατόπιν συνέχισε:

— Όταν γεννήθηκε το παιδί, η Μίγκ-λα ήταν πολύ άδύνατη και δεν μπορούσε να τ' οηλάση η ίδια. Η πεθερά της λοιπόν πήρε μια παραμύθια, μια χοντρή κι άγαθή χωριάτισσα, γεμάτη ύγεια. Παρ' όδες όμως τις περιποιήσεις και τις φροντίδες, το παιδί δεν μεγάλωνε κανονικά. Άπεναντίας, αδυνάτιζε διαρκώς, σαν να υπέφερε από κάποια κοινή άρώσταια.

— Όταν γεννήθηκε το παιδί, η Μίγκ-λα ήταν πολύ άδύνατη και δεν μπορούσε να τ' οηλάση η ίδια. Η πεθερά της λοιπόν πήρε μια παραμύθια, μια χοντρή κι άγαθή χωριάτισσα, γεμάτη ύγεια. Παρ' όδες όμως τις περιποιήσεις και τις φροντίδες, το παιδί δεν μεγάλωνε κανονικά. Άπεναντίας, αδυνάτιζε διαρκώς, σαν να υπέφερε από κάποια κοινή άρώσταια.

— Άπελπισμένοι, οι γονείς του πήγαν να συμβουλευθούν τους πιο σπουδαίους Άγγλους γιατρούς της Βιομάνιας. Εκείνοι έκαμαν μια άνάλυση αίματος, που απέδειξε κάτι φοικτό: Το παιδί είχε μέσα του το σπέρμα της λέπρας!... Υστερα από πολλές εξετά-

σεις, άποκαλύφθηκε ότι η παραμύθια είχε προγόνους λεπρούς. Η ίδια όμως ήταν ύγιεινή. Αυτό είναι το τρομερό στη λέπρα: Έξαφανίζεται επί όλκληρος γενεάς, για να έανσ... νισθί άπότομα, όταν πια όλοι την έχουν ξεχάσει!

— Είναι άπίστευτο!... Μά η υπτέρα του παιδιού; Πώς άρώστησε αυτή;

— Ήρθε να μ' έπισκεφθί και να με ίκετεύει να γιατρέψω το παιδί της. Για να την εύχαιστήσω, πήρα το κοριτσάκι στο θεραπευτήριο. Εκείνη έλπιζε πως θα γινόταν καλά, μα ένώ ήξερε πως όλες οι περιποιήσεις που του κάναμε ήταν άνώφελες. Πώς να κάμω όμως μια υπτέρα να τ' οηλάσει;... Για κάθε υπτέρα, το δικό της παιδί δεν είναι σαν όλα τ' άλλα... Κι' έπειτα, δεν άποκλείονται τα θαύματα...

— Ήστούς, από χρόνο σε χρόνο, το κακό προχωρούσε. Τέλος, άναγκάσθηκε να κλείσω όριστικά τη μικρή στο λεπροκομείο.

— Η άπελπισία της υπτέρας ήταν άπειρίγραπτη. Έρχόταν καθημερινώς να ίδη το παιδί της. Στεκόταν πίσω απ' τα κάγκελα και του μιλούσε, όλη την ημέρα... Το βράδυ, ο άντρας της άναγκαζόταν να μεταχειρισθί σχεδόν βία για να την άπομακρύνει από εδω.

— Μια μέρα, την έχασε απ' το σπίτι. Είδοποίησε την άστυνοία, η όποια την άναζήτησε παντού. Στο τέλος, την άνακάλεσε έγώ, μέσα στον κήπο όπου θρισκόμαστε προά λίγου. Κρατούσε την κόρη της στην άγκαλιά της, και το πρόσωπο και τα χέρια της ήταν γεμάτα από γρατζουνιές που έτρεναν αίμα! Για να την πάρουμε από κεί χοιρίστηκε να τη σηκώσουν στα χέρια, τους τέσσερες άντρες...

— Οί βοήθοί μου κι' έγώ κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να έμπροστίσουμε τη λέπρα με μεταδοθί στον οργανισμό της. Μά ήταν πολύ άογιά! Είχε μείνει σ' αυτή την κατάσταση δυο μέρες, μέσα στον κήπο, κι όταν τ' οηλάση για να τ' ελκεύει αυτό, μού απάντησε μ' ένα γλυκό χαμόγελο πως έτσι θα ήμουν πια υποχωρωμένος να την κρατήσω στο λεπροκομείο, κοντά στην κόρη της.

— Πέστε μου, υπάρχει μεγαλύτερη άγάπη απ' αυτή; — Είναι ύπεροχο αυτό το παράδειγμα αυτοθυσίας, γιατρέ. Μά είναι δυνατόν να μολυνθί κανείς μ' αυτό τον τρόπο;

— Δεν νοιώσω... άκόμη πόση δύναμη έχει η υποική άγάπη... Ένώ το αίμα της έτρεχε, η Μίγκ-λα έτρεβε τις γρατζουνιές που είχε άνοίξει η ίδια, πάνω στις πληγές του παιδιού της! Έτσι μολύνθηκε απ' την τρομερή άρώσταια, μα τί σημαία έχει αυτό για μια υπτέρα; Τώρα είναι εύτυχισμένη γιατί βρίσκεται κοντά στο παιδί της που τόσο το λατρεύει!

— ΛΙΖΑ ΕΚΑΡΜΕΝ

Ανατολίτικο Χιονόμωο

Τα 40 σκόρδα

Κάποτε είπε στο Χότζα ένας διοικητής περαστικός απ' το χωριό του:

— Βάζεις στοίχημα, Χότζα, ότι μπορείς να φας 40 σκελίδες, χωρίς να πιής νερό καθόλου, ούτε να βγάλεις μιλά.

— Μετά χαράς, έφάνη μου, του άπάντησε πρόθυμα ο Ναστραδίν.

— Έ, τότε, αν το καταφέρεις αυτό θα σου δώσω ένα σακκούλι με πολλά φλουριά για να λήψεις υπέικα.

— Αμέσως ο Χότζας, πήγε στο κελλάρι του, πήρε τα σκόρδα, μέτρησε 40 σκελίδες και είπε στο διοικητή:

— Λοιπόν, έφάνη μου, έφ' ανέδης άπάνω στο λιακωτό κι' ένώ θα είμαι από κάτω για να με παρακολουθής, Σύμφωνοι!

— Ναί, αλλά γιατί, υπρέ, δεν κάθεται σιμά μου να φας τα σκόρδα;

— Α, έφάνη μου, σου είπα να φας τις 40 σκελίδες, αλλά δεν σου είπα και να καθίσω κοντά σου. Όπου θέλω ένώ θα καθίσω, άρκεί έσύ να με βλέπεις. Ο διοικητής δέχτηκε τη σύμφωνία του Ναστραδίν κι' άνέθηκε σε λίγο στο λιακωτό.

Ο Χότζας, άφου έστρωσε μια ψάθα από κάτω, κάθισε σταυροπόδι κι' άρχισε να τρώει μια-μία τις σκελίδες του σκόρδου. Μόλις όμως έφαγε μερικές άρχισαν να δακρύζουν τα μάτια του και να βγάξη φωτιά το στόμα του απ' το κάψιμο. Μή μπορώντας να συνεχίσει, σήκωσε τα μάτια του έπάνω στο λιακωτό, όπου καθόταν ο διοικητής και του φώναξε:

— Μ' άφήνεις, έφάνη μου, να κάνω ά... ά... ά... ά...;

Ο διοικητής που δεν κατάλαβε ότι ο Ναστραδίν του τ' είχε πει για να του σύνη λίγο η καίλα, του απάντησε:

— Όχι, υπρέ, όχι.

Μόλις έφαγε ο Χότζας πάλι λίγες σκελίδες, φώναξε πιο δυνατά στο διοικητή:

— Μ' άφήνεις, έφάνη μου, να κάνω ά... ά... ά... ά...;

— Όχι, υπρέ, όχι, του άπαντά ο διοικητής. Δεν συμφωνήσαμε να φας και τις 40 σκελίδες χωρίς να πάρης άνάσα;

Ο Χότζας άφου έφαγε κι' άλλα σκόρδα άκόμη άνασε και φωνάει κι' από την καίλα την πολλή, φωνάζει πάλι στο διοικητή:

— Έφάνη, έμαθες τον καινούργιο άναερέεεεεε;

— Όχι, υπρέ, όχι.

— Θέλεις να τ' οηλάσω και τον άκούσης;

— Για πές λίγο, υπρέ, ν' άκούσω. Και τότε ο πονηρός ο Χότζας τρώγοντας και τις τελευταίες σκελίδες άρχισε να τραγουδά!

— Άαααααααα, σ' έγέλασάσασα και έφανασα, τα σκόρδασας τάσας σαράντασάσας! Άαααααααα!

Ο διοικητής βεβαιώθηκε έτσι για την έδυνάδα του Χότζα, τον κάλεσε κοντά του και, θέλοντας και μή, του χάρισε το σακκούλι με τα φλουριά.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως πρ' άρθρου 6 § 1 του Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτητής Διευθυντής: Ίωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Σ. Π. Μπέλλας.

Κατοικία: Ζεφύρου 4, Ν. Ήράκλειον.

ΣΥΝΑΡΜΟΝΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Έτησία... άρχ. 95.000

Έξωμήνιος... 48.000

Τρίμηνιος... 24.000

Έμβάσματα έξωτερικού δια ταχυδρομικής έπιταγής και έξωτερικού δια τραπεζικής τσιταγής προς τόν κ. Ι. Γ. Παπαγεωργίου.

Το πράσινο κεφάλι

Παράξενο διήγημα

Με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, η Ντόρυ κατάφερε να βγάλει μια θρανή κραυγή και να έυτησθί. Βρέθηκε η μισή έξω από το κρεβάτι, ιδρωμένη, λαχανιασμένη. Ο τρόμος εξακολουθούσε να πιέζει το στήθος της.

Σηκώθηκε σαν αυτόματο και πήγε στο λουτρό. Το κρύο νερό την έκανε να συνέλθει σιγά-σιγά. Αυτός ο έφιάλτης — ήταν ο τρίτος — της φάνηκε χειρότερος απ' όλους...

Η Ντόρυ Σόλντερο, ηλικίας τριάντα ετών, ήταν διευθύντρια έτος έμπολογίου εργοστασίου και γνωστή στον έπιστημονικό κόσμο για τις έρευνές της. Νοτάπκε για το φοβερό της και χαμογέλασε βεβιασμένα.

Έδω και τρία χρόνια που ήταν χήρα, η Ντόρυ δεν άνειρευόταν. Ήταν πάρα πολύ ίσορροπημένη. Ήστούς, τον τελευταίο αυτό μήνα, τρία έβλαπτικά όνειρα την είχαν άναστατώσει. Και τα τρία τα ίδια. Είθε στον ύπνο της πως ο θάνατος την κυνηγούσε. Κι' όμως, ποτέ της σ' όλη της τη ζωή δεν είχε αισθανθί τον έαυτό της τόσο εύτυχισμένο. Έπειτα από ένα γάμο που δεν τον είχε θέλησει και μια χηρεία που της φάνηκε σαν λυτρωμός, η Ντόρυ άγαπήσε για πρώτη φορά στη ζωή της. Ο λατρευτός της Ρόμουαλντ Μάκ Κάρθου της είχε άποκαλύψει έναν κόσμο άγνωστο, γεμάτο νοητεία, που τη θάμπωνε.

Έδω και δυο μήνες είχε παραμείψει το έπιστημονικό της έργοατήριο, τρέχοντας μαζί τον στα διάφορα ντάνσιγκ, στα άπομακρυσμένα έστιατόρια, κάτω απ' τα φυλλώματα. Στην άνάμνηση του ραντεβού της με τον άγαπημένο της, χαμογέλασε γλυκά, μα όταν είδε στον καθρέφτη της, καθώς χτενιόταν, το όμορφο της πρόσωπο, θυμήθηκε πάλι το έβλαπτικό της όνειρο: Βρισκόταν σ' ένα πυκνό δάσος με δέντρα άνωγειόμορφα, δειλητοειδή, που μόσφαζαν και τένωναν τα κλαδιά τους σαν πλοκάμους έτοιμους να την αρπάξουν. Δίχως να το θέλει, προχωρούσε μέσα στο δάσος, όλη πυρετό και άγνοια. Προχωρούσε διαρκώς σαν να την τραβούσε κάποια άόρατη δύναμη. Και έσωνικά, σταματούσε, τρέμοντας, ένώ η θέελα έσπούσε γύρω της και άγριες φωνές άνηχούσαν παντού. Έπειτα το δάσος χανόταν από μπροστά της. Και τότε ένα τέρας, όμοιο με γιγαντιά, παρουσιάζόταν κι' όρμούσε κατ' έπάνω της, παίρνοντας σιγά-σιγά άνοήτη μορφή μ' ένα κεφάλι τεράστιο, καταπράσινο, με μάτια κατακόκκινα που πετούσαν φλόγες. Τά τέρας την πλησίαζε, την άγκυάλιζε, την έσφινγε...

Και τις τρεις φορές η Ντόρυ κέτέβαλε άφάνταστη προσπάθεια και έυπνούσε στο σημείο αυτό. Έυπνούσε κατατρομαγμένη, λουμένη στον ίδωτά με τα νεύρα της τσακισμένα.

— Άν το δώ και τέταρτη φορά σκέφθηκε, πάει, θα τρελλαθώ!...

Ο τρόμος της είχε κάτι το άνόπιο, μα τί μπορούσε να κάνει;

Όταν συνάντησε λίγο άργότερα τον Ρόμουαλντ θέλησε να του τ' άπεί, μα το μετανόησε. Γιατί να τον άνησυχή; Τώρα που ήταν κοντά του είχε ξεχάσει τους φόβους της κι' ήταν εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη. Σε δυο μήνες ο ίδιος έρωτευμένος θα παντρεύόταν.

Είχαν ότάνει κοντά σ' ένα πανδοχείο, άποσπασμένο με γράνα. Ένα άόρατο αυτόκιντο μάσκακ Άλιν-

κολιν, τελευταίου τύπου, ήταν σταματημένο μπροστά στην πόρτα.

— Σ' άρέσει αυτό τ' αυτόκιντο, Ντόρυ; τη ρώτησε ο άγαπημένος της.

— Είναι πολύ άόρατο, άπάντησε αυτή.

— Ξέρεις κάτι, άγαπημένη μου Ντόρυ;

— Τί;

— Το αυτόκιντο αυτό είναι δικό σου...

— Δεν καταλαβαίνω...

— Πάγε δυο μήνες που γνωρίζεσαι. Κι' όμως ως τώρα δεν σου έκανα κανένα δώρο.

Η Ντόρυ, πνιγμένη από εύτυχία, έπεσε στην αγκαλιά του Ρόμουαλντ και φιλήθηκαν με πάθος.

— Και τώρα, άγάπη μου, της είπε εκείνος, θέλεις να καθίσεις στο βολάν και να οδηγήσεις έσύ;

Δέχτηκε εύχαρίστως. Η Ντόρυ είχε οδηγήσει πολλά αυτόκιντα, μα πρώτη φορά αισθανόταν τόσο χαρά να βρίσκεται στο βολάν μιας Άλινκολιν.

Το αυτόκιντο έτρεχε με ταχύτητα. Είχαν άπομακρυνθί απ' το Λονδίνο και βρισκόταν στον έξωτικό δρόμο, που σγηνιαιζε όλο κορδέλες. Πλησίαζαν σ' ένα δάσος από πεύκα που έρχονταν στη γλήνη εύγενετική σιά τους. Τότε μια άγνοια κατέλαβε έσωνικά τη νεαρή γυναίκα. Ένοιασε πως το τέρας έρχόταν. Μόνο σε λίγα δευτερόλεπτα, ο πράσινος κορμός του σκέπασε τον δριζόντιο και τα κόκκινα μάτια του άναψαν έσωνικά πετώντας φλόγες θανάτου. Η Ντόρυ άησε μια κραυγή και παράτησε το φρένο. Το αυτόκιντο άκυβένυτο πιά προχώρησε λίγο και κυλίστηκε μ' ένα φοβερό κρότο σ' ένα βαθύ χαντάκι.

Η τελευταία όπτασία της Ντόρυ ήταν το πράσινο κεφάλι του τέρατος που γελούσε, γελούσε σαρκαστικά...

Η Ντόρυ, βρίσκεται τώρα στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Μέσα στο παωλήρημά της την άκούνε να λέει διαρκώς:

— Ρόμουαλντ... το πράσινο κεφάλι!...

Για πολύ καιρό ο γιατρός έκούσε απ' την Ντόρυ το θάνατο του Ρόμουαλντ Μάκ Κάρθου. Ο νεός είχε τραυματισθί θανάσιμα κι' είχε πεθάνει μια ώρα μετά το δυστύχημα. Όταν έπ' έλκυσε, της είπαν την τραγική είδηση, η άτυχη νέα άησε μια κραυγή κι' ύστερα άρχισε να γελάει, κραυγάζοντας...

— Ρόμουαλντ... το πράσινο κεφάλι... το πράσινο κεφάλι!

Η άμοιρη Ντόρυ είχε χάσει τα λογικά της.

ΡΟΜΠΕΡΤ Ο' ΜΠΡΙΕΝ

•••

Νάρκωσις με ηλεκτρισμό

Δυο Άυστραλοί έπιστήμονες άνακάλυψαν μια νέα μέθοδο νάρκωσης και άναίσθησης στον πόνο με ηλεκτρικό ρεύμα 110 βολτ και συχνότητα 100 περιόδων στο δευτερόλεπτο. Η συσκευή που χρησιμοποιούν γι' αυτό το σκοπό, μοιάζει σαν μικρό ραδιόφωνο και παίρνει ρεύμα από οποιαδήποτε κοινή πρίζα. Μπορεί επίσης να λειτουργήσει με μπαταρίες. Έχει δυο ηλεκτρόδια, που έφαρμάκονται στο κρανίο και στη σπονδυλική στήλη. Η νάρκωσις διαρκεί έσ' όσον διοχετεύεται ηλεκτρικό ρεύμα. Η μέθοδος αυτή δεν παρουσιάζει τους κινδύνους των άναίσθητικών, δεν προκαλεί κατόπιν ναυτία και δεν πειράζει καθόλου την καρδιά ή τους πνεύμονες. Προβλέπεται λοιπόν ότι θα χρησιμοποιηθί εύρύτατα στις έγχειρήσεις.

Οί μαστοί

Στο σημερινό και τελευταίο σχετικό σημείωμα θα μιλήσουμε επί των τελευταίων έφαρμοζομένων θεραπευτικών μεθόδων για την θεραπεία ή την βελτίωση των διαφόρων αντιστοιχητικών δυσμορφιών των μαστών.

Οι δυσμορφίες των μαστών, κατατάσσονται στις έξις δυο κατηγορίες: Η πρώτη κατηγορία περιλαμβάνει τις «διαφορές άτροφες και την υποπλασία των μαστών». Η δυσμορφία αυτή παρουσιάζεται σ' άτομα με θώρακα παιδικό ή ανεπαρκώς άνεπτυγμένο, σε άτομα άσθενικά, καχεκτικά και λυμφατικά, σε γυναίκες με παιδική μήτρα ή σε πάσχουσες από τις μικρές των ηλικίας από βεβιας μορφής ψωθική άνεπάρκεια.

Στη δεύτερη κατηγορία άνήκει η δυσμορφία της «πτώσεως των μαστών», ήτις προκαλείται μετά τον θηλασμό ή ύστερα από άποικαντικές δίαιτες, από κακότεχνα μασάζ, από άντικανονικούς σπυροδέσμούς από παθήσεις των γεννητικών όργάνων, από σεξουαλική ψυχρότητα κτλ.

Όσον άφορά τις υπερβολικές και τερατώδεις υπετροφίες των μαστών αυτές υπάγονται θεραπευτικώς εις τον κλάδον της χειρουργικής αισθητικής. Η χειρουργική αισθητική προσπαθεί να τις βελτιώνη είτε με την άφαίρεση της υπερβολικής λιπώδους μάζης είτε με την βράχυση του έπιδερμικού σάκκου των μαστών. Δίχως ν' άρνηθούμε τα αξιόλογα άποτελέσματα που έπιτυγχάνονται από ικανούς χειρουργούς, εν τούτοις η χειρουργική επέμβασις πρέπει ν' άποφασίζεται μόνο όταν όλα τα άλλα άναίμακτα μέσα άποτύχουν. Οι όρμονικές θεραπείες, αντιθέτως, και η ηλεκτροθεραπεία υπάρχουν σήμερα στην πρώτη σειρά, με αξιόλογα άποτελέσματα και έπιτυχίες. Άρκεί να ύφίσταται οικονομική άντοχή του πάσχοντος, διότι ως γνωστόν και η θεραπεία είναι μακρά και τα όρμονικά φάρμακα σ' αυτήν ποσότητα. Τα σεξουαλικά όργανα, καθώς είπαμε και στα προηγούμενα σημείωματα, έχουν στενή άλληλεπίδραση με τους μαστικούς αδένες, και για τούτο οι μαστοί θεωρούνται ως το δευτερεύον όργανο της γυναικός. Γι' αυτό κάθε όρμονική θεραπεία για ναύαι έπιτυχής, πρέπει να προσορμόζεται άναλόγως της περιπτώσεως και κάθε είδικη όρμονική διά τους μαστούς σκευασία πρέπει συγχρόνως να περιέχει έκχύλισμα μαστικού αδένος και εκχύλισμα ψωθικών. Έχομεν άποδείξει σ' ένα παλαιότερο σημείωμά μας, ότι οι κρέμες των όποιων η σύσταση είναι άρκετά λεπτή και εύπορόφρητος από το δέρμα, είναι ικανές να διεισδύσουν εις το έσωτερικόν των μαστών και να φέρουν έντός αυτών τις δραστηριές όρμόνες.

Για τον λόγο αυτόν μια κρέμα ή ένα γαλάκτωμα είδικό για την περιποίηση των μαστών πρέπει να πληροί τους έξις όρους: Να είναι τελείως όμοιογενές, λιπαρό και λεπτό. Να είναι πλούσιο σε λιπαρές ουσίες θηλαστικών και να περιέχει όρμόνες αδένων μαστού και ψωθικών. Να έχει τέλος μια τέτοια σύσταση ώστε το μασάζ των μαστών να γίνεται εύκολα και έπιανετικά. Με το μασάζ αυτό έπιτυγχάνεται η διείσδυσις μέσα στους μαστούς άρκετής ποσότητας όρμόνων με άποτελεσμα την άναεωγόνισή των άτρεφικών μαστικών αδένων και την άσθενή και κανονική κυκλοφορία του αίματος, ήτις έπιφέρει την βελτίωση των τώνων και την σφριγηλότητα των μαστών. Έκτος της τοπικής όρμονοθεραπείας έφαρμάκεται άναλόγως των περιπτώσεων και η γενική δι' ένέσεων τοιαύτη, ήτις έπιδρά όρμονικώς και επί της σεξουαλικής λειτουργίας και της ζωτικότητας του άτόμου.

Τα υλίκωντα τέλος ρεύματα ως διαγείροντα την κυκλοφορία τοπικώς του αίματος άναεωκννται εις άτροφικές μορφές και είδικες στους πεσμένους μαστούς για την τόνωσή και σφριγηλότητά των. Ως άυτώς τα διάφορα όπορ και ίδια η κωπλάσις και οι άκόμεις του θώρακος είναι έξωκς συντελεστικές στην διαμόρφωσι έτος σφριγηλούς και κανονικού στήθους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΚ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος - Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

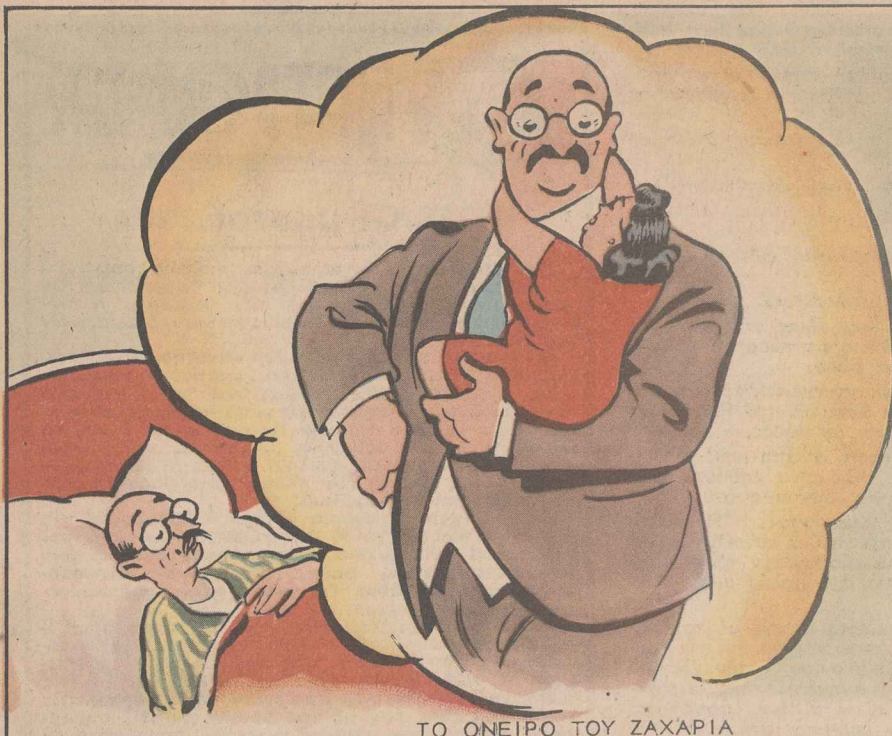
★ Θερμή λεμονάδα που πίνεται πριν απ' τον ύπνο, θεραπεύει το βαρύ κρυολόγημα.

★ Κεφαλόπονος προσεχόμενος από δυσπεψία θεραπεύεται μ' ένα ποτήρι νερό με σόδα.

★ Ο βαρύς καφές εξουθετώνει την κακή μυρωδιά που προέρχεται από φάσμα κρεμμυδιών.

★ Οι έξανθητικοί νυκτερινοί ιδρώτες, πίνουν, άν, προτού κοιμηθίτε, τοίχεται το σώμα σας με νερό άλατισμένο.

★ Δυο ως τρία κουτάλια μαγειρικού άλατιού μέσα σε λίγο νερό πίνοντα, μπορούν πολλές φορές να σταματήσουν μια εμετική και μεγάλη άκούνη.

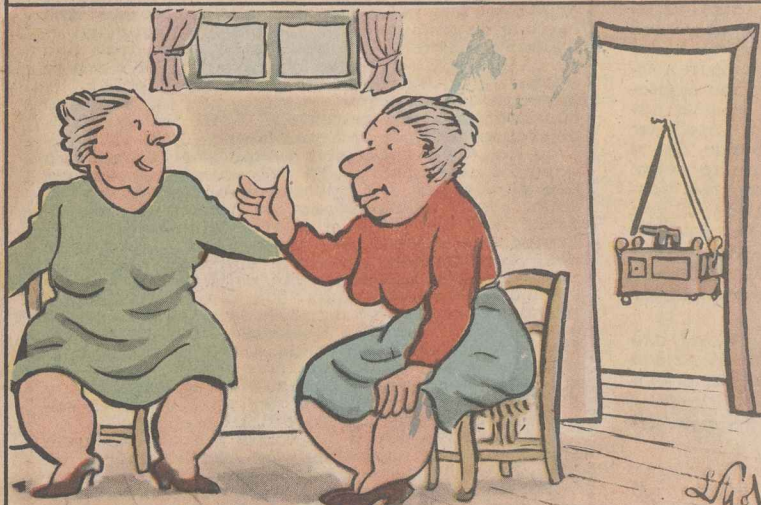
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΖΑΧΑΡΙΑ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΣΚΟΥΛΗΚΙΑ
ΑΡΡΩΣΤΑΙΝΟΥΝ

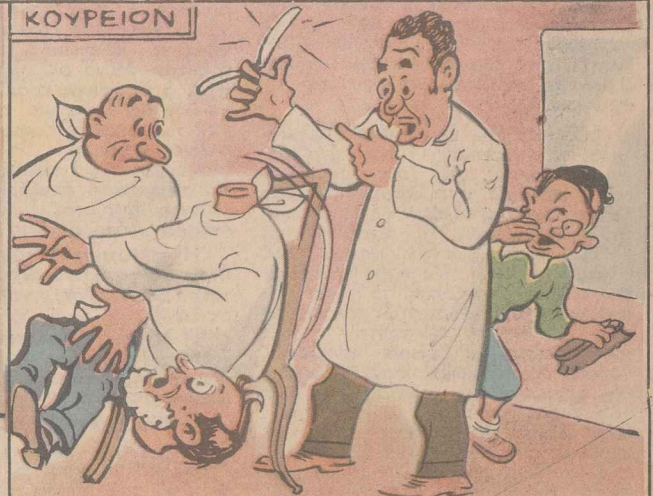
— Γιατρέ μου, πείτε μου, είλικρινά,
τί έχει;
— Μά τι άλλο θέλετε νάχη; Έχει
σκωληκοειδίτιδα!...

(Τού Σ. Πολενάκη)

— Καί τί δουλειά κάνει ο άντρας σου;
— Δουλειές τού ποδαριού...

(Τού Σ. Πολενάκη)

Ο κουρέας: Έξακολουθείτε λοιπόν να
επιμένετε, ότι τὸ ευράφι δὲν κόβει;

(Τού Μιχ. Γάλλια)

— Τυχερός άνθρωπος! Ό,τι πιάνει, χρυσάφι
γίνεται! Ός και... χρυσή έδραλε!...

(Τού Ν. Νομικού)

— Σκύψε, Λουλούκα μου, μή μας πάση καυμιά άδέ-
σποτη!...

(Τού Άρχέλαου)